

2008. SZEPTEMBER 24., SZERDA

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. Az elnök nyilatkozata

Elnök. – Nagy szomorúsággal hallottunk a nyugat-finnországi Kauhajokiban bekövetkezett drámai eseményről, amelynek során egy iskolában 11 ember tragikus körülmények között életét veszítette. Az elkövető számos embert súlyosan megsebesített, majd maga ellen fordította fegyverét.

Szeretném az Európai Parlament nevében kifejezni legmélyebb együttérzésemet és szolidaritásomat az áldozatok családjával és rokonaival. Valamennyi áldozat egy, a szolgáltatási szektorban folytatandó munkára felkészítő szakképző iskola ártatlan fiatal diákja volt.

Ez a tragédia nem egészen egy évvel a jokelai középiskolában történt, hasonlóan borzasztó öldöklés után következett be. Amint mindannyian tudjuk, Finnországot tartják Európa egyik legbékésebb és legbiztonságosabb országának, így értjük, hogy Finnország népét elnémította a sokk, és mi osztozunk fájdalmukban.

Sajnálatos módon gyakran hasonló modellt látunk ismétlődni az ilyen vérengzések során. Ebben az esetben, bár az elkövető fenyegető videókat tett közzé az interneten az öldöklést megelőzően, nem lehetett a tragédiát megakadályozni. Európa és valamennyi tagállam felelős politikusaként mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy az ilyen erőszakos cselekményeket időben felfedezhessék és megakadályozhassák.

Az Európai Parlament nevében ismételten szeretném kifejezni legmélyebb együttérzésünket és szolidaritásunkat az áldozatokkal és családjaikkal.

3. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

4. Az Európai Palament prioritásai a Bizottság 2009-es jogalkotási és munkaprogramjára tekintettel (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a vita az Európai Parlament prioritásairól a Bizottság 2009-es jogalkotási és munkaprogramjára tekintettel.

Hartmut Nassauer, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ma reggel a Bizottságnak a következő, 2009. évre vonatkozó jogalkotási és munkaprogramját vitatjuk meg, amely választási esztendő lesz. Jövőre új parlamentet választanak, és új Bizottság alakul. Senkinek a pozíciója nem biztos: sem a biztosoké, még a Bizottság elnökéé sem, aki ma reggel sajnos nem tudott jelen lenni, hogy személyesen mutassa be programját.

Mint minden választási évben, mindig felmerül az a kísértés, hogy azt tegyük, amit a szavazóink helyesnek tartanak, feltéve, hogy tudjuk, mit akarnak, vagy legalábbis azt, mit kellene akarniuk. A kérdés tehát az: a következő évben miként lépjen az Európai Unió Európa polgárai elé. Mint minden politikusnak, a mi feladatunk is az, hogy megpróbáljunk reagálni a polgárok gondjaira. Az Európai Uniónak kiemelkedő lehetősége van erre. Számos módon tudunk reagálni az emberek gondjaira és bajaira.

A béke az egész emberi történelem során alapvető gond volt, és az Európai Unió sok évtizeden keresztül őrizte a békét Európában. Tudunk választ találni a külső fenyegetésekre, mint például a nemzetközi terrorizmusra vagy a nagy szomszédos országok magatartására, amelyek időnként lábbal tiporják a nemzetközi jog szabályait. Hozzá tudunk járulni annak biztosításához, hogy Európa energiaellátása biztonságos és fenntartható legyen, és eközben tudunk tenni a klíma védelme érdekében. Gondoskodni tudunk a szociális biztonságról és az igazságosságról Európában azzal, hogy a sikeres európai gazdaságnövekedési potenciált

felszabadítjuk, és gondoskodni tudunk az innovációiról és az európai gazdaság versenyképességéről és ez lehetőséget teremt munkahelyek teremtésére és azok megőrzésére. A változó világban Európa a biztonság menedékévé válhat. Kollégáim számos részletkérdésről kifejtik majd álláspontjukat.

Melyek a sikeres cselekvés előfeltételei az Európai Unióban? Én különösen kettőről szeretnék említést tenni: először is, szükségünk van a megfelelő intézményes alapokra, és ezt mindenképpen a Lisszaboni Szerződés jelenti. Ez a szerződés nagyobb átláthatóságot, több demokráciát és több nagyobb cselekvőképességet teremt, és jobb helyzetbe hozza az EU-t, így lehetővé teszi funkcióinak hatékonyabb ellátását. Csak kérni tudjuk Írország polgárait, hogy gondolják újra e szerződéssel kapcsolatos álláspontjukat. Én is osztom az Európai Unióval szemben megnyilvánuló kritikák jó részét, de nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy ez a szerződés ésszerű válaszokat kínál számos kritikára. Ezért szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre.

Másodszor szükségünk van azonban Európa polgárainak támogatására is, amely riasztó mértékben csökkent. Ez nyilvánvalóvá vált a franciaországi, hollandiai és nem kevésbé az írországi népszavazásoknál. Nem arról van szó, hogy több vagy kevesebb Európára van szükségünk, amint a közelmúltban volt alkalmam a Bizottság elnökének kifejtetni. A valódi kérdés az, hogy hol van szükségünk Európára, és hol nincs. Ezt kell eldönteni. Ha élhetnék egy példával – és beismerem, hogy ez a kedvenc példám –, a talajvédelem nem olyan dolog, amivel európai szinten kellene foglalkoznunk. A talajvédelem munkát teremt, de nem hoz létre munkahelyeket. Ezért Európa akkor lesz sikeres, és akkor nyer támogatást, ha akkor cselekszik, amikor a közösségi cselekvésre kétségtelenül szükség van, és amikor a cselekvés európai szinten többet érhet, mint nemzeti szinten.

Véleményem szerint a Bizottságnak meg kellene fogadnia azt a bölcs tanácsot, hogy tulajdonítson nagyobb fontosságot a szubszidiaritás kérdésének a következő év során. Így Európa elfogadottá válik, és feltehetően mindannyiunkat több európai polgár fog majd újráválasztani, mint az a legutóbbi választás idején történt.

Hannes Swoboda, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, alelnök asszony, az Európai Bizottság számos területen kiemelkedő munkát végzett az elmúlt években, nevezetesen a környezet- és klímapolitika terén, és itt, ebben a házban éppen most fordítjuk le ezt a jogalkotás nyelvére. Ami azonban a közös piac fejlesztését illeti, mi súlyos hiányosságokat látunk, különös tekintettel a szociális dimenzióra.

A jelenlegi pénzügyi válság kellő indok a kérdés megvitatására, és mi ezt tettük a Rasmussen-jelentés kapcsán. Nemcsak a képviselőcsoportomban és bennem, hanem sokan másokban is mélységes csalódást keltett az, amit McCreevy biztos mondott – vagy éppen nem mondott. Ez a nagy probléma.

Ha ma bármelyik konzervatív újság vezércikkét elolvassuk, legyen az a *Financial Times* vagy a *Frankfurter Allgemeine*, a szalagcímeket e Ház szocialista csoportjai is írhatták volna, de nem a Bizottság elnöke, és semmiképpen sem McCreevy úr.

A *Financial Times* például ilyen szalagcímekekkel jelent meg:

a PSE képviselőcsoport nevében. – „Modern history's greatest regulatory failure” („A modern történelem legnagyobb szabályozási kudarca” vagy „After the crash: why global capitalism needs global rules” („Az összeomlás után: miért van szüksége a globális kapitalizmusnak globális szabályokra”).

Sőt, miközben Damien Hurst *The Golden Calf* (Az aranyborjú) című alkotásának aukciós ára minden rekordot túlszárnyalt, a pénzintézetek rekordveszteségeket szenvedtek el, ami a *Financial Times*-t a következő megjelölésre késztette:

„How we were all blinded by the golden calf” („Hogyan vakított el mindannyiunkat az aranyborjú”).

(DE) Sajnálatos módon ez vonatkozik a Bizottságra, de legalábbis a Bizottságnak azon tagjaira, akiknek felelősséggel tartoznának e kérdésekért. Frank Schirrmacher, a *Frankfurter Allgemeine Zeitung* nem túlzottan baloldali főszerkesztője ezt írja: „A neoliberais ideológia racionális és szerencsés kapcsolatos teremtett az egyén és a globalizáció között, amely kizárólag a gazdaságban gyökerezett”, majd panaszkodott „a társadalmi jólétről folytatott diskurzus önpusztítása” miatt.

Jó lett volna ebből legalább szemernyi felfedezni a Bizottság elnökének vagy McCreevy biztosnak a szavaiban. Végül is én nem nagyleptékű baloldali kritikát vagy önkritikát követelek, de amit követelünk újra és újra, amint Martin Schulz a közelmúltban igen egyértelművé tette, a szociális dimenzió megerősítése és valamennyi bizottsági projekt esetében azok társadalmi kihatásainak vizsgálata. Sajnálatos módon ez még mindig nem történik meg. És a Bizottság részéről nincs válasz.

Amit ugyancsak követelünk, az az erőteljesebb közös gazdaságpolitika Európában, amely segíthet az Egyesült Államokból most felénk áramló válság enyhítésében vagy megelőzésében. A Bizottság itt is némileg késében

van. Egy másik terület, ahol a Bizottság megbukott – és én nagyon sajnálom, hogy ezeket a megjegyzéseket önhöz kell intézzem, mert tudom, hogy ön nagyon keveset tehet ezzel kapcsolatban –, az az, hogy az Európában növekvő egyenlőtlenséggel láttán maga ne tett semmit, és a nemzeti kormányokat nem tudta cselekvésre ösztönözni. Erről a kérdésről ma délután az energiaszegénység kérdésével folytatunk majd vitát, ami egy másik olyan téma, amelyet ismételtelen felvetettünk, és erre nem kaptunk választ a Bizottságtól, amelynek ezzel kapcsolatnak nincs semmilyen valódi kezdeményezése.

Elfogadhatatlan, hogy a Bizottság – amely elvben elkötelezte magát a befogadás és a szociális igazságosság mellett – ölbe tett kézzel nézze, hogy a társadalmi egyenlőtlenség a gazdasági és társadalmi élet e szakaszában folyamatosan növekszik Európában. Ez nem lehet így, és nem szabad elfogadnunk.

Európa polgárai elvárják a Bizottságtól, hogy komolyan vegye szükségleteiket és aggályait, hogy megfelelő javaslatokat terjesszen elő, és – mint például a pénzügyi válság kapcsán – erkölcsi tekintélyként lépjen fel. Nem a Tanács soros elnökére, a francia elnök Sarkozy úrra kellene bízni, hogy itt világos szavakat mondjon; ezeknek a Bizottságtól, a Bizottság elnökétől és az illetékes biztostól kellene jönnie.

Alelnök asszony, ön nagyon tisztességesen igyekezett a polgárokat tájékoztatni a Bizottság munkájáról, amit mi támogatunk és elismerünk. De a tartalomnak is rendben levőnek kell lennie. A biztosoknak megfelelő tartalmat kell biztosítaniuk az ön számára. Amikor a pénzügyi válságról, a szabályozásról és a társadalmi dimenzióról van szó, a szociális piacgazdaság igen kevés tartalmat kínál önnek. Ezért gyakran lesznek nehézségei, amikor ezt a polgárokkal szemben hitelesen akarja képviselni.

Mi igent mondunk gazdaságunk és társadalmunk ökológikus újjáalakítására; teljes mértékben az önök oldalán állunk, és ezt cselekvésre is váltjuk. De nyomatékosan kérem önöket: szükségünk van rá, ha önök is akarják, vissza kell lépniük – vagy előre – a társadalmi felelősségre épülő politika felé, és ez a Bizottságot is érinti, mert ami ezen a területen történik, az túl kevés és túl kései. Gondoskodják róla, hogy ezt a következő hónapokban ki lehessen igazítani.

Silvana Koch-Mehrin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, alelnök asszony, a jövő év valóban nagyon fontos év az Európai Unió számára, mert 2009-ben az európai parlamenti választásokra sor kerül, és egyébként is meg kell válaszolni egy, az Európai Unió jövőbeni pályájáról szóló fontos kérdést.

A választásokat meg fogják tartani: ezt tudjuk. Amit azonban nem tudunk pontosan, hogy utána mi lesz majd az együttműködésünk alapja. Ez a kérdés az, amelyre polgáraink joggal várnak választ. Hogyan látjuk az európai intézmények szempontjából Európa jövőjét?

Természetesen a Bizottság jogalkotási és munkaprogramja lehetőséget kínál a kérdés átfogó megválaszolására. Ezért mi Parlamentként megállapodtunk abban, hogy először mi határozzuk meg igényeinket a Bizottság munkaprogramjának megszövegezésével kapcsolatban, mielőtt azt benyújtják nekünk, és azután reagálunk rá.

Az Európai Unió egyrészt a jövőjét közvetlenül befolyásoló nagy kihívásokkal szembesül. Mit hoz a jövő? Másfelől annyi minden történik a világban, ami közvetlenül érinti a polgáraink mindennapjait, mint a növekvő energiaárak és a pénzpiaci válság. Itt is Európai egyértelmű szavaira szükségünk arra vonatkozóan, miként kíván az Európai Unió reagálni. Ehhez meggyőződésre és vezetői képességekre van szükségünk.

Ezért fontos, hogy az Európai Bizottság nagyon egyértelműen határozza meg, miként kíván a válságokra reagálni, és munkaprogramjában pontosan határozza meg, hogy a politikai prioritások hol vannak.

Ebben az összefüggésben fontos a mi szempontunkból, hogy a Bizottság mindenekelőtt legyen figyelemmel az Európai Unió versenyképességére. Éppen az egyre inkább globalizálódó piacon fontos, hogy ezt – csak úgy, mint korábban is – politikai prioritásként fogalmazzuk meg.

Más, hasonlóan fontos vonatkozások azonban a polgári jogok megerősítése és megőrzése, a kutatás bővítése és a klímaváltozásra adandó válasz. Ezek olyan kérdések, amelyek nagyon fontos témák voltak a Parlamentben sok éven át. A Bizottságnak meg kell határoznia ezeket a területeket, és mindenekelőtt ügyelnie kell arra, hogy ezután Európa az érdemet a legnagyobb sikerekért magának igényelhesse vissza. Eddig igen gyakran előfordult, hogy amikor valamit sikerült elérni, ami teljes mértékben összhangban van a polgárok érdekeivel és jólétével, a tagállamok magukénak tulajdonítják az érdemet. Szeretném, ha a Bizottság erre több figyelmet fordítana a jövőben.

Ebben a vonatkozásban nagyon örülök, hogy ön ma itt van, alelnök asszony – Barroso úrnak, a Bizottság elnökének, mint egyik vagy másik képviselőtársunknak valami más volt a naptárában a mai napra, itt a

Parlamentben, amit az embernek el kell fogadnia –, Én nagyon örülök, hogy ön itt van, alelnök asszony, mert ön felel az Európai Unió kommunikációjának előbbre viteléért, és ez lehetőséget adhat arra, hogy a mai nap témáját, nevezetesen a Bizottság munkaprogramját a nemzeti parlamentek is teljes körűen megvitassák, hogy az együttműködésnek ez a módja már a kezdetekről létrejöjjön. A német Bundestagban ez most a legtöbb bizottságban megtörténik, de ez olyan téma, amelynek kétségtelenül egész Európa valamennyi nemzeti parlamentje plenáris ülésének napirendjén is szerepelnie kellene.

Ez Európa órája, ez tulajdonképpen nyilvánvaló Globális kihívásokkal szembesülünk, és Európa erre csak közösen válaszolhat.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, kollégák, hölgyeim és uraim, a Bizottság tagjai! A munkaprogramról szóló vita, mint mindig, most is az igazság pillanata. Itt láthatjuk, mennyit érnek azok a nyilatkozatok, amelyeket alkalmakkor nyilvánosan tettek. Ha részletesebben vizsgáljuk a programot, sajnálatos módon nyilvánvalóvá válik, hogy ezeket a nyilatkozatokat nem veszik számba a pénzügyi perspektívát vagy a bizottság előretervezést illetően.

Olyan klímavédelmi program van előttünk, mintha a bali konferencia meg sem történt volna, mintha Európa soha nem minősítette volna magát a klímaváltozás veszélyeinek megelőzésében feltétlenül szerepet játszó élvonalnak globális szinten. Az autóipar teljesen befékezett, és a Bizottság elnéz mellette. Feljogosítja a tagállamokat, és csak nézik, ahogyan ők egymást túllícitálva vezetnek be egyre alacsonyabb környezeti szabványokat saját iparágaik számára, és egyre nagyobb engedményeiket tesznek saját gépkocsigyártóiknak.

Sajnálatos módon ugyanezt látjuk az egész ipari szektorban. Mint mindig, a nukleáris energia áll a fókuszban: egy olyan iparág, amely felemésztja a kapacitást, a pénzt és az energiát. A megújuló energia területén működő innovatív üzemeknek az európai síkon működő energiaszektor kötelezettségvállalásaiból, illetve a pénzügyi eszközökből és a tervezésből legfeljebb fillérek maradnak. Ez teljességgel elfogadhatatlan. Ha piacvezetők akarunk lenni, akkor egyértelmű és határozott üzenetet kell küldenünk, és ez azt jelenti, hogy ott kell lennie a súlypontnak, ahol az indokolt.

Sajnos ugyanezzel a problémával szembesülünk, amikor a foglalkoztatási viszonyokról van szó. Itt csak egy kérdést szeretnék aláhúzni: a munkaidő-irányelvet, amelyről már megállapodás született, és ahol egyértelműen figyelembe méltó lazítások történtek. Ez az irányelv valamennyi fiatalember arcülsapása, aki a jövőt kívánja építeni, mert nem így kellene bánnunk a munkavállalóinkkal.

Végül itt a vita a pénzpiacokról. Én csak egyetérteni tudok azzal, amit az előző felszólaló, Swoboda úr elmondott. A pénzpiacok önszabályozásáról szóló tétel utolsó megmaradt bajnokai itt vannak ebben a Házban. Még az Egyesült Államokban is fontolgatják a szabályozást, de itt mi úgy teszünk, mintha mindez majd magától megtörténne. Jeleznünk kellene, hogy hajlandóak vagyunk megbízható kereteket létrehozni, hogy a pénzpiacok ne alakulhassanak úgy, mint ami ma történik, amikor az értelmetlen pénzügyi termékek elsőbbséget kaptak a megbízható gazdaságpolitikával szemben. Számomra ez az egész program egy nagy csalódás.

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, ebben a nagyon kritikus helyzetben, amikor Európa népei és a világ alapvető kihívásokkal szembesülnek, elfogadhatatlan, hogy az Európai Bizottság egyetlen olyan javaslatot sem nyújtott be, amely szakítana azokkal a politikákkal, amelyek még tovább rontottak a szociális helyzeten, növelték a munkanélküliséget, több a bizonytalan és rosszul fizetett munka, és előidézték a pénzügyi, az élelmiszer- és az energiaválságot, amelyek különösen a gazdaságilag gyengébb országokat és a társadalom sebezhetőbb részeit érintik – valamint fokozták a nemzetközi kapcsolatok militarizálódását mindazokkal a veszélyekkel, amelyeket ez a világbéke szempontjából jelent.

Az Európai Bizottság annak ellenére, hogy tudja: a munkavállalók, a fogyasztók és a közszolgáltatások felhasználói egyértelműen ellenzik a privatizációt és a liberalizációt, az igazságtalan egészségügyi és társadalombiztosítási reformokat, valamint a jövedelmek egyre növekvő újraelosztását a gazdasági és pénzügyi csoportok javára – ez tovább növeli a társadalmi egyenlőtlenségeket –, továbbra is ragaszkodik ugyanazon instrumentumok és politikák fenntartásához és folytatásához, amelyek ehhez a helyzethez vezettek, különösen a stabilitási paktumhoz és annak irracionális kritériumaihoz, a liberális Lisszaboni Stratégiához és az Európai Központi Bank hamis függetlenségéhez. Változatlanul ragaszkodik az olyan elfogadhatatlan irányelvekre irányuló javaslatokhoz, mint a munkaidő-irányelv.

Ilyenkor a Lisszaboni Szerződés tervezete ratifikációs folyamata leállításának kell elsőbbséget adni, és tiszteletben kell tartani a demokráciát és az ír népszavazás eredményét, amely – a franciaországi és hollandiai referendumok azonos eredményeit követően – a nép szuverén döntése volt. Itt az idő, hogy az Európai Unió

vezetői levonják a tanulságot ezekből a szavazatokból, és a munkavállalók és polgárok neoliberális, militarista és antidemokratikus politikákkal szembeni fellépéséből és ellenállásából.

Most annak kell prioritást adni, hogy konkrét javaslatokat tegyünk, ilyen például képviselőcsoportunk állásfoglalásra irányuló indítványa, amely a stabilitási paktum visszavonását, a privatizáció és a liberalizáció lezárását tartalmazza olyan monetáris politikával és az Európai Központi Bank reorientálásával együtt, amely elsőbbséget ad a jogokat is biztosító foglalkoztatásnak, a szegénység megszüntetésének és a társadalmi igazságosságnak, többek között egy fejlődési és szociális fejlesztési paktumon keresztül. Reményt kell adnunk polgárainknak, jogokat is biztosító munkahelyeket kell létrehoznunk a fiatalok számára, és egyenlőséget kell teremtenünk a nők számára, valamint egyenlő jogokat a nőknek.

Graham Booth, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ez az egész klímaváltozás-program még egy ürügyet adott az EU-nak ereje fitogtatására és arra, hogy a saját fontosságát a világ elé tárja, azt állítva, hogy az olyan kérdés, amellyel a nemzetállamok önmagukban nem tudnak megbirkózni. A 20-20-20 szlogen tipikus példája a megtévesztő mondásnak, amellyel befolyásolni lehet: az EU-ban az energia 20%-a megújuló forrásokból származzik; csökkenjen 20%-kal szénkibocsátás – és mindez valósuljon meg a 2020. évre. Csakhogy a lényeg mindebből kimarad: szükség van erre egyáltalán?

A közelmúltban az IPCC közölte velünk, hogy 2500 tudós mind egyetért abban, hogy a CO₂ felel a globális felmelegedésért, és hogy mi, emberek vagyunk a vétkesek. Al Gore gyalázatos filmje csak megerősítette ezt a nézetet. Azóta azonban több mint 30 500 tudós és klimatológus írta alá az Oregoni Petíciót és a Manhattani Nyilatkozatot, amelyek lenyűgöző bizonyítékokkal közvetlen támadást intéznek az IPCC következtetései ellen. Így, miközben arra készítetnek bennünket, hogy higgyünk az IPCC 2500 tudósának, azt is mondják nekünk, hogy hagyjuk teljesen figyelmen kívül azt a 30 500 tudóst, aki teljesen más képet fest.

Az EU arról győzködi a világ nemzeteit, hogy az adófizetők pénzéből milliárdokat költsenek el olyasmire, ami nemcsak teljességgel szükségtelen, hanem éppen ellentétes hatású is lehet, ha a globális lehűlésre vonatkozó legutóbbi bizonyítékok igaznak mutatkoznak, és mindezt akkor, amikor a világ súlyos pénzügyi problémákkal küszködik. Teljes körű és nyílt vitára van szükség, hogy bebizonyosodjon, pontosan kinek van igaza. Az IPCC álláspontját támogatóknak vajon mitől kell tartaniuk?

Kétségtelen, hogy örömmel fogják hallani, ez a legutolsó felszólalásom itt e Parlamentben, mivel az ülészek után visszavonulok.

Sergej Kozlík (NI). - (SK) Az Európai Parlamentnek a Bizottság 2009-es munkaprogramjára vonatkozó állásfoglalására irányuló indítvánnyal elvben egyet lehet érteni, mint olyan dokumentummal, amely ezt a programot részletezi.

Én személyesen szeretnék rámutatni arra, hogy a Parlament állásfoglalása mennyire átfogóan hangsúlyozza azt, hogy biztosítani kell a pénzpiacok stabilitását, és hogy mennyire fontos a jelenlegi pénzügyi válság idején a fogyasztók megnyugtatása. Kétség sem fér hozzá, hogy szükség van szabályozási intézkedések kidolgozására a befektetők átláthatóságának, az értékelési standardoknak, a prudens működésnek és a minősítő ügynökségek tevékenysége felügyeletének javítására. A Bizottságnak részletes tervet kell kidolgoznia a pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó jogszabályok javítása érdekében, és felül kell vizsgálnia a hitelintézetek tevékenységéről és tőke megfeleléséről szóló irányelveket. Ezzel javítani lehet a pénzügyi szabályozási keretet és fokozni a piaci résztvevők bizalmát.

Az állásfoglalás 27. bekezdése – nagyon helyesen – felhívja a Bizottságot, fontolja meg, hogy milyen jellegű átmeneti megoldásokra van szükség az igazság- és belügyek terén a Lisszaboni Szerződés hatályba lépéséig. Ha azonban olyan helyzet merül fel, hogy a Lisszaboni Szerződés a 2009. évi választások előtt nem lép hatályba, ennek a Bizottsághoz intézett kérésnek sokkal szélesebb lesz a kiterjedése. Egyébként a mi kedves Európai Bizottságunkat letolt nadrággal fogják rajtakapni.

Ryszard Czarnecki, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, engedje meg nekem, hogy egy kérdést tegyek fel a Háznak. Miről szól a Parlament jogalkotási munkája, és miről szólnak a Bizottság javaslatai? A válasz az, hogy az európaiak közötti, olyan emberek közötti autoritás létrehozásáról szólnak, akik az Európai Unió tagállamainak polgárai. Szilárd meggyőződésem, hogy a Parlamentnek és az Európai Bizottságnak a munkahelyteremtéshez és a gazdasági növekedés előmozdításához kapcsolódó jogalkotási munkára kellene koncentrálnia. Az unió intézményeinek tekintélyét csak úgy tudjuk megteremteni, ha demonstráljuk, hogy az Európai Unió és struktúrái közel állnak a néphez.

Nézetem szerint jelenleg a fő prioritásunk nem a Lisszaboni Szerződés ratifikálása. E helyett arra kell koncentrálnunk, hogy kellően világossá tegyük az unió polgárai számára, hogy több munkahelyet kívánunk teremteni, és aggódunk a meglévő munkahelyek miatt. Itt van még a cyber-bűnözés kérdése, ami teljesen új probléma, és sokakat érint. Én megfelelő rangsor létrehozását kérem, amikor a prioritásokról beszélünk; ilyet most nem látok.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, először is hadd mondjak köszönetet a Parlamentnek, amiért elfogadta javaslatomat, hogy a Bizottság munkaprogramjával kapcsolatos intézményközi párbeszédet tegyük még inkább politikai gyakorlattá a politikai képviselőcsoportok, a plenáris ülés és a bizottságok részvételével. Úgy vélem, hogy ez az önök eddigi felszólalásaival jól indult.

Az ez évi munkaprogram az utolsó, amit ez a Bizottság beterjeszt; az nagyon speciális és konkrét körülmények között készült: a grúziai háború utánkövetése, a szomszédságunkban fennálló helyzet, a Lisszaboni Szerződést az ír „nem” után körülvevő bizonytalanságok, az üzemanyagok és egyéb termékek árának eszkalációja, az élelmiszerárak növekedése, a vásárlóerőt fenyegető infláció és utoljára, de nem utolsósorban – önök mindannyian megemlézték – a bankokat és más hitelintézeteket érintő pénzügyi válság.

Nem kell emlékeztetnem önöket arra, hogy amit mi a következő év első felében teszünk, az egyben berendezi a színpadot az európai választásokhoz. Ezért volt az, hogy tavaly az éves politikai stratégia bemutatásakor hangsúlyoztuk azt a szándékunkat, hogy ragaszkodjunk ahhoz az ambícióinkhoz, hogy teremtjük meg az eredmények Európáját és hozzunk konkrét hasznot polgárainknak.

A Barroso-bizottság által a következő évre előírányzott fő politikai prioritások változatlanul öt pillér köré csoportosulnak, de a körülmények eltérőek, és új, sürgető kérdésekkel szembesülünk.

Az első pillér a fenntartható növekedés és a munkahelyteremtés előmozdítása. Soha ennyire még nem volt szükség arra, hogy a jelen problémáival foglalkozunk: mit tehetünk, hogy a növekvő infláció korszakában lendületet adjunk a növekedésnek, a munkahelyteremtésnek és a társadalmi stabilitásnak; az unió rendelkezésére álló instrumentumokra építve és azokat megerősítve mit tehetünk a pénzügyi stabilitás javítása érdekében – ezek az eszközök egyébként a Bizottságnak is rendelkezésére állnak, ami fontos vita tárgya. Amint önök is tudják, a pénzügyi válság minden héten napirendünk első pontjaként szerepel, és létrehoztunk egyfajta útitervet, valamint megtárgyaltuk egy, a bankok tőkekövetelményeire vonatkozó javaslat előkészítését is a meglévő szabályok szigorítása érdekében; dolgozunk egy, a minősítő intézetek szabályozására irányuló javaslaton is, amely intézetek, amint tudják, igen fontos szerepet játszanak a pénzpiacokon és ebben a válságban is. Természetesen azt gondoljuk, hogy az alaposan átgondolt javaslatok is nagyon fontos szerepet játszanak annak biztosításában, hogy meg tudjunk birkózni a pénzügyi válság hatásaival. Így aktívak vagyunk, és a jövőben is azok leszünk. A másik probléma az, hogy mit tehetünk az olaj-, élelmiszer- és más áruk árának emelkedésével kapcsolatban. A mi feladatunk nem a mindennapi mikroszintű irányítás, hanem az egységes piacon gondosan meg kell vizsgálnunk, hogy miként biztosíthatjuk a pénzügyi rendszer hosszú távú stabilitását. Ez az első pillér.

A másik nagy erőfeszítésre az alacsony kibocsátású és erőforrás-hatékony gazdaságba történő átmenet előmozdításához szükséges. A koppenhágai konferencia fontos globális randevú annak érdekében, hogy a 2012 utáni, azaz a Kiotó utáni időszakra elérhessük a globális klímaváltozási megállapodást. Európának alaposan fel kell készülnie, és fenn kell tartania úttörő szerepét a klímaváltozással kapcsolatban; tovább kell folytatnunk a munkát arról, hogy miként segíthetünk a klímaváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásban, hogy az intelligens növekedés kibontakozásában mienk legyen a vezető szerep.

A harmadik pillér a közös bevándorláspolitikához kapcsolódik. Meg akarjuk valósítani a közös bevándorláspolitikát a júniusi közleményünket követően, valamint dolgozni kívánunk egy bevándorlási paktumon, ám ha ezt valóban meg akarjuk valósítani, akkor a paktumokról az aktusokra kell áttérnünk.

A negyedik pillér arról szól, hogy miként koncentráljuk szándékainkat olyan politikákra, amelyek a polgárainkat teszik az első helyre. A módosított szociális napirend és az EU egészségi stratégiája mutatja az utat e területen a cselekvéseinkhez, és idetartozik az a kérdés is, hogy miként erősíthetjük meg még inkább a fogyasztói jogokat.

Végül továbbra is célunk Európa, mint globális partner szerepének a konszolidálása. A külső fronton a 2009. év kihívásai jól ismertek: a bővítési folyamat, a szomszédsági kapcsolataink, a dohai tárgyalások sorsa, a fejlesztési segítséggel kapcsolatos munkánk javítása és a teljes körű együttműködés létrehozása az új amerikai adminisztrációval.

Ez a vita azt jelenti, hogy a Parlament korán bekapcsolódik, mert a program még nem létezik, így ezt a vitát figyelembe vesszük tárgyalásaink során, és végiggondoljuk javaslatokat. Másrésztől azonban, ha hitelesek akarunk lenni, és valós hatást akarunk elérni, a Parlament Bizottsághoz intézett kívánságainak fókuszálnak kell maradniuk, és ez különösen igaz 2009-re. A Ház különféle oldalain önöknek igencsak eltérő nézeteik vannak arról, hogy miként állapítsuk meg prioritásainkat a következő évre.

Remélem, a legtöbben egyet tudunk majd érteni abban, hogy együtt kell dolgoznunk a 2009-re vonatkozó pozitív napirend összeállításában, amely a lényegre koncentrálna. Úgy vélem, csak olyan kezdeményezéseket szabad figyelembe vennünk, amelyek valóban lényegiek. Amellett, hogy gondosan kell megválasztanunk javaslatokat, jól is kell azokat kommunikálnunk, hogy Európa polgárai tisztességgel megítélhessék, mi az, amit az EU tesz és tehet értük.

Így hálás vagyok ezért a vitáért abban az időpontban, amikor legfeljebb csak készítjük a programot. Szándékunkban áll, hogy a programot a következő hónapban elfogadjuk, és november 19-én bemutatjuk a plenáris ülésen úgy, hogy az egész testület jelen lesz. Feljegyeztem véleményüket, és bizonyosak lehetnek abban, hogy ezek segítenek nekünk olyan munkaprogram megalkotásában, amely konkrét kezdeményezések révén megfogható, konkrét változást hoz majd az európai polgárok számára.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). - Elnök úr, amint Nassauer úr már elmondta, a PPE-DE képviselőcsoportja nagyon elégedett az éves jogalkotási program tartalmával. Azt hiszem, hogy a jobb folyamatnak köszönhetően a Parlament máris a fedélzeten van, ami nagyban megkönnyíti számunkra, hogy az éves jogalkotási programot jobbra tegyük.

A Gazdasági és Pénzügyi Bizottság képviselőjeként szeretnék az önök első pillérjére koncentrálni – a növekedésre, a munkahelyteremtésre és az európai versenyképességre. Úgy vélem, a helyzet kulcsa az, hogy miként reagálunk a pénzügyi válságra. A PPE-DE képviselőcsoportban mi úgy véljük, hogy mivel máris meglehetősen jó jogszabályaink vannak Európában, bármi, amit teszünk, a meglevő jogszabályokra és azok jobbítására kell épülni. Európában nem látjuk a nagyon radikális beavatkozás szükségességét. Mi úgy véljük, hogy elsősorban a puha jog lehetőségeit kell megfontolás tárgyává tenni, mert ez a globális kérdésekre való válaszadás leghatékonyabb módja. A pénzügyi piacok rendkívül globalizáltak, és mi nem cselekedhetünk Európában úgy, mintha vákuumban élnénk. Azt is gondoljuk, hogy a jelenlegi szabályozási és felügyeleti keretben az úgynevezett „Lámfalussy-keretben” már most sok hasznos változtatás van, és teljes mértékben támogatjuk a Bizottság munkáját ezen a területen.

A második kérdés a klímaváltozás. A klímaváltozás befolyásolja Európában is a növekedést és a munkahelyeket. Nem szabad a klímaváltozással kapcsolatban a fundamentalista nézetet magunkévá tenni, hogy Európának most kell cselekednie, és nekünk mindent egyszerre globális támogatás nélkül is meg kell tennünk. A kibocsátások 30%-a, még akkor is, ha ezt el tudnánk érni, nem lenne elegendő ahhoz, hogy megbirkózhassunk a klímaváltozással. Globális, hatékony megállapodásra van szükségünk, és ez valószínűleg megszületik Koppenhágában. Addig nem kellene büntetnünk magunkat. Nem kellene túlzottan fenyegetni Európa versenyképességét, inkább reálisan kellene megközelítenünk a klímaváltozással kapcsolatos politikákat Európában.

Végül a harmadik megjegyzésem a KKV-kra vonatkozik. A KKV-k az európai növekedés kulcsát jelentik. Például a szociális csomagban mindig figyelembe kellene vennünk szempontjaikat és azt, hogy ők miként látják a szociális keret környezetét Európában. A szociális csomagnak nem szabad terhelnie Európa kis- és közepes vállalkozásait.

Jan Andersson (PSE). – (SV) Elnök úr, biztos asszony, én a szociális EU-ra szeretnék összpontosítani. Amikor megjelent a szociális napirend, azt mondtuk, hogy az túl kevés, túl későn jött. Amikor most a Bizottság munkaprogramját és a közös állásfoglalást vizsgáljuk, azt látjuk, hogy a foglalkoztatási és szociális kérdések nem szerepelnek a különösebben előresorolt kérdések között. Ezek az emberek számára prioritást jelentenek, de a Bizottság számára nem. Ez nem áll összhangban az átlagemberek követeléseivel.

A szociáldemokraták részéről mi számos kérdést vetünk fel az állásfoglalással kapcsolatban. Az egyik az atipikus munkát végző emberekre vonatkozik, amely csoport folyamatosan nő, és szükség van arra, hogy az atipikus munkahellyel rendelkezők megfelelő védelemben részesüljenek. Ők sebezhetőbb emberek, és az indokolatlan elbocsátás veszélyének vannak kitéve. Ezért a közösségi munkaerőpiacon kell legyenek minimális szabványok erre vonatkozóan. Újra meg kell vizsgálnunk a globalizációs alkalmazkodási alapot, és meg kell néznünk javíthatunk-e a szerkezetváltás miatt munkanélkülivé vált emberek kilátásain, hogy képzésben részesülhessenek és új munkahelyet találhassanak. Számos javaslatunk van a munkafeltételek terén is.

Végül szeretném azt a kérdést felvetni, amiről hétfőn a Foglalkoztatási és Szociális Bizottságban tárgyaltunk. Az EK bíróságának ítéletei miatt az emberek igencsak tartanak attól, hogy szociális dömping lesz az EU-ban, és ez a politika részévé válik. Javaslatokat fogalmaztunk meg a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv megnyitására annak érdekében, hogy garantáljuk az egyenlő bánásmódot, valamint hogy az elsődleges jogban érvényesítsük azt az elvet, hogy az alapjogok, mint például a sztrájkhoz fűződő jog nem alsóbb rendű a mozgás szabadságánál. Remélem, hogy a Bizottság ezt figyelembe veszi. Jó tudni, hogy önök egy fórumot szerveznek, de konkrét javaslatokat is elő kell terjeszteniük a szociális dömping megelőzésére, és arra, hogy a munkavállalóknak elfogadható fizetést és elfogadható munkafeltételeket biztosítsanak.

Diana Wallis (ALDE). - Elnök úr, amikor legutoljára Barroso biztossal tárgyaltuk a munkaprogramot, én azt mondtam, helyes, hogy a Bizottság megpróbálta elkerülni azt, amit én „*end of term-itis*”-nek („ciklusvégítisznek”) neveztem. Az európai választások előtt azonban a Parlament nagyon nehéz helyzetben van. Valamennyi képviselőcsoport látni akarja a saját keze nyomát azon a programon, amit továbbviszünk. Ez természetes, ugyanakkor azonban meg kell próbálnunk e párbeszéd során egyhangúan szólni, hogy a helyzet valamennyire világossá váljék. Látni fogja, hogy a liberálisok és a demokraták csoportja csatlakozott a közös állásfoglaláshoz, ugyanakkor más képviselőcsoportoktól is átvettünk dolgokat, hogy megpróbáljuk biztosítani azt, ami nagyon gyakran a mi szerepünk: az egyensúlyozás és a kiegyensúlyozottság megteremtése e Házban.

Ez valóban megrendítő időszak Európa polgárai számára. Mindenki bizonytalan a jövővel kapcsolatban a globális pénzügyi zavar miatt, amikor mindenki az adósságai, a munkanélküliség, az egészségügyi költségek, a nyugdíjak miatt aggódik, és mindez olyan hangulatot teremt, hogy a tisztesség és az egyenlőség eszméje eltűnhet a sülyesztőben, hiszen mindenki a saját pozíciója megmentéséért küzd.

A klímaváltozás is nyugtalanító életmódunk átalakítását és az üzemanyagköltségeket illetően; ez egy nagyon más világ.

Most a globális problémák időszakának, és persze annak az időnek kell eljőnie, amikor az EU magára találhat, mert nekünk több országot érintő kihatásunk van. De amint a liberálisok és a demokraták elmondanák, rendben, éljünk ezzel a hatással, de azért ne hassunk túl messzire. Igen, biztosítsunk ernyőt, bizonyos fokú ellenőrzést, de adjuk meg az egyén választási lehetőségét is, hogy az egyes polgárok megint úgy érezzék, ellenőrzésük alatt tartják a dolgokat a bizonytalanság idején is.

Így azután igent mondunk a pénzpiacok és piaci szereplők fokozottabb felügyeletére, de ugyancsak igent a fogyasztók nagyobb választási lehetőségére és a fogyasztói jogok fokozottabb érvényesítésére. Nem akarunk még egy „*Equitable Life*”-ot Európában. Igen a munkaerő nagyobb mobilitására és igen a jobban működő társadalombiztosításra, de ugyancsak igen a méltányosságra és a diszkrimináció tilalmára. Igen a nagyobb választékra az egészségügyben és igen a betegek mobilitására. Azaz adjunk választási lehetőséget polgárainknak abban, hogy miként élik az életüket.

Ha önt aggasztja a jövő, akkor kezdheti kissé nagyobb biztonságban érezni magát, ha úgy érzi, tehet valamit ezért, ha úgy érzi, hogy ellenőrzés alatt tartja a dolgokat, és ez lesz az a téma, ami a liberálisok és demokraták választásán végigfut ebben az állásfoglalásban. Igen Európára, de ugyancsak igen az egyén választási lehetőségére és felhatalmazására.

Seán Ó Neachtain (UEN) - (GA) Elnök úr, a Bizottságot, a Tanácsot és természetesen a Parlamentet is leginkább az aggasztja, hogy Európa gazdaságát késedelem nélkül tegyük jobbá. Ha a gazdaság helyzete nem javul, Európának nem lesznek szociális forrásai a hátrányos helyzetűek megsegítésére. Ezzel a kihívással azonnal szembe kell néznünk.

A pénzpiacon történtek fényében nem hiszem, hogy úgy folytathatjuk, ahogyan ezt az idén tettük. Fel kell hagyni a pénzpiaci szabályokba való jelenlegi beavatkozással. A közvéleményt ez nagyon aggasztja, és nekünk meg kell nyugtatnunk az embereket. Nagyon gyorsan kell cselekednünk.

Az Európai Unióban mindannyiunknak többet kell investálnunk a kutatásba és a fejlesztésbe. Nagyon örülök, hogy ezekre a területekre 2007 és 2013 között 55 milliárd eurót költünk. Naprakésznek kell lennünk, és biztosítanunk kell a versenyt ezeken a területeken, hogy munkahelyeket teremthessünk, és garantálhassuk, hogy az a világ, amelyben élünk, erős gazdasági bázissal rendelkezik.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Elnök úr, most a társadalmi hanyatlás, a kulturális konfliktusok, a növekvő demokráciadeficit, a szűk ellátási keresztmetszetek veszélye, az infláció, az importált biztonsági kockázatok

és egy olyan spekulációs buborék robbanóképes elegyével szembesülünk, amely bármikor felrobbanhat. Túlságosan sokáig hagytuk figyelmen kívül a munkaerőpiac aggasztó fejleményeit és a polgárok aggályait.

Már nagyon itt az ideje, hogy a prioritásokat megállapítsuk. Ami az élelmiszerválságot illeti, véleményem szerint a mezőgazdasági politika renacionalizálása alapvető fontosságú önellátási képességünk fenntartásához. Végre meg kell oldanunk az illegális tömeges bevándorlás problémáit, és ésszerű család- és népesedéspolitikát kell bevezetni Európa őshonos népessége számára. A polgárokat meg kell védeni az EU által támogatott vállalkozások áthelyezésektől, és megálljt kell parancsolni az adófizetők pénzével való pazarlásnak és az adócsalásoknak. Az EU családi ezüstjét sem áldozhatjuk fel tovább a privatizációs eufória oltárán, és végül el kell fogadnunk, hogy a Lisszaboni Szerződés projektje zátonyra futott.

Ha ez EU belátónak mutatkozik ezen a ponton, megbirkózhatunk ezzel a válsággal. Ha nem, nagy valószínűséggel az Európai Unió feltartóztathatatlan hanyatlásának leszünk tanúi.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, képviselőcsoportom pusztán arra kíván rámutatni, hogy a 2007-2013-ra vonatkozó jelenlegi költségvetési és pénzügyi keret nagyon megnehezíti, hogy az új politikai prioritásokra hatékonyan reagáljunk. Mind a Parlament, mind az én képviselőcsoportom kimondta, hogy lehetetlen új politikai prioritásokat elfogadni a megfelelő finanszírozás biztosítása nélkül.

Azt látjuk, hogy a Tanács és a Bizottság új politikai kezdeményezéseinek – mint például az élelmiszersegélynek vagy a Grúziának szánt segélynek – nincs tere a jelenlegi pénzügyi keretben, és erre megoldást kell találnunk. Nem engedhetjük meg azonban, hogy az elfogadott megoldások veszélyeztessék a meglevő terveket és az intézményközi megállapodásban rendelkezésre álló pénzalapokat. E tekintetben úgy véljük, hogy nagyon szigorúnak kell lennünk.

Biztosítanunk kell, hogy a szükséges erőforrások teljes mértékben rendelkezésre álljanak. A hátralevő évek alatt az intézményközi megállapodás valamennyi vonatkozását fel kell használnunk prioritásaink kellő finanszírozásának biztosítására, és fel kell használnunk azt is, amiről szinte elfeledkeztünk, nevezetesen: a költségvetés jelenlegi felülvizsgálatát ahhoz, hogy megfelelő megoldásokat találhassunk a várhatóan felmerülő problémákra, mert a helyzet alakulása új politikai szükséghelyzeteket teremt.

Ezért arra kérjük a Bizottságot, hogy tegyen további erőfeszítéseket a költségvetés javasolt felülvizsgálatának a lehető legsürgősebb előmozdítása érdekében.

Evelyn Gebhardt (PSE). – (DE) Elnök úr, alelnök asszony, manapság nagyon határozottan érzékelhető a polgárok székepszise az Európai Unóval kapcsolatban, és ennek oka van. Ezt az elmúlt években követett politikák váltották ki, illetve az a mód, ahogyan azokról a polgárokat tájékoztatták.

Emiatt rendkívül fontos, hogy a politikák kidolgozása során az Európai Bizottság és az EU többi intézménye sokkal erőteljesebben mozduljon el a polgárok élete felé, és keltse azt a benyomást, illetve bizonyítsa számukra, hogy az Európai Unió valóban tesz is valamit a polgáraiért.

Ezen okból az is fontos – például amikor a szükségleteket elemezzük –, pontosabban vizsgáljuk meg, mit kellene tennünk. Például a fogyasztói eredménytábla nagyon fontos eszköz, amelyet tovább kell bővíteni, hogy jobban figyelembe vehessük a polgárok érdekeit ezen a területen.

A másik, ebben az összefüggésben fontos kérdés az EU-jogszabályok következményeinek hatékonyabb figyelemmel kísérése. Nem elég egyszerűen a gazdasági hatásokat megbecsülni. Egyértelmű hatásvizsgálatra van szükség a szociális szférában is, mert így tudhatjuk, hogy milyen hatásai vannak annak, amit elhatározzunk, és milyen jogszabályokat hozunk, hogy a polgároknak világosan megmutathassuk, miként tudjuk és akarjuk számukra kedvezően alakítani a dolgokat, és azt is tudjuk, hogy ezen a területen mit teszünk.

Az is fontos, hogy ugyanazokat a jogokat biztosítsuk a polgároknak az egész EU-ban. Ezért sürgetem önöket, hogy dolgozzanak a csoportos keresetek és a közös jogigények továbbfejlesztésén. Ez nagyon fontos jelzést adna a polgároknak.

Bernard Lehideux (ALDE). – (FR) Elnök úr, alelnök asszony, a Bizottság úgy viselkedik, mint a figyelmetlen tanuló, aki igyekszik a leckéjét időben befejezni. Igen, a szociális csomag létezik, de nem teljes, és az csupán egy lépés afelé, hogy a Bizottság teljes erőbedobással foglalkozzon a szociális gondokkal.

A Bizottság elnöke nem vette tudomásul a francia, a holland és az ír polgárok adta figyelmeztetés nagyságát, ami egyébként sajnálatos módon máshonnan is jött volna, ha tartanak népszavazásokat. Ezek az eredmények

egy rendreutasításnak felelnek meg. Ha az emberek több Európát akarnak, akkor az azért van, hogy jobb társadalmat építsenek, és nem csak azért, hogy egyre több zavaros irányelvet fogadjanak el.

Kétségkívül szükség van a belső piac szabályozására, de ez messze nem a legfontosabb dolog. A 2009. évi program – hasonlóan az elődeihez – egyébként éppen a lényegét veszíti szem elől. Az emberek nem azt várják el a Bizottságtól, hogy a jogszabályokhoz való hozzáférésre vagy akár azok egyszerűsítésére korlátozza magát. Azt várják a Bizottságtól, hogy feleljen meg a szerződésben neki kiosztott feladatnak: hogy hajtóerőként álljon az Unió mögött, annak javaslattevő szerveként.

Ezért nem elég, ha a Bizottság elnöke csöndben a Tanács elnöke mögött ül. Azt várjuk a Bizottságtól, hogy kulcsszerepet töltsön be annak vizsgálata során, hogy miféle társadalmat kell építenünk. De hát miféle társadalmat irányoz elő ez a program? A 2009. évi programnak nincsenek súlyos hibái, de az nem is olyan program, amelyre polgártársaiknak szüksége van.

Elnök úr, az új kollégium dolga, hogy tegyen eleget kötelezettségeinek. Én csak remélni tudom, hogy jobban odafigyel majd az európai nép hangjára, mint a jelenlegi.

Andreas Schwab (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, alelnök asszony, kollégák, hölgyeim és uraim, aligha lehet figyelmen kívül hagyni a plenáris ülés Bizottságnak küldött üzeneteinek sokszínűségét. Ezért, amennyire lehetséges, néhány kulcsfontosságú pontra összpontosítok, amelyek talán alkalmasak arra, hogy egyetértést válsanak ki.

Úgy vélem, abban meg tudunk egyezni – és alelnök asszony, ön ezt korábban említette –, hogy az Európai Uniónak fenn kell tartania elkötelezettségét a szociális piacgazdaság alapelve mellett, miközben a vállalkozások és a fogyasztók érdekeire ugyanúgy figyelemmel kell lennie. Egyedi esetekben ezt igen nehéz mérlegelni, és ennek kimenetele a politikai állásponttól függően természetesen különböző lehet. Én azonban úgy vélem – és itt szeretnék Nassauer szavaihoz kapcsolódni –, hogy a következő hónapokban a Bizottságnak több érzékkel kell rendelkeznie a szubszidiaritás kiteljesítését illetően.

Ha megnézzük, hogy milyen jellegű javaslatokat terjesztettek elő a környezetbarát járművek beszerzésével kapcsolatban, vagy hogy mit kívánnak javasolni a környezetbarát beszerzés tekintetében a munkaprogramban, önök nyilvánvalóan azt a nézetet képviselik, hogy a mi városaink polgármesterei, mint közönséges halandók, maguk nem képesek környezetbarát döntéseket hozni, és ezért önök úgy érzik, Európából kell központi előírásokat adni nekik. Szerintünk ez helytelen megközelítés. Mi azt akarjuk, hogy az emberek egyenként megértsék, hogy a környezetbarát beszerzés a saját érdekeiket is szolgálja. Emiatt ezeken a területeken nagyobb szubszidiaritásra, több jó gyakorlatra és kevesebb dirigizmusra van szükség.

Alelnök asszony, arra is szeretném ösztönözni a Bizottságot, hogy a jövőben a tagállamokkal bátrabban tárgyaljon, például amikor arról van szó, hogy a fogyasztók védelmével kapcsolatos jogszabályokat az Európai Unióban miként harmonizáljuk, egyaránt figyelve a vállalkozások és a fogyasztók érdekére is. A harmonizáció folytatásának csak akkor van értelme, ha a fogyasztóvédelmi jog egész területén valóban végrehajtjuk a harmonizációt, és nem hagyunk lehetőséget a tagállamoknak arra, hogy a harmonizált *acquis* margóján változtatásokat kezdeményezzenek. Különbözik ennek az egésznek semmi értelme.

Claudio Fava (PSE). - (IT) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, 2009 az az év, amikor nemcsak az urnákhoz kell járulnunk, hanem a választóink által nekünk feltett konkrét kérdésekre is válaszokat kell adnunk. Az egyik ilyen kérdés a szabadság, a biztonság és a jog területére vonatkozik: miért akarjuk azt létrehozni, miként kívánjuk létrehozni és mikor. Erre a választ a jogalkotási politikák ambiciózus programjának formájában kellene megadnunk, amelyet, biztos asszony, a Bizottság még nem tett le az asztalra.

Mi határozott jogalkotási javaslatokat várunk el a bevándorlási politika, különösen a beléptetési politika és a menedékpolitika tekintetében, hogy az egész Európai Unióban megóvhassuk ezt az alapjogot, és elkerülhessük a legális és illegális bevándorlásra vonatkozó politikák közötti megkülönböztetést, ami számunkra teljességgel alkalmatlannak tűnik. Úgy véljük, hogy közös politikai keretre és szabályozási környezetre van szükség: az elszigetelést célzó intézkedések mellett integrációs intézkedésekre és legális bevándorlási csatornákra van szükség.

Határozott javaslatokat várunk az eljárási garanciák kölcsönös elismerésére alapozott bírósági együttműködésben a büntető ügyekben és a rendőrségi ügyekben. A kölcsönös elismerés még mindig hiányzik, és ilyen javaslatok hiányában a szervezett bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelemből várhatóan nem marad más, csak retorika.

Végezetül, merészebb megközelítést várunk el az alapjogok védelme és megóvása esetében is, ami változatlanul a bírósági intézkedések elsődleges célja. Az új Alapjogi Ügynökségnek kell e tevékenység fő eszközévé válnia, ha a Lisszaboni Szerződés egyszer hatályba lép.

Azt várjuk, biztos asszony, hogy erre a szándékra találjunk igazolást a Bizottság által a következő néhány napban elének terjesztett programban.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! A biztos asszony maga mondta, hogy láthatóbb Európát akar, olyan Európát, amely jelent is valamit a polgárai számára.

Nos, a legnagyobb költségvetési tétel, ami az unió költségvetésének 36%-át teszi ki, az a kohéziós politika. Ha van olyan terület, ahol polgártársaink láthatják Európa eredményeinek és határozott szándékainak gyakorlatias és kézzelfogható hatásait, az a Kohéziós Alap.

Amint már kifejtették, 2009 jelentős év lesz, mert akkor alakul majd meg az újonnan megválasztott Parlament és Bizottság. Ez azt jelenti, hogy bizonyos területeken ez egy „üres” év lesz. A kohéziós politikát illetően azonban nem engedhetjük meg magunknak, hogy szabadságra menjünk. Nem állíthatjuk meg a folyamatban levő programokat, és mindenképp előtt nem állíthatjuk meg a hatóerejüket. Bizonyára itt mindenki arra gondol, hogy Portugália, Spanyolország, Írország és Európa valamennyi országa népének mindennapi életét milyen mértékben javította a kohéziós politika.

A Bizottságnak ezért képesnek kell lennie részletes munkaprogramot bemutatnia 2009-re a kohéziót illetően, ami, ismétlem, az Európai Unió legnagyobb költségvetési tétele, és egyben eredményeinknek a polgárok számára való legkézzelfoghatóbb kifejeződése. Így 2009 ne legyen „üres” év, hanem a 2007-2013-as programozási időszakon belül legyen a haladás éve.

Már előre köszönetet mondok a biztos asszonynak és kollégáinak az ezen ügyben teendő javaslatáért.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, a Bizottság alelnök asszonya, 2008-2009 átmeneti időszak, mivel példátlan gazdasági válságon megyünk keresztül. Ez egyben választási év is Európában, ami sajnálatos módon azt jelenti, hogy fennáll az év elvesztegetésének a veszélye.

Ezért mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy fenntartsuk vállalkozásaink versenyképességét, és meggyőzzük polgártársainkat, hogy Európa a válasz. Sajnálatos módon a program teli van – túlságosan is teli –, és túlságosan későn jött, bár nem mintha ne figyelmeztettünk volna erre az elmúlt néhány évben.

A klímaváltozást illetően Wallström asszony azt mondta, hogy legyünk az intelligens növekedés úttörői. Ezzel mindannyian egyetértünk, de közös erőfeszítésekre van szükség – vagy semmilyenekre. Európa ezt nem teheti meg egyedül, és nem szabad, hogy lábon löje saját magát. Az általunk meghozott döntések következményei sokat nyomnak a latban társadalmi és gazdasági szempontból egyaránt. Nem beszélhetünk globális klímaváltozási megállapodásról, ha Kína, az Egyesült Államok, Brazília és India nem vesz részt benne. Kína aláírása nélkül a megállapodás nem megállapodás.

Az egészségügyet illetően azt mondták nekünk, hogy van egy gyógyszerészeti csomag. Végre! Évek óta kérjük ezt a csomagot. Éppen akkor érkezett meg, amikor már kezdünk a választásokra készülni. Ez azonban még minidig óriási frusztráció forrása. Hogyan indokolhatjuk meg a gyógyszerhamisítások elleni fellépés lassúságát, amikor az valóban az egészséget fenyegeti, és súlyos bűncselekmény? Jó ideje megkezdhattuk volna a gyógyszerek nyomon követhetőségére és az újracsomagolás tilalmára vonatkozó munkát.

Végül nagyon fontos, hogy megerősítsük fogyasztóvédelmi politikánkat, figyelemmel különösen mindazon válságokra és élelmiszerbotrányokra, amelyeket a világ átél.

Ezért arra kérem önt, Wallström asszony, gondoskodjon róla, hogy 2009 ne elvesztegetett esztendő legyen!

ELNÖKÖL: BIELAN ÚR

alelnök

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hölgyeim és uraim, az elmúlt időkből Európa hozzászokott a viszonylag erőteljes gazdasági növekedéshez és gazdasági prosperitáshoz. Attól félek, hogy ez az időszak a végéhez közelít, legalábbis egyelőre. A Bizottság, a Parlament és a Tanács jövő évi prioritásainak ezért a gazdasági növekedés helyreállítására és a társadalmi kohézió megerősítésére kell irányulniuk. Szükség van az unió pénzügyi szabályozási rendszerének javítására; lényeges, hogy törekedjünk hatékonyabb gazdasági és pénzügyi koordinációra, beleértve az egyenes adóztatás rendszerének koordinálását és az adócsalás elleni egyértelmű

intézkedéseket is. Sürgős szükség van az energia terén a külső politikákra vonatkozó komplex javaslat előterjesztésére, amely magában foglalja az energia-infrastruktúra építésének aktív támogatását is. A gazdasági bizonytalanság időszakában ugyancsak lényeges, hogy a Bizottság újfent megerősítse – még hozzá az eddigieknél sokkal erőteljesebben – a szociális jogok támogatása melletti elkötelezettségét, és nem kell önöket emlékeztetnem arra, hogy a következő év fő prioritása a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának befejezése és természetesen végrehajtása kell legyen.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). - (NL) Elnök úr, Wallström biztos asszony, az előbb a polgárok eléréséről beszélt. Nos, a kohéziós politika ezernyi kisleptékű, regionális és önkormányzati programjával az európai közösség tevékenységének legláthatóbb formája. Azokkal hatékonyan elérhetjük polgárainkat a jövőben. Itt például nemcsak a Brüsszelben a következő néhány héten megtartandó regionális és önkormányzati nyílt napokra gondolok, hanem a tagállamokban zajló sok különféle tevékenységre is. Eddig minden rendben van.

Változásokra is szükség van azonban, és ezek közül kettőt említek. Először is, a Parlament kívánsága az, hogy az Európai Unió Szolidaritási Alapja legyen rugalmasabb. A polgárok gyors intézkedést akarnak természeti katasztrófák és árvizek bekövetkeztekor. Ezzel kapcsolatban van véleményünk, és az Európai Tanács ezt a vitát már pár éve obstruálja. Mindenképpen gondoskodjunk arról, hogy ez a vita megnyíljon.

Másodszor, a területi kohézióról szóló, októberre várható Zöld Könyvnek kell lennie a 2013 utáni kohéziós politika alapjának: nem annak újra nemzeti kézbe vétele, hanem a hosszú távú európai erőfeszítés az egyetlen integráló európai politika. Európa számos régiójában koncentrációt látunk; ez a globalizáció következménye, és szükséges is. Ugyanakkor azonban kell legyen véleményünk arról, hogy miként lehetséges kiegyensúlyozott fejlődés Európa minden – a mezőgazdaság fejlesztésétől a K+F-en át az ökológiai kérdésekig és így tovább – saját jellegzetességgel bíró területén.

A belső piac számos előnnyel jár, és már majdnem teljes, de a kohéziós politika új fázisba lép. A Zöld Könyv adja meg ehhez az alapot, amit a következő fázisban jogalkotási lépéseknek kell követnie.

Katerina Batzeli (PSE). - (EL) Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy köszönetet mondok Wallström biztos asszonynak. Az ő részvétele valóban lehetővé tette számunkra, hogy az intézményközi megállapodás keretén belül megtaláljuk a közös nevezőt a kommunikációs politikában és az Európai Bizottság és az Európai Parlament prioritásai ütemezésében, amit mi fogunk megerősíteni és bemutatni.

Biztos asszony, ahogyan ön nagyon helyesen mondta, mindannyian tudjuk, hogy a szociálpolitikát illető első pillér kérdésének kell a kommunikációs politika prioritásának lennie, sőt annak kell állnia az EU középpontjában, amely nemcsak tiszteli polgárait, hanem meg akarja határozni saját körvonalait, struktúráit és rendjét is a globalizációs válság nemzetközi összefüggésében.

Eddig a pontig senki nem tiltakozik. Engedjék meg azonban, hogy rámutassak arra, hogy az ön javaslatából hiányoznak bizonyos egyedi ajánlások, amelyek konkrét piacokra összpontosítanának, vagy olyan fontos kérdéseket kezelnének, mint a szellemi tulajdonjogok védelme. Mostantól a Bizottságnak el kell jutnia a probléma határozott megoldásáig, mert legutóbbi közleményében a Bizottság kerüli, hogy konkrét ajánlásokat tegyen, és a technokrata kérdésekre szorítkozik ahelyett, hogy a lényegi kérdésekkel foglalkozna.

Ami az oktatási és a bevándorlási politikát illeti, azt hiszem, ezek olyan kérdések, amelyeket ki kellene emelni az önök szövegében.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, alelnök asszony, a dicséret kapcsán, amit ön e Házról kapott, szeretném kissé lehűteni a lelkesedést, legalábbis ami az utasjogokat illeti.

Arra sürgetjük a Bizottságot, hogy terjesszen elő átfogó javaslatcsomagot az egész közlekedési ágazatban az utasjogokra vonatkozóan. Öröm, hogy már vannak utasjogok a légi közlekedésben, bár itt is sürgős felülvizsgálatra van szükség, tekintettel arra, hogy számos légitársaság nem úgy alkalmazza a vonatkozó rendeletet, mint ahogyan azt szeretnénk. Az idén megállapodtunk a vasúton utazók jogainak csomagjáról, amelyet a következő évben kell végrehajtani.

De biztos asszony, bejelentették, hogy bevezetnék a távolsági autóbuszok utazóközönsége számára is az utasjogokat, és már megkezdődött a kompszolgáltatásra vonatkozó utasjogokról szóló vita is. Ezeknek a javaslatoknak az egyike sincs itt, bár úgy véljük, hogy ezekre a javaslatokra az utasjogok együttes koncepciójaként szükség van. Mi egyetértünk a bizottsággal: ha a polgárt kívánjuk az első helyre állítani, ezt úgy tehetjük a leginkább nyilvánvalóvá, ha bevezetjük az utasjogokat az egész közlekedési ágazatra vonatkozóan.

A második pont, amit szeretnék röviden megemlíteni, a következő: reméljük, hogy a Bizottság az előirányzatoknak megfelelően valósítja meg a tervezett közlekedésirányítási rendszereket. Konkrétan, az egységes európai égbolt esetében ez a SESAR, és az egységes európai vonatirányítási rendszer esetében ez az ERTMS. Ezekkel a rendszerekkel, alelnök asszony, nemcsak biztonságosabbá és olcsóbbá tehetjük a közlekedést, hanem segítünk a környezet védelmében is. Ezért e rendszerek gyors bevezetéséhez teljes körű támogatásunkat bírja.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, alelnök asszony, hölgyeim és uraim, nincsenek új kérdések a költségvetési ellenőrzés területén. Mi elégedettek vagyunk az eddigiekkel, és elégedettek lennénk, ha a régi témákkal kapcsolatban lett volna előrelépés.

Én öt dolgot szeretnék megemlíteni. Először is sürgősen kérünk némi támogatást Románia és Bulgária számára a jogállamiság, az igazságszolgáltatási és a pénzügyi ellenőrzési rendszer megteremtéséhez. Nem akarunk ugyanebben a helyzetben lenni két év múlva, így ez a kérdés a számunkra nagyon fontos.

A második kérdés a nemzeti számvevőszékek bevonásával történő ütemezett ellenőrzési eljárást követő, az egész költségvetésre vonatkozó megbízhatósági nyilatkozat. Jó lenne, ha a Bizottság hátralevő utolsó fél évében komoly előrehaladást célozhatnánk meg ezen a téren, vagy legalább megállapodhatnánk a közös útban. A költségvetés ellenőreiként elvárásaink igazán szerények.

A harmadik pont az egyszerűsítés. Több segítséget kellene adnunk a tagállamok alacsonyabb szintű közigazgatási szerveinek az EU-jog végrehajtásához. Úgy tűnik, hogy az EU-jog sok területen túl sokat követel, ebből következik, hogy túl nagy a hibaszázalék.

Negyedszer, a külföldi segélyezés. Itt külön szeretném megemlíteni Koszovót, valamint az Egyesült Nemzetekkel való együttműködés kérdését. A Költségvetési Ellenőrző Bizottság járt Koszovóban, és szeretném ezen a ponton bejelenteni, hogy Koszovó bizonyára téma lesz, amikor a költségvetési felmentésről lesz szó. Nézetem szerint messze nem élünk az Európai Unió rendelkezésére álló lehetőségekkel, és itt jelentős behoznivalónk van.

Az ötödik kérdés a tagállamok közötti együttműködés javítása a csalás elleni fellépésben. Ebben a kérdésben különösen a Tanácsban ülő hölgyek és urak számára van megoldandó házi feladat. Novemberben a Ház szavaz arról a rendeletről, amely megadja a csalás elleni küzdelem jogalapját, és meg kell fontolnunk, hogy miként vihetjük ezt az ügyet előbbre, ha jobb eredményeket akarunk elérni ezen a területen. Eddig legalábbis ez volt a közös óhajunk.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Elnök úr, sok szó esett a házban a Bizottság stratégiájáról. Ez utóbbi célja, hogy az uniót közelebb vigye a polgáraihoz. Mi ezt évről évre ismételtgetjük. A biztos asszony határozott erőfeszítései – amelyeket én ugyan értékelek – ellenére sem értünk el azonban semmit, és azon intézkedések ellenére sem, amelyekért hálás vagyok. Az unió nem jutott közelebb a polgáraihoz. Én még mindig úgy vélem, hogy ennek az oka az információs politikában rejlik. Tanulmányoztam az Európáról szóló információra vonatkozó pontot. A Bizottság által előterjesztett intézkedésben van egy fontos hivatkozás, nevezetesen egy alulról szerveződő kampány indítása az Alapjogi Charta szociális dimenziójáról. Ez jó. A fennmaradó rész azonban az Európai Unió munkájáról és szándékairól szóló tájékoztatásra, és nem az intézkedéseiről szóló tájékoztatás. A polgár azt várja, hogy az eredményekről tájékoztassák, nem arról, hogy az unió mit tervez, vagy mit szándékozik tenni. Az utca embere azt akarja tudni, hogy az unió mit ért el, és ennek milyen hatása volt rá.

Végül szeretném megkérdezni a Bizottságot, miként fordulhatott elő, hogy Ganley úr kampánya Írországban jobb eredményt hozott, mint az ír kormány és az Európai Unió kampánya a Lisszaboni Szerződés mellett? Működött ott valami titokzatos hatalom, esetleg a Ganley úr rendelkezésére álló pénzeszközöknek volt köztük az eredményhez? Talán a Bizottságnak ezt a kérdést is megfontolás tárgyává kellene tennie.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). - (ES) 2009-ben az Európai Uniónak nemcsak az európai projekt belső dimenzióit, hanem külső befolyását is meg kell erősítenie olyan külpolitikán keresztül, amelynek következetesnek és hatékonynak kell lennie a globális menetrend által jelenleg felvetett kihívásokra való reakciókban.

Ehhez – a kaukázusi válságot követően – ki kell igazítanunk Oroszországgal fennálló kapcsolatainkat. Valamilyen módon ki kell igazítanunk szomszédságpolitikánkat először a saját földrészünkön belül a társulási és stabilizációs megállapodások révén, majd a bővítési politikával, de a földrészünkön kívül is a mediterrán unión keresztül.

Úgy vélem, fontos fenntartani jelenlétünket a közép-ázsiai konfliktusoknál Irakban, Iránban, Afganisztánban és most Pakisztánban is, és meg kell erősítenünk jelenlétünket a közel-keleti konfliktusban, és fenn kell tartanunk kapcsolatainkat Kína és India feltörekvő hatalmaival. Ki kell dolgoznunk a társulási megállapodást különösen az afrikai, a karib-tengeri és a csendes-óceáni államokkal.

Úgy vélem, igen nagy figyelmet kell szentelnünk az Egyesült Államokban a választási eredményeknek, és utoljára, de nem utolsó sorban prioritást kell adnunk a Mercosurral, az Andok Közösséggel és Közép-Amerikával kötendő társulási megállapodásoknak.

Végezetül, elnök úr, alelnök asszony, ez egy hatalmas feladat, és úgy érzem, sokkal könnyebben meg lehetne birkózni vele, ha már használhatnánk a Lisszaboni Szerződésnek a külpolitika terén rendelkezésre bocsátandó eszközeit.

Végül azt kell mondjam önnek, alelnök asszony, amit ön már úgylis tud, azaz, hogy számíthat e Parlament támogatására.

Szabolcs Fazakas (PSE). - (HU) Köszönöm a szót, elnök úr! Az Amerikával egy évvel ezelőtt elkezdődött pénzügyi válság a várakozásokkal ellentétben nemhogy csillapodott volna, hanem újra és újra egyre nagyobb hullámokban sújtotta az egész világ, köztük Európa pénzügyét és ezen keresztül gazdaságát is.

A Központi Banknak hatalmas összegeket kell a pénzpiacokba pumpálnia annak érdekében, hogy ezek túlélését biztosítsa. Ahhoz azonban, hogy a pénzügyi válság gazdasági, társadalmi hatását orvosolni tudjuk, a Bizottságnak két területen kell előrelépnie.

Az egyik, minél előbb ki kell alakítani egy közös európai pénzügyi felügyeletet, melynek feladata az ehhez hasonló spekulatív veszélyek elkerülése, ezáltal is biztosítva, hogy Európa fokozatosan átvegye a megrendült amerikai pénz- és tőkepiac szerepét. Másrészt el kellene érnie, hogy az európai pénzügyi szektor a spekulatív ügyletek helyett az eddig elhanyagolt reálgazdaság finanszírozására is koncentráljon. Ehhez, természetesen, arra is szükség volna, hogy az Európai Központi Bank az infláció kordában tartása mellett a gazdasági növekedést és a munkahelyteremtést is prioritásként kezelje. Köszönöm szépen.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - Elnök úr, 2009 enyhén szólva is kulcsfontosságú év a lisszaboni folyamat céljainak eléréséhez. Négy kérdést szeretnék itt ma felvetni. Az első, hogy valódi előrehaladást kell elérnünk a jobb szabályozás folyamatában, ahol is mindannyian egyetértünk abban, hogy az adminisztrációs terheket 2012-ig 25%-kal kellene csökkenteni, és úgy vélem, helyénvaló lenne, ha a Bizottság azt bizonyítaná itt a Parlamentben, hogy évről évre előrehalad, és valóban egyre jobb szabályozást csinál.

A második kérdés a kutatás és az innováció. A költségvetési felülvizsgálat a végéhez közeledik, és kulcsfontosságú, stratégiai jelentőségű, hogy biztosíthassuk az előrehaladást és azt, hogy Európa – a megfelelő finanszírozás biztosításával – a kutatás és az innováció éllovasa legyen.

A harmadik kérdés a munkavállalók mobilitása. Ez az Európai Unió egyik legdinamikusabb vonatkozása, ahol fantasztikusan jó eredményeket láttunk, amelyek nemcsak Európa gazdaságához járultak hozzá, hanem az egyének életét is megkönnyítették egész Európában. Nemcsak az a fontos, hogy ne nehezítsük meg a mobilitást, hogy óvjuk a lehetőségeket, hanem az is, hogy megkönnyítsük például azzal, hogy a bolognai folyamat keretében tárgyalunk az oktatásról, és megreformáljuk azt, ezáltal a mobilitást még több ember számára valóságossá tehetjük.

Végül 2009 azért is fontos év lesz, hogy cselekedjünk az energiapolitika kérdésében, ahol számos jogalkotási tárgy van előttünk. Ott a jogszabály az energiapiacokról (amit még be kell fejezni), a megújuló energiaforrásokról, a tehermegosztásról és a kibocsátáskereskedelemről. Itt az ideje, hogy gondoskodunk róla, hogy be tudjuk fejezni ezt a folyamatos, és a valóságban is végre tudjuk hajtani, hogy jó alapot teremtsünk nemcsak 2010-re, hanem a távolabbi jövőben is ahhoz, hogy a miénk legyen a legjobb tudásalapú gazdaság a világon.

Jan Olbrycht (PPE-DE). - (PL) Elnök úr, biztos asszony, 2009 választási év. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a Parlamentnek és a Bizottságnak minden más kizárásával a választási programra kellene összpontosítania. Ilyenkor mindenki hajlamos arra, hogy az ilyen programokban nagyon sok mindent megígérjen. Nagy fontosságot tulajdonítunk a 2009 közepéig, illetve a 2009 második felében végrehajtandó közös intézkedésnek. A polgárok egyértelmű és érthető információt is várnak.

Szeretnék utalni ennek egyik elemére, nevezetesen az Európai Bizottság által októberben benyújtandó és alapvető változásra vonatkozó javaslatra. A változás a kohéziós politika módosítását jelenti azzal, hogy egy

térbeli jellemzőt vezet be, nevezetesen a területi kohéziót. A Bizottság utal októberre, de erre az ügyre a 2009-es programban semmiféle hivatkozást nem találunk. Mára tudjuk, hogy a kérdés nagy érdeklődésre tarthat számot, továbbá vitát vált ki. Ebben az összefüggésben szeretnék rámutatni arra, hogy 2009 különösen fontos a kohéziós politika kérdéseire, nevezetesen a területi kohézióra és az integrált cselekvésre való tekintettel. Bízom abban, hogy további tájékoztatást kapunk.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Természetesen élvezet olyan programról vitatkozni, amely korábbi évek korábbi programjainak folytatása. Az első pillérnél a globális pénzügyi válság elleni ütközetet látjuk. Ez engem a tűzoltásra emlékeztet. A válság már egy éve tart, és nem vettük észre; semmilyen intézkedés nem történt.

Szeretném felhívni a figyelmüket az energiapolitikára. Három évvel ezelőtt úgy határoztunk, hogy lesz közös energiapolitika. Ez egy hosszú, bonyolult folyamat, amihez kemény munkára van szükség. Lényeges, hogy intézkedéseink következetesek legyenek. Közben nincs tudomásom arról, hogy említettek volna bármiféle energiakérdéssel kapcsolatos intézkedést. Az általunk elfogadott jogi aktusok nem hoznak létre energiapolitikát, önmagukban nem jelentenek közös energiapolitikát és nem is hajtják azt végre.

Nincsenek kapcsolódások. Az alternatív energiaforrások utáni kutatás nem létezik, és semmi nem történt az Északi-sarkvidék problémáival, az Északi-sarkvidék potenciális erőforrásaival kapcsolatban. Sőt, nincs hosszú távú energiaperspektíva, és ennek következménye hasonló lehet a pénzügyi válság okozta helyzethez. Majd meglepődünk, amikor valami történik az energiahelyzettel kapcsolatban, és majd akkor cselekszünk. Azt javasolnám, hogy talán folytatni kellene az elkezdett munkát.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – (RO) Én két prioritást szeretnék hangsúlyozni, amit az Európai Bizottságnak jövőre figyelembe kellene vennie a szociális és a foglalkoztatáspolitikával kapcsolatban.

Először is, az Európai Bizottságnak ösztönöznie kellene a fiatalok foglalkoztatását. A közelmúltban egy európai vizsgálat rámutatott, hogy egyre kevesebb fiatal lép be a munkaerőpiacra olyan akadályok miatt, mint az általuk választott szakok esetében hiányzó munkalehetőségek, a tapasztalatok hiánya, illetve a szakmai készségek és képességek hiánya. Nagyon fontos, hogy minden fiatal a legjobb oktatáshoz férhessen hozzá, és hogy olyan képesítést szerezhessenek, amelyet a munkaerőpiac igényel. Ezért úgy vélem, hogy az oktatási rendszert össze kellene hangolni a munkaerőpiaccal, és az elméletről a gyakorlatra történő átmenetnek különféle szakmai képzési programok vagy uniós szakmai gyakorlat segítségével zökkenőmentesen kell megtörténnie.

Másodszor, az Európai Uniónak támogatnia kellene a tagállamok sport terén végrehajtott intézkedéseit, azokat koordinálnia és kiteljesítenie kellene azzal, hogy előmozdítja a versenyszellemet, a gyermekek és fiatalok sportegyesületekbe történő belépését, valamint a versenyek során a részrehajlásmentes és tiszta viselkedést. A sportnak pénzügyi támogatásra is szüksége van, és mi amellet vagyunk, hogy hozzunk létre egy új költségvetési sort az európai sportprogramok támogatására.

James Nicholson (PPE-DE). – Elnök úr, szeretnék ezzel kapcsolatban néhány megjegyzést tenni, és örülök, hogy erre lehetőséget kaptam. Szeretnék a Szolidaritási Alappal kapcsolatos helyzetről beszélni. Én támogatom ezt az alapot, mert úgy vélem, képes arra, hogy Európát és Brüsszelt közelebb vigye az emberekhez.

Európa ma már 27 tagállam összessége, így nem számít, hogy az én régiómban, Észak-Írországban van-e árvíz vagy Görögországban, Spanyolországban vagy Portugáliában dúlnak-e az erdőtüzek. Láttunk borzalmas eseteket, amikor népeket csaknem elpusztítottak. Így ne arról beszélünk, hogy sok pénzt adjunk nekik, hanem arról, hogy adjunk nekik egy kis reményt az újrakezdéshez. Én mindenképpen szeretnék egy felhívást tenni, hogy tartsuk meg és támogassuk ezt a Szolidaritási Alapot, és kérem, ne tegyék azt túl bonyolulttá. Maradjon egyszerű, hogy a nemzeti vagy regionális kormányzatok hozzá fordulhassanak, és visszamehessenek a helyiekhez, és elmondhassák nekik, hogy ez a pénz Európából jön, hogy Európa ad némi támogatást.

Tehát tegyük egyszerűvé, tartsuk meg egyszerűnek, de nehogyszámoljuk ezt a Szolidaritási Alapot!

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, tiszteletre méltó képviselők, köszönöm önöknek ezt a vitát. Úgy vélem, nagyon jól tükrözi azoknak a kérdéseknek a teljes spektrumát, amelyekkel az Európai Unió foglalkozik a sporttól – költségvetési sort a sportnak – a gyógyszerek címkézésének mikéntjéig, vagy mit csinálunk a Kaukázusban, illetve miként próbálunk segíteni a közel-keleti helyzeten. Mi mindezt egyszerre tesszük. És ez persze kommunikációs szempontból egyben a végső kihívás.

Hallottunk itt ma néhány nagyon részletes javaslatot is. Szeretném biztosítani önöket, a Bizottság szerepe, hogy gondoskodik arról, hogy mindezeket az érdekeket egyensúlyba hozzassuk, mert a Bizottságot nem

lehet úgy tekinteni, hogy csak egy érdek vagy csak egy érintett vagy csak egy kérdés képviselője. Nekünk a politikai kihívások teljes spektrumával foglalkoznunk kell. Néha megválaszthatjuk a kérdéseket, máskor azok kiválasztódnak számunkra, és azt hiszem, még akkor is, ha voltak néhányan, akik figyelmeztettek a pénzügyi válságra, senki sem tudta pontosan, hogy az mikor következik be, vagy mik lennének a következményei. Így ezzel is foglalkoznunk kell. Képesnek kell lennünk reagálni.

Ennek módját természetesen meghatározza, hogy mi vagyunk a szerződések őrei, és ez időnként korlátozza cselekvési képességünket vagy kapacitásunkat. Nem tudunk hirtelen új kompetenciákat létrehozni vagy olyan területekre belépni, amelyekről tudjuk, hogy azok ténylegesen a tagállamok illetékességi területei, vagy legalábbis korlátozott, hogy mire tehetünk javaslatot, vagy együtt kell működnünk más intézményekkel. Ez képezi a keretet mindahhoz, amit teszünk.

Amikor legutóbb találkoztunk egy kis szemináriumon – és ez az üzenet az, amit a Parlamentnek is szeretnék átadni –, először is azt mondtuk, hogy megmarad az üzenet. Nem változtatjuk meg a prosperitásra, szolidaritásra és biztonságra vonatkozó általános céljainkat. Továbbra is ezek az irányadók mindenben, amit teszünk, és a prosperitás azt jelenti, hogy védenünk kell a növekedést és a munkahelyeket Európában. Senki se kételkedjék elszántságunkban, hogy továbbra is megküzdünk az európai növekedésért és a munkahelyekért. Ezt a közelmúlt eseményei és a pénzügyi válság csak még inkább megerősítette. Ezért is annyira fontos, hogy igen határozott politikánk legyen, és hogy igen gondosan járjunk el abban, amit most teszünk. Nem hiszem, hogy lenne olyan ember, aki ne tudná, hogy ez egyike a fő prioritásainknak, az volt már a kezdet kezdetétől fogva, és ez lesz az egyik legfontosabb prioritásunk a jövőben is.

Ami a szolidaritás témáját illeti, ez az energiáról és a klímaváltozásról szól, meg arról, hogy miként használjuk a Szolidaritási Alapot, mert a védelem ma már a természeti katasztrófák és az olyan fenyegetések elleni védelem is, amelyek mondjuk 10-20 évvel ezelőtt nem voltak. Most megfelelő együttműködésre és mindezek ellen a védelemre is szükségünk van.

Nem szeretem ezt a végzettszerű, mélabús atmoszférát az energiával és a klímaváltozással kapcsolatban. Tudják mit? Szerintem hatalmas lehetőségek előtt állunk Európában. Szerintem rendelkezünk a know-how-val, a technológiával, az erőforrásokkal, az emberekkel, a jövőbe vetett reménnyel, még akkor is, ha mindennek ára van. Szerintem meg tudjuk csinálni, és ez akkor valami nagyon kedvező fejleményeket hoz Európa számára. Úgy gondolom, ez jobb életminőséget és új lehetőséget kínál a munkahelyteremtésre is Európában.

Azt hiszem, ezt meg kell fordítanunk, és nem csak költségnek, tehernek, erőfeszítésnek kell tekintenünk, hanem a jövő részének. Ez a megoldás a jövőre, és Európa az, amely vezető szerepet vihet, amely létrehozhatja az innovációt, a munkahelyeket, a kreativitást Európában. Ez jobb életminőséget hoz számunkra különösen azzal, hogy végre a jövőt is behozza a képbe, meg azzal, hogy a világ többi részét is behozza a képbe.

Továbbra is hozni fogjuk az eredményeket. E Bizottság számára a konkrét eredmények a legfontosabbak. Nem leszünk gondnokbizottság. Továbbra is javaslatokat fogunk benyújtani a Parlamentnek és a Tanácsnak egészen az utolsó pillanatig.

Köszönöm mindannyiuknak a konkrét javaslatokat, de ezek közül csak néhányra szeretnék reagálni. Azt hiszem, például a fogyasztóvédelem egész kérdése nagyon fontos, és van egy rendkívül ambiciózus projektünk. Be fogunk terjeszteni egy javaslatot a hatályos fogyasztóvédelmi jogszabályok teljes körű felülvizsgálata, azok egyszerűsítése és mindenki számára hozzáférhetőbbé tétele érdekében. Reméljük, hogy a Parlament még a választások előtt foglalkozni tud ezzel a fontos javaslattal. Még az év vége előtt javaslatot nyújtunk be arról, hogy terjesszük ki az intézkedés lehetőségét az Európai Globalizációs Kiigazítási Alapra, ami egy másik fontos alap. Szeretnénk ezt felhasználni a globalizáció összefüggésében és a globalizáció hatásainak kivédésében.

Mivel Jan Andersson is megemlítette az egész szociális kérdést – és itt is a Bizottság feladata biztosítani, hogy minden olyan kérdést egyensúlyba hozzunk, amelyben a szociális napirendnek fontos szerepe van –, remélem, hogy az a fórum, amit a Bizottság novemberben szervez, megvizsgálhatja a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv működésével kapcsolatos kérdéseket is, és segít majd döntést hozni arról, hogy miként haladjunk előre. Nem futamodunk meg e kérdések vizsgálata elől sem. Tudjuk, hogy mennyire fontosak, és hogy miként befolyásolták még az ír népszavazást is.

Ezzel a témával kapcsolatban, Grabowska asszony, ön is ismeri azt amondást, hogy „a hazugság már félúton van Damaszkusz felé, miközben az igazság még mindig csak a csizmáját húzza”. Nem tudom, hogy pontosan ez-e az angol kifejezés, de tudja, hogy mit akarok mondani. Szerintem ez is része a dolognak. Ha önnek van pénze, ha képes felhasználni és mozgósítani a félelmet is, ez nagyon gyakran hatékonyabb, mint amikor az

embernek egy szerződés szövegét kell elmagyarázni, ami nem mindig egyértelmű, vagy nem segít a dolgok egyszerűsítésében. Ebben a vitában azonban önök adták a legjobb példákat arra, hogy miért van szükségünk új szerződésre, miként segítené nekünk abban, hogy egyhangúan lépjünk fel és szólaljunk meg a világban, és miként lenne hatékonyabb a döntéshozatalunk, és az miként segítené polgárainkat.

Továbbra is hozzuk az eredményeket például a távközlési csomagra vonatkozó tegnapi javaslattal, ami mindannyiunk számára, akik mobiltelefont használunk, csökkenteni fogja a díjakat, és biztosítja, hogy a barangolási díjak is mérséklődjenek.

Végül a költségvetési felülvizsgálattól azt szeretném mondani, hogy a kezdeti úgynevezett reflexiók dokumentumról szóló konzultációs folyamat segíthet nekünk november végétől, hogy javaslatot tegyünk a költségvetés összeállításának új módjára. Azt hiszem, ez lehetőséget ad, hogy megvizsgáljuk azt a kérdést, miről szól Európa, és miként kellene cselekednünk az elkövetkezendő években. Ez csak néhány megjegyzés az önök által fölvetett néhány részletesebb pontra.

Mindezt elviszem a Bizottsághoz, és becsatolom a munkaprogramunkról folyó vitáinkhoz. Nagyon nagyra értékeltem a témának azt a teljes körét, amit önök megemlítettek, és visszatérünk néhány héten belül új javaslattal, és bemutatjuk azt a teljes testületnek. Azt is szeretném hangsúlyozni, mennyire fontosnak tartom, hogy van egy keretmegállapodásunk, amit betartunk és követünk, és meg tudunk állapodni abban, hogy az intézmények miként dolgozzanak együtt eredményesen, hatékonyan és demokratikusan.

Elnök. – Az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdése alapján hat állásfoglalásra irányuló indítványt kaptam ⁽¹⁾.

A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Tunne Kelam (PPE-DE), írásban. – A 2009. év kulcsfontosságú, mivel ebben az évben lesznek az európai választások, megújul a Bizottság és remélhetőleg a Lisszaboni Szerződés is ratifikálásra kerül.

2009 első félévének fő politikai prioritása változatlanul a Lisszaboni Szerződés ratifikációs folyamata. Ahhoz, hogy a globális szinten továbbra is erős szereplők legyünk, egységre és jobban működő mechanizmusokra van szükség.

Minden eddiginél nagyobb szükség van energiapolitikánk koherenciájára, együtt az energiafüggetlenség bővítésének perspektívájával. Az EU prioritásai között kell szerepelnie a tagállamok közötti szolidaritásnak és az alternatív energiaforrások kutatásának.

A Lisszaboni Szerződésben meghatározott célok elérésének új lendületet kell adni. Elsősorban az innovációra, a vállalkozói szellemre és a tudásalapú gazdaság előmozdítására kell figyelemmel lenni. A belső piac kiteljesítését be kell fejezni. Hatékonyabb eszközöket kell biztosítani a kkv-k számára, hogy még inkább támogathassuk őket fő munkahelyteremtő szerepükben.

Új módszert kell létrehozni a tekintetben, hogy miként vihetjük az EU-t közelebb a polgárokhoz. Ennek a módszernek kétirányú útnak kell lennie. Mi, politikusok nem csak vezetők vagyunk, hanem mindenekelőtt a polgáraink szolgálói és figyelmes hallgatói.

Kósáné Kovács Magda (PSE), írásban. – (HU) A még 2004-ben kitűzött feladatok közül a Bizottság a legfontosabbal maradt adós. Azzal, hogy megszüntesse vagy érdemben csökkentse az európai eszme iránti közömbösséget, a bizalomcsökkenést.

A jövő évi program sem tükrözi a felismerést, hogy ez az Európa más, mint a korábbi időszakban. Az EU-27-ek gazdasági potenciálja jóval nagyobb, mint az EU-15-öké volt, világgazdaságban elfoglalt helye is komolyabb. Ugyanakkor a 27-ek Európájának gazdasági és társadalmi problémái különbözőek, a belső feszültségek és félelmek is mások és erősebbek.

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

A munkaerő és a szolgáltatások szabad áramlása kemény konfliktusokat hozott felszínre. Világosan mutatják ezt a francia nem szavazatok, melyek az Alkotmány-tervezetet siklatták ki, az ír szavazatok pedig részben a kiküldetésben dolgozók körüli feszültségek miatt nehezítik meg a Lisszaboni Szerződéstervezet sorsát.

Nem tesz a 2009-es munkaterv arról sem említést, vajon a munkaerő szabad áramlása érdekében az 5 éves korlátozás után milyen tervvel rendelkezik a Bizottság a további korlátozásokkal élni kívánó tagországok ellenőrzésére.

Mindezekkel összefüggésben fájjalom, hogy a rasszizmus, az idegengyűlölet egyre ijesztőbb jelenléte Európában nem készíti cselekvésre a Bizottságot.

Ezek a problémák kikerülhetetlenek, és visszajönnek, mint a bumeráng. A kérdés csak az, hogy akkor foglalkozunk-e velük, amikor még a feszültség még kezelhető, vagy akkor, amikor már a neofasiszta csoportok gyűlölettel telve randalíroznak Európa nagyvárosaiban. Remélem, az előbbi választjuk.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) A nemzetközi összefüggések váratlan törekénysége miatt az Európai Unió komoly nehézségekkel néz szembe.

A pénzügyi piacok instabilitása, az üzemanyagárak kilengései, a terrorizmus, a hidegháború kísértete, az energiabiztonság égető szükségessége, a klímaváltozás halmozódó hatásai mind olyan fenyegetések, amelyeket az Európai Unió kizárólag az egység és a konszenzus eszközeivel tud legyőzni.

A grúziai válság és az Egyesült Államok-beli pénzügyi válság, valamint a terrorizmus eszkalálódásának következményeként egyértelmű cselekvési irányokat kell felvázolniuk a Bizottság jogalkotási és munkamenetrendjében.

2009 kritikus év az intézményi stabilitás szempontjából a Lisszaboni Szerződés miatt, amelynek ratifikációja elkövetkező időszak fő prioritása kell legyen. A programnak tartalmaznia kell mindazokat a vonatkozásokat, amelyekről az unió jövőbeni fejlődése függ: a közös energiapolitikát, a közös kül- és biztonságpolitikát, a szomszédságpolitika reformját és a Nyugat-Balkán országainak, Moldovának és Ukrajnának tett kötelezettségvállalások megerősítését, mivel ezeknek az országoknak szüksége van az Európai Unióra, és amelyekre az Európai Uniónak is szüksége van.

2009 továbbá az európai parlamenti választások éve, és az Eurobarometer nem tűnik ígéretesnek. A bizottság jogalkotási és munkaprogramjának mutatnia kell, hogy az európai intézmények fő célja az európai polgárok igényeinek való megfelelés, továbbá a jólétük biztosítása.

5. Az EU-India csúcstalálkozó előkészítése (Marseille, 2008. szeptember 29.) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a 2008. szeptember 29-én, Marseille-ben megtartandó EU-India csúcstalálkozó előkészítéséről.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács hivatalban lévő elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, üdvözlöm az Indiával fenntartott kapcsolataink megerősítése iránt mutatott érdeklődésüket. Az Európai Unió-India csúcstalálkozót, amint Wallström asszony emlékeztetett bennünket, 2008. szeptember 29-én tartjuk meg Marseille-ben, az indiai miniszterelnök, Manmohan Singh, a Bizottság elnöke, Barroso úr, valamint a Tanács elnöke, Nicolas Sarkozy jelenlétében; ez egyike a tucatnyi csúcstalálkozónak, amelyet a francia elnökség időszaka alatt harmadik országokkal megrendezünk.

Felfigyelhetnek rá, hogy a találkozók naptárában bőséggel szerepelnek csúcstalálkozók a fontosabb feltörekvő országokkal. Júliusban tartottuk a csúcstalálkozót Dél-Afrikával, és reményeink szerint decemberben kerül sor ilyen találkozókra Koreával, Kínával és Brazíliával. Ez a találkozó sorozat egy-egy lehetőség az Európai Unió számára, hogy párbeszédet alakítson ki a fontosabb feltörekvő országokkal a kölcsönös érdeklődésre számot tartó kérdésekben, és az Indiával tartandó csúcstalálkozó tökéletesen illeszkedik ehhez a megközelítéshez.

Tudomásom van arról, hogy a Parlament Külügyi Bizottsága nemrégiben egy, az Európai Unió és India között fennálló gyümölcsöző kapcsolatokról szóló workshopon vett részt, amelyen számos szakértő is megjelent. Ez fokozta azt a kívánságot, hogy erősítsük az Európai Unió és az India közötti párbeszédet és együttműködést.

Az elnökséget ugyanaz az akarat hajtja, mint a Parlamentet. India több mint egymilliárdos népességével, amely 2025-re meg fogja haladni Kínáét, és 2005 óta 8%-ot meghaladó éves növekedésével elkerülhetetlenül

az Európai Unió lényeges partnerévé válik, következésképpen azt kívánjuk, hogy ez a csúcstalálkozó fontos lépés legyen ezen országgal folytatott kapcsolataink elmélyítésében.

2000 óta, amikor az első csúcstalálkozót megtartottuk, kibővítettük a párbeszéd és az együttműködés hatókörét. Az Európai Unió mára India fő kereskedelmi partnere lett. Egyike az ország legnagyobb befektetőinek, és gazdaságának sok kulcsfontosságú ágazatában: különösen az energetikában, a közlekedésben és a távközlésben, és az eddig megtartott csúcstalálkozók meghatározó módon járultak hozzá kapcsolataink erősítéséhez.

Ez volt a helyzet 2004-ben, amikor együttműködésünket a stratégiai partnerség rangjára emeltük. 2005-ben, hogy lendületet adjunk ennek a partnerségnek, cselekvési tervvel álltunk elő, majd 2006-ban szabadkereskedelmi megállapodást kötöttünk. Ennél is többet kell azonban tennünk, és biztosítanunk kell, hogy az Indiával folytatott politikai párbeszéd és együttműködés az ország valódi potenciálját tükrözze.

Azt reméljük, hogy a marseille-i csúcstalálkozó ezt a célt szolgálja majd. Azt is reméljük, hogy olyan területeken tudjuk majd erősíteni együttműködésünket Indiával, amelyek jelenleg az Unió prioritásai: a klímaváltozás és az energetika területén. Ezek a tárgyalások nagy feltörekvő partnereinkkel korántsem könnyűek, de szükség van rájuk, és együtt kell dolgoznunk indiai partnereinkkel bizonyos célok elérése érdekében.

Először, is ezen a csúcstalálkozón el akarunk fogadni egy új cselekvési tervet, amely rövidebb és operatívabb, és lehetővé teszi számunkra, hogy partnerségünket az energiabiztonságra és a fenntartható fejlődésre vonatkozó új problémákhoz igazítsuk. Biztosítani akarjuk a jövőbeni együttműködést a kutatás és az új technológiák területén is, például a napenergia és az ITER-projekt tekintetében.

Ezt a cselekvési programot az energiára, a tiszta fejlődésre és a klímaváltozásra vonatkozó munkaprogramnak kell kísérnie, amelynek elő kell irányoznia az energiahatékonyság, a tiszta szén- és megújulóenergia-használat területén való együttműködést.

Ahol szükséges, ezeket az intézkedéseket támogathatja az új Európai Vállalkozási és Technológia Központ. Az új központ az év végén nyílik meg Új-Delhiben. Természetesen a csúcstalálkozón meg tárgyalhatunk a nemzetközi stabilitás szempontjából kulcsfontosságú regionális problémákat is akár Afganisztán, akár Pakisztán, Burma vagy Irán tekintetében.

Az Indiával fennálló stratégiai partnerségünkben további előrehaladást kívánunk elérni ezen a csúcstalálkozón konkrét együttműködési vállalkozások indításával, illetve folytatásával. Reméljük, hogy alá tudjuk írni a légi közlekedésre vonatkozó nagyon fontos megállapodást. Ezt a megállapodást a tárgyaló felek az év elején kezdeményezték. Lelkesen írjuk alá, mert ez lehetővé teszi, hogy a nemzeti jogszabályok összhangba kerüljenek a közösségi joggal, és eközben javuljon az európai üzemeltetők jogbiztonsága. Itt nem csak az India és az Európai Unió közötti repülőjáratokra utalok. Ami a többit illeti, remélem, hogy pályán vagyunk, már ami a közösségi jogalkotás tekintetében.

A kereskedelmi és beruházási megállapodással új lendületet kívánunk adni a tárgyalásoknak. Természetesen az e tekintetben felelős Bizottság lesz az, amely a megállapodása irányuló tárgyalásokat lefolytatja. Wallström asszonyon keresztül szeretnénk biztosítani a Bizottságot teljes támogatásunkról, mivel kapcsolatunk Indiával megérdemli a megerősítést. A kereskedelmi és beruházási megállapodás aláírása is fontos lépés lenne.

Miközben az Indiával fennálló kapcsolatok fejlesztésének hatalmas lehetőségei vannak, emlékeznünk kell arra, hogy ez az ország az Európai Uniónak csak a kilencedik kereskedelmi partnere Dél-Korea után, ami valóban meglepő helyzet.

Jelenleg folynak a tárgyalások Indiával arról a három dokumentumról, amelyet a csúcstalálkozón kívánunk elfogadni a módosított közös cselekvési tervről, az energia munkaprogramról és az említett megállapodásról, és tárgyalunk a közös sajtóközleményről is. E dokumentumokkal kapcsolatban ma még nem tudok részletekről beszámolni, mivel a tárgyalások indiai partnereinkkel folyamatban vannak, de azt hiszem, annyit elmondhatok, hogy optimisták vagyunk a csúcstalálkozó reménybeli eredményeit illetően.

Végül szeretnék gratulálni a Parlamentnek ahhoz a rendkívül konstruktív szerephez, amit az Európai Unió és az India közötti kapcsolatokban játszik. Az Indiával fenntartott kapcsolatok ápolása érdekében 2007-ben létrehozott egyedi delegáció lendületet adott a Lok Sabha-val, az indiai parlamenttel folytatott kommunikációnak, és a Parlament delegációjának minden bizonnyal vezető szerepet kell majd játszania különösen az India és az Európai Unió közötti kapcsolatokat érintő érzékeny kérdésekről szóló jövőbeni parlamenti állásfoglalások megalkotásában.

Végül szeretném megragadni az alkalmat, hogy külön megemlítssem az indiai kapcsolatok delegációjának elnökét, Gill asszonyt, és dicsérjem azt a dinamizmust, amivel ő ezt a szerepet betölti.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, tiszteletre méltó képviselők, Jouyet úr, kollégám, Benita Ferrero-Waldner nevében szólalok fel, és nagy örömmel beszélek önöknek a 2008. szeptember 29-én Marseille-ben Indiával megtartandó való csúcstalálkozó előkészületeiről.

Amint megtudtam, az Európa és India közötti kapcsolatok évek óta egyre fontosabbá válnak, de nemcsak a növekvő kereskedelem és beruházások miatt, hanem a többnyelvű és multikulturális demokrácia melletti közös elkötelezettség és ennek átélése miatt is. Ebben a Parlamentben önök a közelmúltban bizonyították az Indiával fenntartott kapcsolatok politikai fontosságát részben az új parlamenti delegáció létrehozásával, és azzal is, hogy tavaly meghívták Abdul Kalam elnököt, hogy szóljon a Házhoz; ez volt az első alkalom, amikor egy indiai államfő itt járt.

A mostani csúcstalálkozón azt reméljük, hogy ezt a növekvő politikai kötelezettségvállalást határozottabb, konkrét együttműködéssé tudjuk alakítani, és már most beszámolhatunk arról, hogy komoly előrehaladás történt az Indiával való stratégiai partnerség 2004. évi megkötése és a 2005. évi közös cselekvési terv óta.

Az első, amit meg kívánok említeni, a megerősített politikai párbeszéd és együttműködés, mivel most már a naptárban rendszeresen szerepelnek csúcstalálkozók és miniszteri találkozók, létrejött az évenkénti párbeszéd a biztonságról, és a párbeszéd új formái jöttek létre az Ázsia-Európa találkozón (ASEM) és a Dél-ázsiai Regionális Együttműködés Társulás találkozóin, ami előmozdította az együttműködést még az olyan érzékeny kérdésekben is, mint a terrorizmus ellenes fellépés.

A második említendő kérdés az, hogy az EU és az India közötti kapcsolatok egyre intenzívebbek, különösen az oktatásban, ahol az Európai Unió több mint 900 ösztöndíj finanszírozását biztosította indiai diákoknak az Erasmus Mundus programban, és ez a finanszírozás legalább 2013-ig folytatódik.

A harmadik kérdéskör az, hogy a gazdasági és technikai együttműködés is elmélyült. A tudományos és technológiai tevékenységek és cserék egyre fokozottabbak, miniszteri szintre kerültek; új párbeszéd jött létre; létrejött az EU-India energiatestület, és már hatályba lépett a Nemzetközi Termonukleáris Kísérleti Reaktor alapszerződése – az úgynevezett ITER-megállapodás –, amit India és az EU egyaránt aláírt.

A kereskedelem és a beruházások expanziója is folytatódott. Az EU és India közötti kétoldalú kereskedelem 2000 óta a kétszeresére, 55 milliárd euróra nőtt, és az EU vált az Indiába történő közvetlen külföldi beruházások legnagyobb forrásává, miközben az EU is egyre több, Indiából külföldre irányuló beruházást fogad.

A fejlesztési együttműködés is folyamatosan növekszik, és a 2007-2013. közötti időszakra India számára előirányzott 470 millió eurós költségvetés nagy részét különösen a milleniumi fejlesztési célokhoz kapcsolódó egészségügyi és oktatási programok támogatására használjuk fel.

Így sokat elértünk már, de még van mit tenni, és úgy véljük, hogy kapcsolatainkat a béke, az emberi jogok, az átfogó biztonság, a környezetet figyelembe vevő fenntartható fejlődés, a szociális méltányosság és gazdasági prosperitás, valamint a kulturális és oktatási csere megerősítésének szándéka kell vezesse. A csúcstalálkozón az egyik fő célunk, hogy megállapodjunk a módosított közös cselekvési tervről, amely ezeket a célokat tükrözi.

Globális játékosként mindkét fél felelősséget visel a globális kihívásokkal kapcsolatban, és fel fogunk vetni néhány kifejezetten globális kérdést.

A világkereskedelmet illetően azt reméljük, hogy India és az Egyesült Államok fel tudják oldani nézetkülönbségüket a WTO-fordulóval kapcsolatban, és lehetővé teszik, hogy a tárgyalások az eredeti pályára kerüljenek vissza. A klímaváltozás és az energetika kérdését is a csúcstalálkozó prioritásai között tartjuk számon, és reméljük, hogy alá tudjuk írni az energiáról, a tiszta fejlődésről és a megújuló és tiszta energiákra összpontosító klímaváltozásra vonatkozó közös munkaprogramot két, a klímaváltozáshoz kapcsolódó európai beruházási banki kölcsönrel együtt. Tárgyalunk a globális pénzügyi válságról, és arról is, hogy miként találhatunk megoldást a világ élelmezési helyzetére.

A kétoldalú ügyeket illetően van néhány jelentős közös érdek, amiről tárgyalnunk kell. A tavaly elindított, a szabadkereskedelmi megállapodásra irányuló tárgyalásokon komoly előrehaladást értünk el; jelenlegi célunk a tárgyalások mielőbbi és kiegyensúlyozott lezárása. Reméljük, hogy a csúcstalálkozón aláírjuk a

polgári légi közlekedésről szóló horizontális megállapodást. Szorgalmazzuk az előrelépést a tengerészeti megállapodás lezárása érdekében is.

A kultúrát és az oktatást illetően célunk a megegyezés a politikai párbeszéd megindításáról.

A tudomány és a technológia is prioritás, és a csúcstalálkozóknak üdvözölnie kell az Európai Vállalkozási és Technológiai Központ létrehozását Delhiben, és azt a támogatást, amelyet ehhez az Európai Parlament biztosít.

Hadd fejezzem be azzal, hogy üdvözlöm, hogy az indiai parlament a közelmúltban létrehozta az Európai Parlamenttel baráti kapcsolatokat ápoló csoportot. Bizonyos vagyok benne, hogy az indiai partnerekkel való kapcsolataikon keresztül ez mindannyiuk számára lehetővé teszi, hogy meggyőzzék őket: az EU a modern időkben a nemzetközi kormányzás terén a legsikeresebb és legelőremutatóbb jelenség, és hogy sokat tudunk egymásnak kínálni.

Charles Tannock, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ezekben a veszélyes és kiszámíthatatlan időkben az EU stratégiai partnersége a demokratikus és szekuláris Indiával kritikus fontosságú, mivel India olyan ország, amely osztja értékeinket és törekvéseinket.

Közös kihívásokkal nézünk szembe: ilyen a terrorizmus elleni küzdelem – és ezzel összefüggésben kérem, hogy az Europol privilegizált státust adjon Indiának a hírszerzési információ cseréjében és a terrorizmus elleni küzdelemben –, a környezet védelmének szükségessége, ideértve a klímaváltozás kérdését, valamint a globalizáció előnyeivel való gazdálkodás fontossága.

A közelmúltban Delhiben bekövetkezett bombatámadások aláhúzták, hogy India milyen súlyos fenyegetéssel szembesül az iszlám terrorizmus miatt. Tekintettel India szomszédos országainak instabilitására Pakisztántól Sri Lankáig, nyilvánvalónak kell lennie mindannyiunk számára, hogy mindent meg kell tennünk India támogatására, mivel India egyrészt regionális hatalom Dél-Ázsiában, másrészt fontos konstruktív és globális szerepet játszik olyan multilaterális fórumokon, mint a SAARC, az ASEAN és az ENSZ, ahol egyébként éppen ideje, hogy India állandó helyet kapjon a Biztonsági Tanácsban.

Állásfoglalásunk nagyon helyesen fejezi ki aggodalmunkat a keresztények Orissa tartományban történt meggyilkolása és a Jammuban és Kashmirban történt zavargások miatt, kérve, hogy a felelősöket büntessék meg, mivel az emberi jogok és a jogállamiság az EU Indiával fennálló stratégiai partnerségének előterében állnak. Ez a helyzet erős ellentétben áll azzal, ahogyan az EU tárgyal a Kínai Népköztársasággal, amely nem mutat fogékonyságot polgári emberi jogainak tiszteletben tartására irányuló kéréseink iránt.

Nagyon remélem, hogy a soron következő csúcstalálkozó megszilárdítja az India és az EU között fennálló virágzó kapcsolatot, különösen a kereskedelem terén. Mint az India Barátai társelnöke és alapítója, valamint a Külügyi Bizottságban az EU-India szabadkereskedelmi megállapodás megszövegezője, gyors lépéseket szeretnék látni a szabadkereskedelmi kapcsolat létrehozása felé, ami kölcsönösen a javunkat szolgálná azzal, hogy most először nagy külföldi közvetlen beruházások jönnek Indiából az EU-ba. Képviselőcsoportom, a PPE-DE azonban kibővített politikai együttműködést is kíván sok olyan kihívással kapcsolatban, amellyel a jövőben szembesülünk, ilyen például a globális pénzügyi instabilitás jelenlegi kérdése.

Emilio Menéndez del Valle, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) E Parlament hatalmas többsége véli úgy, hogy India a világ legnagyobb demokráciája, és növelnünk kell együttműködésünket ezzel az országgal.

A demokráciától a nemzetközi kapcsolatok multilateralizmusáig terjedően ugyanazok az elveink és realitásaink, mint Indiának. Van azonban néhány pont, amellyel kapcsolatban nem értünk egyet, ilyen például a halálbüntetés, amit szeretnénk, ha igazságszolgáltatási rendszerükből kitörölnének. Ugyancsak sürgetjük Indiát, hogy írja alá a Nemzetközi Büntetőbíróságról szóló egyezményt.

Sokan sajnálják, hogy az indiai kormány még nem ratifikálta a kínzás elleni nemzetközi egyezményt. Ezt kimondva és ennek ellenére üdvözljük India együttműködését az ENSZ Emberi Jogi Tanácsával, és dicsérjük az Indiai Emberi Jogi Bizottságot a vallási diszkriminációval, a kasztrendszerrel és más kérdésekkel kapcsolatos munkája okán.

Figyelemmel vagyunk a hindu fanatikusok által Orissa államban a közelmúltban elkövetett borzasztó atrocitásokra. Habozás nélkül elítéljük ezeket az atrocitásokat, ugyanakkor elismerjük azonban, hogy ezek kivételes, bár nagyon véres jelenségek, és nem terjedtek el széles körben. Fenntartjuk ezért, hogy India a kulturális és vallási pluralizmus modellje.

India fontos szerepet játszik szomszédságában, és mint mi is, aggályosnak tartja a jelenlegi változó politikai helyzetet Pakisztánban, és – legtöbbünkhöz ugyancsak hasonlóan – az egyre kevésbé biztonságos és bizonytalan helyzetet Afganisztánban és Sri Lankán.

Minden bizonnyal dicséretes lenne, ha Új-Delhi és az Európai Unió összefogna, hogy segítséget nyújtson Mianmarnak, hogy a jelenlegi lázalmából felébredhessen.

Végezetül, India a régióban a béke és a stabilitás támogatójának tekinthető. Más országoktól eltérően, India mára felelős nukleáris hatalommá vált. Én személyesen azonban úgy vélem, hogy még felelősebb lenne, ha aláírni az Atomsorompó Egyezményt. Ennek hatására imázsa a világban fényesebb lenne, és mellékesen megjegyzem, hogy ez vonatkozik olyan országokra is, mint Pakisztán, Észak-Korea és Izrael.

Mindezek után – és mindjárt befejezem – megértem, hogy a közös céloknak nem szabad az indokolt és ésszerű kritikát kizárniuk, ám meg vagyok győződve arról, hogy az EU és az India közötti csúcstalálkozó sikeres lesz.

Nicholson of Winterbourne, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mindig öröm olyan ügyekről beszélni, amelyek hozzájárulnak a világ egyik legfontosabb nemzetközi vonatkozásának, az Európai Unió és az Indiai Köztársaság közötti kapcsolatoknak az állandó fejlődéséhez. Állásfoglalásunkban azt kérjük, hogy a csúcstalálkozó résztvevői keressenek további módot a kapcsolat továbbvitelére, és már előre örülünk azoknak a konkrét eredményeknek, amelyekről majd beszámolnak a Parlamentnek.

A csúcstalálkozóra kritikus időpontban kerül sor. Állásfoglalásunkban kegyelettel adóztunk az indiai terrorizmus szeptemberi áldozatainak emléke iránt, beleértve azokat is, akiket a kabuli indiai nagykövetség elleni támadás során gyilkoltak meg. Ma azonban kegyelettel kell adóznunk azon hősök iránt is, akik életeket mentettek Iszlamabadban, és emlékeznünk kell arra, hogy India egy olyan régió középpontjában fekszik, amely jelentős biztonsági problémákkal szembesül. Helyénvaló, hogy állásfoglalásunk azon követelését, hogy fokozzuk a hírszerzési információ megosztását, elfogadják és teljesítsék, és támogatást nyújtunk Indiának a terrorizmus elleni küzdelmében – ideértve véleményünk szerint az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsában elfoglalandó helyet is.

Állásfoglalásunkban felhívást intézünk a korábbi fejedelmi tartomány, Jammu és Kashmir békés jövője érdekében; ezek a határ két oldalán vannak, és ma már két nemzet részei. Amint mi az Európai Unióban nagyon jól tudjuk, a béke a foglalkoztatással együtt jön, a munkahelyekkel, és különös öröm tudni, hogy India jelenleg Jammuban és Kashmirban építi a világ leghosszabb vasúti alagútját, amely – egy 148 kilométeres pályaszakaszzal részeként – csaknem 11 kilométer hosszú lesz. Ez lesz a világon a leghosszabb, 95%-ban már kész, és ez 3900 új munkahelyet teremt közvetlenül, és bizonyos vagyok benne, hogy a jövőben sok ezer munkahely létesül majd.

És a kultúra: mi is jobb kulturális kapcsolatokat kívánunk. Ez a párbeszéd éve, és India sokat megtaníthat az Európai Uniónak ezzel kapcsolatban. A népek között több párbeszédre van szükség, és bizonyos vagyok benne, hogy ez az út visz előre. Zárásképpen arra sürgetem kollégáimat, hogy támogassák ezt a kiváló állásfoglalást.

Konrad Szymański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, India egyike a stratégiai partnereknek a kereskedelmet és a politikát illetően egyaránt, s a régióban konstruktív szerepet játszik. Eljött az idő azonban, hogy az indiai kormányt erőteljes kritikával illessék a vallásszabadságnak a területén történő nyilvánvaló megsértése miatt. Az Összindiai Keresztény Tanács azt állítja, hogy a keresztények átlagosan minden harmadik nap az agresszió és az intolerancia különféle megnyilvánulásainak célpontjai Indiában. Emberek halnak meg és templomokat rombolnak le, miközben az igazságszolgáltatási rendszer kivételesen passzív álláspontot tett a magáévá.

Nem nézhetjük el az India bizonyos részeiben a keresztény hitre való áttérést megtiltó jogszabály létét. E tekintetben határozott cselekvést várunk, és várjuk a kártérítést is, amire a keresztény közösségek a vagyonukban bekövetkezett károk miatt jogosultak.

Jouyet úr, biztos asszony, kérem önöket, hogy mindezeket a kérdéseket igen egyértelműen vessék fel az e hónapban később megrendezendő EU-India csúcstalálkozón.

Gisela Kallenbach, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, először is szeretném aláhúzni, hogy képviselőcsoportomnak határozott érdekei fűződnek az Indiával, a világ legnagyobb demokráciájának tartott országgal fennálló jó partnerségi kapcsolatokhoz.

Azonban – és ezt is hangsúlyozni kell – a partnerség azt is jelenti, hogy szem előtt tartjuk: a problémákat tisztességesen meg kell beszélni. Ez még mindig nem történik meg Indiával kapcsolatban, és ez nem tűnik ki az előttünk fekvő állásfoglalásból sem. Ezért van az, hogy sajnálatos módon nem tudjuk támogatni ezt a kompromisszumot.

Hogyan állíthatjuk azt, hogy India – amint ez az állásfoglalásban áll – a kulturális és vallási pluralizmus modellje, amikor ismételen jó néhány haláleset következett be a szélsőséges hinduk által keresztények ellen Orissában és muszlimok által Kashmírban elkövetett erőszakos cselekmények során? A gudzsarati pogromok felelőseit még mindig nem állították bíróság elé. Mintegy 200 ügy – úgy, mint azelőtt – India nehézkes bírósági rendszerén akadt fenn.

Valóban hoznak határozott intézkedéseket a radikális csoportok erőszakos cselekményei és a keresztények és a muzulmánok öldöklése ellen? Valójában milyen mértékű egyenlőséget élveznek a dalitok? Valóban egyetemeselek ott az emberi jogok? Nyújtanak végre védelmet a gyermekeknek a munka és kizsákmányolás ellen? Ezek azok a kérdések, amelyeket őszintén kellene megtárgyalnunk indiai partnereinkkel.

Az elmúlt öt évben az indiai Nemzeti Emberi Jogi Bizottság a rendőrségi, illetve katonai őrizetben levők körében több mint 14 000 halálesetet jegyzett fel. Arra kérem Indiát, hogy reformálja meg a fegyveres erők különleges felhatalmazásáról szóló törvényt. Ez a törvényenkívüliség az, ami tüzei a lázadó mozgalmakat sok indiai államban.

A szegénység Indiában még mindig súlyos aggodalomra ad okot, és még a jó programok sem elegendők. Sokkal többet kell tenni, tekintettel arra, hogy a világ legrosszabbul táplált gyermekeinek 40%-a Indiában él.

A tudás és technológia átadásával Európa nagyon komolyan hozzájárulhat a valóban fenntartható fejlődéshez Indiában.

Jaromír Kohlíček, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim, amikor India 1947-ben elnyerte függetlenségét, az ország 18 százaléknyi írástudója, az instabil politikai környezet és a gazdaság fejlettségének szintje semmiképpen sem utalt arra, hogy milyen jellegű problémákkal szembesülünk majd 60 év múlva. Valójában az ország fejlődési problémái még messze nem megoldottak. Még mindig sokmilliónyi analfabéta, munkanélküli, társadalmilag kirekesztett ember él ott, ám most már egy olyan nukleáris hatalommal állunk szemben, amelynek bruttó hazai terméke évek óta mintegy 8%-kal nő. Ez olyan ország, amelynek sürgősen szüksége van erőművek tucatjainak megépítésére, az alapvető vasúti és közúti hálózat korszerűsítésére és a kisvárosok problémáinak megoldására. Indiában a milliós város minősül kicsinek, csak hogy tudjuk, miről beszélünk. Az ország egyes részeire erőteljes demográfiai nyomás nehezedik, ma már azonban napirenden van a kiszervezés problémája is.

Az indiai cégek magasan kvalifikált munkát vesznek át az Európai Uniótól, programozási munkát például a számvitel terén, és ezt a munkát gyakran Indiában élő munkavállalók végzik el. Sok ország importál képezett szakembereket. Hozzászoktunk ahhoz, hogy a Lakshmi Mittal cég a világ legnagyobb acélgyártója az Európai Unióban. Tudjuk, hogy más ipari vállalatok is körülnéznek a piacainkon. A SAARC-on belüli problémák még messze állnak a megoldástól, és Kashmír kényes ügye is a tárgyalóasztalon van még. Vannak azonban pozitív jelek is, és úgy tűnik, hogy számos téma vár megtárgyalásra politikai és gazdasági területeken. Nagyon szeretném kérni a támogatást az Indiában és más SAARC-országokban folyamatban levő nagy infrastrukturális programokhoz. Egy ilyen példa az Iránt, Pakisztánt és Indiát összekötő gázvezeték. Közös érdekeink fűződnek ehhez és más projektekhez is. A biztonság, az energiabiztonság és az egész világra kiterjedő nemzetközi együttműködés: ezek a csúcstalálkozót megelőző jó előjelek.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, az állásfoglalásra irányuló közös nyilatkozat az indiai keresztény kisebbség veszélyes helyzete miatt bukik el. Szeretném hangsúlyozni a Tanácsnak és Bizottságnak, hogy ez a helyzet reménytelen lesz, különösen Orissa államban, ha a probléma gyökerét jelentő politikai és társadalmi-gazdasági okokkal nem foglalkoznak. A jelentések szerint ez év augusztus 23-án a radikális hindu szervezet, a VHP helyi vezetőjét, Swami Laxmanananda Saraswatit maoisták gyilkolták meg Orissában. Ezért azonban a keresztény kisebbség fizetett. Furkósbotokkal, fejszékkel és fáklyákkal felszerelt hindu nacionalisták vadásztak keresztény polgártársaikra, és heteken keresztül hatalmas pusztítást vittek véghez még a menekülttáborokban is.

Ez az erőszak látszólag tisztán vallási indíttatású, van azonban egy nyilvánvaló politikai eleme is. A lényeg az, hogy a hindu nacionalista BJPP nemcsak Orissában, hanem India más részein is egyre nagyobb támogatásra tesz szert. Ideológiájukban nincs hely a vallási kisebbség, és főleg nem a keresztény kisebbség számára.

Most hallottam, hogy a Tanács és a Bizottság szeptember 29-én Marseille-ben találkozni fog az indiai miniszterelnökkel, Singh úrral. Singh úr az orissai szégyenteljes eseményeket nemzeti szégyennek nevezte. Önöknek beszélniük kell vele erről Marseille-ben. Napirendre kell venniük a vallási intolerancia és a keresztények üldöztetésének kérdését, és ezt részletesen meg kell vitatniuk, mert elfogadhatatlan a stratégiai partnerség ilyen módon történő folytatása.

Philip Claeys (NI). - (NL) Elnök úr, én is szeretném megragadni az alkalmat, hogy kifejezésre juttassam nyugtalanságomat az elmúlt hetekben Indiában keresztények ellen elkövetett erőszakos cselekmények miatt. Emberek tucatjait gyilkolták meg és ezeket üldözték el otthonukból. Házak százait gyújtották fel, és még a templomokat sem kímélték.

Az Európai Uniónak felhívást kell intéznie nemcsak India központi kormányához, hanem az egyes államok kormányaihoz is, hogy tegyenek meg mindent az erőszak megállítására és a bűnösök bíróság elé állítása érdekében. A jövő heti marseille-i csúcstalálkozón mellett, hogy megerősítjük az Indiával fennálló stratégiai partnerséget a kereskedelmi kapcsolatainkban, a terrorizmus elleni küzdelemben folytatott együttműködést is ki kell terjeszteni. A múlt heti iszlamabadi bombatámadás ismételtén rámutatott arra, hogy a szomszédos országot, Pakisztánt mennyire sújtja az iszlám terrorizmus problémája. Minden bizonnyal nagyon fontos, hogy a Pakisztánban fennálló politikai átmeneti időszakban az India és Pakisztán közötti kapcsolatok ne romoljanak. Az Európai Uniónak minden lehetséges támogatást meg kell adnia ahhoz, hogy a párbeszéd folytatódjék, és ösztönözni kell a további párbeszédet is.

India gazdasága gyorsan nő, és ennek hatása van az energiakeresletre is. Ezért az Európai Uniónak olyan politikát kell követnie, amely biztosítja, hogy India ne váljék túlságosan függővé olyan országoktól, mint Irán és Oroszország.

Mario Mauro (PPE-DE). - (IT) Elnök úr, Jouyet úr, Wallström biztos, hölgyeim és uraim, tisztelettel hadd mutassak rá kollégáim felszólalásai és az önök bevezetője közötti különbségre, nevezetesen: önöknek nem volt bátorságuk arra, hogy a bevezetőben az elmúlt néhány nap vérengzéseiről szóljanak, sem arra, hogy a vallásszabadság Indiában tapasztalható hiányát erőteljesen elítéljék. Ez egy nagyon súlyos figyelmeztetés. Arra a feltételezésre vezet bennünket, hogy majd úgy jelenünk meg a következő csúcstalálkozón, hogy nem lesz bátorságunk azokkal a legfontosabb kérdéssel foglalkozni, amelyek az Európai Unió és az India közötti valós kapcsolatokat és igaz barátságot érintik.

Itt nemcsak a keresztények mérszálása forog kockán, hanem a vallásszabadság elve is, és a vallásszabadság minden más szabadságtól eltér. A vallásszabadság határozza meg a demokrácia minőségét. Ebben a Házban hallottuk az indiai elnöktől, hogy ő egy keresztény iskolában nemcsak a tudás szeretetét, hanem azt is megtanulta, hogy miként tegyen különbséget a vallás és a politika között.

Ha ez igaz, hangsúlyosan követeljük, hogy az Európai Unió az Európai Unió-India csúcstalálkozó napjait fordítsa arra, hogy emlékeztessen rá: a vallásszabadság alapvető a demokrácia fejlődéséhez. Ugyanakkor nyomatékosítsa, hogy közös feladatot kell elvégeznünk: a barátság szellemében emlékeznünk kell arra, hogy az emberi jogok megsértése véget vet a közöttünk lévő valóban konstruktív kapcsolatoknak, pedig mindannyian csak nyerhetünk abból, ha a jövőt együtt építjük.

Biztos asszony, kell legyen bátorságunk, miniszter úr, kell legyen bátorságunk, mert ha nem vállaljuk ezt a felelősséget, óhatatlanul bűnrészességet vállalunk a demokrácia minőségének romlásában.

Neena Gill (PSE). - Elnök úr! A Parlament indiai delegációjának elnökeként valóban üdvözlöm ezt a vitát. Szeretném hangsúlyozni annak központi fontosságát, hogy az India és Európa között a Tanács és a Bizottság szintjén, de parlamenti szinten is számos kérdéssel közös megközelítésben folytatódó és gyakori párbeszéd kölcsönös haszonnal kecsegtet, így üdvözlöm az indiai parlament által létrehozott csoportot, és remélem, hogy az igen közeli jövőben meglátogatják az Európai Parlamentet.

Miközben állásfoglalásunk világossá teszi az Európa és India által fontosnak tartott értékeket, vagyis a demokrácia, a pluralizmus, a jogállamiság és a multilateralizmus melletti elkötelezettségünket, az igazi kulcs az, hogy mi természetes partnerek vagyunk. Azt gondolom azonban állásfoglalásunknak jobban kellett volna összpontosítania olyan nagy kérdésekre, mint a terrorizmus, a klímaváltozás és a partnerség gazdasági megerősítése, és nagyon remélem, ez a csúcstalálkozó valamelyest továbbmegy e kérdések megoldásában.

Szeretném kifejezésre juttatni az Indiában bekövetkezett bombatámadások áldozatai és családjai iránt érzett legmélyebb együttérzésemet. Azt hiszem, emiatt is el kell ismernünk, hogy Európának és Indiának számos ellensége van, aki le akarja rombolni közös értékeinket. A csúcstalálkozó legyen lehetőség a közöttünk lévő

kapcsolatok elmélyítésére, de azt hiszem, el kell ismernünk, hogy a haladás mind ez ideig lassú volt, és a közös cselekvési tervhez több erőforrásra van szükség, hogy a magunk elé kitűzött célokat elérhessük.

Befejezésként csak annyit szeretnék mondani, hogy a sok baráti kapcsolat lehetővé teszi a konstruktív kritikát, de mindkét fél felelőssége annak biztosítása, hogy ez a kritika kiegyensúlyozott legyen. Így India nehézségeinek és hiányosságainak kritikáját a saját hibáink és nehézségeink teljes körű és őszinte beismerésével kell ellensúlyoznunk. Helyes, amikor elítéljük a kisebbségekkel való helytelen bánásmódot, de Európának a saját problémáira is figyelnie kell az etnikai közösségek közötti erőszakkal és a saját, a különböző etnikumok közötti kapcsolatok egyes területein tapasztalt meglévő elégtelen eredményeivel kapcsolatban.

Wojciech Roszkowski (UEN). - (PL) Elnök úr, India a világ legnagyobb demokráciája. Hatalmas demográfia potenciállal rendelkezik, és gyors gazdasági növekedésnek örvend. India ezért az Európai Unió és a nyugat kulcsfontosságú partnere. Fontos, hogy az ilyen kapcsolatok szilárd alapokra épüljenek. India fejlődésének számos pozitív jellemzője van. Mégis nyugtalanságra ad okot a keresztények üldözésének közelmúltban tapasztalt hulláma Orissában is más helyeken. Az illetékes helyi hatóságok elmulasztottak intézkedni a saját polgáraik védelmére a fanatikusok által elkövetett támadásokkal szemben. Ez nem különösebben meglepő, India egyes államai olyan jogszabályokat fogadtak el, amelyek tiltják a hinduk áttérését más hitre. Az Indiának a keresztényektől való megtisztítását követelő szélsőséges hindu szervezetek tevékenységét ráadásul semmilyen jogszabály nem korlátozza. India büszke demokratikus rendszerére, de egy efféle rendszer esetében is szükség van az etnikai és vallási kisebbségek jogainak tiszteletben tartására. Mahatma Ghandi hazája ezt most valóban figyelmen kívül akarja hagyni? Ha ez volna a helyzet, az ügyet valóban fel kell vetni a következő csúcstalálkozón.

Angelika Beer (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, hadd magyarázzam meg röviden, hogy képviselőcsoportom miért fogja elutasítani a kompromisszumos állásfoglalást a szavazás során.

A tárgyalásokon lehetetlen volt kritikai álláspontot megfogalmazni az Egyesült Államok és az India közötti nukleáris megállapodás kapcsán. Mi ezt az Európai Parlament mulasztásának tekintjük, és elvárjuk, hogy a Ház vegye a bátorságot, és bírálja Európa hallgatását a Nukleáris Szállítók Csoportjában folytatott tárgyalások alatt. Pusztán gyávaság, hogy valamennyi tagállam, és különösen a Nukleáris Szállítók Csoportjának német elnöksége képtelennek bizonyult az európai biztonsági stratégia védelmére egy ilyen jelentős találkozáson.

Van egy kompromisszumunk, amelynek egyik prioritása a nukleáris fegyverek elterjedése elleni fellépés. Azzal azonban, hogy csöndben maradtunk, eljátszottuk, sőt, tönkretettük a leszerelési politika hitelességét. Nukleáris leszerelés? Semmi esély. Az Atomsorompó Egyezmény rendszerének megerősítése? Semmi esély. Hitelesség az Iránnal folytatott tárgyalásokban? Semmi esély. Ehelyett itt vannak Franciaország gazdasági érdekei, különösen abban, hogy megkösse Indiával a nukleáris technológiával kapcsolatos megállapodást. Ez a mögöttes álláspont, és ezért utasítjuk el a kompromisszumot.

Erik Meijer (GUE/NGL). - (NL) Elnök úr, India csakúgy, mint Európa, sok nép és különféle nyelvek szubkontinense, amely megpróbálja maga mögött tudni a múlt háborúit és elnyomatását. Indiában azonban még mindig van kínzás és halálbüntetés, és még mindig tapasztalható az erőszak a kashmíri nép ellen, amely soha nem kapta meg azt a népszavazás jogát, bár ez szükséges volt az ország 1947. évi feldarabolása után ahhoz, hogy létrejöjjön az az állam, amelyhez tartozni kívánnak.

Európában az Indiával a 2004-es megállapodás óta fennálló stratégiai partnerség nem indokolhatja, hogy szemet hunyjunk a 170 millió semmilyen kaszthoz nem tartozó és jogfosztott érinthetetlenekkel szembeni diszkrimináció fölött. 2007-ben az indiai miniszterelnök helyesen hasonlította a dalitok elleni megkülönböztetést a dél-afrikai apartheidhez. Sok dalit áttért a keresztény vagy iszlám hitre. A szélsőséges ellenzéki párt, a BJP megpróbálja a közelgő választásokat felhasználni arra, hogy a hindukat a keresztények és a muzulmánok ellen mozgósítsa, és rákényszerítse a dalitokat, hogy törődjenek bele abba, hogy mindig szegények és jogfosztottak maradnak.

Hogyan tudnánk segíteni az indiai kormánynak az ilyen erőszak megállításában, és hogyan győződhetünk meg arról, hogy az áradás után az EU segítése a dalitokat is elérje?

Tunne Kelam (PPE-DE). - Elnök úr, a világ két legnagyobb demokráciája közötti kapcsolat valami egészen különleges. India most alakul gazdasági és politikai óriássá, de velünk közös az elkötelezettsége a jogállamiság, a multikulturális demokrácia, a globális stabilitás és a terrorizmus elleni küzdelem iránt, ami egyesít bennünket. Remélem, a kilencedik csúcstalálkozó közelebb visz bennünket a szabadkereskedelmi megállapodáshoz, és a még mindig megoldatlan kérdések, mint a szolgáltatások, a verseny és a szellemi tulajdonjogok rendezhetők lesznek.

Én is kifejezem aggodalmamat az Orissában keresztényekkel szemben a közelmúltban elkövetett támadások hulláma miatt. Nem ez az első alkalom, hogy ilyesmi történik. A csőcselék erőszakának legutolsó hulláma tavaly decemberben csapott le. Nagyon fontos – és én kértem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy hívják fel erre indiai partnereik figyelmét –, hogy az indiai hatóságok minden lehetséges lépést tegyenek meg a tulajdonban okozott kár megtérítése érdekében, hogy biztosítsanak teljes körű védelmet azoknak az embereknek, akik nem mernek visszatérni falvaikba, segítsenek nekik helyreállítani templomaikat és az elkövetőket állítsák bíróság elé.

Ugyanakkor megértjük ennek a hatalmas országnak a bonyolultságát, és én szeretném mély együttérzésemet kifejezni a számos, Indiát érő terrortámadás áldozatai iránt. Indiai barátainkkal együtt állunk ki közös értékeinkért, a jogállamiságért és az emberi élet feltétel nélküli tiszteletéért, amely értékeket Mahatma Gandhi oly határozottan kifejezésre juttatta.

Thijs Berman (PSE). - (NL) Elnök úr, csaknem egy évvel ezelőtt felkelés volt Burmában. Az elnyomás még mindig folyamatos. India tekintélyét erősítené, ha a kormány megszakítaná kapcsolatait a burmai bűnös rendszerrel. Egyre több indiai kéri ezt, akit sokkolt a rendszer borzasztó reagálása a ciklon következményeire.

Az elmúlt években India – egyre több és több, magasan képzett emberével és az innováció iránti hatalmas kíváncsiságával – fantasztikus növekedést ért el. India új szerepet játszik a fejlődő országokkal fenntartott kapcsolataiban a saját „mindent, de fegyvereket nem” elve alapján. India új donor. Az Európai Unió és az India közötti párbeszéd is más lett, és időnként élesebb, amint az el is várható az egyenlő partnerek között. A hatalmas gazdasági növekedés jobb feltételeket és lehetőségeket teremthet Indiában a nagyobb fokú szociális igazságosság megteremtéséhez. Sajnálatos, hogy az érinthetetlen problémája változatlanul súlyos.

Az Európai Unió azt is követeli, hogy India tartsa be a gyermekmunka tilalmára vonatkozó ILO-egyezményeket. Erre nincs egyszerű megoldás. Indiában egész családok élnek meg a gyermekek által keresett pénzből. A gyermekmunka azonban a szegénységnek egyszerre oka és következménye. Azzal, hogy a gyermekek dolgoznak, túl sok az olcsó munkaerő, és a felnőttek bére alacsony marad. Így a gazdagok és a szegények közötti szakadék túlságosan mély marad Indiában. A mindenki számára nyitva álló lehetőségek megteremtése – ami elejét veszi az elfogadhatatlan társadalmi feszültségeknek – a túlélés kérdése, és indiaiak milliói számára az igazságosság kérdése is. Ezért az EU, India és a világ közösen viseli a felelősséget.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). - (PL) Elnök úr, az Európai Uniónak szakítania kell a szolgalelkűség politikájával és engedményekre való hajlamával, ha fel akar emelkedni a jövő kihívásaihoz. E politika egyik példája az unió attitűdje Oroszországgal szemben arra hivatkozással, hogy az orosz energiaforrások miatt ez a politika a helyes.

A mai gyorsan változó világban az unió feladata az olyan jogok és elidegeníthetetlen elvek előmozdítása és védelme, mint az egyén joga a szabadsághoz és a toleranciához, valamint a nemzet joga az önmeghatározáshoz. Az új világhatalommal, Indiával folytatott tárgyalások és a vele való kapcsolatok rámutatnak majd, hogy az unió ezt a szerepet kész-e vállalni és ennek megfelelően cselekedni.

Az egyik kulcskérdés, amit az Európai Uniónak fel kell vetnie, az a keresztények joga a vallásszabadsághoz. Én különösen a katolikus egyház tagjainak jogaira utalok, akiket jelenleg üldöznek és Indiában kiirtással fenyegetnek. A templomokat felgyújtják és keresztényeket gyilkolnak meg a mai Indiában, mégis Európa adta India népének kalkuttai Teréz anyát. Ő olyan szent ember volt, aki jóságot és kedvességet vitt oda, ahol a leginkább szükség volt rá. Az Európai Unió merítsen ihletet Teréz anyától azzal kapcsolatban, hogy miként folytassa kapcsolatait Indiával. India pedig Teréz anyát tekintse példának arra, hogy miként fejlessze a különféle vallások közötti kapcsolatokat.

Sajjad Karim (PPE-DE). - Elnök úr, én a Parlament e kérdéssel kapcsolatban régóta tevékenykedő előadójaként üdvözlöm az EU-India csúcstalálkozót, amelyre hamarosan sor kerül.

Indiát sok tekintetben az Európai Unió természetes partnereként látom. Fel kell használnunk ezt a csúcstalálkozót az előrehaladás érdekében, és üdvözlöm a Tanács és a Bizottság ma itt elhangzott nyilatkozatait. Előadóként azonban el kell mondanom, hogy túl hosszú ideig tartott az, hogy eljussunk oda, ahol ma állunk. Itt az ideje a teljesítésnek.

Ma sok kollégám tett megjegyzéseket az emberi jogok és a vallásszabadság kérdésével kapcsolatban. Emlékeztetném őket, hogy e Ház igen keményen küzdött azért, hogy valamennyi szabadkereskedelmi megállapodásunk tartalmazzon emberi jogi záradékot. Biztos asszony, hangsúlyoznunk kell az ilyen záradék melletti elkötelezettségünket. Így, függetlenül attól, hogy az eltűntek ezreiről, a Jammuban és Kashmirban

talált tömegsírokról vagy az orissai keresztények meggyilkolásáról és az ellenük intézett támadásokról van szó, az emberi jogok melletti elkötelezettségünknek határozottnak kell lennie, és ki kell állnunk mellette.

A szabadkereskedelmi megállapodást illetően: ezt most már meg kell kötni. Az átfogó bilaterális megállapodás köztünk és India között nemcsak nekünk és Indiának fontos, hanem globális jelentőséggel is bír.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) Elnök úr, Európa a kereszténységen alapult, és bennünket mindig a keresztény értékeknek kell vezetnie. A vallásszabadság az Európai Unió alapjogainak egyike. Ezt hangsúlyozni kell az Európai Unió és a más országok közötti kapcsolatok összefüggésében is. A keresztények elleni támadások Indiában, üldöztetésük és a templomaikban okozott károk súlyos aggodalmat keltenek. Az indiai hatóságok elmulasztották a cselekvést, amivel az eskalálódó terrortámadások jóváhagyását jelezték. A közelgő EU-India csúcstalálkozó összefüggésében: helyénvaló lenne a tárgyalások megtartását az indiai hatóságok egyértelmű kötelezettségvállalásától függővé tenni. Az utóbbiaknak vállalniuk kell minden lehetséges intézkedés azonnali meghozatalát a keresztények üldöztetésének megállítása és annak biztosítása érdekében, hogy az ilyen cselekmények felelőseit megbüntessék. Továbbá, az Európai Unió semmilyen engedményt, többek között kereskedelmi engedményt sem tehet olyan országoknak, ahol az alapjogokat büntetlenül megsértik. Az Európai Parlamentnek egyértelmű üzenetet kell küldenie, hogy az ilyen értékek védelmét a rövid távú gazdasági érdekek elé helyezi.

Christa Klafz (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, az EU-India csúcstalálkozó új korszakot jelent az Európai Unió és az India közötti kapcsolatok elmélyítésében. Mi elő akarjuk segíteni India gazdasági fejlődését.

Ugyanakkor nagyon szoros figyelemmel követjük mindazt, ami az emberi méltóság és az emberi jogok tekintetében India régióiban történik. Valamennyi előttem felszólaló beszélt a közelmúlt keresztényüldözéseiről. Ezeket a kérdéseket is meg kell tárgyalni a csúcstalálkozón. A lelki vezetőnek és a Hindu Világtanács tagjának ez év augusztus 23-án történt meggyilkolása váltotta ki ezt az új konfliktust. Ez nem az első támadás a keresztények ellen, ezért van az, hogy Orissa államban mintegy 60 000 keresztény menekült el otthonából. A keresztények sorozatosan üldöztetés, megaláztatás, erőszak és gyilkosságok áldozatává válnak. A keresztény közösségekben otthonokat, templomokat és kolostorokat fosztanak ki és pusztítanak el.

Az indiai kormánynak garantálnia kell az ott élő keresztények élethez és szabadsághoz fűződő jogát. Gazdasági prosperitás és stabilitás csak az emberek szabadságán keresztül érhető el.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, Indiának és Európának több és jobb kapcsolatokra van szüksége egymással minden szinten, de különösen a hétköznapi emberek, az üzletemberek, a turisták és a diákok között.

Hadd tegyek egy rövid megjegyzést, ami a Bizottság ma korábban tárgyalt jogalkotási programja szempontjából is jelentőséggel bír. A nemzetközi légi közlekedésben olyan jó biztonsági előírásokra van szükség, amelyek valóban hoznak valamit, és nem csak alibi intézkedések. Egy ilyen ésszerű és valóban szükséges intézkedés lenne végre azoknak az értelmetlen szabályoknak az eltörlése, amelyek megakadályozzák, hogy az utasok folyadékokat vigyenek a fedélzetre; ehelyett valami ésszerűbb megoldást kellene előterjeszteni.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Elnök úr, az EU-India csúcstalálkozó közeledtével el kellene gondolkoznunk az Indiával folytatott együttműködés erősítésének kilátásairól. Az Indiával folytatott együttműködés a jelentős előrelépés ellenére még mindig lényegesen kevésbé lendületes, mint a Kínával fennálló kapcsolatunk. Az unió India fő gazdasági partnere, de még mindig bőven van mozgástér vállalkozásaink számára, hogy az indiai gazdaság dinamikus fejlődő ágazataiban javítsanak helyzetükön. Én itt az energetikára, a távközlésre és a gépiparra utalok. Ugyanakkor biztosítanunk kell, hogy az Indiával fennálló üzleti vállalkozások kilátásai ne vezessenek bennünket arra, hogy figyelmen kívül hagyjuk azokat a problémákat, amelyekkel India lakossága szembesül. Ezek közül a legfontosabb a széles körű szegénység, az egészségügy és az oktatás rendszerének alkalmatlansága, az AIDS-járvány és a szembetűnő társadalmi ellentétek. Amikor politikusokat, pénzügyi szakembereket, árut és know-how-t küldünk Indiába, nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy humanitárius segélyre és gyógyszerekre is szükség van. Legfőképpen pedig nem hanyagolhatjuk el a vallásszabadság ügyét Indiában.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács hivatalban lévő elnöke. - (FR) Elnök úr, szeretnék mindenkinek köszönetet mondani ezért a vitáért, amely rámutatott arra, hogy milyen jelentőséget tulajdonítunk Indiával folytatott partnerségünk fejlesztésének, mivel India olyan hatalom, amely hozzájárul a nemzetközi és regionális stabilitáshoz, mert – amint már elhangzott – India a régió legnagyobb, legnépesebb és legdemokratikusabb

országa, és mert olyan ország, amely az említett nehézségei ellenére is fenntartja a kulturális és vallási pluralizmust.

A Tannock úr és mások által hangoztatott aggályokra válaszul azt mondanám, hogy a terrorizmus elleni küzdelem egyike az Európai Unió és az India közötti párbeszéd kulcselemeinek. Az Indiát sújtó terrorista erőszakot illetően: az unió elítél minden támadást, amely az országot érte, és amint azt Gill asszony kifejtette, együtt érzünk mindazokkal, akik az indiai társadalom etnikai és vallási sokszínűségének elpusztítására törő támadások áldozatává váltak.

Több felszólaló is igen helyesen utalt az általában a keresztény közösséget, de különösen az orissai keresztény közösséget célba vevő erőszakra, üldöztetésre és támadásokra. Rendkívül nagy figyelemmel kísértük ezeket az incidenseket, és nyilvánvaló, hogy foglalkozni fogunk velük a csúcstalálkozón. Azonban, amint Gill asszony is elmondta, konstruktív kritikát kell megfogalmaznunk, és mindenképpen dicséernünk kell – amire több felszólaló is utalt – az indiai miniszterelnök bátor hozzáállását, aki ezeket az eseményeket nemzeti szégyenként írta le, és igen gyorsan háromezer rendőrt küldött Orissába. Továbbra is mélységesen nyugtalanítanak bennünket a más vallású emberek, különösen a keresztény közösségek elleni támadások és erőszak. Megismételjük, hogy a terrorizmus elleni küzdelemnek a jogállamiság és a nemzetközi jog tiszteletben tartása mellett kell megvalósulnia.

Ami a Menéndez del Valle úr, Berman úr és mások által felvetett regionális stabilitás kérdését illeti, az Európai Unió kérte, hogy a burmai helyzet is kerüljön a csúcstalálkozó napirendjére. Az unió meg kívánja győzni Burma valamennyi szomszédját, hogy az ország demokratikus reformja és békés átmenete az ő érdekeiket szolgálja. Ezt a kérdést meg fogjuk tárgyalni Indiával és más országokkal is. Mi is nagyobb stabilitást kívánunk látni, és reméljük, hogy a tárgyalások eredménnyel járnak a kashmiri helyzetre és az indiai-pakisztáni kapcsolatokra vonatkozóan is.

Ami az említett társadalmi kérdéseket illeti, ideértve a gyermekmunkát is, amit Kallenbach asszony érintett, a Tanács osztja ezeket az aggályokat, de nem csak Indiával kapcsolatban. Jelenleg folynak a tárgyalások indiai partnereinkkel egy olyan intézkedési tervről, amelynek célja az elkötelezettség erősítése vállalati társadalmi felelősségvállalás, a tisztességes munka, továbbá a gyermekmunka elleni küzdelem területén. Egy, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet normáival összhangban álló, az alapvető munkajogokkal kapcsolatos rendelkezést a kereskedelmi és befektetési megállapodásról folyó érzékeny tárgyalások részévé tettük. Amint elmondtam, osztom Gill asszony szerintem igen kiegyensúlyozott véleményét. Ki kell állnunk minden terrorcselekmény áldozatai mellett, és bírálunk kell Indiát, amikor az ilyen cselekmények ellen meghozott intézkedései nem tűnnek elégségesnek, de támogatnunk kell az indiai hatóságokat, amikor megfelelő intézkedést hoznak.

Ami a nukleáris együttműködéssel kapcsolatos megjegyzéseket illeti, szeretném emlékeztetni önöket, hogy 2008. szeptember 6-án megállapodás jött létre a Nukleáris Szállítók Csoportjában, és egyetértettünk abban, hogy mentesség megadásával tesszük lehetővé a kereskedelmi kapcsolatok létrehozását Indiával a nukleáris energia polgári célú felhasználása területén a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség hozzájárulásával és a felügyelete alatt, az ügynökség által megállapított feltételek mellett. Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy India ígéretet tett a nukleáris kísérletek moratóriumának meghosszabbítására, valamint arra, hogy a polgári és a katonai programokat nem keveri össze.

Végül megismételtem, hogy az Európai Unió egyedül áll abban, hogy határozott párbeszédet folytat valamennyi feltörekvő országgal, és abban is, hogy valamennyi partnerére ugyanazokat az emberi jogi kritériumokat alkalmazza, mivel 1995 óta minden új megállapodásában megjelenik az a kötelező záradék, amely a nemzetközi jog tiszteletben tartását írja elő, legyen szó a Nemzetközi Büntetőbíróságról, az Egyesület Nemzetek politikai jogokra vonatkozó egyezményeiről vagy a szociális és környezeti jogokról. Ez valamennyi feltörekvő országra áll, beleértve indiai partnereinket is.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr tiszteletre méltó képviselő, hadd válaszoljak legalább távirati stílusban néhány részletesebb felvetésükre, és hadd tegyek hozzá még néhány pontot.

Először is, egy véleményem szerint fontos, a Bihar államban a közelmúltban történt áradásokra vonatkozó tájékoztatás mindazok számára, akik részt vesznek az India-EU együttműködés kérdésében: az Európai Bizottság támogatást nyújt a bihari katasztrófa áldozatainak. A Bizottság 2 millió eurót mobilizált sürgősségi segélyként, hogy az élelmiszer- és az ivóvízellátással, a lakhatással, közegészségügyi és orvosi ellátással kapcsolatos legsürgősebb szükségleteket ki lehessen elégíteni. Ebből a segélyből azok is részesültek, akiknek el kellett hagyniuk otthonukat és azok is, akik az érintett falvakban maradtak. Fontosnak tartottam, hogy önök erről tudjanak.

Felmerült a kérdés a polgári légi közlekedésről. Elvben a csúcson aláírandó horizontális megállapodást kísérnie kell az új polgári légiközlekedési együttműködési programról szóló, 12,5 millió euró összegű finanszírozási megállapodás aláírásának. Ez a legnagyobb összeg, amit bármely harmadik ország légi közlekedése érdekében az európai közösség valaha biztosított.

Szeretnék néhány szót szólni a klímaváltozásról, mert természetesen érdekünkben áll, hogy Indiát is bevonjuk a Kiotó utáni rendszer előkészítésébe. Amint tudják, Indiával szemben mi azt a nézetet valljuk, hogy a klímaváltozáshoz kapcsolódó intézkedéseknek nem kell a gazdasági fejlődéssel összeegyeztethetetlennek lennie. Éppen ellenkezőleg, azok segíthetnek bennünket, és arra sürgetjük Indiát, hogy a Kiotó utáni rendszert előkészítő közelgő poznaui konferencián, valamint a Koppenhágában a megállapodásról folytatott tárgyalásokon tanúsítson proaktív magatartást. Jó okunk van azt várni, hogy az energetikával és a klímaváltozással kapcsolatos munkaprogramot a csúcson elfogadják, és ez lényeges eleme az Indiával folytatott együttműködésünknek.

Természetesen szoros figyelemmel kísérjük az etnikai összetűzéseket Orissa államban, amit elítélünk. Orissa kérdését már a legutóbbi februári emberi jogi párbeszéd idején is felvetettük, és arra kértük a hatóságokat, hogy akadályozzák meg az ilyen erőszakot. A kérdést az indiai Nemzeti Emberi Jogi Bizottságnál és a Nemzeti Kisebbségi Bizottságnál is felvetettük. Fel fogjuk vetni azt a csúcstalálkozón is azon jelentés alapján, amelyet a delhi misszióvezetőktől kértünk.

Végül az Indiával folytatott párbeszéddel kapcsolatban azt szeretném mondani Gill asszonynak, hogy a Bizottság készen áll a Parlamentet tájékoztatni a módosított közös cselekvési tervben megállapított prioritásokról. külkapcsolati főosztályunk rendszeres találkozót tart valamennyi, az indiai ügyekben közvetlenül résztvevő szolgálattal és a Parlament titkárságának egy képviselőjét is mindig meghívjuk ezekre a találkozókra, de én azt gondolom, hogy fontos ezt nagyon gyakorlatias módon nyomon követni.

Nagyon köszönöm önöknek azt a vitát. Természetesen az önök részletes és alapos tájékozottságra való véleményét eljuttatjuk a Bizottsághoz.

Elnök. – Az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdése alapján hat állásfoglalásra irányuló indítványt kaptam.⁽²⁾

A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Sylwester Chruszcz (NI), írásban. – (PL) A Marseille-ben szeptember 29-én megrendezésre kerülő EU-India csúcstalálkozó előkészítése kapcsán szeretném felhívni a figyelmet bizonyos drámai eseményekre. Itt a keresztények elleni erőszakhullámra és az Indiában, nevezetesen Orissában augusztusban történetekre, a keresztények elleni sorozatos gyilkosságokra utalok. Az Európai Parlamentnek határozottan el kell ítélnie az ilyen incidenseket. Ugyancsak nyugalanságra ad okot a rendőrség magatartása a vallási kisebbségek képviselőinek leöldöklésével kapcsolatban. Szeretnék hangot adni mélységes szomorúságomnak és aggodalmamnak az orissai, különösen a Kandhamal körzetében élő keresztények elleni támadások miatt. Ugyancsak hangsúlyozni szeretném, hogy biztosítani kell az azonnali segílyt és támogatást az áldozatok számára.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban. – (PL) India az Európai Unió fontos partnere. India eredményei politikai és gazdasági értelemben egyaránt mély benyomást keltenek. Van mozgástér az India és az Unió közötti kapcsolatok folyamatos javítására. Ezek a kapcsolatok kölcsönösen hasznosak lehetnek. Úgy tűnik azonban, India és kölcsönös kapcsolataink fejlődésének egy súlyos akadálya van, egy olyan akadály, amely jelentősen csökkenti India potenciálját. Úgy vélem, hogy ez az akadály az Indiában jelenleg is működő kassztrendszer. Az indiai hatóságoknak mindent meg kell tennie, hogy az indiai társadalmat megszabadítsa e rendszer negatív, sőt, időnként tragikus következményeitől. Ilyen esetekben a jogalkotás és a politikai nyilatkozatok önmagukban nem elegendők. Ami lényeges, az a társadalmi kapcsolatok és az embertelen tradíciók tényleges megváltoztatása. Ez nem könnyű feladat, és nem várhatunk azonnali eredményeket. De az a kilátás, hogy hosszú távú folyamatról van szó, nem tántoríthat el bennünket. Épp ellenkezőleg, támogatnunk kell India erőfeszítéseit e fontos vállalkozás során. Bízom abban, hogy a közelgő EU-India csúcstalálkozó segít majd

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet

az indiai kasztrendszer gyengítésében, és a világ legnagyobb demokráciájában az emberi és polgári jogok fokozottabb érvényesülésében.

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

6. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazások órája.

(A szavazás eredményéről és egyéb részleteiről: lásd a jegyzőkönyvet)

**6.1. Bíróság előtti eljárás (az Eljárási szabályzat 121. cikkének módosítása)
(A6-0324/2008, Costas Botopoulos) (szavazás)**

**6.2. A második generációs schengeni információs rendszerre (SIS II) történő áttérés
(A6-0351/2008, Carlos Coelho) (szavazás)**

**6.3. A második generációs schengeni információs rendszerre (SIS II) történő áttérés
(A6-0352/2008, Carlos Coelho) (szavazás)**

**6.4. A közösségi hajóforgalomra vonatkozó megfigyelő és információs rendszer
(A6-0334/2008, Dirk Sterckx) (szavazás)**

**6.5. A tengeri közlekedési ágazatban bekövetkező balesetek kivizsgálása
(A6-0332/2008, Jaromír Kohlíček) (szavazás)**

6.6. A tengeri utasszállító vállalkozások baleseti felelőssége (A6-0333/2008, Paolo Costa) (szavazás)

**6.7. A kikötő állam általi ellenőrzése (átdolgozás) (A6-0335/2008, Dominique Vlasto)
(szavazás)**

**6.8. Hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek (irányelv átdolgozása)
(A6-0331/2008, Luis de Grandes Pascual) (szavazás)**

**6.9. Hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek (rendelet átdolgozása)
(A6-0330/2008, Luis de Grandes Pascual) (szavazás)**

**6.10. Elektronikus hírközlő hálózatok és hírközlési szolgáltatások (A6-0321/2008,
Catherine Trautmann) (szavazás)**

A Bizottság álláspontja a Parlament módosításairól

Trautmann-jelentés (A6-0321/2008)

A Bizottság az alábbiakat fogadja el:

- 12., 16., 19., 24., 32., 39. módosítás (preambulumbekezdések)

- 40., 41., 42., 45., 56., 58., 59., 60., 61., 79., 84., 89., 92., 96., 99., 105., 111., 112., 113., 115., 116., 117., 124 (cikkek)

- 136. plenáris módosítás.

A Bizottság az alábbiakat elvben vagy részben fogadja el:

- 2., 5., 6., 7., 14., 15., 17., 26., 27., 31., 35., 36., 37., 38. módosítás (preambulumbekezdések)
- 43., 44., 46., 48., 52., 53., 62., 63., 64., 65., 66., 67., 68., 69., 70., 71., 72., 74., 75., 85., 86., 91., 95., 98., 100., 101., 102., 103., 106., 107., 108., 121., 123., 125. módosítás (cikkek)
- 128., 132., 134. plenáris módosítás.

A Bizottság az alábbiakat elutasítja:

- 1., 3., 4., 8., 9., 10., 11., 13., 18., 20., 21., 22., 23., 25., 28., 29., 30., 33., 34. módosítás (preambulumbekezdések)
- 47., 49., 50., 51., 54., 55., 57., 73., 76., 77., 78., 80., 81., 82., 83., 87., 88., 90., 93., 94., 97., 104., 109., 110., 114., 118., 119., 120., 122. módosítás (cikkek)
- 126., 127., 129., 130., 131., 133., 135., 137., 138., 139., 141., 142., 143. plenáris módosítás.

– A szavazás előtt:

Catherine Trautmann, előadó. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, most szavazunk a távközlési csomagról, ami e parlamenti ciklus záró időszakának egyik legérzékenyebb javaslata.

Előadótársaimmal, del Castillo Vera asszonnyal és Harbour úrral szorosán együttműködtünk, hogy koherens és hatékony javaslatot terjeszthessünk elő ezeknek az irányelveknek a végfelhasználói, nevezetesen a Bizottság és a szabályozók számára, olyan javaslatot, amely pozitív és értékes azok számára, akik nagyobb biztonságot, beruházásösztönzést és dinamikus és kiegyensúlyozott piacot keresnek, azaz az üzemeltetők és alkalmazottaik, valamint a számos szolgáltatás és a méltányos és elérhető áron elérhető minőség elsődleges kedvezményezettjei, a fogyasztók számára.

Mindannyian – előadók, a vélemények szerzői és árnyékelőadók – egyként ezt a célt szolgáltuk, és ezért tudtunk szilárd kompromisszumot elérni, amit azon módosítások kis számú hitelesít, amelyekről most fogunk szavazni.

Szeretném mélységes hálámat kifejezni valamennyi előadónak, a felelős bizottságok elnökeinek, azoknak a bizottságoknak, amelyeknek a véleményét kértük, a titkárságaiknak és valamennyi képviselőcsoportnak. Ugyancsak köszönetet szeretnék mondani azoknak a kollégáimnak, akik érdeklődést mutattak az ügy iránt, és hozzájárultak munkánkhoz. Most arra kérem képviselőtársaimat, hogy támogassák előadóikat és a vélemények szerzőit szavazataikkal, és adjanak nekik egyértelmű és határozott mandátumot az ezt követő együttműködés időszakára.

Végül remélem, hogy a Bizottság és a Tanács pozitívan reagál a csomag Parlament által módosított változatára, amely bár sok tekintetben alternatívát jelent a Bizottság eredeti jövőképéhez képest, ugyanakkor bemutatja, hogy a három intézmény között éppen annyi területen egyetértés van.

– A 132. módosítás szavazása előtt:

Ruth Hieronymi (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, az aláírók nevében szeretném visszavonni a 132. módosítást, mivel erőfeszítéseink, hogy ebben a Házban olyan kompromisszumot tudjunk elérni, amely a szerzői jogokat erősítene, sajnálatos módon sikertelenek voltak.

– A 138. módosítás szavazása előtt:

Catherine Trautmann, előadó. – (FR) Elnök úr, viszonylag nehéz döntés előtt állunk a 138. módosításra vonatkozóan, amelyhez három, részenkénti szavazásra vonatkozó kérelmet nyújtottak be. Én személyesen a módosítás első részéhez szóbeli módosítást nyújtottam be, amely szerepel a szavazási listán, és így szól: „Azt az elvet alkalmazva, hogy a végfelhasználók alapvető jogai és szabadsága nem korlátozhatók.” Ez az első szóbeli módosítás. Azóta keressük a módosítás harmadik részével kapcsolatban a képviselőcsoportok számára elfogadható megoldást.

Ezért új szóbeli módosításra teszek javaslatot az aláírók támogatásával, akik közé az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság elnöke, Niebler asszony és mások is tartoznak; ez a módosítás így szól: „kivéve a közbiztonságot fenyegető veszélyt, amikor a döntést később hozhatják meg.” Ez a harmadik rész helyére léphet, és egyértelművé tenné a dolgot, mivel a Bono úr által javasolt harmadik rész bizonytalan volt a kivétel

tekintetében. Ezzel a pontosítással olvasható és elfogadható módosításunk lett. Egyébként – Hieronymi asszony kedvéért – ennek semmi köze a szellemi tulajdonhoz, mint ahogyan azt ő mondta.

(A szóbeli módosítást elfogadták)

7. Köszöntés

Elnök. – A szavazások óráját rövid időre felfüggesztem, amíg fogadjuk a libanoni parlamenti delegációt, amely megfigyeli munkánkat, és amelyet természetesen nagyon melegen üdvözlünk.

A libanoni parlament Boutros Harb vezette delegációja az interparlamentáris találkozók keretében látogatja meg az Európai Parlamentet. Engedjék meg nekem, hogy hangsúlyozzam, milyen nagy fontosságot tulajdonítunk ennek a látogatásnak a 15 évig tartó polgárháború, az azt követő megszállás és a 2006 nyarán dúló legutóbbi háború és az állami intézmények megbénulásával jellemzett, Libanon által átélt nehéz éveket követően. Nagy öröm számunkra, hogy olyan időszakban fogadhatjuk a delegációt, amikor a libanoni politikai helyzet, de az egész régió helyzete is jelentősen javult, különösen a dohai megállapodást és a köztársasági elnök megválasztását követően.

Reméljük, azzal, hogy néhány napon belül szavaznak az új választási törvényről, a jövő évre ütemezett parlamenti választások a lehető legkedvezőbb körülmények között zajlanak majd, és friss lendületet adnak a libanoni demokráciának, amelyet az Európai Parlament teljes mértékben támogat. Ezért az Európai Parlament nevében szeretném üdvözölni a delegáció tagjait abban a reményben, hogy tárgyalásaik az Európai Parlamenttel rendkívül gyümölcsözőek lesznek. Ismételten köszöntöm a delegációt!

8. Szavazások órája (folytatás)

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazások órájának folytatása.

8.1. Az európai elektronikus hírközlési piacfelügyeleti hatóság (A6-0316/2008, Pilar del Castillo Vera) (szavazás)

A Bizottság álláspontja a Parlament módosításairól

del Castillo Vera jelentés (A6-0316/2008)

A Bizottság a következőket fogadja el:

- 6., 8., 9., 10., 11., 14., 15., 20., 21., 23., 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 33., 34., 35., 36., 42., 43., 44. módosítás (preambulumbekezdések)

- 47., 48., 50., 54., 57., 59., 62., 66., 68., 73., 77., 78., 79., 91., 92., 94., 97., 98., 100., 103., 104., 105., 106., 115., 117., 125., 133., 136., 140., 141., 143., 144., 145., 146., 147., 149., 153., 156., 163., 166. módosítás (cikkek)

A Bizottság a következőket elvben vagy részben fogadja el:

- 12., 17., 22., 32. módosítást (preambulumbekezdések)

- 49., 53., 60., 61., 63., 64., 65., 69., 70., 81., 83., 85., 87., 88., 89., 93., 99., 101., 102., 107., 126., 131., 152., 159., 160., 161. módosítás (cikkek)

- 168., plenáris módosítás.

A Bizottság az alábbiakat elutasítja

- 4., 5., 7., 13., 16., 18., 19., 24., 37., 38., 39., 40., 41., 45., 46. módosítás (preambulumbekezdések)

- 51., 52., 55., 56., 58., 67., 71., 72., 74., 75., 76., 80., 82., 84., 86., 90., 95., 96., 108., 109., 110., 111., 112., 113., 114., 116., 118., 119., 120., 121., 122., 123., 124., 127., 128., 129., 130., 132., 134., 135., 137., 138., 139., 142., 148., 150., 151., 154., 155., 157., 158., 162., 164., 165., 167. módosítás (cikkek)

- A szavazás előtt:

Pilar del Castillo Vera, előadó. – (ES) Elnök úr, nem fogok sokáig beszélni, mert tudom, hogy kevés az időnk. Én is szeretnék azonban mindenkinek köszönetet mondani, aki részt vett e jelentés elkészítésében, és egy nagyon fontos pontot szeretnék hangsúlyozni: amit ma a Parlament az elektronikus hírközlési ágazat jogalkotási felülvizsgálatával kapcsolatban kínál, az – amint már Catherine Trautmann kifejtette – teljes mértékben következetes, és mi úgy véljük, nagyon pozitív hatása lesz e piac fejlődése szempontjából. A most kezdődő tárgyalásokat még ebben a parlamenti ciklusban le kell zárni. Úgy vélem, ez döntő az ágazat szempontjából.

8.2. A digitális műsorszórásra való átállással felszabaduló frekvenciaspektrum felhasználásának közös koncepciója (A6-0305/2008, Patrizia Toia) (szavazás)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

9. Ünnepi ülés – I. Bartolomaiosz ökumenikus pátriárka

Elnök. – Őszentsége Bartolomaiosz pátriárka, nagy megtiszteltetés üdvözölni önt az Európai Parlament ünnepi ülésén a Kultúrák Közötti Párbeszéd Európai Évében, 2008-ben. Első vendégünk, aki az Európai Parlamenthez a Kultúrák Közötti Párbeszéd Európai Éve részeként szólt, a damaszkuszi nagymufti volt januárban. Ő szíriai, és a békés iszlám hírvívőjeként szólt hozzánk.

Szentséged, ön a keresztény hitet képviseli, míg Jonathan Sacks főrabbi a zsidó hit képviselőjeként novemberben, Strasbourghban fog az Európai Palamenthez szólni.

E három vallás, a kereszténység, a judaizmus és az iszlám népei évszázadok óta élnek egymás mellett. Sajnálatos módon együttélésük nem volt mindig békés. Még ma is, a Közel-Keleten és másutt az együttélést az e közösségek közötti feszültségek jellemzik.

Mi az Európai Parlamentben támogatunk minden erőfeszítést a vallások és kultúrák békés együttélése előmozdítására a Közel-Keleten és másutt a világon. A Közel-Keleten is vannak példák a vallási toleranciára és a különféle hitű emberek közötti harmonikus kapcsolatokra. Amikor röviddel ezelőtt Szíriába látogattam, lehetőségem volt a különféle hitű közösségek lelki vezetőivel találkozni, és ők biztosítottak engem, hogy országukban jók a kapcsolatok, és ez erősíti a vallások és kultúrák közötti párbeszédet.

Az Európai Unió értékekre épülő közösség, és egyik legalapvetőbb értékünk az a méltóság, amely minden emberben benne rejlik. E tekintetben a vallásszabadság az emberi méltóság szempontjából központi kérdés, és messze túlmegegy az állami hatóságok által felhívható hatalmon. Az állam és az egyház szétválasztása, amit mi oly nagyra becslünk, garantálja a vallási közösségek szabadságát saját belső és külső ügyeik intézésében. Ezeket az elveket ismételten megerősíti a Lisszaboni Szerződés, amelynek hatályba lépését biztosítani kívánjuk.

A Konstantinápolyi Ökumenikus Patriarchátust, amelynek székhelye az Isztambuli Phanarban van, a IV. században alapították, és az a világon mintegy 300 millió ortodox keresztény fontos lelki központja. Phanar „világítótornyot” jelent, és ön, őszentsége, mindig is a megbékélés és a béke világítótornya volt az ortodox világ hívei számára és azon túl is.

Az Európai Unió legutóbbi bővítése ortodox többségű országokat hozott be az Unióba, például Ciprust, Bulgáriát és Romániát, miközben Görögország már 1981 óta tag. A néhai II. János Pál pápa, aki 1988-ban szólt az Európai Parlamenthez, a következő metaforát alkalmazta ennek leírására: azt mondta, azzal, hogy megosztottságán felülkerekedett, Európa ismét mindkét tüdejével lélegzik. Ma ismét használhatjuk ezt a metaforát, hogy leírjuk a bővített EU gazdagságát, amelyet a nyugati és keleti kereszténység eltérő távlatai hoztak létre.

Szentséged, köszönjük önnek a látogatást. Ön egyike a nagyon kevés olyan személynek, aki másodszor szólal fel az Európai Parlamentben. Ön itt volt 1994-ben, és ön a Kultúrák Közötti Párbeszéd Európai Éve alkalmával ismételten megtisztel bennünket megszólalásával. Nagy örömmel várjuk beszédét.

Felkérem önt, hogy szóljon az Európai Parlamenthez. Köszönöm.

(Taps)

Őszentsége I Bartolomeiosz ökumenikus pátriárka – Excellenciás uram, az Európai Parlament elnöke, excellenciás urak, az Európai Parlament tiszteletre méltó képviselői, kiváló vendégek, kedves barátaim, először is hadd adjuk át önöknek a Konstantinápolyi Ökumenikus Patriarchátus üdvözlését, amely sok-sok évszázada a mai Isztambulban székel – olyan üdvözlést hozunk, amely teli van megbecsüléssel és tisztelettel. Különösen hálánkat fejezzük ki régi barátunknak, őexcellenciája Hans-Gert Pöttering úrnak, az Európai Parlament elnökének. Hasonlóképpen kívánjuk kifejezni őszinte nagyrabecsülésünket azért a rendkívüli megtiszteltetésért, hogy az Európai Parlament plenáris üléséhez már másodszor szólhatunk (amint az elnök már említette), különösen ezen alkalommal, amikor a Kultúrák Közötti Párbeszéd Európai Évéről emlékezünk meg.

A mi ökumenikus patriarchátusunk, amely tisztán spirituális intézmény, valójában globális apostoli küldetést vall magáénak, amelynek célja az emberek családja tudatának felemelése és bővítése – hogy megértessük: mindannyian ugyanabban a házban lakunk. Legalapvetőbb értelmében ez az „ökumenikus” szó jelentése, mert az „*oikoumene*” a lakott világ – a Föld, amelyet olyan házként értelmezünk, ahol minden nép, nemzetség, törzs és nyelv lakozik.

Jól ismert, hogy vallási intézményünk eredete az axiális kor közepére tehető, mélyen a keresztény hit történelmében – Jézus Krisztus korai követői között. Mivel érsekségünk – intézményi központunk – a keresztény Római Birodalom központja és fővárosa is volt, „ökumenikusként” vált ismertté néhány olyan előjoggal és felelősséggel, amely a mai napig jelen van. Egyik fő felelőssége, hogy az evangélium megváltó üzenetét a Római Birodalmon kívüli világ számára is elhozza. A felfedezés korának ideje előtti napokban a legtöbb civilizáció világnézete kétsztrató volt, azaz volt a világ belül és kívül. A világ két részre oszlott, a civilizáció féltékéjére és a barbarizmus féltékéjére. A történelemben ennek az emberek egymástól való elidegenedésének fájdalmas következményeit látjuk.

Ma, amikor rendelkezünk azokkal a technológiai eszközökkel, amelyekkel túlléphetünk saját kulturális öntudatunk horizontján, mégis az emberi megosztottság borzalmas hatásainak vagyunk tanúi. A törzsi rendszer, a fundamentalizmus és a filetizmus – amely az a szélsőséges nacionalizmus, amely a mások jogait nem veszi tekintetbe –, mindezek hozzájárulnak azoknak az atrocitásoknak a folyamatosan növekvő listájához, amelyek kétségbe vonják azt, hogy egyáltalán civilizált emberek vagyunk.

És mégis, a kereskedelem, a népvándorlások és a népek terjeszkedésének hullámaival, a vallási felemelkedésekkel és megújulásokkal és a nagy geopolitikai mozgalmakkal az elmúlt évszázadok merev és monolitikus önértelmezése dekonstrukciójának még meg kell találnia az állandó kikötőt. Az ökumenikus patriarchátus áthajózott az évszázadok hullámain, hajóját a történelem viharai és szélcsendjei közepette vezetve. Húsz évszázadon át a Pax Romamán, a Pax Christianán, a Pax Islamicán és a Pax Ottomanicán keresztül (mindegyik korszakot a kultúrák közötti küzdelem, a konfliktus és a nyílt háborúskodás jelölte) az ökumenikus patriarchátus folyamatosan az emberi család és a keresztény egyház világítótornya maradt. A történelem e mély vizein szerzett tapasztalataink mélységéből kínáljuk a mai világnak az örök életű emberi érték időtlen üzenetét.

Ma patriarchátusunk ökumenikus hatóköre messze túlmege az Európa és Ázsia karéján – ahol alapítása óta eltelt tizenhét évszázadon keresztül ugyanabban a városban éltünk – tetten érhető fizikai jelenlétünk határain. Bár mennyiségileg kicsiny, de minőségét tekintve kiterjedt tapasztalatunk hoz bennünket e magasztos gyülekezet elé, hogy osztozzunk a kultúrák közötti párbeszéd szükségességével kapcsolatos tapasztalatban, amely a mai világ magasztos és időszerű ideálja.

Amint önök is elmondták – e nagyra becsült testület saját szavaival: „Az európai projekt szívében fontos biztosítani a kultúrák közötti párbeszéd és a polgárok közötti párbeszéd eszközeit, hogy megerősítsük a kulturális sokszínűség tiszteletét és megbirkózzunk társadalmaink komplex realitásával és a különféle kulturális identitások és hitek egymás mellett élésével” (1983/2006/EK határozat), és mi alázatosan hozzáfűznénk ehhez a nemes kijelentéshez, amint megtettük már az Európa Tanács parlamenti közgyűlésének plenáris ülésén elhangzott felszólalásunkban Strasbourgban: „A párbeszéd először is azért fontos, mert az az ember természetében rejlik.”

Ez a fő üzenet, amit a mai napon figyelmükbe ajánlunk: a kultúrák közötti párbeszéd a legeslegmélyén van annak, amit embernek lenni jelent, mert az emberi család egyetlen kultúrája sem ölel magába minden embert. Ilyen párbeszéd nélkül az emberi család különbözőségei a „mátság” tárgyiasítására redukálódnak, és erőszakhoz, konfliktushoz, üldöztetéshez – az emberi nem tömeges önpusztításához vezetnek, mert végső soron mi együtt vagyunk az emberiséggel. Ám amikor a köztünk lévő különbözőségek az egymással való találkozássra indítanak bennünket, és amikor ez a találkozás a párbeszédre épül, létrejön a kölcsönös megértés és megbecsülés – még a szeretet is.

Az elmúlt 50 évben a mi emberi családunk elődeink által nem is álmodott technológiai eredmények ugrásait tapasztalta meg. Sokan bíztak abban, hogy ez a fajta haladás majd hidat alkot a megosztott emberek között. Mintha eredményeink hatalmat adtak volna nekünk arra is, hogy legyőzzük saját erkölcsi és – talán mondhatjuk – lelki állapotunk alapvető valóságát. Igen, minden elképzelhető előny és technológiai képesség – olyan képesség, amely meghaladja antropológiai értelmünket – ellenére is változatlanul az éhség, a szomjúság, a háború, az üldöztetés, az igazságtalanság, a kitervelt nyomor, az intolerancia, a fanatizmus és az előítélet egyetemes csapásait látjuk.

Ebben a körben, ami úgy tűnik, nem törhető szét, az európai projekt jelentőségét nem lehet alábecsülni. Az Európai Unió egyik jellemzője, hogy sikeresen mozdította elő a nem egészen 70 évvel ezelőtt még olyan véres, Európa örökségét akár korszakokra megsemmisítő konfliktusban álló nemzetek közötti kölcsönös, békés és termékeny együttélést.

Itt az Európai Parlament közgyűlésének nagy termében önök arra törekszenek, hogy biztosítsák az államok és a politikai realitások közötti olyan kapcsolatokat, amelyek lehetővé teszik az emberek közötti megbékélést. Így önök felismerték a kultúrák közötti párbeszéd jelentőségét, különösen Európa történelmének egy olyan időszakában, amikor minden országban és minden társadalmi határ mentén átalakulások történnek. A konfliktus, a gazdasági biztonság és a lehetőség hatalmas hullámai a népeket szétszórták a Földön. Szükségszerű tehát, hogy eltérő kultúrájú, eltérő etnikai, vallási vagy nemzeti hovatartozású emberek szoros közelségben találják magukat. Néhány esetben ugyanaz a nép kitér a nagy egész elől, és elzárja magát a többségi társadalomtól. De bármelyik esetben, miközben párbeszédet folytatunk, ennek nem szabad pusztán a kölcsönös elismerés akadémikus gyakorlatának lennie.

Ahhoz, hogy a párbeszéd hatékony lehessen, hogy valódi és mélyreható változást hozzon magával az emberekben, az nem történhet „alany” és „tárgy” alapján. A „másik” értékének abszolútnak kell lennie – tárgyiasítás nélkül –, hogy valamennyi felet létük teljességében értsük meg.

Az ortodox keresztények számára az ikon vagy kép nemcsak az ember esztétikai teljesítménye csúcspontjaként jelenik meg, hanem az örökkévaló igazság kézzelfogható emlékeztetőjeként is. Mint minden festményben – legyen az vallási tárgyú vagy sem, és függetlenül a művész tehetségétől – a tárgy két dimenzióban jelenik meg. Az ortodox keresztények számára azonban az ikon nem pusztán vallásos festmény – és a dolog természetéből fakadóan nem vallási tárgy. Valójában olyan alany, amellyel a néző az istentiszteleten résztvevő szó nélküli párbeszédbe lép a látás érzéken keresztül. Egy ortodox keresztény számára a találkozás az ikonnal az ikonon megjelenített személlyel való bensőséges kapcsolat aktusa. Az élő ikonokkal – az isten képére és hasonlóságára alkotott emberekkel – való találkozásainknak mennyivel inkább kellene a bensőséges kapcsolat aktusainak lenniük!

Ahhoz, hogy egy párbeszéd egyre inkább kulturális cserévé váljon, mélyebben meg kell érteni egymástól való teljes függőségünket – nemcsak az államok és a politikai és a gazdasági szereplők egymástól való függőségét, hanem minden egyes ember minden másik egyes embertől való kölcsönös függőségét is. És az ilyen értékelést a faji, vallási, nyelvi, etnikai, nemzeti, hovatartozással vagy bármilyen más olyan jellegzetességtől függetlenül kell megtennünk, amelynek révén az önazonosítást és a saját identitásunkat keressük. Emberek milliárdjainak világában hogyan is lehetséges az ilyen kölcsönös összekapcsolódás?

Valójában nincs lehetséges mód arra, hogy minden egyes emberi személyhez kapcsolódjunk – ez olyan tulajdonság, amelyet az Istennek tulajdonítunk. Van azonban egy módja az univerzumnak, mint olyan megértésének, amelyben élünk, amelyen mindannyian osztozunk – a lét egy olyan síkja, amely átível valamennyi emberi lény realitásán – egy olyan ökoszféra, amely mindannyiunkat magába foglal.

Így az ökumenikus patriarchátus – összhangban a házért, a világ oikoszáért és valamennyi benne élőért viselt felelősségérzetünkkel – évtizedek óta küzd a környezet ügyéért, felhívva a figyelmet az ökológiai válságokra szerte a világon. Ezt a szolgálatot önértékeinkre tekintet nélkül végezzük. Amint önök nagyon jól tudják, patriarchátusunk nem „nemzeti” egyház, hanem az evangélium üzenete ökumenikus dimenzióinak és az egyház életén belül ezzel megfelelő felelősségének alapvető kánoni kifejezése. Ez a mélyebb oka annak, hogy az egyházatyák és a tanácsok az „ökumenikus” nevet adták neki. A konstantinápolyi egyház szerető gondoskodása meghalad minden nyelvi, kulturális, etnikai, sőt vallási értelmezést, amint valamennyi nép szolgálatára törekszik. Bár az ökumenikus patriarchátus – mint minden más intézmény – szilárdan egy meghatározott történelemben gyökerezik, örökkévaló küldetésével meghaladta a történelmi kategóriákat az elmúlt 1700 évben.

A környezet szolgálata során ez idáig hét tudományos szimpóziumot szponzoráltunk, amely diszciplínák egész seregét hozta össze. Kezdeményezésünk genezise azon a szigeten nőtt fel, amely az Apokalipszist, a

Jelenések könyvét adta az emberiségnek: az égei-tengeri Patmosz szent szigetén. És ugyancsak az Égei-tengeren indítottuk el 1995-ben ambiciózus programunkat, az óceánokra vonatkozó jelenlegi tudományos ismereteknek a világ vallásainak a vízhez való spirituális megközelítésével történő integrálására, különös tekintettel a világóceánokra. Patmosz, azaz 1995 óta beutazzuk a Dunát, az Adriát, a Balti-tengert, az Amazonast, az Északi-tengert (tavaly szeptemberben), és most készülünk arra, hogy hajózzunk a Níluson Egyiptomban, és a Mississippin az Egyesült Államokban, mindkettőt jövőre tervezzük.

Amire mi törekszünk, az nemcsak az olyan folyamatos párbeszéd, amely a gyakorlati szükségességeket szolgálja, hanem olyan is, amely építi az emberi tudatot. Miközben ökológiai aggályokra és válságokra igyekszünk válaszokat találni, a résztvevőket hozzásegítjük önmaguk átfogóbb érzékeléséhez, a nagyobb egészhez való tartozásukhoz és kapcsolódásukhoz. Igyekszünk felölelni az emberi lét ökoszféráját nem mint kontrollálandó tárgyat, hanem mint küzdőtársat a növekedés és a jobbítás útján. Amint Pál apostol, akinek a 2000 éves örökségét mind az ortodox, mind a római katolikus egyház az idén ünnepli, mondja az egyik leghíresebb apostoli levelében, a Rómabeliekhez írott levélben, „Mert tudjuk, hogy az egész teremtet világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig.”

Ezen a földgolyón minden ökoszisztéma olyan, mint egy nemzet – meghatározása szerint valamely helyre korlátozott. A folyótorkolat nem tundra, és a szavanna sem sivatag. De mint minden kultúrának, minden ökoszisztémának is van olyan hatása, amely messze túlmutat természetes – illetve a kultúrák esetében – nemzeti határain. Amikor megértjük, hogy valamennyi ökoszisztéma része annak az egyetlen ökoszférának, amelyben a világot megtöltő valamennyi élő lélegzet lakozik, akkor értjük meg az összekapcsolódást, valamennyi élet hatalmas bensőséges kapcsolatát, valódi, egymástól való függőségünket. Ennek megértése nélkül az ökokódiához, az összes emberi létet fenntartó egyetlen ökoszféra önrombolásához jutunk.

Így jövünk önök elé a mai napon, rávilágítva a Kultúrák Közötti Párbeszéd Évére, a természetes világ példázataival megerősítve az önök transzcendens emberi értékeit. Intézményként az ökumenikus patriarchátus évszázadok óta viszonylag kis ökoszisztémaként élt egy sokkal nagyobb kultúrán belül. Ez a hosszú tapasztalat teszi lehetővé számunkra, hogy sugalljuk azokat a legfontosabb gyakorlati jellemzőket, amelyek lehetővé teszik a kultúrák közötti párbeszéd sikerét.

Főleg és mindenekelőtt, minden többségen belüli kisebbség jogait tiszteletben kell tartani. Amikor és ahol a kisebbség jogait tiszteletben tartják, a társadalom nagyrészt igazságos és toleráns lesz. Minden kultúrában valamelyik szegmens mindig domináns – az ilyen uralom épülhet fajra, vallásra vagy bármilyen más kategóriára. Sokszínű világunkban a szegmentálódás elkerülhetetlen. Aminek mi véget kívánunk vetni, az a széttöredezettség. Azok a társadalmak, amelyek a kirekesztésre és az elnyomásra épülnek, nem maradhatnak fenn. Vagy ahogyan Jézus Krisztus, az isteni béke hercege mondta: „Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával.”

Tanácsunk mindenki számára az, hogy ismerje fel, csak ha az emberi lét ökoszférájában a megosztott jelenlét teljességét magunkhoz öleljük, csak akkor tudunk szembenézni a körülöttünk lévők – többség vagy kisebbség – „másságával”, az emberi család vérrokonságának valós érzetével. Akkor a köztünk lévő idegent nem idegenként, hanem az emberi családban, isten családjában testvérünként látjuk. Szent Pál ékeesszólan és tömören beszélt a pán-emberi kapcsolatról és testvériségről, amikor az athéniakhoz szólt az I. században.

Ezért van szükség arra, hogy Európa bevonja Törökországot projektjébe, és ezért kell Törökországnak elősegítenie a kultúrák közötti párbeszédet és türelmet ahhoz, hogy befogadást nyerjen az európai projektbe. Európa semmilyen, a másokkal szemben toleráns és a másokat tiszteletben tartó vallásra ne tekintsen idegenként. A nagy vallások, mint az európai projekt, jelenthetnek olyan erőt, amely meghaladja a nacionalizmust, akár a nihilizmust és a fundamentalizmust is azzal, hogy követői figyelmét arra irányítja, ami összeköt bennünket, mint emberi lényeket, és elősegíti a párbeszédet arról, ami megoszt bennünket.

Hazánkból, Törökországból úgy érezzük, üdvözlük az új gazdasági és kereskedelmi partnert, ugyanakkor habozást is érzünk, amikor arról van szó, hogy egyenlő félként egy olyan országot öleljenek át, amely meghatározóan muzulmán. És lásd, Európa muzulmánok millióival van tele, akik mindenféle háttérből és mindenféle ok miatt jöttek ide; ahogyan Európa még mindig tele lenne zsidókkal, ha a II. világháború szörnyűségei nem történtek volna meg.

És hát Európának nemcsak nem-keresztényekkel kell találkoznia, hanem olyan keresztényekkel is, akik nem férnek bele a katolikusok vagy a protestánsok körébe. A vasfüggöny lebontása óta Kelet-Európában az ortodox egyház újjászületése valóban olyan volt, hogy annak csodájára járhatott a világ. Kelet-Európa szegmentálódása sok helyen széttöredezettséghez vezetett. Nem csak a centrum nem áll meg; sőt, már alig látható. Ebben a folyamatban, miközben nemzetállamok próbálják meg önmagukat újratemetni, az ortodox

keresztény hit felemelkedett még a gazdasági mutatók fölé is egy olyan új helyzetbe, amelyet akár húsz évvel ezelőtt sem lehetett volna előre látni.

Ökumenikus patriarchátusunk egyik létfontosságú szerepe, hogy támogassa a hagyományosan ortodox országokban megvalósuló növekedés és bővülés folyamatát azzal, hogy szilárdan fenntartja a kánoni normát a globális ortodox egyház számára, ami szerte a világon negyedmilliárd embert jelent. Most arról szeretnénk tájékoztatni önöket, kedves barátaink, hogy októberben – a jövő hónapban – meghívásunkra az ortodox patriarchátusok és autokefál egyházak valamennyi vezetője találkozik Isztambulban, hogy megvitassák közös problémáinkat, és megerősítsék a pánortodox egységet és együttműködést. Ezzel egyidejűleg ünnepeljük a nemzetek apostola, Szent Pál születése óta eltelt kétezer évét.

Jelenleg a városban (Isztambulban) nagy örömet és lelkesedést tapasztalunk, mivel mindannyian készülődünk annak megünneplésére, 2010-ben ez lesz Európa Kulturális Fővárosa. Ez a nagy múltú város mindig is keresztút volt emberek sokasága számára, és sokszínű vallások és kultúrák együttélésének helyszínéül szolgált. A múlt héten vettünk részt a török miniszterelnök által Spanyolország miniszterelnöke tiszteletére adott ebéden. Amint közismert, mindketten társszponzorai az Egyesült Nemzetek égisze alatt megszervezett Civilizációk Szövetségének. Hallottunk csodálatos beszédeiket, amelyek összhangban álltak városunk történelmileg toleráns lelkével.

És most, kedves barátaim, engedjék meg, hogy franciául fejezzük be a francia elnökség tiszteletére, és azért is, mert ezen a héten ünneplik önök a Nyelvek Európai Napját, úgy hiszem, jövő pénteken.

– (FR) Excellenciás uram, hölgyeim és uraim, az Európai Parlamentben az ökumenikus patriarchátus ismételten megerősíti, hogy mindent meg kíván tenni annak érdekében, hogy hozzájárulhasson az Európai Unió békéjéhez és prosperitásához. Készen állunk arra, hogy csatlakozzunk önökhöz más, a maihoz hasonló konstruktív párbeszédekben, és figyelmesen meghallgatjuk a mindennapok problémáit.

Ebben a szellemben történt, hogy patriarchátusunk az elmúlt 25 évben hasznos párbeszédet folytatott és táplált az iszlámmal és a judaizmussal. Sok két- és háromoldalú találkozót tartottunk. Ennek keretében november elején lesz az a találkozó Athénben, ahol 12. alkalommal tartjuk az iszlámmal folytatott akadémikus dialógusunkat.

E tárgyalások mellett folytatjuk teológiai tárgyalásainkat a római katolikus, az anglikán, a lutheránus és a református egyházzal, valamint az ősi keleti egyházakkal, az örménnyel, a kopttal stb. Október végén a pápa meghívására lehetőségünk, sőt privilégiumunk lesz a Püspökök Világzsínatának 12. rendes gyűlésén felszólalni a Vatikánban.

Ennek illusztrálnia kell, hogy az ökumenikus patriarchátus rendkívül aktív az ökumenikus párbeszéd terén, és igyekszik hozzájárulni a népek közötti jobb megértéshez, a megbékéléshez, a békéhez, a szolidaritáshoz, a fanatizmus, a gyűlölet és a gonosz más formái elleni küzdelemre irányuló erőfeszítésekhez.

Szeretnék köszönetet mondani önöknek ezért az egyedi lehetőségért, hogy másodszor is szólhatnak az önök közgyűléséhez, és Isten végtelen áldását kérjük önök valamennyi igaz ügyére.

Engedjék meg nekem, hogy erről a kiemelkedő pódiumról legjobb kívánságaimat küldjem a muzulmánoknak szerte a világon ramadán nagy ünnepének közeledtével, valamint a világ zsidóinak ros hasanah előestéjén. Mindannyian fivérek és nővérek vagyunk, ugyanannak a mennyei atyának a gyermekei, és ezen a csodálatos bolygón, amelyért mindannyian felelősek vagyunk, mindenkinek van helye. De nincs helye háborúnak, sem azoknak, akik egymást gyilkolják.

Még egyszer teljes szívünkkel köszönjük önöknek, hogy lehetővé tették számunkra ezt a nagy megtiszteltetést, hogy szólhattunk önökhöz.

(A szónokot állva ünneplik)

Elnök. – Szentséged, az Európai Parlament állva ünnepli önt, mutatva, hogy milyen nagyra értékeli az ön beszédét. Ön az emberi család és a teremtés érdekében a paxról, a békéről szólt. A béke az emberi méltóság tiszteletének csúcsa.

Nem kell egyetértenuünk minden létező hittel, és nem kell elfogadnunk minden nézetet. Amit azonban meg kell tennünk, az az, hogy tiszteljük embertársainkat. Ez a tisztelet az, ami az emberi méltóság szívében van, és ez a tolerancia magva.

Ebben a szellemben szeretnénk legforróbb köszönetünket kifejezni önnek ismételten a Kultúrák Közötti Párbeszéd Európai Évéhez való hozzájárulásáért. Ez értékes hozzájárulás, ami előmozdítja a kontinensünk és a világ népei közötti megértést, és elősegíti a megbékélést, a békét és a szabadságot.

Nagyon köszönjük önnek, Szentséged!

(Taps)

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

10. Szavazások órája (folytatás)

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazások órájának folytatása.

10.1. Elektronikus hírközlő hálózatok és hírközlési szolgáltatások, a magánélet és a fogyasztók védelme (A6-0318/2008, Malcolm Harbour) (szavazás)

A Bizottság álláspontja a Parlament módosításairól

Harbour jelentés (A6-0318/2008)

A Bizottság a következőket fogadja el:

- 2., 4., 5., 7., 8., 13., 15., 16., 20., 21., 32., 38., 41. módosítás (preambulumbekezdések)
- 43., 48., 51., 54., 55., 56., 60., 61., 63., 64., 65., 66., 68., 70., 72., 73., 77., 79., 88., 89., 90., 97., 100., 106., 110., 111., 112., 115., 116., 118., 129., 137., 141., 143., 145., 149., 150., 151., 152. módosítás (cikkek)
- 191., 192., 167., 182. plenáris módosítások

A Bizottság a következőket elvben vagy részben fogadja el:

- 3., 6., 9., 11., 12., 14., 18., 19., 22., 23., 25., 26., 27., 31., 37. módosítás (preambulumbekezdések)
- 44., 47., 53., 62., 67., 71., 74., 75., 76., 80., 82., 86., 87., 91., 92., 93., 94., 99., 103., 105., 109., 114., 122., 127., 132., 134., 135., 136., 138., 139. módosítás (cikkek)
- 170., 154., 171., 194., 189., 193., 188., 152., 159., 180., 181., 183., 185. plenáris módosítás.

A Bizottság az alábbiakat elutasítja

- 1., 10., 17., 24., 28., 29., 30., 33., 34., 35., 36., 39., 40., 42. módosítás (preambulumbekezdések)
- 45., 46., 49., 50., 52., 57., 58., 59., 69., 78., 81., 83., 84., 85., 95., 96., 98., 101., 102., 104., 107., 108., 113., 117., 119., 120., 121., 123., 124., 125., 126., 128., 130., 131., 133., 140., 142., 144., 146., 147., 148. módosítás (cikkek)
- 169., 153., 160., 177., 190., 176., 165., 178., 155., 172., 168., 173., 166., 157., 163., 174., 156., 158., 175., 179., 184., 186., 187. plenáris módosítás

– A szavazás előtt:

Malcolm Harbour, előadó. – Elnök úr, tudom, hogy nem leszek nagyon népszerű, ha most hosszú beszédet tartok, és miután két társelőadóm, akikkel nagyon szorosan csapatként dolgoztam együtt, csupán rövid nyilatkozatokat tettek, a csapatszellem jegyében én is ezt teszem.

Csak azt szeretném elmondani, hogy a jelentésemben további módosítások is vannak, mert bizottságom ambiciózusabb javításokat kívánt a Bizottság javaslatába bevenni. Kérem támogatásukat annak érdekében, hogy magabiztos, jól tájékozott fogyasztói legyenek az elektronikus hírközlésnek, akik biztonságban vannak, és tudják, hogy személyes adataik védelemben részesülnek.

Szeretnék köszönetet mondani valamennyi kollégámnak a bizottságban, akik együtt dolgoztak velem néhány valóban nagy, kompromisszumos módosítás összeállításán, amit ma fogunk elfogadni. Különösen szeretnék köszönetet mondani Alexander Alvarónak és a Polgári Jogi Bizottságnak a nagyon szoros együttműködésért, az e-magánéletéről szóló irányelv kialakításában játszott szerepükért. Szeretném, ha önök nagy többséggel támogatnák ezt, hogy amikor tárgyalásokra kerül sor a Bizottsággal és a Tanáccsal, a lehető legtöbbet tehessük Európa fogyasztóiért.

– A szavazás után:

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadóknak kiváló munkájukért. Nem volt könnyű: csodát tettek, és minden tisztelem az övék. Ugyancsak szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlament tiszteletre méltó képviselőinek azért a határozott jelzésért, amit a mai szavazással adtak. Ez egy nyitott és versengő egységes piac érdekében küldött jelzés, amely szolgálja a távközlési vállalatokat és Európa 500 millió fogyasztóját egyaránt.

Tegnap a Bizottságnak új szabályokra kellett javaslatot tennie, hogy megbirkózzunk az EU-ban az SMS-ek és az adatbarangolás után felszámított túlzott díjakkal. Ezek a javaslatok gyors gyógymódot biztosítanak az egységes távközlési piac hiányának leginkább látható tüneteire, amelyektől mind a vállalatok, mind a fogyasztók szenvednek. Ma az Európai Parlament fontos lépést tett előre azzal, hogy javaslatot tett a probléma egyszer s mindenkorra történő orvoslására, mégpedig a gyökereknél: megszünteti a fragmentációt azzal, hogy a szabályozás szintjén kikövezi az utat az egységes piac felé.

Én különösen üdvözlöm azt, hogy az Európai Parlament intenzív vita után, és valószínűleg számos megfigyelő meglepetésére, megszavazta a hatékony európai távközlési szabályozó testület létrehozását, amely facilitátorként összehozza a nemzeti szabályozó hatóságokat, és segíti a nemzeti szabályozó hatóságok és a Bizottság közötti párbeszédet. Ez jó hír, amely Európában a határokon átnyúló távközlési szolgáltatások nyújtásához és azok használatához azonos versenyfeltételeket biztosít. Ez az új európai szabályozó testület erőteljesen hozzájárul majd a határokon átnyúló verseny fokozásához és a fogyasztók választási lehetőségeinek bővítéséhez.

Most, tiszteletre méltó parlamenti képviselők, össze kell ülnünk – a Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak –, hogy 2010-re működővé tegyük ezt a távközlési csomagot. Nem sok idő maradt. Alaposan kell kidolgoznunk, és most kell megtennünk. Amit csak a Bizottság megtehet az ügy elősegítése érdekében, megteszi.

Meg vagyok győződve róla, hogy az a jelzés, amit a Parlament ma adott, túlmutat Európán: ez olyan jelzés, amelyről az egész Földön hallani fognak. Rámutat arra, hogy az egységes távközlési piac Európában – az erős ipar és a tudatos fogyasztó érdekében – nyitva áll a vállalkozások előtt. Köszönöm önöknek, és gratulálok.

(Taps)

10.2. 2006. évi nemzetközi megállapodás a trópusi faanyagokról (A6-0313/2008, Caroline Lucas)

10.3. 2006. évi nemzetközi megállapodás a trópusi faanyagokról (ITTA)

10.4. A Bizottság 2009-re szóló jogalkotási és munkaprogramja

10.5. Az EU-India csúcstalálkozó előkészítése (Marseille, 2008. szeptember 29.)

– A 20. bekezdésre vonatkozó szavazás előtt

Emilio Menéndez del Valle (PSE). – (ES) Képviselőcsoportom szóbeli módosítást kíván benyújtani a 20. bekezdéshez. Angolul ez a következőképpen hangzik az utolsó sortól:

„felhívja Indiát és az EU-t, különösen az EU burmai/mianmari különleges követe közvetítésével, hogy működjenek együtt, és ériék el a burmai katonai juntánál, hogy bocsássa szabadon a politikai foglyokat, és tartsa tiszteletben az emberi jogokat;”.

(A szóbeli módosítást elfogadták)

– A 25. bekezdés szavazása előtt

Roberta Angelilli (UEN). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a 25. bekezdés elejéhez szeretnék szóbeli módosítást fűzni. A következő szavakat kívánom hozzátenni: „Elítél a keresztény közösségekkel szembeni minden erőszakos cselekményt, és”, majd következik az eredeti szöveg. Ennek oka az, hogy a dokumentumban sehol sem szerepel az Orissában történtek kifejezett elítélése; ennél sokkal gyengébb szinonimákat használnak.

(A szóbeli módosítást elutasítják, és néhány képviselő azt a szlogent kántálja, hogy „Európa keresztény, nem muzulmán”)

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, kérem önt, avatkozzon közbe, amikor rasszista hangok „muzulmánok nélküli Európát” követelnek.

(Taps)

Elnök. – Cohn-Bendit úr valóban megszólalt.

11. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

– **Jelentések: Carlos Coelho (A6-0351/2008 és A6-0352/2008)**

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Végül is megszavaztam a Schengeni Információs Rendszer korszerűsítéséről szóló két jelentést. Szeretném azonban hozzátenni, hogy változatlanul úgy vélem, a schengeni megállapodás végrehajtása – miközben nem győzzük dicsérni – határainkat olyanná tette, mint a szita: azok sokkal kevésbé biztonságosak és kevésbé ellenőrzöttek.

Schengen óta mindannyian pontosan olyan sebezhetőkké váltunk, mint a határellenőrzés leggyengébb láncszeme, és ez különösen súlyos problémákat okoz. Ha azonban a rendszer létezik, és továbbra is létezik, természetesen kötelességem támogatni a lehető leghatékonyabban alkalmazott ellenőrzéseket és az információcserét. Ezért szavaztam meg a jelentéseket, de ezt semmiképpen sem lehet az Európai Unió nyitott határok politikájának jóváhagyásaként értelmezni.

– **Jelentések: Luis de Grandes Pascual (A6-0330/2008 és A6-0331/2008)**

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Sajnálatos módon, rajtam kívül álló okok miatt nem tudtam részt venni tegnap a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetekről szóló irányelv vitájában. Szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy elégedettségemnek adjak hangot, amiért a Parlament – a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság ajánlásaival – elfogadta ezt az irányelvet.

Volt néhány vonatkozás, amely nem volt kellően egyértelmű, vagy a Tanács által elfogadott közös álláspont nem foglalkozott azokkal megfelelően. Az első ilyen pont az volt, hogy a hajókat osztályba soroló társaságokra, amikor a nemzeti igazgatás nevében járnak el – mert a lobogó szerinti állam felelőssége a hajók biztonságának garantálása –, ugyanazoknak a jogi garanciáknak kell érvényesnek lenniük, mint az eljáró nemzeti igazgatásokra.

Másodszor, úgy vélem, megfelelően tisztáztuk a rendkívüli eseményre vonatkozó pénzügyi kötelezettségeket. A Tanács közös álláspontja nem tett egyértelmű különbséget három lehetséges eset között – amikor a rendkívüli esemény emberek halálát okozza; amikor személyi sérülést okoz, vagy amikor egyszerűen a tulajdonban keletkezik kár –, így tehát a Parlament ezt rendezte, és biztosította az egyértelműséget.

Remélem, ezt elfogadja a Tanács.

– **Jelentés: Catherine Trautmann (A6-0321/2008)**

Neena Gill (PSE). - Elnök úr, én megszavaztam ezt a jelentést, mert azt hiszem, jelentősen közelebb visz ahhoz a versenyhez, amire az európai elektronikus hírközlési ágazatnak igazán szüksége van. A brit távközlési vállalatoknak Európa más részein túl sokáig kellett küzdeniük gyakorlatilag még mindig monopóliumként működő vállalatok ellen. A spektrumkereskedelem jelentős összegű bevételt produkált az Egyesült Királyság kormánya számára, amit sikeresen újra befektettek, de e jelentés előnye az, hogy bevezeti a szolgáltatás, a technológia és a semlegesség elvét, ami azzal, hogy megelőzi az adott spektrumot felhasználó szolgáltatáshoz és az alkalmazott technológiai szabványokhoz való ragaszkodás gyakorlatát, még tovább megy annak biztosítására, hogy a nagyvállalatok ne uralhassák a piacot.

Az Egyesült Királyságban a BT hosszú utat tett meg az állami távközlési szolgáltatótól a sikeres szabályozott társaságig. Még a saját választókeretemben is látok azonban a nagy szolgáltatók dominanciájával kapcsolatos problémákat. Különösen a vidéki területek problémásak, ahol a fogyasztók szenvednek azért, mert őket üzleti szempontból életképtelennek tartják ahhoz, hogy megfelelő szélessávú lefedettséget biztosítsanak a számukra. Remélem, hogy a jelentés azon eltökélt szándéka, hogy ezeket az egyenlőtlenségeket felszámolja, a gyakorlatban is megvalósul.

Jan Březina (PPE-DE). - (CS) Igaz, hogy a működő versengő környezet hiánya a távközlési ágazatban az új szabályozási keret elfogadását kívánatosná, sőt szükségessé teszi. A választott megoldást én kétségtelenül hozzájárulásnak tekintem az önkéntes kötelezettségvállalás elvére épülő funkcionális szétválasztás területén. Így minden tagállam el tudja dönteni a helyi feltételek függvényében, hogy hozzájáruljon-e a funkcionális szétválasztáshoz, vagy fenntartsa-e a status quo-t. Nekem fenntartásaim vannak a funkcionális szétválasztással kapcsolatos rész miatt, mert nincs elegendő tapasztalat róla, és részben, mert fontosabbnak tartom a különféle típusú hálózatok közötti versenyt, amit az uniós tevékenységének bátorítania kellene, mint az egy adott hálózaton belüli versenyt. Néhány esetben azonban a rendelet túl messzire megy. Nem tudok egyetérteni például azzal, hogy az Európai Uniónak vétőjoga legyen a nemzeti szabályozó hatóságok által saját piacukon belül elfogadott jogorvoslati intézkedésekkel kapcsolatban. Ez nem áll összhangban a hatalommegosztás elvével, mert a Bizottság nemzeti, és nem európai hatókörű ügyekbe avatkozna be. Én kiegyensúlyozott jogszabályi keretet szeretnék, amely tükrözi az üzemeltetők és ügyfelek igényeit, amelyben nincs helye az önmagáért való szabályozásnak, hanem csak annak a szabályozásnak, amely segít javítani a távközlési szolgáltatások minőségét és rendelkezésre állását.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Be kell ismernem, meglepett a 138. módosítástervezetről folytatott vitában az egyet nem értés, amikor néhány képviselőtársunk nem volt képes a módosítástervezetet annak szövege szerint értelmezni. Társaszerzőként hangsúlyozni kívánom, hogy a rendelkezések garantálják, hogy a felhasználókat az internet-szolgáltatásból csak a szabályozó testület hozzájárulásával lehessen kikapcsolni. A felhasználói jogok sérülhetnek azonban, ha ez az általános biztonság érdekében szükséges. A felhasználók magánélethez fűződő alapjoga nem sérül azzal, ha az illetékes közigazgatási hatóságok hozzájárulása nélkül blokkolják vagy szűrik a tartalmat. Számomra ezt a javaslatot néhány franciaországi példa tette vonzóvá, ahol az Európai Ügyek Minisztériumának oldalait és néhány vasúti helyfoglalási oldalt a párizsi városháza nyilvános hálózatán blokkoltak, mert tartalmukat tévesen pornográfként értékelték. Köszönöm, képviselőtársaim, hogy végül támogatták kiegyensúlyozott javaslatunkat, és köszönjük, Franciaország, hogy beállt a sorba.

– Jelentés: Pilar del Castillo Vera (A6-0316/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Árnyékelőadóként nagy örömmre szolgál, hogy az Európai Távközlési Szabályozó Hatóságok Testülete (BERT) az Európai Parlament által elfogadott módosítások alapján évente több tízmilliónyi eurót takarít meg az európai adófizetők számára. A Bizottság javaslatával ellentétben karcsúbb és rugalmasabb intézmény jött létre, ami teljes mértékben kihasználja az egységes piac előnyeit, miközben fenntartja a nemzeti távközlési hatóságok függetlenségét. Örülök, hogy kezdeményezésemmek köszönhetően a fogyasztói szervezetek helyzete is megerősödött. Én is támogattam a testület költségvetése finanszírozásának ügyében létrejött széles körű konszenzust, de ismételtelen rámutatnék azokra a veszélyekre, amelyek a tagállamok eltérő hozzájárulásaiból adódhatnak. Ez egyensúlytalansághoz vezethet abban, ahogyan a tagállamok, különösen a nagyok befolyásolják a távközlés határokon átnyúló szabályozásával kapcsolatos döntéshozatalt.

– Jelentés: Malcolm Harbour (A6-0318/2008)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani az előadónak sokéves munkájáért és a jogszabálycsomag keretében az elektronikus hírközlés terén mutatott következetes megközelítéséért. Jelentését a mai szavazatommal is támogattam.

A távközlési csomag a jelenlegi rendeletek szükséges aktualizálása, különösen, ami a magánszemélyek magánélethez fűződő jogainak és személyes adatainak védelmét illeti. Ez a vonatkozás volt a javaslat egyik fő célja, és én támogattam azt a véleményt, hogy az adatvédelmi és adatbiztonsági vonatkozásokat szélesebb kontextusban kell értelmezni, mint a pusztán európai kontextus, mivel a hírközlési szolgáltatást és internet rendszerszolgáltatást nyújtók mindenütt ott vannak a világon, és a személyes adatokkal eltérő jogrendszereken belül dolgoznak.

Támogattam a fogyasztói jogok javítására és megerősítésére irányuló javaslatot is, különös tekintettel az árakra vonatkozó több információra, illetve az árak és a távközlési szolgáltatások felhasználási feltételeinek átláthatóságára. Utoljára, de nem utolsó sorban üdvözöltem a jelentéstervezet kísérletét arra, hogy elősegítse, illetve javítsa a fogyatékkal élők személyek elektronikus hírközléshez való hozzáférését.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Elnök úr, a most elfogadott jelentés kapcsolódik a fogyasztói bizalom a digitális környezetben tárgyú, egy évvel ezelőtti jelentésemhez kapcsolódik, ezért üdvözlöm, hogy a végfelhasználók, illetve fogyasztók jogai lényegesen megerősödtek. Különös öröm számomra, hogy egy napon belül megoldottunk olyan ügyeket, mint a számhordozhatóság, amely felszabadítja a mobil szolgáltatók merev piacát, és a 112-es vészhelyzeti hívószám megadja a hívó helyét, ami több ember életét fogja megmenteni. Sok hasznos változtatás történt, ideértve a következőket: a 116-os európai hívószámot kiterjesztjük az eltűnt gyermekek körén túl is, áttörést érünk el a szerződések és az árak átláthatóságában, könnyebb lesz szerződéses jogviszonyokat korai fázisban megszüntetni, a hétköznapi felhasználók könnyebben hozzáférnek majd a védelmet biztosító szoftverhez, a fogyatékkal élő felhasználók számára garantált az egyenlő hozzáférés, és pontosabb lesz a levélszemét fogalmának meghatározása.

– Jelentés: Caroline Lucas (A6-0313/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Hölgyeim és uraim, szeretném kifejezésre juttatni a vitával kapcsolatos egyet nem értésemet, ami a tegnapi, a Bizottsággal folytatott vita végéig fennmaradt a trópusi fa fenntartható és törvényes kitermeléséről szóló nemzetközi megállapodás jóváhagyásának jogalapjára vonatkozóan. Nekem szilárd meggyőződése, hogy ehhez a Parlament jóváhagyására is szükség van, nem csak a konzultációra. A megállapodás nem megfelelő, de semmi más nincs a kezünkben jelenleg, ezért örülök, hogy ma ilyen hamar elfogadtuk azt. Kiállunk a trópusi erdők kifosztása ellen, de attól félek, hogy sok millió tonnányi trópusi fa továbbra is dömpingáron áramlik majd Európába, mert nem tudtuk a környezetvédelmi előírásokat az európai kereskedelempolitikára kényszeríteni. Ez paradoxon, mert azzal büszkélkedünk, hogy mi vagyunk a CO₂-kibocsátás csökkentésének a zászlóvivői az egész világon. Itt valami nem stimmel. Talán a jobb kéz nem tudja, hogy mit csinál a bal, vagy fordítva.

– Állásfoglalás: A Bizottság 2009-re szóló jogalkotási és munkaprogramja (RC B6-0420/2008)

Peter Baco (NI). - (SK) Én mindenre kiterjedő kompetenciája miatt szavaztam meg az Európai Parlament állásfoglalását a 2009. évre szóló jogalkotási és munkaprogramról.

Nézetem szerint az, hogy az Európai Parlamentnek a pénzügyi stabilitását célzó intézkedéseit alapvetően támogatták, a jelenlegi pénzügyi válságban különösen jó döntés. Úgy vélem azonban, hogy ez a program nem veszi figyelembe az élelmiszerbiztonságot, amelyre vonatkozóan konkrét intézkedésekre lesz szükség, nem csak a sajnálkozás kifejezésére.

Egy különösen sürgető elem az új tagállamok mezőgazdasági potenciáljának maximalizálása, mivel a jelenlegi diszkriminatív közös mezőgazdasági politika ezen új tagállamokban a mezőgazdaság súlyos hanyatlásához vezet.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr, azok az ajánlások, amelyeket a Parlament állított össze az Európai Bizottság 2009-re szóló munkaprogramjához, mindent tekintetbe véve egészen erősek. Azt azonban elvárhattuk volna, hogy a Parlament az Európai Bizottság politikai kinevezett maradi bürokratain keresztül elsősorban a demokratikus jogrend tiszteletben tartását sürgesse Európában.

Mit jelentene ez a gyakorlatban? Csak két példát mondanék. Először is, az isten szerelmére, tartsák tiszteletben az ír nép döntését, egy olyan döntést, amely kétségtelenül kifejezi az európai polgárok nagy többségének kívánságát, akiknek még lehetőségük sem volt arra, hogy felszólaljanak a Lisszaboni Szerződés ellen; vagyis hajtsák ki ezt az álruhába öltöztetett európai alkotmányt.

A második példa, és ez a legfontosabb, hogy állítsák le a Törökországgal folytatott csatlakozási tárgyalásokat, mert ennek semmiféle demokratikus alapja nincsen. Természetesen már jó ideje tudjuk, hogy az eurokratakat a polgárok kívánságai a legkevésbé sem érdeklik, pedig ők fizetnek az ő fényűző életmódjukért az adóikkal.

– Állásfoglalás: Az EU-India csúcstalálkozó előkészítése (Marseille, 2008. szeptember 29.) (RC B6-0426/2008)

Bogdan Pęk (UEN). - (PL) Elnök úr, az állásfoglalásról történő szavazás kapcsán bekövetkezett egy megdöbbentő esemény, amikor elutasítottak egy szóbeli módosítást. Ezt Schulz úr kérésére tették, aki egyike

az emberi jogok fő védelmezőinek és a diszkriminációmentesség fő szószólóinak. Cohn-Bendit úr is részt vett ebben, aki jól ismert arról, hogy az emberi jogok széles spektrumát védi. Mi azonban jól tudjuk, hogy milyen kegyetlen dolgok történnek Indiában, tudunk az abban az országban kiontott vérről. Éppen keresztények voltak az érintettek. Nem tudom ezért megérteni, hogy honnan ered ez a vezető európai politikusok által megjelenített neorasszizmus. Nem tudom megérteni, hogy ezek az emberek hogyan merészelik a jelentésnek ezt az egyértelmű módosítását e teremben elutasítani. Végül is, állítólag a Parlamentet az emberi jogok és a diszkriminációmentesség elvének védelmére hozták létre. Azt hiszem, ez az ügy alaposan elgondolkodtatja majd a Parlamentet és a közvéleményt is.

Jo Leinen (PSE). - (DE) Elnök úr, én nem azért nem szavaztam meg az EU-India csúcstalálkozóról szóló állásfoglalást, mert ellenzem az együttműködést Indiával. Éppen ellenkezőleg. Az India Barátai társelnökeként e Házban egyértelműen az Indiával folytatott együttműködés megerősítése mellett vagyok. Ez az állásfoglalás azonban semmi más, mint mindazon témáknak a bevásárló listája, amit csak elő tudtunk szedni ezzel a hatalmas országgal kapcsolatban.

A 29. bekezdés pont erre mutat rá: ebben a bekezdésben felhívjuk a Bizottságot, hogy készítsen beszámolót az indiai emberi jogi helyzet alakulásáról és az EU-India emberi jogi párbeszéd eredményeiről. Ennek ellenére ezután számos bekezdés hivatkozik meghatározott lakosságcsoportokra, mint az orissai keresztényekre, a kashmiri muzulmánokra és az ország más részein a dalitokra. Ennyiben teljesen abszurd, amit az előbb hallottunk az előző felszólalótól, tekintettel arra, hogy a témát az állásfoglalás igen gyakran megemlíti – a muszlimokat Kashmirban, a dalitokat más részeken.

Azt hiszem, mindennek megvan a maga helye és ideje. Képzeli-e csak el, ha az indiai parlament fogadna el állásfoglalást a romák státusáról Csehországban, a magyarokérol Szlovákiában vagy az oroszokérol Észtországban és Lettországban. Nem vagyunk elég érettek ahhoz, hogy a legfontosabb ügyekre összpontosítsunk; ehelyett a lehetséges témák hosszú listája elvonja a figyelmüket, és ez valóban csökkenti befolyásunkat. Tudom, hogy ennek hatására nem vesznek bennünket komolyan.

Ezért szavaztam az állásfoglalás ellen. Nagy kár, mert ez a kilencedik csúcstalálkozó valóban fontos. A Ház egyfolytában a reformról beszél, és pontosan ez az, amire szükségünk van: gondolkoznunk kell az ilyen jellegű állásfoglalások szövegének megreformálásáról is.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

– Jelentés: Costas Botopoulos (A6-0324/2008)

David Martin (PSE), írásban – Costas Botopoulos jelentése „A Parlament eljárási szabályzatának a bíróság előtti eljárásokról szóló 121. cikke módosításáról” a parlamenti eljárási szabályzat kisebb módosításával foglalkozik. Ezért megszavaztam az ajánlásait.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban – (PL) Én megszavaztam az Európai Parlament eljárási szabályzatának az Európai Bíróság előtt folyó eljárásokról szóló 121. cikke módosításairól szóló jelentést. Ezt azért tettem, mert a kérdés példája a jogállamiság tiszteletben tartásának.

Az eljárási szabályzat 121. cikkének (3) bekezdése kimondja, hogy az elnök a Parlament nevében és a felelős bizottság ajánlásainak megfelelően indít eljárást a bíróság előtt. Ez a rendelkezés kifejezetten és kizárólagosan a bíróság előtti keresetekre irányul. Ilyen esetekben nem lehetséges olyan tágabb értelmezést alkalmazni, amely szerint ez a rendelkezés alkalmazható lenne a bíróság előtt levő más jellegű ügyekre is. A rendelkezést csak olyan ügyekben alkalmazzák, amely kereset benyújtásával jár (például valamely jogi aktus megsemmisítéséről), és amikor a Parlament kezdeményezi a bíróság eljárását.

A jogbiztonság és a teljesség biztosítása érdekében az előadó igen helyesen javasolta a 121. cikk kiegészítését egy új bekezdéssel. Az új bekezdés magában foglalja az Európai Parlament elnöke által a bíróságnak beterjesztett észrevételeket és a jogi bizottság kérésére a bíróság előtti megjelenését illetően meglévő gyakorlatot. A javasolt módosítás létrehozta azt az eljárást, amit akkor kell követni, amikor az elnök és az illetékes bizottság között véleménykülönbség mutatkozik. E módosításnak köszönhetően a jelenleg követett eljárásnak lesz demokratikus jögalapja.

– Jelentések: Carlos Coelho (A6-0351/2008 és A6-0352/2008)

Genowefa Grabowska (PSE), írásban – (PL) Szeretnék elégedetlenségemnek hangot adni, mert miközben a SIS az Európai Unió polgárai számára igen nagy fontossággal bír, az csak egy konzultációs eljárás tárgya, amely szerint a Parlament egyszerűen bemutatja a véleményét. Ez pedig nem kötelezi a Tanácsot.

A Schengeni Információs Rendszer – a SIS – ténylegesen a határok nélküli Európát szimbolizálja, amely garantálja a szabadság, a biztonság és a igazságosság térségét az egész Unión belül. A SIS tette lehetővé a bűnügyekben a rendőrségi és az igazságszolgáltatási együttműködést a régi tagállamokban. Ez teremtette meg a lehetőséget az európai személyek és szervezetek egyedülálló adatbázisának létrehozására. Ez különösen fontos a vízumok és a tartózkodási engedélyek kiadásának összefüggésében. Amikor a 12 új tagállam csatlakozott az unióhoz, szükségessé vált a bevonásuk a SIS rendszerébe. A SIS II teljesítette ezt az igényt. Ez az új generációs rendszer, amely valamennyi EU-tagállamra érvényes, lehetővé teszi a teljes körű adatgyűjtést, beleértve a biometrikus adatokat és az európai elfogatási parancsokra vonatkozó információt.

Az uniónak most meg kell birkóznia az összes adatnak az új SIS II rendszerbe való migrálásának bonyolult műveletével. Ez egy különösen szükséges, ugyanakkor ilyen bonyolult művelet. Ezért gondosságot és körültekintést kérek. Az úgynevezett régi rendszerben összegyűjtött adatok nem szivároghatnak ki, és nem kerülhetnek jogosulatlan kezekbe. Az adatokat biztonságosan kell kezelni, mert az EU polgárainak és tagállamainak a biztonsága függ ettől.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban – (PT) Arra törekszünk, hogy a személyek szabad mozgása Európában ténylegesen valósággá váljon. Végül is úgy véljük, hogy a „schengeni terület” (amely nem foglalja magában az összes EU-országot, és még kevésbé valamennyi európai országot), a részes országok közötti sorompók eltávolítása ellenére a valóságban megerősíti a többi országot elhatároló sorompókat (különösen azon országokét, amelyekkel Portugáliának történelmi kapcsolatai vannak.)

Ennek kimondásával nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt sem, hogy a „mozgás szabadságát” ürtügyként felhasználva egy, a célt messze meghaladó információs rendszer, illetve adatbázisok épülnek ki, amiket (az EU által vezetett) biztonsági offenzíva és a tagállami szuverenitás szívében lévő igazság- és belügyek fokozatos „közösségiesítése” központi támogató instrumentumaivá (vagy gerincévé) tették.

Más szavakkal, nem érthetünk egyet azzal, amit a Tanács elnöksége javasol: először hozzuk létre a rendszert, és azután majd meghatározzuk a céljait. Ez azért különösen fontos, mert a célokat már régóta meghatározták (az európai elfogatóparancs és a biometrikus adatok bevezetése, az új szervezetek hozzáférése, ideértve az adatmegosztást harmadik országokkal, és így tovább).

Amint korábban már elmondtuk, ezek az intézkedések veszélyeztetik a polgárok jogainak, szabadságának és ezek garanciáinak védelmét.

Carl Lang and Fernand Le Rachinel (NI), írásban – (FR) E jelentés elolvasásakor felmerül egy kérdés: vajon azért kell-e a „második generációs” rendszert most megvalósítani, mert az „első generációs” Schengeni Információs Rendszer nem működött, vagy a schengeni területen belül a biztonság megteremtésének eszközeként legalábbis nem bizonyult hatékonynak, és e hiányosságokat kell kijavítani?

Nagy szomorúságomra nem, mert ez a második generációs rendszer nem több, mint az eleve hibás rendszer frissített verziója.

A Bizottság által megadott adatok szerint az unió határait évente 400 000 illegális bevándorló lépi át. Még akkor is, ha feltételezzük, hogy a biometrikus adatok hamarosan készek a használatra és rendelkezésre állnak, hogy létrehozzuk a már illegális bevándorlóként regisztráltak nyilvántartását, és hazaküldjük őket, az Európai Unió – a tagállamok belső és külső határainál hiányzó ellenőrzés miatt – akkor sem lenne képes véget vetni a tengeri és szárazföldi határai mentén megvalósuló tömeges bevándorlásnak.

A schengeni információs rendszer mindaddig egy haszontalan játékszer lesz, ameddig a veszélyes schengeni megállapodások hatályban maradnak.

Andreas Mölzer (NI), írásban – (DE) A SIS megvalósítását többször is el kellett halasztani a technikai nehézségek miatt. Akkor az új kelet-európai tagállamok súlyos problémákkal szembesültek a határaikon, és ezért nyomást gyakoroltak egy „hézagpótló program” bevezetése érdekében. Az akkori való tekintettel ez ésszerű megközelítés lehetett, de kétségtelenül további költségeket jelentett.

A jelenlegi SIS-modell tapasztalatai kedvezőnek tűnnek. Hosszú távon természetesen a programot tovább kell fejleszteni. A kiérleletlen közbenső megoldások biztonsági űrt okozhatnak azonban, ezért vettem el az ilyen rögtönzött változat bevezetését, mivel én azt idő előttinek tartom.

– Ajánlás második olvasatra: Dirk Sterckx (A6-0334/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), írásban – A Sterckx-jelentés 1., 3., 4., 5., 6., 7. módosítására vonatkozó név szerinti szavazással kapcsolatban én és az EPP-ED-hez tartozó ír képviselőtársaim e módosítások ellen szavaztunk, vagy tartózkodtunk a szavazástól, hogy demonstráljuk a független hatóság hatáskörével kapcsolatos kérdések és az irányelv hatóköre miatti aggályainkat; mindez számos területen aláaknázná a tagállamok illetékességét. Teljes mértékben támogatjuk az irányelv általános irányát, és reméljük, hogy a Parlament és a Tanács sikeresen megegyezésre jut.

Carl Lang and Fernand Le Rachinel (NI), írásban – (FR) Európa védekezni kíván a tengeri balesetek és a tengerek és óceánok szennyezése ellen. Ezt üdvözljük. A közelmúlt borzasztó példái, a *Prestige* és az *Erika* hajóroncsai emlékeztetnek bennünket arra a kötelezettségünkre, hogy járjunk el gondosan, és ellenőrizzük a hajók biztonságát, valamint emlékeztetnek a környezeti katasztrófák kapcsán viselt felelősségünkre is.

Az irányelvre irányuló javaslatban azonban külön hivatkozni kellene a baleset utáni vizsgálatokra. Most először egyetértés született abban, hogy létre kell hozni egy olyan kivizsgáló testületet, amelynek feladata – teljes függetlensége és pártatlansága mellett – eldönteni, hogy indítson-e vizsgálatot a baleset okainak és körülményeinek tisztázására. A szándék jó, reméljük, hogy amikor jelentős pénzügyi érdekekkel szembesül, akkor sem dobják sutba.

Vincent Peillon (PSE), írásban – (FR) Én megszavaztam belga kollégám, Sterckx úr jelentését a tengeri szállítás szabályozásáról. Az *Erika* 1999-es és a *Prestige* 2002-es hajótörése óta hiába vártuk az európai megoldást annak biztosítására, hogy ilyen katasztrófa soha többet nem történhessen meg. Ahelyett, hogy a veszélyt csökkentenénk, az naponta növekszik: a következő harminc évben a tengeri szállítás várhatóan megháromszorozódik.

Ezen aggasztó előrejelzés ellenére a tagállamok többsége gyorsan „elsüllyesztette” a Bizottság által előterjesztett fő intézkedéseket, amelyeket az európai szocialisták is támogattak. Figyelemre méltó, ahogyan egy pénzügyi garancia révén a biztosítási kötvény eltűnt, ami könnyebbé tette volna a tengeri katasztrófák áldozatai számára a kártalanítást.

E jelentés elfogadása az államok cinizmusával és a felelőtlenségével szembeni fellépést jelenti. A Parlament büszke lehet egységére, mert a mai szavazással kimutatta nagylelkű elkötelezettségét a biztonságosabb és kevésbé szennyezett európai vizek iránt.

– Ajánlás második olvasatra: Jaromír Kohlíček (A6-0332/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), írásban – Én és az EPP-ED-hez tartozó ír képviselőtársaim tartózkodtunk a Kohlíček-jelentés módosításáról szóló jelentés szavazása során. Ezt a vizsgálatoknak a technikai, illetve bünyügyi vizsgálatokra történő felosztásának hatásával kapcsolatos aggályaink és azon problémák miatt tettük, amelyeket ez létrehozna az ír jog szerint. Támogatjuk azonban ennek a jelentésnek az általános irányát, valamint a plenáris ülésen ma elfogadott valamennyi tengeri jelentést.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – Skócia képviselőjeként felismerem a tengeri szállítás fontosságát és úgy vélem, hogy ez egy olyan ágazat, amelynek hatalmas jövőbeni fejlesztési potenciálja lehet. Létfontosságú, hogy megfelelő intézkedéseket hozzunk a tengeri biztonság maximalizálására és a balesetek megelőzésére; ennek megfelelően ez a csomag, mely az ismétlődő balesetek megelőzését szolgálja olyan, amit én csak üdvözölni tudok.

– Ajánlás második olvasatra: Paolo Costa (A6-0333/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – A Costa-jelentés minden tengeri régió számára fontos kérdésekkel foglalkozik. Létfontosságú, hogy az EU komoly erőfeszítéseket tegyen a tengeri biztonsági szabványok javítására, ugyanakkor ez ne rójon irreális terhet a fuvarozókra. Teljes mértékben támogatom azt a gondolatot, hogy a nemzeti hatóságok és a kikötői hatóságok meghatározó szerepet játszanak az e területen meglévő kockázatok azonosításában, és összességében elégedett vagyok a ma a Ház által elfogadott intézkedésekkel.

– Ajánlás második olvasatra: Dominique Vlasto (A6-0335/2008)

Jim Higgins (PPE-DE), írásban – Én és az EPP-ED-hez tartozó ír képviselőtársaim tartózkodtunk a kikötői állami ellenőrzésről szóló jelentés szavazásakor, mert aggódunk amiatt, hogy az előterjesztett módosítások aláaknáznák és túl bonyolulttá tennék a párizsi egyetértési megállapodást, és úgy érezzük, szerencsésebb

lenne, ha külön irányelv foglalkozna a lobogó szerinti állam kérdésével, és e módosítások bevonása szükségtelenül bonyolulttá teszi ezt az irányelvet.

Dominique Vlasto (PPE-DE), írásban – (FR) Mai szavazásunkkal emlékeztettük a Tanácsot, hogy az Erika-III egy csomag, és azt ilyenként is kell vizsgálni. Ezért értettem egyet a Savary-jelentés módosításainak a kikötői állami ellenőrzésről szóló jelentésemben történő bevonásával. Továbbá, az első olvasatban elfoglalt álláspontunkra visszatérve, elutasítottuk, hogy kövessük a Tanácsot két fontos, a lobogó szerinti állam ellenőrzésére, illetve a hajótulajdonos polgári jogi felelősségére vonatkozó javaslat elhagyásában, amire nem kaptunk közös álláspontot.

A francia elnökség, amely – meg kell említeni – kemény munkát végzett és folyamatos elkötelezettséget tanúsított a probléma megoldása iránt, meggyőzte a Tanácsot, hogy folytassa a munkát a két hiányzó javaslatról. Bizonyos vagyok benne, hogy képes lesz áttörést elérni, és az egyeztetési eljárás általános egyetértést eredményez majd az Erika-III csomagról. Remélem, hogy ez az eljárás késedelem nélkül elindítható, hogy még az év vége előtt befejezhessük. A tengeri biztonságnak az európai politikai napirend prioritásának kell maradnia, és e célból továbbra is fenntartom javaslatainkat.

– Ajánlás második olvasatra: Luis de Grandes Pascual (A6-0331/2008)

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban – (SV) A mérsékelték lényegében támogatják a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek közös szabályairól és szabványairól szóló irányelvre irányuló javaslatot, és azt 2007. áprilisában első olvasatban meg is szavazták.

A második olvasatra készülve a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság úgy döntött, hogy a lobogó szerinti állam előírásainak betartásáról szóló irányelvre vonatkozó javaslat nagy részét beilleszti ebbe az irányelvbe, amit a Tanács elutasított.

A lobogó szerinti állam előírásainak betartásáról szóló irányelv kísérlet volt arra, hogy az EU illetékességét kiterjesszék egy olyan területre, ahol már vannak ENSZ-szabályok. Mi a bővítés ellen szavaztunk már az első olvasatban is 2007. márciusában, és ezért most sem támogatjuk a kísérletet, hogy ezeket a szabályokat a hátsó ajtón keresztül – a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek közös szabályairól és szabványairól szóló irányelv részeként – becsempésszék. Ezért döntöttünk úgy, hogy de Grandes Pascual úr jelentése ellen szavazunk.

– Ajánlás második olvasatra: Luis de Grandes Pascual (A6-0330/2008)

Brian Simpson (PSE), írásban – Én támogatom a Parlamentnek ezt a jelentését, amely a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezeteket vizsgálja, és a többi, a tengeri csomagot alkotó parlamenti jelentés mellett is kiállok.

A két „hiányzó” dosszié kérdését – az egyik a polgári felelősség és a másik a lobogó szerinti államok ügye – a Tanácsnak így vagy úgy meg kell oldania, fontos tehát, hogy a Parlament továbbra is gyakoroljon nyomást a Tanácsra azzal, hogy ezeket kollektíven beilleszti a hajóközlekedés felügyeletéről szóló Sterckx-jelentésbe, a kikötő állami ellenőrzéséről szóló Vlasto-jelentésbe és ebbe a jelentésbe.

Sok munkát végeztek el, és én úgy érzem, hogy a megállapodás könnyen elérhető erről az öt dossziéről, amiről ma szavaztunk. A polgári jogi felelősség és a lobogó szerinti államok kérdése nélkül azonban nem tudunk előbbre lépni. Megoldást kell találni a Tanácson belüli patthelyzetre, vagy nem tudunk biztonságosabb tengeri közlekedési ágazatot teremteni az EU polgárainak.

– Ajánlások második olvasatra: Dirk Sterckx (A6-0334/2008), Jaromír Kohlíček (A6-0332/2008), Paolo Costa (A6-0333/2008), Dominique Vlasto (A6-0335/2008), Luis de Grandes Pascual (A6-0331/2008 - A6-0330/2008)

Marie-Arlette Carlotti (PSE), írásban – (FR) Az Erika és a Prestige tartályhajók hajótörését követően az európai szocialisták vezették a küzdelmet a tengeri közlekedés biztonságára vonatkozó EU-beli „high-end” jogalkotásért.

A harmadik tengeri közlekedési biztonsági csomagot alkotó hét jelentés határozott lépés e cél elérése érdekében, feltéve, hogy a Tanács nem fosztja meg őket a tartalmuktól.

A 2007-es első olvasat óta a Tanács a másik öttel kapcsolatos parlamenti ajánlások leg többjét elutasította.

E második olvasatban – és a rengeteg módosításra vonatkozó munka után – a Parlament ismételten megerősíti, hogy abszolút prioritást ad egy olyan európai tengeri politika létrehozásának, amely magas szintű védelmet biztosít, tekintettel:

- a lobogó szerinti állam ellenőrzésére,
- a közösségi hajóközlekedés felügyeleti rendszerre,
- az utasszállítók felelősségére,
- a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetekre,
- a veszélyben levő hajók vizsgálatára független illetékes hatóság kijelölésére,
- a „szennyező fizet” elv alkalmazására a tengerészeti ágazatban.

Én erőteljesen támogatom ezt az üzenetet a Tanácshoz.

Kérem Nicolas Sarkozyt és Dominique Bussereau-t biztosítsák, hogy a francia elnökség tegye lehetővé egy olyan tengeri terület létrehozását Európában, amely mindenki számára modellként szolgálhat.

Seán Ó Neachtain (UEN), írásban – (GA) Röviddel ezelőtt egy vitorlás hajó balesetet szenvedett Franciaország partjaitól 30 kilométerre. Az Erika fedélzetén lévő legénység és az emberek nagyon szerencsések voltak és sérülés nélkül megmenekültek. Nem kellett azonban csak a szerencsére támaszkodniuk. A francia mentőcsapat segítségével éltek túl a balesetet. Az ír és a francia tengeri vizsgálati egységek szorosan együttműködtek a katasztrófa okának felderítésében.

Az Erika esete rávilágít arra, hogy mi történhet akkor, ha a legénység habozik a segítségkéréssel kapcsolatban. Amint a jelentések szerzője kifejtette, soha nem szabad a hajó fedélzetén lévők életét és a környezetet azzal veszélyeztetni, hogy nem lépnek kapcsolatba a legközelebbi kikötői vagy mentőcsapattal a baleset bekövetkezte esetén.

Ami a tengeri biztonságot illeti, sürgős szükség van a nemzetközi együttműködésre. Ezért remélem, hogy a tengeri csomag második olvasatában eredményt lehet elérni, és így igen nagy örömmel támogatom a jelentéseket.

– Jelentés: Catherine Trautmann (A6-0321/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban – (LT) Minden, a gyógyszerészeti termékekre vonatkozó jogszabály fő céljának kell lennie, az hogy óvja a társadalom egészségét. Ezt a célt azonban olyan intézkedésekkel kellene elérni, amelyek nem avatkoznak bele az Európai Unió iparának fejlődésébe vagy a gyógyszerészeti termékekkel folytatott kereskedelembe. Annak ellenére, hogy korábbi rendeletek felsorolták az élelmiszer-színezékek listáját, az egyes országok más és más törvényekkel szabályozták használatukat. Ezek az eltérések hátráltathatják az ilyen színezékeket tartalmazó gyógyszerekkel folytatott kereskedelmet, és ezért kell a rendeletet módosítani; ez egyértelműbbé teszi a szöveget és jó néhány intézmény munkáját könnyíti meg.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban – (PT) Ez a javaslat megkísérli az elektronikus hírközlés szabályozási keretét módosítani annak érdekében, hogy javítsa hatékonyságát, biztosítsa az egyszerűbb és hatékonyabb hozzáférést a rádióspektrumban rendelkezésre álló frekvenciákhoz, valamint csökkentse a rendeletek végrehajtásához szükséges adminisztrációs költségeket.

Ennek eredményeként az európai polgárok – bárhol legyenek is az EU-ban – hatékonyabb és olcsóbb hírközlési szolgáltatásokat kapnak, függetlenül attól, hogy mobiltelefont, szélessávú internetkapcsolatot vagy kábeltelevíziót használnak.

A rádióspektrum új rendszerének célja, hogy előmozdítsa az új infrastruktúrába történő befektetéseket, és lehetővé tegye valamennyi polgár számára a szélessávú hozzáférést.

Egy helyesen működő belső hírközlési piac és egy versenyképes információs társadalomra épülő gazdaság, amely mind a fogyasztók, mind a vállalkozások hasznára van, csak akkor létezhet, ha a távközlési szabályozási keretet koherens módon alkalmazzák. Ennek érdekében meg kell erősíteni a Bizottság koordinációs szerepét, és a Bizottságnak a nemzeti szabályozó hatóságokkal és az új Európai Távközlési Szabályozó Testülettel (BERT) szigorú együttműködésben kell eljárnia ahhoz, hogy a belső piacra kiható nemzeti döntések, illetve a jogorvoslatok koherenciáján javítani lehessen.

Ezért támogatom ezt a jelentést és fő módosításait, amelyek a verseny megerősítésével törekszenek a kínálatot a fogyasztók számára kibővíteni.

Edite Estrela (PSE), írásban – (PT) Én megszavaztam Catherine Trautmann jelentését az elektronikus hírközlési hálózatokról és szolgáltatásokról, mert véleményem szerint az elektronikus hírközlés jogszabályi keretét javítani kell, hogy a fogyasztónak nagyobb választékot, hatékonyabb védelmet, olcsóbb szolgáltatást és jobb minőséget kínálhassunk.

Az új Európai Távközlési Szabályozó Testület létrehozásával ez az új jogszabályi keret biztosítja a fogyasztók személyes adatainak jobb védelmét, a fokozottabb versenyt, nagyobb választékot kínál a fogyasztóknak és egyértelművé teszi a szerződéses feltételeket. Rá kell mutatni arra is, hogy a „csomag” elősegíti majd a fogyasztókkal élők hozzáférését a távközlési szolgáltatásokhoz.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban – (PT) Más természeti erőforrásokhoz hasonlóan, a spektrum a közjavak része. Ezért ez olyan terület, amelynek a közös gazdálkodás keretében kell maradnia, hogy biztosítani lehessen, hogy az a közérdeket szolgálja. Csak így lehet a közjavakat felhasználni, mivel azok lényegesek ahhoz, hogy mindenki számára kialakuljon az információs társadalom. Ezért van az, hogy mi alapvetően nem értünk egyet az elfogadott állásfoglalással, és ellene szavaztunk.

A tapasztalat megmutatta, hogy a kombinált megközelítések (politika és piac) végső soron mindig a gazdasági csoportok, és nem a nép érdekeit szolgálják. Ugyanez vonatkozik a digitális átállással felszabadult spektrumelosztásra is, ahol a szociális, kulturális és gazdasági értéknek (ilyen a jobb közszolgáltatás, a vezetékek nélküli szélessáv a rosszul kiszolgált területeken, a növekedés és a munkahelyteremtésnek, és így tovább) kell a prioritásnak lennie, nem pedig az állami bevételek növelésének.

A spektrumgazdálkodás az egyes tagállamok kizárólagos illetékességébe tartozik. Vannak azonban az állásfoglalásnak olyan vonatkozásai is, amelyekkel egyetértünk, figyelemmel arra, hogy a spektrum nem ismeri a határokat, és a spektrum hatékony felhasználása a tagállamokban és az EU-szintű koordináció hasznos, különösen a pán-európai szolgáltatások fejlesztése és a nemzetközi megállapodások tárgyalása esetén. Nem értünk egyet azonban azzal a gondolattal, hogy ugyanolyan megközelítést alkalmazzunk, mint a kereskedelempolitika esetén.

Petru Filip (PPE-DE), írásban – (RO) A távközlési csomag egyike az európai parlamenti vizsgálatra ebben az ülészakban beterjesztett legfontosabb csomagoknak, tekintettel arra, hogy a globalizáció egyik fő pillére a valós idejű hírközlés mind a belső, mind a nemzetközi térben. Innen a módosítások sokasága, mert a 27 saját nemzeti realitással rendelkező tagállam eltérően közelíti meg a kérdést. A viták során megmutatkozó megközelítésbeli eltérések ellenére úgy vélem, hogy a Trautmann-jelentés előrelépést jelent az egész európai tér számára, még akkor is, ha az olyan módosítások, mint a 132. vagy a 138., igencsak heves vitákra adtak okot. Úgy vélem, hogy az Európai Parlament által elfogadott jelenlegi változat biztosítja az európai térben a hírközlés fejlesztésének olyan közös megközelítését, amely lehetővé teszi a virtuális tér fölötti ellenőrzés konstruktív formáját az olyan vonatkozásokkal kapcsolatban, mint az adatvédelem vagy a cyber-téren keresztül elkövetett szervezett bűnözés. Ezért, mint e Parlament egyik képviselője, megszavaztam a jelentést.

Ruth Hieronymi (PPE-DE), írásban – (DE) A 40 aláró nevében visszavontam a Trautmann-jelentés 132. módosítását, mert a távközlési keretirányelvvel folytatott európai parlamenti tárgyalások során lehetetlen volt kompromisszumot elérni a szellemi tulajdon védelméhez fűződő alapvető jog megerősítéséről.

A 132. módosítás célja az volt, hogy új módszerek kialakításával kiegyensúlyozottabb kapcsolatot érjünk el az információhoz és az internethez való szabad hozzáféréshez fűződő alapvető jog között egyrészt, és az interneten elkövetett kalózkodás drámai növekedésére reagálva, a szellemi tulajdon védelméhez fűződő alapjog között másrészt.

A PPE-DE képviselőcsoportja visszavonta támogatását e módosítástól azt követően, hogy baloldali csoportok (PSE, Verts/ALE, GUE/NGL) ehhez a kérdéshez kapcsolták a del Castillo Vera-jelentés (az Európai Elektronikus Hírközlési Piaci Hatóság létrehozása) támogatását.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban – (FR) A távközlési ágazat olyan ütemben fejlődik, hogy szükségessé vált a jogszabályi keret kiigazítása. Nyilvánvaló volt azonban számomra, hogy ennek a keretnek egyértelműnek és fontosnak kell lennie, és mindenképp előtte nem szabad, hogy leállítsa az európai távközlési vállalatok befektetéseit, amelyeknek az amerikai és ázsiai piacok kemény versenyével kell szembesülniük. Vállalkozásainknak képesek kell lenni a tervezésre és az új technológiába való befektetésre, mégpedig késedelem nélkül.

Bár a távközlési ágazatban a belső piac megerősítése mindenkinek a javára válik, én nagyon örülök annak, hogy a Bizottságnak nem sikerül az akaratát ránk erőszakolnia, hanem a Parlament tett javaslatot a Európai Távközlési Szabályozó Testületre, amely hiteles alternatíva és bővíti az együttműködést a nemzeti szabályozó hatóságok között, és elkerüli azt a további bürokráciát, amit az Európai Elektronikus Hírközlési Piaci Hatóság jelentett volna. A luxemburgi távközlési piacnak (ez az ágazat közvetve vagy közvetlenül az aktív népesség 4,7%-át foglalkoztatja) például szüksége van egy erős nemzeti szabályozó hatóságra, amely közel van és ismeri annak jellegzetességeit. Ebben az esetben helyes döntés volt a szubszidiaritás elvének alkalmazása.

David Martin (PSE), írásban – A távközlési ipar gyorsan fejlődik. Következésképpen új intézkedésre van szükség a fogyasztóvédelem, illetve a távközlési szolgáltatásokat felhasználók jogainak megőrzése és bővítése érdekében. Catherine Trautmann-nak az elektronikus hírközlési hálózatokról és szolgáltatásokról szóló jelentése a távközlési hálózatok új generációjának fejlesztését kívánja bátorítani Európában. Úgy vélem, ez pozitív hozzájárulás a távközlési szabályozás továbbfejlesztéséhez, ami elősegíti az új hírközlési infrastruktúrába történő beruházásokat és erősíti a fogyasztói jogokat. Szavazatom tükrözi ezt a véleményt.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban – (EL) Én megszavaztam az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportja által javasolt módosításokat: ezek nagyobb fokú szabadságot biztosítanak az interneten, és ez a szólásszabadságnak éppen olyan fontos eleme egy demokráciában, mint a sajtószabadság. Pozitív jel, hogy a Parlament a lobby-csoportok passzív nyomása ellenére is ellenvetéssel élt az internetről való ilyen önkényes kizárással szemben, és nem fogadta el, hogy bármely felhasználótól meg lehessen tagadni az internet-hozzáférést.

Végző soron azonban a jelentés rossz marad. Az EU-nak nagyobb jelentőséget kellene tulajdonítania a nyilvános párbeszédnek, hogy a civil társadalommal együttműködésben biztosíthassa a kifejezés szabadságát és a személyes adatok védelmét egyaránt.

Olle Schmidt (ALDE), írásban – (SV) Azt kell mondanom, a távközlési csomag egyike a legnehezebb jogalkotásra irányuló javaslatoknak, amit láttam, amióta képviselő vagyok. Egyrésztől azért, mert az egymást átfedő jogalkotásra irányuló javaslatok miatt technikai szempontból bonyolult; másrésztől azért, mert a bizalmas kezelés és a biztonság közötti egyensúly már jellegénél fogva is gondos megfontolást igényel. Én azt a nézetet tettem magamévá, hogy miközben az internetet nem lehet teljesen szabályozatlanul hagyni, a jogállamiságnak alávetett társadalom elveit akkor is töretlenül alkalmazni kell. Nem tudom elfogadni a igazságszolgáltatás privatizálását, ami megtörtént volna, ha magántársaságoknak engedjük meg, hogy beavatkozzanak és cenzúrázzák a hálón megjelenő tartalmat, mielőtt a felhasználóknak esélyük lenne véleményüket kifejezni. Ha azt valljuk, hogy az átláthatóság legyen az iránymutató elv, akkor a szűrés erősen problematikus.

Miközben annak egyértelműnek kell lennie, hogy a polgári web-felhasználók felügyelete semmiképpen sem engedhető meg kereskedelmi indokból, természetesen nem vennék részt olyan jogalkotásban, amely akadályozná például a rendőrséget, hogy nyomozzon a gyermekpornográfia után, vagy amely más módon veszélyeztetné a közbiztonságot. Fontos volt, hogy ne járuljunk hozzá egy olyan európai jogi kerethez, amely akadályozná a technológia fejlődését, és korlátozná az internet demokratikus társadalmi és szakmai hatókörét és potenciálját.

Végül arra jutottam, hogy elegendő védőmechanizmus szerepel az anyagban ahhoz, hogy megszavazhassam a távközlési piac liberalizálását, ami egyébként igen fontos.

Dominique Vlasto (PPE-DE), írásban – (FR) Én meg akartam szavazni Trautmann asszony jelentését, mivel az megőrzi a rádiófrekvenciák társadalmi, kulturális és társadalmi értékét, miközben rendelkezik a rádiófrekvenciák spektrumával való jobb gazdálkodásról – valamennyi üzemeltető és fogyasztó javára.

Ez az első olvasat lehetővé teszi számunkra, hogy kiegyensúlyozott alternatívát javasoljunk a Bizottság eredeti javaslatához képest azzal, hogy a verseny felügyeletét illetően a Bizottságot választottbírává, és nem bírává tesszük. Fontos, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok továbbra is teljes körű szerepet kapjanak.

Sajnálom azonban Trautmann asszony szóbeli módosításának elfogadását. Miközben teljesen elfogadhatónak tűnik, ez a módosítás a végfelhasználók alapvető jogainak hierarchiáját vezeti be azzal, hogy a tartalom közzétételét és online elosztását illetően előzetes bírósági végzés hiányában minden megelőző intézkedést tilalmaz. A finn iskolában tegnap történt események minden eddiginél erőteljesebben mutatnak rá arra, hogy miért kellene gondosan végiggondolt és arányos megelőző mechanizmusokat bevezetnünk. Erről szolt az általam támogatott, együttműködésre vonatkozó módosítás, és ezért nagyon sajnálom a Parlamenten belüli jelenlegi helyzetet.

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban – (RO) A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban én voltam e jelentés előadója, és így örömmel látom, hogy az elmúlt három hónapban kollégáim által végzett munka ebben a kiegyensúlyozott, az elektronikus hírközlési ágazat számára jelentős jobbításokat tartalmazó jelentésben testesül meg. Bízom abban, hogy ezek a változások a fogyasztók javára válnak, bővítve a rendelkezésükre álló választékot; abban is bízom, hogy ezek a változások támogatják a versengő piacot.

Úgy vélem, hogy a funkcionális szétválasztás fenntartása, amely a nemzeti hatóságok rendelkezésére álló választási lehetőség, biztosítja számukra, hogy elősegítsék a versenyképességet ezen a téren. Az európai gazdasági növekedés és a fogyasztók jóléte a dinamikus és versenyképes távközlési ágazattól függ. A versengő piacokon nagyobb a szélessávú rendelkezésre állás, és a piacra az új belépők megnövelt átviteli sebességet és innovatív szolgáltatásokat hoztak magukkal.

Így az új irányelv céljait elértük: megreformált spektrumgazdálkodás, a belső e-hírközlési piacra vonatkozó jogszabályok nagyobb következetessége és a biztonság és integritás emelt szintje a szolgáltatás felhasználói javára.

– Jelentés: Pilar del Castillo Vera (A6-0316/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban – (PT) A távközlés liberalizálása 2001-ben kezdődött, majd az ágazatot szabad pörázra engedték az európai piacokon, amely ma már versenyképesebb, innovatívabb és igen nyereséges. Kétségtelen, hogy e fejlődés fő kedvezményezettjei az európai fogyasztók voltak, akik több és jobb szolgáltatáshoz, azok különféle változataihoz és hatalmas tartalomhoz férnek hozzá egyre nagyobb mértékben. Ez egy technológiai-gazdasági és társadalmi-gazdasági (r)evolúció volt.

Az egyértelműen pozitív értékelés dacára sem pihenhettünk babérjainkon.

Szűk keresztmetszetek még mindig maradtak, és akadályozzák a valóban integrált piac létrehozását. Ezek alapvetően az európai rendeletek alkalmazásának különbözőségeiből adódnak, amelyért az egyes nemzeti szabályozó hatóságok felelősek.

Ezért támogatom a BERT, vagyis az Európai Távközlési Szabályozó Testület létrehozását, ami az Elektronikus Hírközlési Hálózatok és Szolgáltatások Európai Szabályozó Csoportjának (ERG) aktualizált és megerősített változata. A BERT felel a rendeletek koherensebb alkalmazásáért, ugyanakkor támaszkodhat az egyes nemzeti szabályozó hatóságok részvételére, amelyek viszont gazdag tapasztalatokkal rendelkeznek a napi helyzetről a terepen. A BERT létrehozásával az egész EU-ban következetes szabályozási megközelítést követnek majd a nemzeti szabályozó hatóságok, és általuk meghozandó korrekciós intézkedések a kormánytól és az ipartól teljesen függetlenek lesznek.

A BERT-nek lesz szerepe a fogyasztók tudatosságának emelésében is. E tekintetben az EU okkal elégedett, tekintettel a barangolási díjak lényeges csökkentésében játszott szerepére.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban – (LT) Az európai távközlési piac liberalizálása az egész Európai Unió számára kedvező volt. Az ágazaton belüli aktívabb verseny vált a beruházások és az innovációk fő mozgató rugójává. Egyetérték a Bizottsággal, hogy a távközlési piacon még mindig szükség van az ellenőrzésre mindaddig, amíg az nem kezd az általános versenyszabályokkal összhangban működni.

Én azonban elvben sem tudok egyetérteni a Bizottságnak azzal a javaslatával, hogy még egy intézmény jöjjön létre e piac szabályozására, mert az tovább növelné a bürokratikus terheket, és távol lenne a tagállamok szabályozott piacaitól. A szavazás során az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság (ITRE) által javasolt módosításokat fogom támogatni, amelyek célja a meglévő Európai Távközlési Szabályozó Testülete (BERT) szerepének bővítése, egyben az Európai Bizottság további jogkörökkel való felruházása.

A nemzeti távközlési piaci szabályozó hatóságoknak szorosabban kell együttműködniük a BERT-tel és az Európai Bizottsággal. Véleményem szerint az Ipari Bizottság javaslata lehetővé tenné a piaci szereplők hatékonyabb szabályozását, garantálná a nemzeti szabályozó hatóságok hatékony részvételét, valamint tapasztalataik hasznosítását EU szinten. Ez azután segít abban, hogy megelőzzük, hogy az adófizetők pénzét egy még bürokratikusabb apparátus létrehozására pazarolják.

David Martin (PSE), írásban – Én üdvözlöm Pilar del Castillo jelentését az Európai Elektronikus Hírközlési Piacfelügyeleti Hatóságról. A jelentés azon elképzelése, amely szerint az Európai Szabályozó Testület hídként szolgálna a Bizottság és a nemzeti szabályozó hatóságok között, kellőképpen figyelembe veszi a piac bonyolultságát és folyamatosan bővülő jellegét. Ez tükröződik a szavazatomban.

– Jelentés: Patrizia Toia (A6-0305/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban – (PT) A jelentés célja, hogy a digitális osztlék hatékony felhasználásának biztosítása érdekében segítse elő a koordinált cselekvést EU-szinten.

A 2012-re tervezett átállás az analóg sugárzásról a digitális földi televíziózásra – tekintettel a digitális technológia nagyobb hatékonyságára – jelentős mennyiségű spektrumot szabadít fel, ami egyedi lehetőséget teremt az EU-nak ahhoz, hogy utat nyisson a piaci növekedés, valamint a minőség javítása és a szolgáltatások választékának bővítése előtt.

Ezért azt remélem, hogy a tagállamok képesek lesznek digitális osztlékukat a lehető leggyorsabban felhasználni, hogy az európai polgárok az innovatív és versengő szolgáltatások egész új skálájának hasznait élvezhessék.

A tagállamoknak ezért el kell dönteniük, hogyan használják fel a digitális osztléket, és biztosítaniuk kell, hogy kínálják valamennyi ilyen elektronikus hírközlési szolgáltatást a rendelkezésre álló rádiófrekvencia-sávokban, összhangban a vonatkozó nemzeti frekvenciakiosztási tervvel és a Nemzetközi Távközlési Unió szabályaival.

Létfontosságú azonban, hogy legyen egy koordinált közösségi megközelítés, hogy elkerülhessük a hátrányos kölcsönhatást a tagállamok között, valamint a tagállamok és harmadik országok között. Ez lehetővé teszi a spektrum felhasználása hasznainak maximalizálását, így társadalmi és gazdasági értelemben egyaránt garantálja az optimális felhasználást.

David Martin (PSE), írásban – A spektrum a távközlési ipar véges erőforrása. Azzal, hogy a tagállamok készen állnak a teljes digitális televíziós műsorszórás 2012-ig történő bevezetésére, több spektrum áll majd rendelkezésre. Következésképpen gondosan meg kell fontolni, hogy miként használjuk azt fel. Úgy vélem, Patrizia Toia-nak a digitális műsorszórásra való átállással felszabaduló frekvenciaspektrum felhasználásának közös koncepciójáról szóló jelentése felismeri a spektrumért való versengő igényeket, és az új engedélyek kiosztásánál figyelembe veszi a szolgáltatás- és technológiasemlegesség kérdéseit. Ezért szavazatommal támogattam az ő ajánlásait.

– Jelentés: Malcolm Harbour (A6-0318/2008)

Marco Cappato (ALDE), írásban – (IT) Mi, radikális képviselők a mai napon tartózkodtunk a Harbour-jelentés megerősítésétől annak érdekében, hogy rávilágítsunk arra, elmulasztottuk a lehetőséget az azonnali kötelező érvényű intézkedés megtételére a fogyatékkal élő emberek integrálásának előmozdítására. Bár valamennyi előrehaladás történt, túl kevés kötelező érvényű előírást rónak az illetékes hatóságokra és távközlési szolgáltatókra a fogyatékkal élő emberek integrálása tekintetében. Például egyáltalán nem vették figyelembe a Luca Coscioni Association-nel közösen megfogalmazott javaslatokat, amelyek előírnák valamennyi közszolgálati műsor, például a hírek és az aktuális ügyekről szóló programok feliratozását; a szolgáltatók továbbra sem kötelesek időről időre tájékoztatni a fogyatékkal élő felhasználókat a kifejezetten nekik szánt szolgáltatásokról és a rendelkezésükre álló csökkentett díjtételekről.

Ezenkívül elég nagy a zavar az internet semlegességének garantálása és a felhasználók alapvető jogainak megóvása terén. A világhálót egyre inkább katonai stílusú felügyeletnek vetik alá, és a biztonság ürügyén ismételten erodálják a felhasználók szabadságjogait, miközben – tekintettel a hálózat szisztematikus szűrésének lehetőségére – a felhasználók védelmét és a nekik szánt garanciákat még bizonyítani kellene.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban – (EL) Az EU az elektronikus hírközlésre vonatkozó új javaslatcsomagjával az internet és valamennyi elektronikus hírközlési szolgáltatás felhasználói megrendszabályozására és megfélemlítésére irányuló intézkedéseket mozdítja elő azzal, hogy a közbiztonság és a jogvédelem ürügyén „szűrőrendszereket” vezet be. Ugyanakkor, az EU belső távközlési piacán egységesen, az internetet, az audiovizuális produkciókat és műsorszórást, a rádiós és televíziós médiumokat, valamint a műholdas kapcsolatokat egy megerősített „független” hatósági ellenőrzésének veti alá, ami a monopóliumot élvező vállalatok számára jelent előnyt.

A piacok liberalizálásával és európai szintű egységesítésével az európai monopóliumok nyereségét és a nemzetközi versennyel szembeni pozícióját biztosítják. Először jön majd a teljes körű liberalizáció és privatizáció nemzeti szinten, majd a radikális szerkezetváltás, a médiumok túlkonzentrálása és a tőke felhalmozása az ágazat munkavállalói és a felhasználók kárára.

Van két különálló infrastruktúra: egyrészt ott vannak a kormány által finanszírozott közszolgáltatások; másrészt ott a szabad piac. A kormány állami pénzből finanszírozza a közszolgáltatásokat, és mivel ezek nem nyereségesek, a szolgáltatásokat kiárusítják a magánüzemeltetőknek.

E javaslatoknak a jobbközép és a balközép erő által történt elfogadása ismételtan tanúsítja, hogy milyen lelkesen támogatják a tőke érdekében meghozott döntéseket. Ez is megerősíti annak szükségességét, hogy a hatalmi egyensúlyt radikálisan más politikával a munkavállalók javára változtassák meg, hogy az új technológiát a munkavállalók javára használják fel.

Malgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban – (PL) Az egyetemes szolgáltatásokról és az elektronikus hírközlési szolgáltatások felhasználóinak jogairól elfogadott jelentés célja, hogy javítsa a fogyasztók helyzetét az elektronikus szolgáltatások piacán. Az egyetemes szolgáltatásoknak biztosítaniuk kell, hogy a fogyasztók megfizethető áron juthassanak hozzá a nyilvános telefonszolgáltatásokhoz, és garantálniuk kell a nemzeti és nemzetközi kapcsolatokat és a segélyhívásokat.

E jelentés elfogadása bővíti a fogyasztók jogait. A fogyasztók jogosultak lesznek úgy távközlési szolgáltatót váltani, hogy közben megtarthatják meglevő telefonszámukat. Ezenkívül a szám átadása nem tarthat egy napnál tovább. Ez nagyon fontos. A maximális időtartam, amelyre egy távközlési vállalkozás szerződést köthet az előfizetővel, 24 hónapra korlátozódik. Ezzel együtt a szolgáltatónak lehetőséget kell adnia a felhasználó számára arra is, hogy valamennyi szolgáltatás és érintett berendezés tekintetében legfeljebb 12 hónapos időtartamra kössön szerződést.

Növelni kell a 112-es segélyhívó számhoz való hozzáférést is. Ez a kritikus helyzetekben igen fontos. A tagállamoknak biztosítaniuk kell a nyilvános telefonszolgáltatásokhoz való teljes körű hozzáférést olyan esetekben, amikor a hálózat katasztrófa vagy vis major miatt összeomlik. Javítani kell az eltűnt gyermekek segélyhívó számához, a 116-hoz való hozzáférést is. Ez a szám jelenleg csak hét EU-tagállamban működik önkéntes alapon.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban – (PL) Én melegen üdvözöltem a Harbour úr által elkészített, az elektronikus hírközlési hálózatokkal kapcsolatos felhasználói jogokról szóló irányelvek módosításáról szóló jelentést. Ez egy kiegyensúlyozott dokumentum, melynek célja, hogy az elektronikus szolgáltatások piacán jelentősen javítsa a feltételeket. Helyes volt megfogalmazni azokat a kompromisszumos módosításokat, amelyeket a Ház jelentős többséggel elfogadott. Ez – az igen nagy számú módosítás ellenére is – lehetővé tette a jelentés egészének elfogadását.

A távközlés terén az Unió jogszabályai a '90-es évekre nyúlnak vissza. Úgy vélem, hogy a irányelvek módosításai kiváló lehetőséget adnak arra, hogy az azóta bekövetkezett hatalmas technológiai változásokhoz igazítsuk őket. Ez különösen fontos, mert az egyetemes szolgáltatásokat ki akarjuk egészíteni a mobil hírközléssel és a szélessávú internet-hozzáféréssel is. Az engedélyeseket biztosítani kell arról, hogy joguk van teljes körű információra a legális szoftverekhez való hozzáférésre vonatkozó valamennyi korlátozással kapcsolatban. A szolgáltatóknak biztosítaniuk kell a hálózat biztonságát, védeniük kell a felhasználók személyes adatait, és meg kell állítaniuk az úgynevezett levélszemét-áradatot.

Úgy vélem, különösen fontos figyelembe venni a fogyatékkal élő és az időskorú emberek szükségleteit, akik számára meg kell könnyíteni a hozzáférést a távközlési szolgáltatásokhoz. Reméljük, hogy a berendezéseket illetően megjelennek majd az új, megfelelő műszaki megoldások. Bízom benne, hogy az ilyen fejlesztések eredményeként az egész Unióban jelentősen csökkenteni lehet a távközlési szolgáltatások költségeit. Jelenleg – a schengeni rendszer létezése dacára – még mindig tisztességtelenül magas árakat kell fizetnünk az Unió belső határain belüli adatátvitelért.

David Martin (PSE), írásban – Amire Malcolm Harbour jelentése nagyon hangsúlyosan rámutat, az, hogy az internet- és telefonfelhasználók jelenleg elég rosszul járnak. Az ilyen kemény gazdasági időkben a fogyasztóknak bízniuk kell abban, hogy a pénzükért értéket kapnak. A jelentés javaslatai azt jelentik, hogy a fogyasztók tájékozottabbak lesznek, és személyes adataik online vagy offline nagyobb biztonságban lesznek. Az a kitétel, hogy a fogyatékkal élő felhasználók egyenlő hozzáférést kapjanak az internethez és más hírközlési szolgáltatásokhoz, szintén lényeges annak biztosítására, hogy mindenki élvezhesse a digitális korszakunk hasznait. Én megszavaztam a jelentést.

Andreas Mölzer (NI), írásban – (DE) Ma kísérletet tesznek a gazdasági érdekek mindenáron való érvényesítésére. Hirtelenjében a távközlési szolgáltatások nyújtásáról szóló keretirányelvnek magában kell foglalnia egy halom szerzői jogi jogszabályt. Éppen elég, hogy az EU bevezeti azt a kötelezettséget a szolgáltatók számára, hogy figyelmeztessék az ügyfeleket a „szellemi tulajdonjogok” megsértésének veszélyére,

a nemzeti szinten szabályozott büntetésekre. Azután már mindenki hibáztathatja a másikat. Ezenkívül, az előttünk lévő jelentésben a nagy szoftverfejlesztők megkíséreltek kisebb versenytársaik útjába buktatókat állítani.

Lehetséges, hogy történnek olyan jogsértések az interneten – a gyermekpornográfia éppen ilyen eset –, amelyekkel kapcsolatban cselekednünk kell. De nem hagyhatjuk, hogy az adatvédelmet maroknyi nagyvállalat és multinacionális cég gazdasági érdekeinek oltárán áldozzák fel. A távközlési csomag mögötti eredeti koncepció nagyon ésszerű volt, de az áttekinthetetlen módosítások tömkelege – ráadásul közülük átcúsított egy-kettő a kritizált tartalommal, amire az előbb utaltam – miatt inkább tartózkodtam a szavazásnál.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban – (RO) A távközlési piac liberalizálása, amelyet az EU tíz éve folytat, kétségtelen siker.

Az elektronikus hírközlés szabályozási keretének reformja része a Bizottság belső piacra vonatkozó globális stratégiájának, és lényegi eleme a lisszaboni stratégia céljai elérésének, mert makrogazdasági szempontból a távközlés hozzájárul a többi ágazat tevékenységének hatékonyabbá tételéhez.

Én nagyra értékelem az előadók munkáját e koherens és hatékony intézkedéscsomagon, amely mind az EU céljait, mind a legtöbb európai parlamenti képviselő nézetét is képviseli a fejlesztés létfontosságú területéről, az oktatás, a kutatás és az innováció közötti kapcsolatok megerősítéséről, és különösen az európai információs társadalom felépítéséről, amelynek illeszkednie kell a globális gazdasághoz, és munkahelyteremtéssel és jobb szolgáltatások nyújtásával hozzá kell járulnia a gazdasági növekedéshez, ezáltal javítva az európai polgárok általános életminőségét.

A támogató szavazat olyan lényegi vonatkozásokkal kapcsolatban, mint a felhasználói jogok egyértelműsítése és kibővítése, a személyes adatok védelmének megerősítése, az Európai Szabályozó Hatóságok Testületének (BERT) létrehozása és a jobb spektrumgazdálkodás rámutat arra, hogy a PPE-DE szándéka az egyensúlyteremtés az európai polgároknak az információs társadalomba való integrációhoz fűződő alapvető joga és az innováció és a gazdasági fejlődés számára kedvező keret létrehozása között.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban – (NL) Engem az irányelvben fennmaradó joghézagok késztettek arra, hogy a távközlési csomag (Harbour-jelentés) ellen szavazzak, mivel azok potenciálisan sérthetik szabadságjogainkat. A tagállamok arra hatalmazták fel a szolgáltatókat, hogy kövessék a magánszemélyek tevékenységét az interneten. Remélem, hogy amikor ezeket az új szabályokat végrehajtják, a tagállamok nem esnek abba a kísértésbe, hogy szűrjék az internet-tartalmat. Ezt a lehetőséget kizárólag a rendőrség számára kell fenntartani.

Megértem, foglalkozni kell a tulajdonjogoknak az interneten történő megsértésével, de ez nem jelentheti az egyéni internet-felhasználó szabadságába való beavatkozást. Csak nem hozhatunk létre olyan helyzetet, mint például a postás, aki felnyitja a leveleket, hogy megnézzze, valóban törvényes-e a tartalmuk.

Azokat a módosításokat, amelyekkel a Zöldek a szöveg javítását kísérelték meg, elutasították, így már nem tudom támogatni ezt a javaslatot.

Nagyon szívesen szavaztam volna a fogyasztók érdekeit szolgáló számos előny mellett, de úgy vélem, elfogadhatatlan az internet-szolgáltatókat az internetre felkerülő tartalomért felelőssé tenni. És nem is ez volt e jogszabály célja.

– Jelentés: Caroline Lucas (A6-0313/2008)

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban – (SV) Az illegális fakitermelés és az erdőirtás súlyos károkat okoz a környezetben, és általános az egyetértés abban, hogy az érzékeny trópusi erdők irtását vissza kell fogni. A Junilistan ezért hajlik arra a gondolatra, hogy az egyes államok alkossák meg a trópusi fa importjával kapcsolatos magatartási kódexüket. Ugyancsak üdvözljük a címkézésre vonatkozó kezdeményezéseket például az Erdőgondnoksági Tanácson keresztül, amely a fa és fatermékek vásárlásával kapcsolatos tények alapján nagyobb lehetőséget adna a fogyasztóknak a tudatos döntésre.

Sajnálatos módon e jelentés egyik szembeszökő jellegzetessége annak nyilvánvaló vágya, hogy az Európai Parlament pozícióit erősítse az általános erdőpolitikával kapcsolatos ügyekben.

A Junilistan szilárdan annak a nézetnek a híve, hogy az EU-szintű együttműködés keretében nem kívánatos a közös erdőpolitika. Ehelyett az erdőpolitikával kapcsolatos kérdésekért az egyes tagállamok nemzeti szinten viselik a felelősséget. E megfontolásokra tekintettel a Junilistan a jelentés megszavazása ellen döntött.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – Nagy örömmel támogattam kollégám, Lucas asszony jelentését a ITTA-ról. Évente több millió hektárnyi trópusi erdő vesz el, és az ebből származó szénkibocsátás óhatatlanul drasztikus hatást gyakorol bolygónkra. A jövőben az EU-nak biztosítania kell, hogy vezető szerepet játsszon a romboló és szükségtelen gyakorlat minimálisra csökkentésében.

David Martin (PSE), írásban – Üdvözlöm Lucas asszony jelentését a trópusi faanyagokról szóló 2006. évi nemzetközi megállapodásról. Ahhoz, hogy a környezet megóvásához komolyan közelítsünk, szükséges van konzultációra, nemzetközi együttműködésre és politika a fejlesztése hatékony keretére a világ fagazdaságára vonatkozóan. Az EU-nak támogatnia kell az erdős területek védelmét, az újraerdősítést és a degradálódott erdős területek helyreállítását. Úgy vélem, ez a jelentés segít abban, hogy az EU a helyes pályára álljon a fenntartható fagazdaság elérése felé, és ezért megszavaztam azt.

Véronique Mathieu (PPE-DE), írásban – (FR) Több mint 20 évvel a trópusi faanyagokról szóló első megállapodás megkötése után kénytelenek vagyunk beismerni, hogy a túlzott kitermelés és az illegális fakitermelés továbbra is problémát jelent.

Ezért vált szükségessé, hogy módosítsuk a megállapodást, hogy az jobban tükrözze ezeket az új célokat.

Kész helyzet előtt állunk: a Bizottság által az UNCTAD-on (az Egyesült Nemzetek Kereskedelem és Fejlesztés Konferenciája) belül 2006-ban megtárgyalt, a trópusi faanyagokról szóló nemzetközi megállapodás magában foglalja az erdős területek fenntartható és törvényes kiaknázásával kapcsolatos új aggályokat. Én örömmel üdvözlöm ezeknek a céloknak a felvételét.

Nem szabad azonban az érintett országok termelőit arra kényszeríteni, hogy ők viseljék ezeknek az új rendelkezéseknek az elkerülhetetlen költségeit. A nemzetközi közösségnek megfelelő pénzügyi kompenzációs rendszert kell létrehozni.

Szeretném, ha a bizottság tovább menne, és átfogó jogszabályt szövegezne meg, biztosítva, hogy kizárólag a fenntartható fejlődés szempontjaira figyelemmel kezelt és törvényesen kiaknázott erdőkből származó fát és fatermékeket lehessen Európa piacán forgalomba hozni.

Csak így tudjuk arra ösztönözni a termelőket, hogy törvényesen működjenek, tartsák tiszteltben a környezetet, és csak így tudjuk a trópusi erdők egészséges és fenntartható kiaknázását globálisan előmozdítani.

– Állásfoglalásra irányuló indítvány: 2006. évi nemzetközi megállapodás a trópusi faanyagokról (B6-0422/2008)

Sylwester Chruszcz (NI), írásban – (PL) Én ma támogattam a trópusi faanyagokról szóló 2006. évi nemzetközi megállapodásra (ITTA). vonatkozó állásfoglalást. Azért támogattam, mert úgy vélem, hogy a nemzetközi szinten a regionális vagy globális környezeti problémák megoldására irányuló intézkedések támogatása az Európai Unió egyik leghasznosabb tevékenységi területe. Bizonyos vagyok benne, mindannyian tudatában vagyunk annak, hogy biztosítanunk kell a trópusi erdők védelmét, a fenntartható gazdálkodást, és rendelkezniünk kell a degradálódott erdőterületek helyreállításáról.

– Állásfoglalásra irányuló indítvány: a Parlament prioritásai a Bizottság 2009-re szóló jogalkotási és munkaprogramjával kapcsolatban (RC B6-0420/2008)

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), írásban – Én és brit konzervatív kollégáim rendkívüli módon támogatjuk ezen állásfoglalás tartalmának nagy részét. Erőteljesen támogatjuk a felhívást az adminisztrációs terhek csökkentésére, a lisszaboni stratégia növekedéssel és munkahelyteremtéssel kapcsolatos követését, a KKV-k támogatását, az egységes piac további kiteljesítését, a fogyasztói jogok javítására irányuló intézkedéseket, a klímaváltozással kapcsolatos további cselekvést, a határokon átnyúló egészségügyi ellátással kapcsolatos kezdeményezéseket, valamint azt, hogy új lendületet adjunk az Egyesült Államokkal való kapcsolatoknak.

Nem tudjuk azonban támogatni a Lisszaboni Szerződés ratifikációjáról szóló szöveget, a közös bevándorláspolitikára vonatkozó felhívást, a közös menedékjogi politikára, illetve az Európai Külső Akciók Szolgálatának létrehozására irányuló felhívást.

Sylwester Chruszcz (NI), írásban – (PL) A mai napon én az Európai Parlamentnek az Európai Bizottság 2009-es jogalkotási és munkaprogramjáról szóló állásfoglalása ellen szavaztam. A Bizottság ambiciózus tervei a következő évre vonatkozóan további szükségtelen harmonizálásról és a tagállamokra erőszakolandó irányelvekről rendelkeznek. Ugyancsak erőteljesen tiltakozom az Írországra és más tagállamokra gyakorolt

nyomás ellen azért, hogy folytassák a Lisszaboni Szerződés ratifikációjának folyamatát, amint azt az állásfoglalás első pontja kifejti. Az említett szerződést az Írországbán megtartott népszavazás elutasította.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban – (PT) Nyilván jellemző, hogy az Európai Parlament képtelen volt az Európai Bizottság programjára vonatkozó prioritásairól bármiféle állásfoglalást elfogadni. Nyilvánvaló, hogy közelednek az európai parlamenti választások, és ez befolyásolja a képviselők döntéseit, különösen azokat, akik palástolni kívánják szerepüket és az azon politikákért viselt felelősségüket, amelyek rosszabb társadalmi helyzetet, növekvő munkanélküliséget és bizonytalan vagy rosszul fizetett munkát hoztak magukkal, kiváltották a pénzügyi, élelmiszer- és energiaválságot – ami különösen a gazdaságilag gyengébb országokat és a társadalom sebezhetőbb rétegeit érinti –, és fokozták a nemzetközi kapcsolatok militarizálódását mindazokkal a veszélyekkel, amelyeket ez a világbéke szempontjából jelent.

Ugyanakkor azonban nem akarják elfogadni azt sem, hogy szakítani kell azokkal a politikákkal, amelyek ideáig vezettek. Szívesebben veszik, ha az Európai Bizottság ugyanazokkal az eszközökkel és politikákkal folytatja, amelyek ehhez a helyzethez vezettek, bár némi rózsaszínnel és zölddel szépítve a képet, csak a látszat fenntartása végett.

Ezért ragaszkodunk a képviselőcsoportunk állásfoglalásában lévő javaslatokhoz, ideértve a stabilitási paktum visszavonását, a privatizáció és a liberalizáció befejezését, a jogokkal körülbástyázott foglalkoztatás elsőbbségét, a szegénység megszüntetését és a társadalmi igazságosságot.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban – (LT) Én megszavaztam a Bizottság 2009-es jogalkotási és munkaprogramjáról szóló állásfoglalást, és sajnálom, hogy azt nem fogadták el. Létfontosságú, hogy a Bizottság terjesszen elő egy közleményt, amelyben értékeli, hogy a tagállamok miként hajtották végre a társadalombiztosítási rendszereik koordinálásáról szóló irányelvet és rendeletet.

Miközben árnyékelőadóként ezt a dokumentumot készítettem elő, rámutattam, hogy ezek a dokumentumok minden EU-polgár számára igen fontosak. Ezek határozzák meg az eljárásokat, és foglalkoznak az emberek mindennapi problémáival. A dokumentumnak nem célja a társadalombiztosítási rendszerek egységesítése. A dokumentum a tagállamokban lévő eltérő társadalombiztosítási rendszereket lehetővé tevő eljárásokat hajtja végre. Ugyanakkor megakadályozza, hogy az ilyen eltérések miatt az emberek szociális biztonsága csökkenjen. Valamennyi EU-polgár mindennapi jóléte függ e dokumentumok végrehajtásától.

Sajnálatos módon a Bizottság nem kapja meg azt a feladatot, hogy értékelje: a tagállamok mit értek már el a transzeurópai energiahálózatok létrehozásának terén, vagy mennyi ideig tarthat a közös energiapiac létrehozása vagy az energiabiztonság biztosítása az egész Európai Unióban. Ez a kérdés létfontosságú Litvánia, Lettország és Észtország számára, ezért az EU intézményeinek és elsősorban a Bizottságnak konkrét intézkedéseket kell bevezetnie, hogy kiemelje ezeket a tagállamokat energetikai elszigeteltségükből és Oroszországtól való függőségükből, mivel Oroszország az egyetlen gáz- és villamosenergia-szállítójuk.

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban – (SK) Én a Bizottság 2009-es jogalkotási programjáról szóló állásfoglalás ellen szavaztam, mivel az átvett olyan módosítástervezeteket, amelyek a szociális szférában új jogalkotást tettek szükségessé.

Mivel a szociális szféra szinte kizárólag tagállami kompetenciába tartozik, képviselőcsoportunk elvetette az Európai Globalizációs Kiigazítás Alapról, az egyes munkavállalók méltánytalan elbocsátására vonatkozó minimális normákról, az atipikus munkaszerződéssel rendelkező munkavállalók védelméről, a munkafeltételek javításáról, valamint a munkahelyi balesetek számának csökkentéséről szóló irányelvre vonatkozó módosításokat.

A diszkrimináció elleni jogvédelem ügyei eltérnek a tagállamok között, különös tekintettel a reprodukciós jogokra, a hagyományos családra, az oktatásra és a vallásra. A mi képviselőcsoportunk ezért szükségesnek tartja, hogy ebben az ügyben fenntartsuk a szubszidiaritás elvét, és ezáltal valamennyi tagállam jogosult ezen elveknek a saját nemzeti hagyományaival és szokásaival összhangban álló alkalmazására.

Törökország EU-csatlakozásának kérdése is érzékeny ügy a mi képviselőcsoportunkban, amelynek tagjai között sok német és francia konzervatív van.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban – (PT) 2009-ben a Bizottság tevékenységére az európai választások menetrendje lett az irányadó, ami csökkenti a cselekvés esélyét, különösen, ha az intézmények egyikének kell cselekednie. Ez a körülmény azonban nem akadályoz meg bennünket abban, hogy reális cselekvési tervet dolgozzunk ki. A világ igényli a paradigmák áttekintését és annak megértését, hogy a valóság túlhaladta a gazdasági és társadalmi modellekről, illetve a nemzetközi kapcsolatokban a többes polaritásról (a kemény

hatalom és a gazdasági hatalmak vagy a kereskedelmi erők közötti kapcsolatok tekintetében) folyó sok elméleti vitát. Azt akarjuk, hogy a Bizottság reagáljon erre az új valóságra olyan hosszú távú megfontolásokkal, amely megvalósíthatóságában egyszerre rugalmas és kiigazítható. Ugyanakkor azt akarjuk, hogy legyen olyan napirend 2009-re, amely segít az egyes tagállamok szavazói szemében megvilágítani az EU politikáinak fontosságát és azoknak a gazdaságainkra és társadalmainkra gyakorolt jótékony hatását. Ennek a sokkal inkább a politikáink minőségéből, mint kommunikációs kérdésekből származó bizonyítéknak kell a tevékenységünk, és ennek eredményeként az Európai Bizottság tevékenysége kritikus pontjának lennie. Sajnálatos módon a szavazásra bocsátott állásfoglalás ezt a megközelítést nem tükrözte, ezért szavaztam ellene.

Catherine Stihler (PSE), írásban – Még mindig szükség van a gyermekjogok előmozdítására. Jelenleg túl keveset teszünk az egész EU-ban a gyermekszegénység kezeléséért. Az EU-ban öt gyermekből egy a szegénység határán él – ez egyszerűen túl sok. Örülök, hogy a Parlament elutasította a Bizottság 2009-es munkaprogramját. Többet kell tennünk a méltányos munka előmozdítása érdekében, hogy megbirkózhassunk a szegénységgel az egész EU-ban.

– Állásfoglalásra irányuló indítvány: az EU-India csúcstalálkozó előkészítése (RC B6-0426/2008)

Edite Estrela (PSE), írásban – (PT) Én megszavaztam az Európai Parlament közös állásfoglalását az EU-India csúcstalálkozó előkészítéséről, mert úgy érzem, lényeges, hogy a stratégiai partnerség Indiával kapcsolatban 2004-ben elfogadott kereteit azokhoz az új kihívásokhoz igazítsuk, amelyekkel az EU és India szembesül, így például az élelmiszerválsághoz, az energiaválsághoz és a klímaváltozáshoz.

Hangsúlyoznám, hogy az állásfoglalás arra ösztönzi Indiát, hogy folytassa erőfeszítéseit a millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében, különösen a nemek közötti egyenlőség területén. Az is fontos, hogy az állásfoglalás emlékezteti Indiát az EU értékeire, és felhívja az indiai kormányt, hogy törölje el a halálbüntetést.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban – (PT) Mi úgy véljük, hogy az állásfoglalásban felvetett, általunk értékesnek tartott sok egyéb kérdés mellett lényeges hangsúlyozni, hogy megkérdőjelezhetetlenül támogatjuk az EU országai és az India közötti őszinte és hatékony együttműködés és barátság elmélyítését. Ez olyan kapcsolatot tesz szükségessé, amely az egyes népek igényeire való válasza épül, kölcsönösen jótékony hatású és hozzájárul mindkét fél fejlődéséhez, miközben tisztetben tartja a be nem avatkozás elvét és a nemzeti szuverenitást.

Ezen elvek és feltételezések alapján azonban egyértelmű, hogy nem tudunk egyetérteni az állásfoglalások javaslatával, különösen az olyan „szabadkereskedelmi” megállapodás megkötésével, amelynek célja egyebek között a „szolgáltatásokról való megállapodás”, „a verseny”, a „közbeszerezés” bevonása a megállapodásba és a „külföldi közvetlen beruházás terén a folyamatban lévő korlátozások eltörlése” az EU és India között.

Ez a javaslat (és cél) a nagy gazdasági és pénzügyi csoportok expanziós törekvéseire próbál reagálni – amelyeket a világkereskedelem liberalizálását célzó WTO-tárgyalások során nem formalizáltak –, és ebben a tőkefelhalmozás és központosítás növelésének igénye emelkedik ki. Ez a cél ellentétes India és az EU különféle országai munkavállalóinak és népeinek igényeivel.

Carl Lang (NI), írásban – (FR) Fejlesztünk kell kapcsolatainkat Indiával, amely több mint egymilliárdos népességével és virágzó gazdaságával ellensúlyt teremt a muzulmán világgal és Kínával szemben. A beterjesztett állásfoglalásra irányuló indítvány, amely Sarkozy úr és a Bizottság nézeteit tükrözi, ellentétes Európa nemzeteinek érdekeivel. Az „átfogó szabadkereskedelmi megállapodás”, amelyre felhív, a mi gazdaságaink és szociális rendszereink romlásához fog hozzájárulni, mivel azoknak a szociális dömpinget folytató országokkal kell versenyezniük. Ezenkívül, India követelése, hogy kapjon helyet az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsában egyike az ENSZ reformjára irányuló javaslatoknak, amelyek szintén azt célozzák, hogy fosszák meg Franciaországot és az Egyesült Királyságot állandó tagságuktól a Biztonsági Tanácsban, és ehelyett adják azt át Brüsszelnek.

Ezenkívül Indiát úgy leírni, mint „a vallási pluralizmus modellje”, az Orissában lemeszárolt keresztények sértegetésével ér fel.

India a saját nemzeti érdekeit és ősrégi értékeit védi. Ahhoz, hogy Indiával kiegyensúlyozott kapcsolatunk legyen, tagállamainknak is ugyanezt kell tenniük. Ezt pedig csak egy másféle Európában tehetik, a szuverén nemzetek Európájában, amelyek a keresztény és görög-római civilizációs értékekben gyökereznek.

Mairead McGuinness (PPE-DE), írásban – Az EU-India delegáció tagjaként támogatom a 2008-as EU-India csúcstalálkozó előkészítéséről szóló állásfoglalásra irányuló közös indítványt.

Az indítvány foglalkozik a sikertelen WTO-megállapodás kérdésével, és kifejti azt a kívánságot, hogy megújuló erőfeszítésekkel érjenek el megállapodást.

Az indítvány azonban nem tükrözi az ilyen megállapodás útjában álló legfontosabb buktatót, nevezetesen azt, hogy az Egyesült Államok és India nem tudott megállapodni a különleges védőmechanizmusról, amelynek célja az indiai piac dömpingáruval való elárasztásának megakadályozása, amely hátrányos lenne India nagy vidéki/mezőgazdasággal foglalkozó lakossága számára. Ilyen mechanizmus nélkül félő, hogy az önellátó gazdálkodás egyáltalán fennmarad-e Indiában. A WTO-ban nem foglalkoznak kellőképpen az élelmiszerbiztonság kulcsfontosságú kérdésével, és talán ez az oka annak, amiért a tárgyalások sikertelenek voltak. A tárgyalások újra megnyitására irányuló bármiféle új erőfeszítésnek biztosítania kell, hogy a tagok élelmiszerbiztonsággal kapcsolatos aggályaival megfelelőképpen foglalkozzanak. Az import hirtelen megugrásának igen kedvezőtlen és drámai hatása lehet a helyi élelmiszertermelésre, és a fejlődő országokban, ahol nagy a mezőgazdasági bázis, az importhullámok súlyosan veszélyeztethetik a helyi mezőgazdasági/élelmiszertermelési alapok kifejlesztésére irányuló erőfeszítéseket.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban – (PT) Időnként esziünkbe kell jusszon, hogy India demográfiai értelemben a világ legnagyobb demokráciája. Ez a tény az ország gazdasági vitalitásával és nemzetközi kapcsolatokban betöltött növekvő szerepével együtt – különösen saját szomszédságában azt sugallja, hogy újra kellene gondolnunk az ezzel a fontos partnerrel fennálló kapcsolatainkat. Nyilvánvalóan hiba lenne figyelmen kívül hagyni az indiai demokrácia, gazdasági szerkezet vagy társadalomszervezet gyengeségeit, ezért van az, hogy ezeket a vonatkozásokat az országgal fennálló kapcsolataink napirendjének első helyére kell helyeznünk. Ennek a napirendnek azonban tágabbnak, illetve különösen az új realitásokkal és körülményekkel jobban összhangban levőnek kell lennie. A politikai kapcsolatok erősítését és azt, hogy közelebb kerüljünk ehhez az óriáshoz, stratégiai kérdésnek kell tekintenünk. Hasonlóképpen figyelünk kell és készen kell állnunk arra, hogy megerősítsük India szerepét a nemzetek tanácskozásain, különös tekintettel az intézményi struktúrákra és keretekre. Miközben gyakran állítják, hogy a XXI. század a csendes-óceáni országok százada lesz – ami Európa nagyobb figyelmét indokolja –, ezt a jövődőlést ki kell egészíteni Indiával, és stratégiáinkat ennek megfelelően kell kiigazítanunk.

12. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.45-kor felfüggesztik, majd 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

13. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

14. A nemzetközi pénzügyi rendszer helyzete és hatásai az európai gazdaságra (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a világ pénzügyi rendszerének helyzetéről és az európai piacokra gyakorolt hatásáról.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács hivatalban lévő elnöke. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, egy korszak végének vagyunk a tanúi. A következő néhány év megváltoztatja az általunk ismert világ pénzügyeinek arculatát. Nemcsak az amerikai válsággal van dolgunk, hanem egy olyan válsággal is, amely érinti a nemzetközi pénzügyi rendszert, és a világ egyetlen régióját sem kíméli.

Évek óta bírálták a pénzügyi szektor növekvő egyensúlytalanságait: sok szereplő esetében az ésszerűtlen kockázati kitettséget, a pénzügyi ellenőrző szervezetek viszonylagos képtelenségét arra, hogy ellenőrzésük alatt tartsák az egyre komplexebb pénzügyi termékek gyors bevezetését és – a Bizottság ezt kétségtelenül megemlíti majd – az egyesek szerint túlzott kapzsiságot. Most látjuk a következményeket. Az Egyesült Államok pénzügyi szektorában olyan felfordulás van, hogy az Egyesült Államok hatóságai egyre nagyobb mérvű beavatkozásra kényszerültek a totális válság elhárítása érdekében. Európa és a világ többi része ennek a válságnak a káros kihatásaival találkozik olyan szinten, amelyet a 30-as évek óta nem ismerünk.

A francia elnökség meg van győződve arról, hogy az elmúlt néhány nap eseményei a gazdasági és pénzügyi szintén még inkább szükségessé teszik az erős és egyesült Európát. Először a pénzügyi zavarokra azonnal reagálni kell. A Gazdasági és Monetáris Unió nagyhatalmú központi bankkal rendelkezik, és az Európai Központi Bank – szoros együttműködésben a több nagy központi bankkal – képes volt az azonnali, határozott és hatékony beavatkozásra akkor, amikor a feszültség a legsúlyosabb volt. Ez egy figyelemre méltó eszköz ezekben a zavaros időkben, és dicsérnünk kell az Európai Központi Bank intézkedéseit, amely bármilyen helyzetben készen áll a beavatkozásra.

A tagállamok többségének szabályozó hatóságai, szembeesülve az elmúlt néhány nap egyre súlyosabb zavaaraival, az amerikai hatóságokhoz hasonlóan úgy döntöttek, hogy ideiglenesen megtiltják a fedezetlen eladásokat. Ez szükségintézkedés, de üdvözlendő, mivel segíthet a piaci feszültségek oldásában.

Jelenleg mi nem tervezzük az olyan jellegű kezdeményezést, mint amit az Egyesült Államok szövetségi hatóságai éppen most jelentettek be a pénzügyi szereplők birtokában lévő „mérgező” termékek tömeges visszavásárlására, és Almunia úrnak nagyon igaza volt abban, amit e tekintetben elmondott.

Az unió pénzügyi rendszere általában erőteljes marad, és ezért nincs szükség ilyen jellegű intézkedésre, ugyanakkor ébernek kell lennünk, és akármilyen ideológiák nevében sem zárhatunk ki semmit. A realizmus és a pragmatizmus van napirenden. Ha szükséges, foglalkoznunk kell az esetleges rendszerkockázatokkal a rendelkezésünkre álló eszközök felhasználásával.

A központi bankok és a szabályozó hatóságok szükséghelyzeti beavatkozásai létfontosságúak, de valamennyi szakértő elismeri, hogy ezek önmagukban nem tudják feloldani a válságot. Az európaiaknak vállalniuk kell felelősségüket, és be kell avatkozniuk a kérdéses többi területen.

Reagálnunk kell a gazdasági lassulásra. Ez volt a Nizzában megtartott informális Tanács gazdasági és pénzügyminiszterei által elfogadott közös európai megközelítés tárgya. A miniszterek a Bizottsággal és az Európai Központi Bank elnökével együtt úgy döntöttek, hogy hagyják az automatikus stabilizáció eszközeit szabadon működni a költségvetési ügyek tekintetében azokban a tagállamokban, amelyeknek van mozgástere a manőverezéshez.

Jóváhagytak egy finanszírozási tervet is az európai KKV-k számára 30 milliárd euróval, amit az Európai Beruházási Bank most és 2011 között biztosít, jelentős támogatást nyújtva a szektornak; bár a pénzügyi válság Európában kevésbé markáns, mint az Egyesült Államokban, ám – paradox módon – a reálgazdaságot éppen annyi kockázat fenyegeti. A stabil pénzügyi rendszerhez és az erős bankokhoz lehet fordulni a kölcsönök költségeinek csökkentése vagy növelése érdekében, ahogyan a szükség megkívánja, különösen a KKV-k esetében. Ez utóbbiakra tekintettel közvetlen intézkedésre volt szükség.

Meg kell reformálnunk a pénzügyi rendszerünket is két fő irányvonal mentén: először azonnali jogalkotási és szabályozási intézkedésekre van szükség a pénzügyi rendszer átláthatóságának helyreállítása és a pénzügyi szereplők elszámoltathatóvá tétele érdekében. Erre tekintettel 2008. szeptember 13-án a miniszterek bizonyították elszántságukat a 2007-ben a pénzügyi válság első jeleire való reakcióként elfogadott útiterv végrehajtásának felgyorsítására. Ez az útiterv négy kulcsfontosságú intézkedést határoz meg a pénzügyi zavarok elhárítására: az átláthatóságot, a prudenciális szabályokat, az eszközök értékelését, valamint a piacok működését, ideértve a hitelminősítő intézeteket is.

Itt az ideje, hogy tegyünk valamit az asztalra a hitelminősítő intézetek felügyeletével, a banki ellenőrzések felülvizsgálatával, a számviteli szabványok elfogadásával kapcsolatban, amelyek kétségtelenül ciklust erősítő szerepet játszottak a pénzügyi szintén. Ez a francia elnökség számára valós prioritás, és meg fogjuk vitatni a következő Európai Tanácsban. A biztos ezt meg fogja erősíteni, de úgy vélem, hogy a Bizottság rövidesen javasolni fogja a 2006 óta hatályos, a saját erőre vonatkozó előírásokra vonatkozó előírásokról szóló irányelvek módosítását.

Ez egyike a pénzügyi zavarok rendezésére jelenleg a különféle területeken folyamatban levő intézkedéseknek, amelyek közé természetesen beletartoznak a pénzügyi stabilitási fórum által a közelmúltban megfogalmazott ajánlások is. Tudom, hogy a Bizottság ezeket a javaslatokat nagyon gyorsan elő tudja majd terjeszteni, és számítunk a Parlamentre, hogy első olvasatban, még a jelenlegi ülészek vége előtt egyetértésre jut a Tanáccsal e sürgős javaslatokról.

A következő néhány hétben várjuk a Bizottság javaslatát a hitelügynökségekről is. Ezt a Pénzügyminiszterek Tanácsa kérte még 2008 júliusában, és e tekintetben is számítok a Parlamentre, hogy erről az ambiciózus javaslatról is a lehető leggyorsabban jusson egyetértésre.

Elégedetten jegyzem meg, hogy megszületett a döntés egy munkacsoport felállítására azzal a feladattal, hogy vizsgálják meg: a bankok és biztosítótársaságok prudenciális felügyelete miként vegye figyelembe a fejlődés ciklikus jellegét, különös tekintettel a tőkére. Ebből is konkrét intézkedéseknek kell következniük.

Ezek a pénzügyi szektor reformjának lényegi alkotó elemei, és nagy valószínűséggel ezeket más kezdeményezések is kísérik majd, ahogyan a pénzügyi válság európai vizsgálata előrehalad. A Parlamentnek teljes körű szerepet kell játszania ebben a vizsgálatban, és az elnökség nagy érdeklődéssel vette tudomásul, hogy ez az intézmény mindehhez miként járult hozzá. Itt különösen a spekulatív fedezeti alapokra gondolok, amelyek néhány szakértő szerint a válság következő áldozatai lehetnek. Mint korábban említettem, gondolok a számviteli szabványok kérdésére is, de a pénzügyi ágazatban lévő fizetésekre is, amellyel kapcsolatban azonnal cselekednünk kell.

Azt mondani, hogy továbbra is a laissez-faire módszerével kell előbbre haladnunk, és nincs szükség szabályozásra – hallottam én ezt néhány európai vezetőtől –, hiba. Sőt, több, mint hiba: ez támadás a pénzügyi rendszer stabilitása ellen, támadás a józanész ellen. Világosan beszélek erről: ha meg kell fontolnunk a spekulatív fedezeti alapok szabályozását, akkor azt az Európai Uniónak meg kell tennie. Gondolkoznunk kell a kockázatok átláthatóságáról, a szabályozó hatóságok felügyeleti hatóköréről, valamint a fizetésekről is az ilyen jellegű intézménynél.

A második alapvető módszer a pénzügyi felügyelet megerősítése. A pénzügyminiszterek üdvözltek, hogy az európai szabályozók bizottságai egyetértettek abban, hogy az európai bankok által a felügyeleti hatóságoknak továbbított adatokra vonatkozó előírásokat 2012-ig harmonizálni kell. Ezek az első lényeges eredmények, de ezeket továbbiaknak is kell követniük, és a miniszterek egyetértettek abban, hogy folytatják erőfeszítéseiket a pénzügyi szereplők figyelemmel kísérése és felügyelet koordinációjának javítására. Az elnökség készen áll arra, hogy a Parlamenttel és a Bizottsággal együttműködésben megerősítse az egyre inkább határokon átnyúló csoportok felügyeletének és prudenciális monitorozásának integrálását. Az uniónak hatékonyabb és integráltabb felügyeleti rendszerre van szüksége ahhoz, hogy felkészültebben birkózhasson meg a pénzügyi válságokkal.

Hölgyeim és uraim, Franciaország súlyos zavarok idején tölti be az Európai Unió Tanácsa elnökségének feladatát. E nehéz körülmények között teljes mértékben tudatában vagyunk felelősségünknek. Eljött az idő fontos döntések meghozatalára a pénzügyi rendszer szervezetét, az európai gazdaságon belüli helyét és szerepét illetően, amely szerepnek egyébként továbbra is a vállalkozások és magánszemélyek finanszírozását kell jelentenie.

Az unió sem volt rest az elmúlt néhány hónapban. Az elnökség ezért támaszkodhat az eddigi reflexiókra, a Bizottság által e területen végzett munkára, valamint számos szakértő, közöttük Franciaországban Ricol úr munkájára.

Az októberi Európai Tanács lehetőséget biztosít arra, hogy európai szinten szigorú iránymutatásokat állapítson meg: ez a célunk. Nyilvánvaló, hogy Európa nem cselekedhet egyedül. Proaktív módon ösztönöznie kell az újabb nemzetközi együttműködést, amint Sarkozy elnök mondta tegnap az Egyesült Nemzetekben. Javasoljuk azt is, hogy a G8-ak és pénzügyi szabályozó hatóságaik részvételével még az év vége előtt tartsunk egy nemzetközi találkozót. Célunk, hogy a nemzetközi pénzügyi rendszer átalakításának első elvei és új, közös nemzetközi szabályai megfogalmazásához segítséget adjunk.

Az ilyen jellegű kezdeményezéssel az Európai Unió bizonyítja, hogy milyen nagy fontosságot tulajdonít a világ új, kiegyensúlyozott kormányzásának. Az európai és a nemzetközi válaszoknak ki kell terjedniük a rövid, a közép- és a hosszú távra. Rövid távon szükségintézkedésekre, középtávon jogszabályaink felülvizsgálatára és hosszú távon gazdasági modellünknek a növekedést és a foglalkoztatást illető szerepe átfogó áttekintésére van szükség, valamint folytatnunk kell a szerkezeti reformokat, amelyek továbbra is alapvető fontossággal bírnak.

Ezzel zárom a tájékoztatómat, amit önöknek ma el akartam mondani.

Joaquín Almunia, a bizottság tagja. – Elnök asszony, az eseménysorozat, amelynek tanúi voltunk a pénzügyi piacokon az elmúlt évben, és különösen az elmúlt néhány napban, olyan nagyságrendű, ami meghalad mindent, amit az életünk során láttunk. Sokan vélik úgy – és én is hajlok erre –, hogy ez fontos változásokat eredményez a nemzetközi pénzügyi rendszer működésében.

A válság 2007. augusztusi kirobbanás óta a közzétett veszteségek összességében meghaladták az 500 milliárd dollárt, amely összeg egy Svédországhoz hasonló ország GDP-jének felel meg. Sajnálatos módon a végleges adat várhatóan még nagyobb lesz.

Az Egyesült Államokban az elmúlt néhány hétben bejelentett veszteségek nagyságrendjének növekedése, s a befektetői bizalom ebből következő hanyatlása számos nagy pénzintézetet az összeomlás határára taszított. Azokban az esetekben, amikor valamelyik ilyen pénzintézet összeomlása rendszerkockázatot jelentett volna – vagyis ha az egész pénzügyi rendszert veszélyeztetné –, szükséghelyzeti mentőakciókra volt szükség.

E mentőakciók közül néhány állami intervenció formájában jelent meg, ilyet hajtott végre az US Treasury és a Federal Reserve, hogy elkerüljék a világ legnagyobb biztosítótársaságának, az AIG-nak, vagy az Egyesült Államokban az összes jelzálogkölcsön felét nyújtó jelzálog-hitelezőknek – ezek a Fannie Mae és a Freddie Mac – a csődjét.

Más esetekben magán felvásárlásról volt szó, ilyen volt például, amikor a Bank of America megvásárolta a Merrill Lynch befektetési bankot.

Más esetekben, például a Lehman Brothers befektetési bank és majdnem kéttucatnyi amerikai regionális bank esetében az egyetlen lehetséges opció a csőd volt. Röviden, az amerikai banki színtér rendkívüli átalakulásának voltunk a tanúi.

Következésképpen elértünk egy olyan pontra, ahol az Egyesült Államok pénzügyi rendszere igen jelentős bizalmi problémával szembesül. Ezen a ponton az amerikai hatóságok szerint a tőkeinjekciók sorozata már nem megfelelő válasz. Rendszereszerű megoldásra van sürgős szükség.

Rövid távon mindannyiunknak olyan válasza van szüksége, amely helyreállítja a bizalmat és stabilizálja a piacokat.

A múlt héten a Paulson pénzügyminiszter által bejelentett amerikai terv jó kezdeményezés lehet. Röviden, az Egyesült Államok pénzügyminisztere egy szövetségi alap felállítására tesz javaslatot azzal a céllal, hogy a bankok mérlegeiből kivegyék a nem likvid eszközöket, vagyis azokat a jelzáloghoz kapcsolódó értékpapírokat, amelyek a problémák gyökerét jelentik. Ezeknek a rendszerből történő kivonása segíthet a bizonytalanság megszüntetésében és abban, hogy a piac újra a hosszú távon meghatározó gazdasági tényezőkre összpontosítson. Ahhoz azonban, hogy ez sikeres lehessen, a javaslat részleteit pontosan és gyorsan meg kell meghatározni.

Azt kell mondanom, hogy mi most egy amerikai tervről beszélünk, amit a amerikai körülményekhez igazítottak, ahol – és erre emlékeztetni kell – a válság kezdődött, és amelynek a pénzügyi szektorát az a leg súlyosabban érintette. De mindannyiunknak elemeznünk kell, hogy ez miért történhetett meg. És mindannyiunknak meg kell birkóznunk a következményekkel, és reagálnunk kell a jelenlegi helyzetre.

Ehhez először meg kell értenünk, hogy miként jutottunk erre a pontra. A zavar eredete – ma már látjuk – a világgazdaságban makacsul fennálló globális egyensúlytalanságokban keresendő, amely nagyfokú likviditáshoz, valamint gyenge kockázatelemzéshez vezetett.

A globális pénzpiacok egymásba kapcsolódása, a tőkeáttétel magas foka, valamint az alig megértett innovatív és komplex pénzügyi technikák és instrumentumok használata azt okozta, hogy ezek a kockázatok precedens nélküli mértékben szétterjedhettek az egész nemzetközi pénzügyi rendszerben.

Ami egyértelmű, az az, hogy a piaci szereplők – de a szabályozó és a felügyeleti hatóságok is – képtelenek voltak megfelelően megérteni e helyzet kockázatait, és ezért nem voltak képesek megakadályozni a következményeket, ahogyan ezt ma látjuk.

Igaz, hogy a válságot megelőző hónapokban az IMF, az Európai Központi Bank és a Bizottság – másokkal együtt – figyelmeztetett ezekre a mögöttes kockázatokra. Tudtuk, hogy a helyzet nem tartható fenn, amit azonban nem tudhattunk, és amit nem tudtunk előre jelezni, hogy miként, mikor és milyen hevesen váltja ki a válságot a másodlagos jelzálogpiaci szektorban a fizetésképtelenné válás növekvő gyakorisága.

Amit most látunk, az az elmúlt néhány évben tapasztalt folyamat megfordulása, tehát a pénzügyi rendszer következményként azzal küszködik, hogy a tőkeáttétel folyamatát miként fordíthatná meg. A rendkívül magas fedezeti arány és a kockázatok közötti kapcsolatok mértéke miatt ez a feloldódási folyamat rendkívül fájdalmasnak bizonyul. A rendszerben az átláthatóság hiánya és a felügyeleti szervek képtelensége arra, hogy a helyzetről fontos és teljes képet alkossanak, a bizalom drámai hanyatlásához vezetett.

Ez leginkább a pénzügyi szektort érintette, mivel a bankok körében elterjedt idegesség miatt a bankközi hitelpiacon kiszáradt a likviditás.

Több kulcsfontosságú hitelpiac továbbra is az összeomlás állapotában van, és a közelmúltban a befektetők megint a minőségi papírok felé menekülnek, amit a benchmark kötvényhozamok és a viszonylag kockázatosabb befektetések hozamai közötti egyre szélesedő kamatkülönbözet kísért.

Hála a központi bankok gyors és koordinált intervenciójának – amelyben az EKB fontos szerepet játszott –, sikerült elkerülnünk a súlyos likviditáshiányt. A bankokra nehezedő nyomás ezzel együtt sem szűnik. A bizalmi válság kiváltotta az eszközárak zuhanását, ami csak halmozta a bankok mérlegeiben meglévő feszültségeket. A bankok, tekintettel a bankközi piacon kialakult helyzetre, nehézségekkel szembesülnek az újratőkésítésük során.

Az a helyzet, amivel mi itt Európában szembesülünk, kevésbé akut, és a tagállamok jelenleg nem gondolják, hogy az Egyesült Államokéhoz hasonló tervre volna szükség.

A középtávú perspektívát nézve nyilvánvaló, hogy átfogóbb strukturális válaszra van szükségünk. A pénzpiacokon legutóbb bekövetkezett események egyértelművé tették, hogy a szabályozás és felügyelet jelenlegi modelljét újjá kell építenünk.

Rövid távon sürgősen foglalkoznunk kell a jelenlegi keret gyengeségeivel, és e tekintetben – és én teljes mértékben egyetértek a Tanács álláspontjával – az ECOFIN szabályozási intézkedésekre vonatkozó útiterve, valamint a Pénzügyi Stabilitási Fórum ajánlásai tartalmazzák az összes szükséges elemet. Amint tudják, ez konkrét kezdeményezéseket tartalmaz a befektetők, a piacok és a szabályozók nagyobb átláthatósága tekintetében, valamint módosított tőkekövetelményeket a bankcsoportok számára, és pontosítja a hitelminősítő intézetek szerepét.

A munka folyamatban van a Bizottságnál, és a Bizottság hamarosan – már a jövő héten – javaslatokkal áll elő a tőkekövetelményekről szóló irányelv felülvizsgálatával, és remélem, még október vége előtt a hitelminősítő intézetekről szóló új jogszabállyal kapcsolatban is. A legutóbbi fejleményekre való tekintettel azonban valószínű, hogy az időközben napvilágra került további kérdéseket is át kell tekintenünk.

Folytatjuk a tárgyalásokat arról, hogy még mit kellene tennünk a pénzügyi stabilitás hatékonyabb megteremtése és a válság mögött meghúzódó okok megszüntetése érdekében, és e vonatkozásban teljes mértékben osztom a Tanács elnökségének szavait, amikor üdvözölte az önök közreműködését.

Végül hadd térjek rá a pénzügyi szektor válságának a gazdaságra – a reálgazdaságra – gyakorolt hatására. Kétségtelen, hogy a pénzügyi szektor eseményei kárt okoznak a reálgazdaságnak. Ezt a hatást az olaj és más termékek növekvő ára okozta inflációs nyomás és az egyes tagállamokban bekövetkező súlyos lakáspiaci korrekciók csak fokozták. A számos sokk e kombinációja közvetlenül hatott és hat a gazdasági tevékenységre a magasabb költségeken és a kedvezőtlen vagyonosodási hatásokon keresztül, illetve közvetetten a gazdasági bizalom jelentős romlásán keresztül. A következmény a belső kereslet lefékeződése egy olyan időpontban, amikor a külső kereslet eltűnőben van.

A gazdasági tevékenység legfontosabb mutatói markáns lassulásra mutatnak mind az EU-ban, mind az euróövezetben. Ezzel a háttérrel a GDP idei növekedési rátáját a legutolsó közbeső előrejelzésünkben jelentősen lefelé módosítottuk, 1,4%-ra az EU-ban és 1,3%-ra az euróövezetben. Ugyanakkor az idei inflációs előrejelzést felfelé módosítottuk, 3,8%-ra az EU-ban és 3,6%-ra az euróövezetben. Az infláció azonban lehetséges, hogy fordulópontjához érkezett, mivel az energia- és élelmiszerárak múltbéli növekedésének hatása fokozatosan eltűnik az elkövetkezendő hónapokban. Ezt tovább erősítheti az olaj és más termékek árának lefelé történő korrekciója, bár ezt még látnunk kell.

Általánosságban, a gazdasági helyzet és a kilátások szokatlanul bizonytalanok maradnak. A növekedési kilátások kockázatai inkább lefelé, míg az inflációs kilátások kockázatai inkább felfelé mutatnak. Ezek a bizonytalanságok a jövő évi gazdasági fejleményeket tekintve még nagyobbak, de azt várjuk, hogy mind az EU-ban, mind az euróövezetben a növekedés a jövő évben viszonylag mérsékelt marad.

Hogyan kellene reagálnunk erre a gazdasági lassulásra? A legjobb válasz az, hogy használjuk fel a rendelkezésünkre álló politikai eszközök teljes arzenálját.

Először is, a költségvetési politikában ragaszkodnunk kell a fiskális fegyelem melletti elkötelezettségünkhöz és a stabilitási és növekedési paktum szabályaihoz, miközben hagynunk kell, hogy az automatikus stabilizáló eszközök betöltsék szerepüket. E tekintetben a paktum 2005. évi reformja nagyon hasznosnak bizonyul.

Másodszor, a Lisszaboni Stratégia és a nemzeti reformprogramok keretében meghatározott strukturális reformok végrehajtása melletti egyértelmű elkötelezettség kulcsfontosságú ahhoz, hogy rövid távon növeljük

a fogyasztói és a befektetői bizalmat, és hosszabb távon javítsuk gazdaságaink rugalmasságát és dinamizmusát. Ezen a ponton különösen értékesek lennének a verseny megerősítésére irányuló intézkedések a kiskereskedelemben és az energiapiacokon, valamint azok az intézkedések, amelyek a munkaerőpiac működését javítják.

Végezetül, a pénzpiacok szabályozásának továbbfejlesztése és az ECOFIN-útterv céljainak elérése, amint már hangsúlyoztam, sürgetőbb, mint valaha. Az előttünk álló nagy kihívásokra adott hatékony és gyors válasz sokat tehet a bizalom vártnál gyorsabb helyreállításában és a gazdaságainknak okozott kár korlátozásában.

Mindezen politikai területeken intézkedéseink sokkal eredményesebbek és hatékonyabbak lesznek, ha azokat az euróövezet, illetve az Európai Unió szintjén koordináljuk.

Elkerülhetetlenül meg kell birkóznunk némi ellenállással a tagállamok részéről ahhoz, hogy hozzájáruljanak a közös cselekvéshez, ám a legutóbbi informális ECOFIN-találkozó során Nizzában elért konszenzust mélyíteni és fejleszteni kell.

Az európai országok közös kihívásokkal néznek szembe. Ezekkel a leghatékonyabban akkor tudunk megbirkózni, ha együtt dolgozunk a közös megoldások keresésében. E tekintetben a Gazdasági és Monetáris Unió jelentős eszköz, és nekünk ki kell használnunk az általa biztosított lehetőségeket a koordináció megerősítésére az EMU@10-jelentésünkben és a tavaly májusi közleményünkben javasolt vonalak mentén.

Az események azonban egyértelművé teszik, hogy az Európán belüli fellépés nem elég a globális kihívások leküzdésére. Meg kell erősítenünk a közös külső cselekvést a Pénzügyi Stabilitási Fórumon, a Bázeli Bizottságban, a G7-ben, és nagyobb figyelmet kell fordítanunk a Nemzetközi Valutaalap jövőbeni szerepére.

Előre tekintve gondolkoznunk kell azon, hogy miként alakíthatjuk pénzügyi rendszereink és a globális kormányzás jövőjét, és e tekintetben az Európai Unió szerepe létfontosságú. Európa a globális koordináció megerősítésében hajtóerővé válhat, és vezető szerepet kell vállalnia a nemzetközi vitákban e területen, ez azonban legelőször is azt kívánja meg, hogy az európai országok együttműködjenek és értsenek egyet a belső megoldásokban.

Alexander Radwan, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, a Tanács hivatalban lévő elnöke, biztos úr, hölgyeim és uraim, a Bizottság fejtegetéseit hallgatva most olyan érzésem volt, mint ha a rossz filmben lennék. Ismételtlen hangsúlyozták, hogy gyors intézkedéseket hoznak. A valóságban az egyetlen dolog, ami gyorsan mozdult az elmúlt hetekben, hónapokban és években, az a piac, amire rendszeresen hivatkozunk az itteni viták során. A piac igen gyorsan maga szabályozta a befektetési bankok problémáját. Mi nem tudtunk ilyen gyorsan reagálni.

A „gyors” bizonyára nem az a szó, amit használhatunk akkor, amikor a Tanácsot, és különösen, amikor a Bizottságot nézzük. Az amerikaiak most kedvesen meghívják bennünket, hogy fizessünk velük együtt. Ehhez nem szeretnék semmit hozzátenni, mert az embernek egyszerűen csak a fejleményeket kell figyelnie. Azt azonban elvárom a Tanácstól – bár ami a Bizottságot illeti, nem vagyok biztos benne, hogy a Barroso-féle Bizottság képes lenne erre –, hogy legalább azt biztosítsa, hogy megbirkózzunk az amerikaiak és a britek ellenállásával a pénzpiacok átláthatóságát illetően. Csak a német elnökségre kell emlékeztetnem önöket, amikor Sarkozy elnök és Merkel kancellár előállt egy kezdeményezéssel, és a Barroso-bizottság ölbe tett kézzel ült, és azt mondta: „Ki az a Sarkozy, és ki az a Merkel?” – és nem csinált semmit.

A „gyors” valóban nem az a szó, amit használhatnánk. Csak az Enronra és a Parmalatra kell emlékeztetnem önöket. Akkor az Európai Parlament elfogadta Katiforis úr vonatkozó jelentését – én voltam az árnyékelőadó – a hitelminősítő intézetek kérdéséről. Ez 2003-ban volt. Most, 2008 októberében a Bizottság benyújthat ugyan javaslatokat, de az IOSCO már most azt mondja, hogy nem kellene eltérnünk az Értékpapír- és Tőzsdebizottság, illetve az Egyesült Államok szabályaitól, mert különben összeomlik a nemzetközi pénzügyi rendszer.

Európának saját útján kell haladnia. Ezért nem érdekel igazán, hogy a SEC mit javasol, és ha a Bizottság ugyanabban az irányban tervezi az elmozdulást, mint a SEC, én csak annyit mondhatok, hogy öltözzön fel jó melegen. Nekünk azt kell tennünk, amit mi helyesnek gondolunk, és azután az amerikaiak követhetnek bennünket. Csak ennyit kívánok mondani a hitelminősítő intézetekről.

Elhangzott, hogy egyetlen olvasatban kellene elintéznünk a Bazel II. felülvizsgálatát. Remélem, hogy a Tanács képviselője figyel, mert hogy ezt ő említette. Meg tudjuk csinálni egy olvasatban is, amennyiben a Tanács feladja az európai felügyeleti rendszerrel kapcsolatos ellenkezését. Amit a Tanács eddig elért az európai

felügyeleti hatóságokkal való szorosabb együttműködésével, az számalmas. Nizza a kormányközi együttműködésre épült. Ha ez így van, a Tanácsnak végre egyszer át kellene lépnie a saját árnyékát, és európai módon kellene gondolkoznia.

Említették a spekulatív fedezeti alapokat is a magántőkével együtt. McCreevy biztos éppen ezen a héten mondta a Háznak, hogy nem szabad elhamarkodottan lépünk. Sok mindennel megvádolhatjuk McCreevy urat, de az elhamarkodottság nem tartozik közéjük.

(Közbeszólások és taps)

Én rendszeresen támadtam McCreevy urat e Házban a spekulatív fedezeti alapok és a magántőke kérdésével kapcsolatban. Biztosítanunk kell, hogy a Bizottság most megfelelő elemzéseket mutat be, és nem marad a tagadás állapotában. Ez már nem McCreevy úr problémája, ez ma már Barroso úr problémája.

(Taps)

Nagy örömmre szolgálna, ha egyértelművé tennénk az Egyesült Államok és a SEC – az Értékpapír- és Tőzsdebizottság – számára, hogy ez egyszer a saját házuk táján rakjanak rendet. A Siemest rigorózus vizsgálatnak vetik alá, de senki sem vizsgálja az Egyesült Államokat. Elvárom a Bizottságtól és a Tanácstól, hogy tegyék lehetővé számunkra az európai politikai út kijelölését ezen a területen.

(Taps)

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, nagy figyelemmel hallgattuk, amit Radwan úr mondott. A bajor választási kampány előrevetíti az árnyékát. Igen, Radwan úr, néhány dologban teljesen igaza volt. A piac szabályozott, de az amerikai adófizető állja a számlát. Az állam az, amely az árat megfizeti.

Aminek most tanúi vagyunk, az nem csak befektetési bankok és a nagy biztosítótársaságok csődje. Ez egy olyan gazdaságfilozófiának a csődje, amelyet éveken keresztül „eladtak” nekünk: egy olyan filozófiáé, amely azt állítja, hogy egy állítólagos modern gazdaságban a növekedést és a prosperitást a spekuláció generálja, és nem a való világ. Ez az a rendszer, ami most csődbe ment.

(Taps)

Egyébként, Radwan úr, nagyon világosan emlékszünk a Katiforis-jelentésre. Ön ügyes politikus, ezt elismerem. Ön indul a bajor tartományi választásokon vasárnap. Sok szerencsét ehhez! Az az ember azonban, aki befékezett a Katiforis-jelentés esetében, az ön volt, Radwan úr. ez is olyasmi, amire nagyon világosan emlékezünk.

Charlie McCreevy nincs itt, ami sajnálatos. Joaquín Almunia nagyon józan elemzést adott elő. Almunia biztos, megkérném önt, hogy tájékoztassa kollégáját, McCreevy urat a szükséges intézkedésekről, amelyeket most el kell fogadnunk. Nem tudom, hol van, talán megint a lóversenypályán; lehetséges, hogy a lóversenypályán a fogadó irodákat jobban szabályozzák, mint a nemzetközi pénzpiacokat. Az azonban teljesen világos: elvárjuk a Bizottságtól, hogy fogadja el a lehetséges és szükséges intézkedéseket, és ezt az év végéig, de legkésőbb a jövő tavaszig elvárjuk.

Ez például azt jelenti, hogy el kell fogadni a hitelminősítő intézetekre vonatkozó szabályokat, mégpedig igen gyorsan. Ehhez tartozik, hogy – és ez számunkra igen fontos pont – elválasszuk a menedzserfizetéseket a rövid távú spekulatív nyereségtől. Ha egy menedzser tudja, hogy maga fogja zsebre tenni annak a milliárdnak az 5%-át, amelyre spekulatív nyereségként szert tesz, mert a jutalma a spekulatív milliárdhoz kapcsolódik, akkor már csak az emberi természet okán is megkísérli azt a milliárdos nyereséget létrehozni bármilyen eszközzel, bármilyen költségen: még akkor is, ha munkahelyek tízezrei vesznek el ennek következményeként, amit az elmúlt évtizedekben az egész világ látunk.

A pénzügyi menedzserek – azok az okos ifjú titánok, akikbe belefutunk itt a folyosókon – szemrebbenés nélkül tesznek tönkre egész vállalatokat és egész vállalati telephelyeket, az ezekhez kapcsolódó sorsokkal együtt. Az a 700 milliárd, amit az amerikai adófizetőknek most meg kell fektetniük a nagybankok és biztosítótársaságok megmentése érdekében, tartalmazza ennek a pusztításnak a költségeit. Az Egyesült Államokban a kormányzati diktantizmus nyilvánvalóvá válik abból, hogy még ebben a hatalmas válságban is ezek a nagyvállalatok azok, amelyeket megmentenek, ami az Egyesült Államok költségvetéséből a hétköznapi adófizető polgároknak több mint 700 milliárd dollárjába kerül. Sajnálatos módon ezeknek a hétköznapi adófizető polgároknak a sorsa, az ő adósságaik és jelzálogkölcsoik nem szerepelnek az Egyesült Államok

kormányának pénzügyi rendezési tervében. Ismét egy tökéletes példa arra, hogy a nyereséget miként privatizálják, és a veszteséget miként államosítják. Ennek is véget kell vetni.

(Taps)

Minderről hallottunk már a hétfői vitában. Majdhogynem az a benyomásom, hogy a Szociáldemokrata Párt belépési úrlapjait kellene kiosztanunk a PPE-DE képviselőcsoportjának: úgy tűnik, hogy nem tudják eléggé gyorsan változtatni véleményüket, és a liberálisok, azt kell mondjam, még rosszabbak.

Tavaly novemberben az Európai Uniónak a globalizációval kapcsolatos szerepéről folytatott vitában a következő megjegyzést tettem: „A pénzüpiacokat uraló vadnyugati kapitalizmus egész gazdaságokat fenyeget, beleértve most már az amerikai gazdaságot is, és nemzetközi szabályozást igényel. Szükségünk van az ellenőrzésre, az átláthatóságra és a pénzüpiacok hatalmának korlátozására.” Válaszában az ALDE képviselőcsoportjának vezetője ezt mondta: „elnök úr, most a letűnt idők szavát hallottuk.” Na jó, ő legalább nincs itt a mai vitán, ami minőségjavulást jelent. Amit én elmondtam azonban, az nem a múlt szava volt. Most jobban, mint valaha, a senkit és semmit nem tisztelő deregulált piac ellenőrzése és állami felügyelete az előre vezető út.

Még egy dolgot szeretnék hozzátenni, ha szabad. Természetesen gyorsan kell cselekednünk, de olyan területen kell cselekednünk, amely a legközelebb áll a szívemhez és kollégáim szívéhez itt az Európai Parlamentben. A spekulációs buborék nem fog kipukkadni: még akkor sem, ha átmenetileg betiltjuk a fedezetlen eladásokat, azok vissza fognak jönni. És az is visszajön, hogy a befektetőknek például azt tanácsolják, spekuláljanak az emelkedő élelmiszerárakra. Az élelmiszerárak akkor emelkednek, amikor kevesebb a rendelkezésre álló élelmiszer. Ez azt jelenti, hogy azoknak, akiknek érdekük fűződik a magas élelmiszerárakhoz, biztosítaniuk kell, hogy az élelmiszerkínálat csökkenjen. Az élelmiszerhiány azonban éhínséget jelent a világban, és ha olyan rendszerünk van, amely lehetővé teszi, hogy a világ egyes régióiban jelentkező éhínség más régiókban nyereséget generáljon, a 700 milliárd dolláros mentőcsomag nem fog rajtunk segíteni. Előbb vagy ennek a perverz rendszernek a keserű következményeit az egész emberiségnek kell viselnie.

Ezért amiről most tárgyalunk itt, az nem a rövid távú szükségszerűségről szól. Arról szól, hogy miként garantálhatjuk hosszabb távon az emberiség humánus és szociális fejlődését.

Silvana Koch-Mehrin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az előre nem látható következményekkel járó globális pénzügyi válság elterjedt a piacokon. Néhányaknak nem esik nehezére, hogy kis örömet érezzenek, mert egyik-másik bankár lecsúszik és munkanélkülivé válik. Ez azonban nagyon rövidlátó dolog, mert a valódi vesztesek nem a gazdasági vezetők vagy az értékpapír-kereskedők. Az egyszerű családok azok, amelyeket a pénzügyi válság, a részvények és a megtakarítások értékének csökkenése a leginkább sújt. Az ő pénzügyi biztonságuk rendült meg, amikor a megtakarításokat és a nyugdíjakat tették kockára.

Ezért szükség van a pénzügyi válság és annak okai gondos elemzésére, biztosítva, hogy az soha többé ne ismétlődhesen elő. És örülök, hogy ezt ma megteesszük. Martin Schulz arra használta fel a beszédét, hogy kikeljen a piacok ellen. Órákúlmókként talán valamilyen mellékkereseti lehetőség mutatkozik a számára, miután tavaly novemberi szavait még egyszer megismételte. Neki is tudnia kell azonban, hogy a gazdaság motorja a pénz, nem az üres locsogás.

A jelenlegi válságra a megfelelő reakció nem az, hogy elfordulunk a szabad vállalkozástól. A vállalkozás az, ami munkahelyeket és jólétet teremt. A pénzüpiacoknak valóban több szabályozásra van szükségük? Ludwig Erhard, a német gazdasági csoda atyja ezt igen szellemesen összegezte. Azt mondta, hogy az államnak kell megteremtenie a gazdaság és a pénzügyi rendszer játékszabályait, de a játékvezetőhöz hasonlóan nem szabad részt vennie a játékban. De ez természetesen azt is jelenti, hogy intézkednie kell, ha buktatást vagy a szabályok más megsértését látja.

A szabályozás helyénvaló és szükséges a túlzások elkerülése érdekében, de nem a piacgazdaság az, amit a válság miatt hibáztatni kell. Azok hibáztak, akik nem voltak hajlandók tiszteletben tartani a kereteket és szabályokat. Például a szakértők évek óta figyelmeztetnek a nagy kockázatú kölcsönökre, a biztosíték nélküli hitelekre, a pénzügyi és az ingatlanpiaci buborékokra. Közös és átlátható szabályokra van szükségünk Európa és a világ számára is. Igen, szükség van nemzetközi ellenőrzésre, ám mértékkel. Senkinek sem tesz jót, ha a még több szabállyal megbénítjuk a tőkemozgásokat, és ezzel a gazdaság hanyatlását váltjuk ki.

Mindenekelőtt vissza kell állítanunk a bizalmat a szabad és nyílt piac iránt. Európa és a világ polgárainak gazdasági stabilitása attól függ, hogy képesnek mutatkozunk-e a cselekvésre. A nemzetközi piacok azonban nem várnak Európa döntéseire, és nem várnak arra sem, hogy a Parlament mit fog nyilatkozni.

Biztos úr, Jouyet miniszter úr, a képviselőcsoportom azt várja, hogy önöknek most sikerül gyorsan és okosan cselekedni.

Eoin Ryan, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, az Európai Központi Bank elnöke, Jean-Claude Trichet, a közelmúltban azt mondta, hogy amikor a piac stabilizálódik, nem fogunk visszatérni a szokásos üzletmenethez, helyett egy új szabályszerűséget fogunk megtapasztalni.

Tekintettel az elmúlt évben kétségbeejtő módon napvilágra került piaci és intézményi kudarcokra és gyengeségekre, a múlt visszaéléseitől és hibától való elmozdulást csak üdvözölni lehet. A pénzügyi válság borzasztó pánikot okozott, de rámutatott a bizonytalanságok megszüntetésének és az átláthatóság bevezetésének szükségességére is, valamint arra, hogy nekünk, jogalkotóknak, szabályokat kell alkotnunk. De nekünk is el kell kerülni a pánikot, mert ha pánikba esünk, rossz döntéseket hozunk.

Az Egyesült Államokban a katasztrófa megakadályozására irányuló tolongásban a legmagasabb pénzügyi körök képeinek radikális változása alakul ki. A mi intézményeink szilárdabban álltak, mint az amerikaiaké – érthető, hiszen a válság az Atlanti-óceán túlsó partjáról származik –, bizonyos esetek mégis arra figyelmeztetnek, hogy mi sem vagyunk sebezhetetlenek. Piacaink jövőbeni stabilitásának biztosításához strukturális és módszeres reformokat kell végrehajtanunk, és készen kell állnunk a gyors cselekvésre. Három reformértékű dolog van, ami meg fog történni, vagy már megtörtént – például biztosítani kell, hogy a központi bankok megakadályozzák a bankok és pénzügyintézetek tömeges megrohanását – és e tekintetben már jelentős intézkedésekre került sor. Másodsor, a kincstáraknak meg kell szüntetniük a bankok megrohanásának indokait, nevezetesen a pénzügyintézetek mérlegében lévő súlyosan kockázatos eszközök jelenlétét. Végül sarkalatos kérdés a pénzügyi rendszer újratökésítése.

Túl vagyunk a válság kezdeti szakaszain. Még egy ideig nem ismertek a bankokra gyakorolt hatások, és az e kezdeti traumára adott politikai válasz sem. Most azonban kell készen állnunk annak biztosítására, hogy a válság másik végén feltörekvő új pénzügyi realitás egészséges és erős legyen. Emiatt foglalkozni kell a válság gyökereivel, és el kell távolítani a súlyosan kockázatos eszközöket, és meg kell tisztítani a mérlegeket. A válság mocsarából való kiemelkedéshez, illetve a helyi és a globális gazdaság egészségének megteremtéséhez szükség van azt is felmutatni, hogy a pénzügyi rendszerben elegendő tőke van. Hogy ez az injekció állami legyen vagy a magántőkéből származzon – esetleg a kettő kombinációja a megoldás –, másik vita tárgya, de erre sürgősen szükségünk van.

Még nem tudjuk, hogy a pénzügyi világválságának mi lesz a teljes és maradandó hatása, sem pedig azt, hogy ez milyen következményekkel jár az európai piacokra. Azt azonban tudjuk, hogy ahhoz, hogy a válságból állva kerülhessünk ki, és hogy a befektetők, a piacok és a polgárok az ebből eredő új szabályszerűségben is védelmet élvezzenek még a kétség és a zavar idején is, meg kell őriznünk a fejünket, és konkrét lépéseket kell tennünk azon strukturális és módszeres reformok végrehajtása felé, amely megóvjá az európai rendszer egészségét és az európai országok, illetve a világ polgárainak pénzügyi jólétét.

Francis Wurtz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, ha Európa fő vezetői illusztrálni kívánnák az őket az európai polgároktól elválasztó szakadékot, csak úgy kell reagálniuk, mint ahogyan reagáltak a pénzügyi válságra a pénzügyminiszterek 2008. szeptember 14-i találkozója után.

Melyek voltak a bejelentett fő intézkedések a kis- és közepes vállalkozásoknak szánt EIB kölcsönök üdvözlendő, ám elégtelen növelése mellett?

Ezek három pontban összegezhetők. Először, a fiskális stimulusra vonatkozó reményeket illetően idézem Jean-Claude Junckert: „Kizártuk valamilyen európai újjáélesztési terv elfogadását”. Mi a stabilitási paktumot fogjuk alkalmazni, az egész paktumot és semmi mást mint a paktumot.

Ezután a folyamatban lévő deregulációs folyamatra vonatkozóan idézem Christine Lagarde-t: „Nem engedhetjük meg a strukturális reformok lassítását”; Jean-Claude Trichet: „Bármilyen, amit megtehetünk a gazdaság rugalmasságának javítására, elég jó nekünk”; és Jean-Claude Juncker: „Meg kell reformálnunk a munkaerő piacot és az áruk és szolgáltatások piacát. A versenyképességhez nagyobb játéktérre van szükség.”

Végül, a mindannyiunkat nyomasztó kérdés, hogy ki fizesse a számlát? Ismételt Jean-Claude Trichet-t idézem: „A banki felügyelő szervezeteknek ne legyenek aránytalan követelményeik a hitelintézeteket illetően”, és más részről Jean-Claude Juncker szerint: „Mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy megakadályozzuk a fizetések elszabadulását”.

Ezt akarjuk mondani nekik: jöjjenek ki a buborékukból és próbálják meg magukat mások helyzetébe helyezni. Ők egy részről pénzügyminisztereket látnak, akik eget-földet megmozgatnak a nagy globális spekulánsok

érdekében – egyedül az EKB 110 milliárd eurós összeget szabadított fel – másrészt pedig látják az alkalmazottakat veszélyben. A piacok megnyugtatóására irányuló kísérleteikben önkönként elbizonytalanítják a vállalatokat.

Az igazság az, hogy a tőke szabad mozgása és a híres nyitott piacgazdaság nevében annak szabad versenyével együtt, a pénzügyi vezetők kollektíven olyan ördögi mechanizmusokat fűtöttek fel, amelyeket már nem tudnak ellenőrzésük alatt tartani. Hadd emlékeztessem önöket, hogy öt hónappal a másodlagos jelzálogpiaci válság kezdete után Trichet úr a világ 10 nagy központi bankja képviselőjében még mindig csak egyszerű „piaci korrekciókról” beszélt, és „robosztus növekedést” jelentett be „még akkor is, ha van egy kis lassulás”. Három hónappal később arra sürgette a Parlament Gazdasági és Monetáris Bizottságát, hogy „adjanak esélyt a magánszektornak, hogy korrigálja magát”. Micsoda éleslátás! Ha egy rendszer a saját cimboráit így el tudja veszíteni, akkor az egzisztenciális válság kellős közepén van.

Ezért, ha el akarunk kerülni további egyre inkább fájdalmas összeomlásokat, kell hogy legyen bátorságunk a szakításhoz. Először is szakítanunk kell a bérköltségek és a szociális ráfordítások csökkentésére épülő termelékenység gondolatával. Vissza kell fordítanunk azt a folyamatos trendet, miszerint egyre csökkent a bérek részesedése a hozzáadott értékben. Az nem az infláció forrása; az a pénzügyi szolgáltatók erkölcstelen cselekedetei.

Másodszor, véget kell vetni annak, hogy teljes mértékben a pénzpiacokra támaszkodunk a gazdaság táplálásához, mivel azok nem táplálják azt, hanem megmérgezik. Az Európai Központi Banknak döntő szerepe van abban, hogy a pénzt a szociálisan hatékony gazdaság felé terelje, a felé, amely munkahelyeket teremt, elősegíti a képzést és fejleszti a közszolgáltatásokat, amely biztosítja a fenntartható termelést és a hasznos szolgáltatásokat, amelyben van helye a kutatásnak és fejlesztésnek, amely tiszteletben tartja az állami vállalatokat és a közérdeket, és az együttműködést a gazdasági háborúskodás elé helyezi.

Azonban ennek eléréséhez meg kell változtatni az Európai Központi Bank küldetését. Az EKB-nak a bankokat nagyon is eltérő kamatlábak mellett kellene refinanszíroznia, függően attól, hogy a kölcsönök egy olyan egészséges gazdaságot szolgálnak-e, amit éppen most leírtam, vagy ezzel ellentétben azokat visszatartó pénzügyi műveletek alapjául használják fel. A kölcsönökhöz való hozzáférés feltételei legyenek előnyösek az első esetben és rendkívül visszatartóak a másodikban. Ugyanakkor a bankok és a pénzalapok esetében rigorózus ellenőrzésre van szükség és adót kell bevezetni a pénzügyi tőkemozgásokra. Végül, meg kell kezdeni a munkát a nemzetközi gazdasági intézmények radikális reformján, amint a közelmúltban Lula elnök kérte az Egyesült Nemzetekhez intézett felszólalásában.

Harmadszor, véget kell vetni a kicsiny elit önelégültségének és leereszkedésének, amikor elmagyarázzák a polgároknak, hogy az egyetlen érvényes választás az övék. Ha legalább minderről komolyan nyitottan és felelősségteljesen tudnánk vitatkozni, akkor a válság legalább egy vonatkozásban valami hasznot is hozna.

Hanne Dahl, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök asszony, amikor hétfőn korán reggel útban a repülőtér felé bekapcsoltam az autórádiót, az első hír, amit meghallottam az volt, hogy a bankom súlyos pénzügyi válságban van. Szerencsére én csak megfigyelő vagyok, így nem fogok pénzt veszíteni – de a részvényesek sírnak. Az egész világra kiterjedő pénzügyi válság elérte az én kis bankomat. A probléma lényege a globalizáció fejlődése – nem utolsósorban a tőke joga a határokon átnyúló szabad mozgásra. Hallatlan spekulációt látunk, melynek egyes tulajdonosok számára a nyereségen kívül semmilyen célja nincs. Ez a gyakorlat csak kárt okoz a realgazdaságnak, ahogyan most is látjuk, ahogyan az Egyesült Államok lakáspiacán a spekuláció nemzetközi pénzügyi válságot váltott ki.

Ezért véget kell venni annak a gondolatnak, hogy a tőke szabad mozgása a növekedés és a gazdagság felé vezető út. Ez a szabad mozgás csak a spekulánsok és az adóelkerülők javát szolgálja. Merem állítani, hogy az egyszerű polgárok és azok az emberek, akik vállalatokba akarnak befektetni és áruk adásvételét kívánják megfinanszírozni, jól megvannak azzal, ha ellenőrzik, hogy ki mozgat nagy pénzösszegeket határokon át, és milyen célból. A tőkemozgások ellenőrzése a demokráciának nagyobb bepillantást és a befolyás lehetőségét adná.

Mi tehát a megoldás az azonnali válságra? Az adófizetők által finanszírozott biztonsági háló garantáltan növelné az agresszív, spekuláns külső politikát a pénzügyi szektorban, és a kapitalizmus legrosszabb fajtáját segítené elő. A bankoknak maguknak kell megtisztulniuk az összeomlások és a válságok után; az nem a nemzeti bankok és így nem az adófizetők feladata. Egy dán pénzügyi tanácsadó, Kim Valentin egy maguk a bankok által finanszírozott mentőlapot javasol. Kulcsfontosságú, hogy a bankok hozzájárulása az új alaphoz elég nagy legyen, hogy valódi érdekük fűződjön ahhoz, hogy egymást szemmel tartsák és beavatkozzanak, amikor a válság közeledik, mert hogy maguknak kell a helyreállítást megfizetniük.

Az javaslatom, hogy használjuk az EU-t ahhoz, hogy szigorú szabályokat fektessen le a bankok mentőalakjai méretére vonatkozóan. Ez abban is segítene, hogy teljesítsük az ENSZ főtitkára Ban Ki-Moon kívánságát a felelős globális gazdaságpolitikát. A bankoknak fel kell hagyniuk az olyan magatartással mint ahogyan az a gyermek viselkedik, aki még soha sem esett le és nem tudja, hogy megütheti magát.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). - Elnök asszony, én nem osztom azon kollégáim nézetét, akik a Bizottságot hibáztatják az eredmények hiányaért. Azt hiszem a legnagyobb hiba, amit az Európai Bizottság elkövetett volna, ha azt hiszi, hogy a még több szabályozás mindig a legjobb válasz. A Bizottság valamennyi javaslatának arányosnak, kiegyensúlyozottnak és jól célzottaknak kell lennie.

Mostanáig én mérsékeltlen elégedett voltam azzal, ahogyan a Bizottság reagált, és bízom abban, hogy a Bizottság rendelkezik a megfelelő eszközökkel, a pénzügyi szolgáltatások szabályozási keretének javítására. Az ilyen javításoknak elsősorban a meglévő jogszabályokra és jogalapra kell épülniük. Másodsorban a puha jog intézkedéseit kell figyelembe venni, és végül, ha másképpen nem lehet javulást elérni, akkor kell az új jogi szabályozáshoz fordulni.

Néha úgy érzem, hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy mi már mennyi mindent megtettünk Európában. 2000 óta végigmentünk a pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó jogszabályaink komoly átdolgozásán, és már is aktualizáltunk sok vonatkozó rendeletet. Modern és szofisztikált jogi keretekkel rendelkezünk Európában. Azt hiszem, azt már most követik a legtöbben Amerikában, így nem hiszem, hogy radikálisan módosítanunk kellene megközelítésünkön.

Végül szeretném azt mondani, hogy természetesen figyelembe kell venni, hogy a felügyeleti keretek nem olyan jók, mint lehetnének. Az ECOFIN útiterve alapján ki kellene dolgoznunk azt a módszert, ami szerint a felügyelők dolgoznak Európában, de emlékeznünk kell a dolgok globális mértékére is. Emlékeznünk kell, hogy a mai világban a pénzügyi iparág valószínűleg a leginkább globális iparág és nem cselekedhetünk vákuumban. Emlékeznünk kell arra, hogy együtt élünk a külvilággal, és meg kell próbálnunk normákat, kölcsönös elismerést és a transzatlanti szereplőkkel való konvergenciát kidolgozni – mert ez az út a jelenlegi nyitott verseny felé – és nagyon jó szabályokat kell kidolgoznunk a lakossági ügyfelek védelmére, valamint arra, ahogyan ezek a dolgok előre vihetők.

Végül egy megjegyzést az EKB-ről. Azt hiszem köszönetet kell mondanunk az EKB-nak. Az EKB nagyon jól végezte munkáját. Az európai gazdaságra háruló következmények mind a pénzügyi gazdaságban és a reálgazdaságban sokkal súlyosabbak lettek volna az EKB nagyon jó teljesítménye nélkül a likviditást illetően. Azt hiszem, ezért gratulálnunk kell az EKB-nak.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök asszony, Jouyet úr – nagyon sajnáljuk, hogy a felelős miniszter nem lehet itt – biztos, a szocialisták a piac támogatói, de azt is tudják, hogy bármilyen piacon vannak becsületes kereskedők és vannak tolvajok, ami azt jelenti, hogy szükség van a rendőrségre. Elképesztő, hogy amikor az ember megpróbál egy modern rendőrséget beállítani, hogy szembeszálljon a modern tolvajokkal, akkor hirtelen archaikussággal vádolják.

Modern felügyeletre és szabályozásra van szükségünk. Itt nem áll fenn az a veszély, hogy belerohanunk amolyan Sarbanes-Oxley féle meggondolatlan és elhamarkodott jogszabály elfogadásába, mivel a válság már több mint egy éve megkezdődött. Amikor McCreedy úr 2007. szeptember 11-én felszólalt a Gazdasági és Monetáris Bizottságban, ő a hitelminősítőkre mutogatott főbűnösneként. Több mint egy évvel később még mindig nincs előttünk javaslat. Nem hiszem, hogy ez jobb szabályozásként leírható lenne.

Ami a 2007. októberében és decemberében összeállított útitervet illeti, itt van előttem, és én pontról pontra ellenőriztem. Egészen őszintén, először is ezt az útitervet feltehetőleg nem olyan szintű válságra tervezték, mint amit ma tapasztalunk, és másodszor, ha megnézem, hogy miként tartották be az ütemtervet, nos, azt sem tudom hol kezdjem ennél a kérdésnél.

A francia elnök bejelentett egy tervet: el fogja ítélni a felelősöket és mindenkit összegyűjt az asztal köré tárgyalásokra. De mit akar megvitatni? Visszatérni a pénzügyi stabilitási fórum által összeállított útitervhez, amit senki sem tud végrehajtani, mert a pénzügyi stabilitási fórumon senkinek sincs erre felhatalmazása?

Ő mindezt javasolja, mégis a válságra adott első reakciója az volt, hogy elrohant Londonba 2007 őszén, hogy jóváhagyja Gordon Brown stratégiáját egy korai riasztórendszer létrehozásáról, a helyett, hogy megerősítenék Európának a probléma megoldására vonatkozó képességét, amit ma Barroso úr Washingtonban véd. Remélem, rá tudja majd venni a biztosát, Charlie McCreedyt, hogy az európai intervenció a pénzügyi piacok szabályozását és felügyeletét illetően olyan erőteljes legyen mint amennyire szükséges.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

(Mikrofonon kívüli megjegyzés Purvis úrtól a felszólalásra rendelkezésre álló időről)

Elnök. – Sajnálom. Én félbeszakítottam Kauppi asszonyt és félbeszakítottam Berès asszonyt. Én általában méltányos vagyok Purvis úr.

Daniel Dăianu (ALDE). - Elnök asszony, csak a kapzsiságot, az eufóriát és az olcsó pénzt kell hibáztatnunk ezért az egész zűrzavarért? Mi van a kockázatokkal kereskedő bankmodell, az originate-and-distribute modell hibáival, ami megnövelte a rendszerkockázatot? Mi van az etikátlan, torz fizetési rendszerekkel, amelyek ösztönözték a meggondolatlan kockázatvállalást? Mi van a szemétnak adott befektetési osztályú értékekről? Mi van azzal, amikor a bankok kaszinójellegű tranzakciókat folytatnak? Mi van az „árnyék” bankszektorral, annak szélsőséges tőkeáttételével és spekulációjával? A politika alkotói miért nem tanultak a korábbi válságokból, bár szigorú figyelmeztetéseket kaptak? Csak emlékezzenek arra, amit Lamfalussy, Gramlich, Volcker és Buffett mondtak évekkkel ezelőtt.

Nevetségesnek tartom azt az érvet, hogy a szabályozás elfojtja a pénzügyi innovációt. Nem minden pénzügyi innováció egészséges. Tűrnünk kellene a kvázi nemzetközi Ponzi rendszert, amint az az elmúlt évtizedben mérgező termékek révén fejlődött? Az előttünk lévő kérdés most a megfelelő szabályozás és felügyelet hiánya és az, hogy rosszul értjük a pénzpiacokat, ahogyan működnek és rosszul értjük a rendszerkockázatot. A szabad piac nem a szabályozatlan piac szinonimája. A korrekció nagyon fájdalmas lesz, különösen az Egyesült Államokban, de Európa sem immúnis a gazdaság lassulásával szemben. A megoldás nem lehet toldozott-foltozott – vegyék figyelembe, hogy a piacok globálisak. A bizalom helyreállításához nemzetközi koordinációra van szükség.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót.)

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

Roberts Zile (UEN). – (LV) Az hiszem, ismerős kifejezést használhatunk a pénzpiacok helyzetének leírására: „A bulinak vége, és most itt a macskajaj.” Valaki drágán megfizet az elrontott gyomorért, de természetesen vannak olyan államok és vállalkozások, amelyek profitálni fognak ebből a rendkívül rossz helyzetből. Más szavakkal, többféle energia erőforrás van, és különösen a fejlett államok és vállalkozások ebbe az irányba tolták el extra nyereségüket, ez viszont egyértelműen megváltoztatja a világban a politikai befolyás centrumát és egyensúlyát. Nézetem szerint Európában a kicsiny új EU-tagállamok a legveszélyeztetettebbek ebben a helyzetben. A téves strukturális és adópolitika az erőteljes gazdasági növekedés időszakában most nyilvánvaló gazdasági és társadalmi veszélyeket hoz létre a legtöbb ilyen államban, többek között saját hazámban, Lettorszámban.

Az euróövezet államai bankjai által folyósított belső magán euró kölcsönök nagy volumene a bankszektorban a devizakülföldi pénz nagy aránya és a gyors növekedés az európai euróban kifejezett átlagbér szintek felé a nemzeti valuták ártéríteléséhez vezethet. Ebben az esetben az euróövezeti pénzügyi intézeteknek történő hosszú távú visszafizetés új teherre válhat az ilyen tagállamok polgárai és vállalkozásai számára. Ha a nemzeti valuta árfolyamfolyosója az euró tekintetében kibővül, akkor a már is magas infláció tovább nőhet, és tovább késleltetheti az új tagállamok belépését az euróövezetbe.

Ha a magánkölcsönök összege a GDP kétszámjegyű százalékát teszi ki, az ilyen államok polgárai nem lesznek optimisták. E helyett ez markáns politikai pesszimizmust okoz, és hatással lesz arra is, hogy a közvélemény mit gondol az Európai Unióról mint intézményről, az ezzel a Parlament szempontjából járó következményekkel együtt, politikai értelemben az új tagállamokban.

John Whittaker (IND/DEM). - Elnök asszony, dül a pénzügyi válság és az eurózóna országai recesszióval szembesülnek. Ismételtén azt mondják nekünk, hogy erre a válasz az, hogy még több szabályozásra van szükség ahhoz, hogy a pénzügyi szektor jobban működjön.

Nekünk azonban most van problémánk, és a probléma felmerülése után a szabályok megváltoztatása nem segít bennünket ennek a problémának a megoldásában.

Arra sürgetem a képviselőket, hogy fontoljanak meg egy teljesen más reakciót a jelenlegi gazdasági nehézségekre. Ez egy jelzés, hogy nem folytathatjuk úgy, ahogy eddig, és hála a túlságosan olcsó kölcsönöknek,

és a túlságosan olcsó importnak, mindannyian tovább nyújtózkodtunk, mint ahogyan a takarónk ér, és nem folytathatjuk a fogyasztást ugyanebben az ütemben.

Az alkalmazkodás fájdalmas lesz, de szükséges, és ezekben a nehéz időkben van még egy üzenet, ami ugyan bölcsebb, de ezekben az intézményekben nem hallható. Ez pedig az, hogy az EU nem folytathatja masszív jogalkotási programjaival például az egészség és biztonság, a fogyasztóvédelem, a társadalmi egyenlőség nevében, mert mindezeknek a rendszereknek az általános hatása az, hogy hozzájárul a költségekhez és szétzúzza azt a produktív tevékenységet, amelytől prosperitásunk függ.

Ezekben a nehéz időkben az egyetlen üzenet, amit hallani kellene az, hogy az európai országok már nem engedhetik meg maguknak az Európai Uniót, intézményeit és jogszabályáradatát.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, szeretnék nagyon egyértelműen fogalmazni tekintettel a padosoromból kifejtett igen változó véleményekre.

Először is a jelenlegi válság nem valami bibliai átok vagy az istenek büntetése. A piacok megbuktak és ezek a bukások olyan intervenciókat váltottak ki, amelyeknek maga Keynes is örült volna. Ha a piacok megbuktak, akkor korrigálnunk kell azt, ami a piacokban megbukott, más szavakkal, tennünk kell valamit.

Ez a valami többféle dolgot érint. Először is, a beteget sokterápiában kell részesítenünk, hogy kihozzuk jelenlegi kómájából. Emlékeztetem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy bár a likviditási problémákat az Európai Központi Bank meg tudja oldani, a fizetőképességgel kapcsolatos problémák azonban közvetlenül is érintik önöket: a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat.

Másodszor: hogy ez ne következhesen be újra, tudnunk kell, hogy mi az, ami a piacokon elbukott és melyek azok az elvek, amelyeket újra létre kell hoznunk. Sikertelenséget láttunk a kockázatkezelésben, a kormányzásban és végül az etikában.

Ez azt jelenti, hogy helyre kell állítanunk néhány alapelvet: az átláthatóságot a termékekben, a társaságokban és a piacokban; a vezetők felelősségét; a pénzügyi gazdaság és a reálgazdaság közötti bizalmat, valamint a politika központi szerepét.

Egyetértek a Tanáccsal, hogy a teljes dereguláció időszakának vége. Sem a piacok, sem az ipar nem tudja önmagát szabályozni.

Az utolsó recept – amelyre szükség van a beteg beoltásához és annak biztosításához, hogy ez ne forduljon elő többet vagy más módon – hogy folytatnunk kell a piaci integrációt. El kell érniünk a kellően kritikus méretet, mint ahogyan ez megtörtént az Egyesült Államokban. Létre kell hoznunk az euró demokráciáját, hogy valutánknak legyen hatása a világban egy globális krízis idején. Végül, felül kell vizsgálnunk a sikertelennek bizonyult szabályozási keretet és felügyeleti keretet.

Én ezért nem értek egyet a puha jogalkotással, a magatartási kódexekkel vagy az önszabályozással. Tőlünk függ, hogy tudunk-e választ adni a népeinknek, akik végül is megfizetik a számlát.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Egy percben milyen következtetést vonhatok le a jelenlegi válságból? A válság annak eredménye, hogy úgy döntöttünk, nem fogjuk megfelelő módon felügyelni a pénzügyi piacok tevékenységeit. A kompetens szabályozás nem megöli a piacokat, hanem épp ellenkezőleg, alapvető fontosságú a fennmaradásukhoz. Vannak emberek, akik felelnek a veszteségekért, de most már olyan polgárok is vannak, akik az ő túlzásaiért és az állami felügyelet sikertelenségéért fizetik meg az árat.

Már jó ideje voltak figyelmeztetések. A tegnap a Parlament által nagy többséggel elfogadott Rasmussen-jelentés konkrét javaslatokat tesz a túlzott tőkeáttétel, az átláthatóság hiánya és az összeférhetetlenség kockázatairól, de ez a jelentés a szocialista képviselőcsoport által a válság 2007-es kezdete előtt évekkel megkezdett munkából származik.

Az Ieke van den Burg és Daniel Dăianu által készített saját kezdeményezésű jelentés ugyanezt az irányvonalat követi. Az Európai Unió nagy partner a nemzetközi összefüggésben, és én gratulálok Almunia biztosnak a mai bejelentéséhez; de vajon McCreevy biztos egyetért-e ezekkel? A Bizottság ezen ügyekben tanúsított bénultságára nincs mentség. A Parlament megteszi, amit tennie kell. A többi intézménynek is így kellene cselekednie.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - Elnök úr, sajnálom, hogy Schulz úr már elment. Csak arra akartam rámutatni, hogy túl korai még azt mondani, hogy ki megy csődbe, mert egyelőre senki sem tudja, hogy a mérgező eszközök végső befektetői kik voltak. Lehet, hogy azok állami tulajdonban levő bankok voltak.

Ezzel együtt is, szeretném, ha az eseményeket tágabb nézőpontból vizsgálnánk, és szeretnék emlékeztetni arra, hogy a Parlament már ez év elején előterjesztett néhány érvényes javaslatot, amelyeket azonban sem a Tanács, sem a Bizottság nem fogadott el. Először is, kértük, hogy az EU-szintű gazdasági irányítást hozzák összhangba a globális fejleményekkel és aktualizálják a tág gazdasági iránymutatásokat. Ugyanakkor javasoltuk az EU versenyszabályai nyomatékos betartásának biztosítását és azt, hogy ne engedjék a kis- és közepes vállalkozások kiszorítását a piacról, sem pedig az olyan monstrumok létrehozását, amelyek túlságosan nagyok ahhoz, hogy elbukhassanak. Elő kell mozdítanunk és meg kell őriznünk hagyományos nemzeti üzleti kultúránkat, mert az Európai Unió jelszava „sokszínűségben vagyunk egyek”.

John Purvis (PPE-DE). - Elnök úr, reméljük, hogy az amerikai javaslat a mérgező eszközök felvásárlására működni fog, mert ha nem, a fertőzés minden bizonnyal áterjed ide is. Szeretném, ha Jouyet és Almunia úr biztosítana bennünket, hogy a védelmi rendszerünk valóban a helyén van. Vajon készen állnak-e az utolsó mentővár hitelezőink arra, hogy megfeleljenek a legrosszabbnak is, ami egy ilyen helyzetben előfordulhat. Most már likviditási problémáról fizetőképességi problémára térünk át.

Igaz, hogy megfelelő időben felül kell vizsgálnunk a szabályozás adta védelmünket, ezt azonban nem lehet és nem szabad elszietve, a válság kellős közepén megtenni. Ezzel kockáztatnánk, hogy túlreagálunk, hogy sürgéstelen, rossz irányú, túlzottan drákói feltételeket szabunk meg, amelyek csak ronthatnak a gazdaságainkba való befektetések kilátásain és a jövő munkahelyein.

A legfontosabb dolog, amit azonnal el kell érünk, az a bizalom helyreállítása. Almunia úr, ön ezt a szót többször is említette. Lássuk, miként foghatunk hozzá.

Sürgetem a világ legfontosabb gazdaságainak vezetőit Amerikában, Európában, a Közel- és a Távol-Keleten, hogy napokon belül üljenek össze, és egyhangúan biztosítsák a világot, hogy mindent, ami szükséges a lángok kioltásához, egyértelműen biztosítani fogják függetlenül attól, hogy a lángok hol törnek fel. Csak a lángok és a zsarátnok kioltása után fordulhatunk a halottszemléhez, ahhoz, hogy mindez miért történt meg és mit kell tennünk annak érdekében, hogy ne fordulhasson elő többet.

A bizalom az a létfontosságú alap, amelyen a reszkető pénzügyi rendszer és a reszkető világ gazdaság nyugszik. A szabadpiaci gazdaságok legmagasabb szintű politikai vezetői – micsoda csúcs – feladata, hogy összeüljenek – nincs mentővár, nincs tartózkodás, nincs érvelés – és magukra vállalják a bizalom helyreállításaért a teljes felelősséget.

Wolf Klinz (ALDE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Henry Paulson pénzügyminiszter az elmúlt néhány hetet „megszégyenítő” időszaknak nevezte az Egyesült Államok számára, amikor feltárta 700 milliárd dolláros mentőcsomagját az ország megroggyant pénzügyi szektora számára.

A helyzet az Egyesült Államokban valóban riasztó. Az Egyesült Államok pénzügyi rendszere befektetési bankjaival, fedezeti alapjaival és strukturált termékeivel, amelyek nem tartoznak a szokásos bankfelügyelet alá, valamint sok, egy célú vállalatot keresztül végrehajtott üzleti műveletével, amelyek nem jelennek meg semmilyen mérlegben, gyakorlatilag összeomlott. Nem valószínű, hogy ez gyorsan, eredeti formájában helyreállhat. Az utolsó két tisztán befektetési bank – a Goldman Sachs és a Morgan Stanley – már átálltak a kereskedelmi banki szektorba. Illúziónak bizonyult a mindenki számára elérhető olcsó pénz ígérete az egyre nagyobb növekedés, nyereség és likviditás táplálásához: az ilyen állandó mozgás egyszerűen nem létezik. A mindenki számára adósságra épülő magas életszínvonal autóval, házzal és minden mással már az élet elején egyszerűen nem tartható fenn hosszú távon. A reálgazdaság utolért bennünket: foglalkoztatás nélkül nincs megtakarítás, megtakarítás nélkül nincs befektetés és befektetés nélkül nincs fenntartható növekedés.

Nekünk európaiaknak tanulnunk kell az amerikai katasztrófából. A költségvetés konszolidálásának nincs alternatívája. A pénz nem terem a fán. Az olcsó pénz bőséges kínálata, amit a szocialisták követelnek állandóan az EKB-től, nem fogja megoldani a problémát; sőt egyszerűen rosszabbá teszi.

A Bizottságnak végre kell hajtania azokat a javaslatokat, amelyek bírják az Európai Parlament támogatását az értékpapírosítás, a strukturált termékeknek a kezdeményező könyveiben való vezetése, a fokozott felügyelet, a piaci résztvevők számára a magatartási kódex és egyéb intézkedések tekintetében a lehető leggyorsabban, ám arányosan és szorgalommal.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). - (FR) Elnök úr, Jouyet úr, biztos úr, szeretném azzal kezdeni, hogy köszönetet mondok Jouyet úrnak, hogy rendelkezésünkre áll, és azért, hogy nagy hozzáértéssel tesz tanúbizonyságot minden területen.

Nem mehet tovább, hogy Európa időről időre megszenvedi azoknak a válságoknak a következményeit, amelyek gyökere az amerikai kapitalizmusban rejlik. Ezt az előző felszólalók már elég világossá tették. Ez az álláspont nem az Egyesült Államokkal szembeni ellenségeskedés álláspontja. Ez abból a nyilvánvaló tényből ered, hogy a válság súlyosan rossz működés eredménye, amelyet erőteljesen orvosolni kell. Az önszabályozás nem elég.

Ma azonban a válság globális. Jouyet úr korábban azt mondta, hogy új intézkedésekre – jogalkotásra és szabályozásra – van szükségünk, meg arra, hogy értékeljük a bankok mérlegét és fizetőképességét, az állami befektetési alapokat, a fizetéseket, az átláthatóságot, a felügyeletet és a számviteli szabványokat. Mindezekre építenünk kell, és ezeket javítanunk kell.

Sokszor elmondták már, hogy helyre kell állítanunk a pénzügyi rendszerbe vetett bizalmat, ami a gazdasági élet szerves része. Én nem értek egyet az itt hangoztatott kritikával, és e tekintetben úgy vélem, hogy a francia elnökség gyorsan reagált. Az Európai Unió nevében felszólaló Sarkozy elnök által beterjesztett javaslatok erőteljes jelzést adtak New Yorkban és az általa javasolt kiterjesztett G8 találkozó lehetővé teszi a világ különféle gazdasági szereplői számára, hogy összegyűljenek egy asztal köré, ami valóban lényeges lépés.

Ahhoz, hogy globális szabályokkal álljunk elő, nem rendezhetjük az ügyeket egyszerűen Európában. Természetesen szükség van a haladásra Európában, és e vonatkozásban sajnálatos, hogy a cselekvés némiképp lassú volt. Azonban a szabályokat nemzetközileg is el kell fogadni. A gazdaság globális, ami azt jelenti, hogy szabályainak is globálisaknak kell lenniük.

Rengeteg munka áll előttünk, és bízom benne, hogy a korábban Jouyet úr által bejelentett intézkedések biztosítani fogják, hogy az elkövetkező hetekben és hónapokban megtaláljuk a lehetséges megoldásokat. Butaság volna azt gondolni, hogy ezeket az ügyeket néhány perc alatt meg lehet oldani.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, az elmúlt néhány napban hatalmas felfordulást láttunk az Egyesült Államok pénzügyi rendszerében, és akkor még finoman fejeztem ki magam. Az egyik vezető hír az volt, hogy a Lehman Brothers Holdings rákényszerült, hogy hitelezőitől csődvédelmet kérjen. Ebben az összefüggésben két dologra szeretnék rámutatni. Először is, az Egyesült Államok egy hatalmas támogatáscsomagot tervez. Ez azonban nem vet véget a válságnak, és nem véd meg bennünket további meglepetésektől, ahogyan az események kitudódnak.

Másodszor, igen, szükség van annak megállapítására, hogy melyek azok a szabályozási mechanizmusok, amelyek javíthatók, és ahol nagyobb átláthatóságot hozhatunk létre. Sajnálatos módon azonban a több és jobb szabályozás nem fogja kizárni az összes kellemetlen meglepetést, ami előfordulhat a pénzpiacokon a jövőben, mert nem ismerjük az összes létező banki mechanizmust.

Miért mondom ezt? Hadd adjak önöknek egy példát. Meglepetések merülhetnek fel például a bankok közötti nettósítási megállapodásokban, amelyek nagyon fontosak a kockázatok minimalizálásában. Természetesen a bankok a nettósítási megállapodásokat csak akkor vehetik figyelembe a kockázatértékelésben, ha ezek a megállapodások a törvény szerint végrehajthatók. A jövőben a jogszabályok vajon kizárhatják a nettósítási megállapodások érvényességével kapcsolatos bizonytalanságokat? Nem hiszem. Nézetem szerint, még a hibátlan és megbízható szabályozás sem zárja ki a jövőbeni kellemetlen meglepetéseket.

Manuel António dos Santos (PSE). - (PT) Elnök úr, a jelenlegi pénzügyi válságra, amely rövid távon gazdaságivá, és minden bizonnyal szociálissá, talán még politikaivá is válik, számítani lehetett volna, mert előre jelezhető volt. Szégyen, hogy az ultraliberális dogmatizmus és a pénzügyi spekuláció gazdasága, az úgynevezett „ördög gazdasága” fölénybe került a szociális aggályokkal, és a vállalkozói szellem és cselekvés gazdaságával szemben, mert az az egyedüli olyan gazdaság, amely képes gazdagságot generálni és polgárokat szolgálni.

A szabályozás megbukott, amint Almunia biztos kijelentette. Megbukott, és most radikálisan felül kell vizsgálni a büntetés után. A világ pénzügyi rendszerének válsága strukturális, ezt is Almunia biztos mondta. Következésképpen nem elegendő, ha pusztán a rendelkezésünkre álló politikai eszközöket használjuk. Az Európai Központi Bank hozzáállása, amely ragaszkodik azoknak az orvoslathoz az alkalmazásához, amelyeket a jelenlegi betegség elvet, az ECOFIN Tanács egyes tagjainak vakon optimista autizmusa, akit mindössze 15 nappal ezelőtt meglepődésüknek adtak hangot a válság méretei miatt, és McCreevy biztos hozzáállása, aki úgy tesz javaslatot valaminek a megváltoztatására, hogy minden maradjon változatlan, elfogadhatatlanok.

A Bizottság felelőssége most az, hogy felhasználja összes eszközét és nyomást gyakoroljon a tagállamokra, hogy azok új eszközöket hozzanak létre. Ez a felelősség különösen vonatkozik arra, hogy vegyék figyelembe az Európai Parlament által a Rasmussen-jelentést követően tett korrekt és ambiciózus ajánlásokra.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) Azt mondják, el lehet szaladni a globalizáció elől, de nem lehet előre elrejtőzni. Ugyanez vonatkozik a globális pénzpiacokra. Mindaddig, amíg szerte a világon volt nyereség, volt normalitás; most hogy veszteségek vannak, ez a kapitalizmus hibája. Véleményünk szerint a felelősség nagymértékben az államot terheli, mivel elfeledkezett az egyik fő infrastruktúrájáról, a pénzügyiről, ami éppen olyan fontos, mint az utak, a vasutak és a légítársaságok.

Amit az Egyesült Államok, az Európai Unió és a tagállamok megpróbálnak most tenni, az az, hogy megalapozzák az új infrastruktúrát: a globális pénzügyi infrastruktúrát. Sajnálatos módon az állami intervenció meglehetősen késői. Ez nem új szabályozás, hanem fluidizálás, a globális pénzügyi áramlások felügyelete és valamennyi államnak részt kell vennie benne, lehetővé téve, hogy a pénzügyi rendszer így visszanyerhesse hitelességét.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr, hétfőn McCreedy biztos azt mondta nekünk, hogy nem a fedezeti alapok és a magántőke okozta a jelenlegi zavart. A mai *Guardian* arról számolt be, hogy tegnap kiderült, a milliárdos John Paulson egyike volt azoknak a fedezeti alap vezetőinek, akik fedezetlenül értékesítettek angol bankrészvényeket és közel 1 milliárd fonttal spekuláltak arra, hogy részvényeik drámai módon fognak zuhanni. Az ő New York-i székhelyű Paulson & Co cége volt a tavalyi év legsikeresebb fedezeti alapja, miután később a hitelszűkében mérgezővé vált másodlagos jelzálogok ellen spekulált. A Paulson & Co négy vezető bankra fogadott, beleértve a HBOS-t, amely rákényszerült, hogy múlt héten részvényei hirtelen összeomlása után hozzájáruljon a Lloyds TSB általi mentőátvételhez.

Ha McCreedy biztos nem hajlandó valamennyi pénzintézetet szabályozni, akkor rá kell kényszeríteni, hogy lemondjon. A Bizottságnak felelőssége van annak biztosításában, hogy ezek az intézetek ne lophassanak a nyugdíjalapok, a megtakarítások és a munkahelyek zsebéből. Meg kell őket állítani, és ezt csak úgy lehet megtenni, ha a területet átláthatóvá tesszük és szabályozzuk. A piac úgynevezett „láthatatlan keze” valójában zsebtolvaj, és annál láthatatlanabb, minél több zsebet meglop.

Elnök. – Úgy vélem De Rossa úr azt javasolja, hogy McCreedy biztosnak ajánljunk fel egy előfizetést a *The Guardian*-re. Az elnök hivatala megvizsgálja ezt.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök úr, minden indokunk megvan arra, hogy reagáljunk az ésszerűtlen kompenzációs és jutalmazási rendszerekre. Azt hiszem, ezt mindannyian meg tesszük, és ez teljesen érthető, ezzel együtt is azt kell mondanom, hallgatva ezt a vitát, hogy nem a harsány politikai retorika a globális pénzügyi válságok megoldása. Ne tűnjenek úgy, mint akik a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntenék, és ne fokozzák azt a pánikot, ami a pénzpiacokon a múlt héten dúlt. Ez nem történhet meg ebben a házban. Ésszerűeknek kell lennünk, józanoknak. Ezt a felelősséget bízták ránk a szavazóink. Barátaink, kiegyensúlyozott álláspontot kell képviselnünk, jó és hatékony szabályokat és törvényeket kell megalkotnunk, amelyben van mozgástere a növekedésnek és az önszabályozásnak. Ezt a harsány retorikát hallva én aggódom. Nyugtalanít, és attól ez egy túlszabályozott pénzügyi közösséghez vezet, amely nem lesz képes teljesíteni azt a növekedést, amelyre oly nagyon szükségünk van. A szavazóink növekedést és a több munkahely megteremtésének reményét várják el tőlünk.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, a Tanács hivatalban lévő elnöke, hölgyeim és uraim, döbbsen hallgattam a szocialisták és a kommunisták nézeteit, akik azt állítják nekünk, hogy itt a rendszer bukásáról van szó. Nyilvánvalóan rövid a memóriájuk, mert hogy ők azok, akik a 20. században csődbe juttattak minden a kezükbe került gazdaságot. A probléma globális és ezért a megoldásnak európainak kell lennie.

Ami a pénzügyi kérdést illeti, biztos úr, szeretném tudni, hogy végre kívánják-e hajtani az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 105. cikkének (6) bekezdését, amelynek alapján a Tanács a Bizottság javaslatára egyhangúan eljárva az Európai Központi Bankot megbízhatja a hitelintézetek prudenciális felügyeletével. Úgy vélem, ma a polgárok azt gondolják, itt az ideje, hogy figyelemmel kísérjük a pénzügyi rendszerek prudenciális felügyeletét szolgáló megoldásokat. Európai szabályozáspolitikai nélkül nem építhetünk belső piacot.

Dariusz Rosati (PSE). - Elnök úr, ez a válság bebizonyította, hogy a globális pénzügyi rendszer hibái súlyosak. Először is, a felügyeleti hatóságok nem tudták megakadályozni a befektetők felelőtlen magatartását. Láttuk azoknak az új pénzügyi instrumentumoknak a kifejlődését, amelyek nem kellően átláthatóak és nem teszik lehetővé a megfelelő kockázatértékelést. Másodszor, a pénzintézetek tulajdonosai és részvényesei nem tudták

saját vezetőiket megfelelően felügyelni, akik égbekiáltó fizetéseket és jutalmakat fizettek maguknak és ugyan miért? Azért, hogy a vállalataikat a csődbe vitték!

Legalább ezen a két területen sürgős cselekvésre van szükség. Mi nem akarjuk az amerikai leolvadási forgatókönyv megismétlődését Európában. Nem akarunk olyan helyzetet Európában, amelyben a pénzügyi vállalkozások vezérigazgatói tízmillió dollárral a zsebükben távoznak, miközben ott hagyják a számlát az adófizetőknek. Elvárjuk, hogy a Bizottság komoly intézkedést hozzon ezzel kapcsolatban.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács hivatalban lévő elnöke. – (FR) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a képviselőknek ezért az izgalmas vitáért. Órákig maradhatnánk még itt, mivel a téma minden bizonnyal nagy vitát érdemel, és az itt megosztott gondolatok lebilincselőek. Sajnálatos módon azonban az időnk korlátozott.

Én a következő következtetéseket vonnám le. Először is, ami a laissez-faire megközelítést és a szabályozás hiányát illeti, figyelemmel arra a visszafogottságra, ami a munkakörömmel együtt jár, azt hiszem nagyon egyértelműen fejeztem ki magam. Véleményem szerint túl kell lépniünk a szabályozás/nem szabályozás vitán. A pénzügyi dereguláció ma már elavult gondolat. Erőteljes modern pénzügyi szabályozás lesz a megoldás mostantól. El kell fogadnunk; de túl kell mennünk azon, amit eddig tettünk.

Ez az első pont, amit le akartam szögezni, rendkívül egyértelműen. Nagyon gondosan figyeltem arra is, amit Koch-Mehrin asszony mondott, és megismétlem azt, amit ő mondott, nevezetesen, hogy a szabályozás nem a piac ellensége. Mindenkinek meg kell felelnie a rá háruló felelősségnek. Az állami hatóságok feladata a szabályozás és a hatályban lévő szabályok kiigazítása, mert a rendszer stabilitása az egyes megtakarítók védelme és a betétesek védelme van veszélyben. Azt mondanám Wurtz úrnak: ez a válság a foglalkoztatást és a növekedést is fenyegeti, amelynek közvetlen hatása van reálgazdaságra. Ezért kell cselekednünk, a legkevésbé gazdagok érdekében is, méghozzá gyorsan.

Második vélekedésem az, hogy Európának a kibővített nemzetközi együttműködés keretében kell cselekednie. Ennek nincs alternatívája. Amint elmondták, Európának hallatnia kell a hangját, különben az amerikai megoldások hatásai alá kerül. Ez már megtörtént a Sarbanes-Oxley törvény esetében. Láttuk, hogy ennek milyen következményei voltak egyes európai vállalatok számára; láttuk, hogy annak milyen hatása volt a számviteli és a piaci szabványokra.

Kezdhetjük most. Az egyetlen előnyünk az, hogy ma Európa, amint Almunia és Sarkozy elnök egyaránt hangsúlyozta, szilárdan állhat elő, hallathatja hangját a nemzetközi szinten, kezébe veheti a gyeplőt, és ezzel kezdeti előnyhöz juthat. Felhívom az európaiakat, hogy koordinálják önmagukat, hogy az Unió jelenléte a nemzetközi színpadon erős legyen és gondolkozzanak el a nemzetközi pénzügyi struktúrákról és a nemzetközi szabályozó hatóságokról.

Ugyanis, ha nemzetköz intézkedéseket nem fogadnak el, nem panaszkodhatunk amiatt, hogy nincs más alternatívánk, mint az állami pénzeszközökhöz nyúlni, amelyeket egyébként meg akarunk tartani. Én nem ítélek, de e vonatkozásban szükség van egy bizonyos fokú következetességre. Tudnunk kell, hogy mit akarunk tenni, és ha Európa nem cselekszik, más pénzeszközökre kell támaszkodnunk a pénzügyi rendszer stabilizálásához.

Harmadik vélekedésemet már több felszólaló is említette, ide értve Schulz urat is. Igaz, hogy foglalkoznunk kell a fizetések kérdésével és a ciklikus piaci tevékenységekhez kapcsolódó nyereség problémájával. A piaci szereplők fizetésének kérdését is nemzetközi összefüggésben kell nézni. Nem én vagyok az első, aki ezt mondja. Gordon Brown is ezt mondta a múltban. Nekem logikusnak tűnik, és erről a kérdéstről mélyen el kell gondolkozni.

Nyilvánvaló, hogy ez nem csak gazdasági és pénzügyi válság, hanem egyben az erkölcs és a felelősség válsága is. Ez a gazdasági erkölcs válsága és érint minden szereplőt és minden politikai vezetőt, függetlenül vonzalmaiktól. Amint Wurtz úr és más felszólalók hangsúlyozták, a pénzügyeknek továbbra is a gazdaságot kell szolgálniuk; a gazdaság nem lehet a pénzügyek áldozata.

Amint elmondtam, el kell gondolkoznunk a pénzügyi intézetek szerepéről és a Bizottság javaslatai alapján a pénzügyminiszterek által összeállított útitervről. Beszéljünk a konkrét haladásról. Berès asszonynak azt mondom, hogy tovább kell mennünk, és ami a menetrendet illeti, gyorsan kell cselekednünk. Megismétlem, amit Almunia úr mondott: a Bizottságnak gyorsan kell cselekednie, mert a bizalom helyreállításáról van szó, és itt ezt le is zárom.

Bár akkor is, ha Európa kevésbé érintett, mégis fontos, hogy a bizalom üzeneteit küldjük ki. Ez cselekvést, nemzetközi együttműködést jelent, azt, hogy nem félünk a szabályokat kiigazítani, gyorsan cselekedni; azt

is jelenti, hogy legyenek javaslatok készen az Európai Tanács számára október 15-én, hogy alkalmazni kell a Parlament javaslatait, és amint elmondták, tudatában kell lennünk annak a ténynek, hogy olyan tranzakciókkal foglalkozunk, amelyek nem csak a likviditást, hanem az egész pénzügyi rendszer fizetőképességét is érintik.

Most a gazdasági bizalom az, ami újra indítja a növekedést, és ezért el kell vetnünk a dogmákat a határozott cselekvés érdekében, és fel kell használnunk a rendelkezésre álló teljes eszköztárat.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – Elnök úr, egyetértek mindazokkal, akik ebben a vitában hangsúlyozták, hogy reagálnunk kell; hogy reagálnunk kell pénzügyi rendszerünknek erre a nagyon nagy átalakulására; hogy tanulnunk kell a múlt hibáiból; és hogy együtt kell dolgoznunk – az európai intézményeknek – mert az intézményközi együttműködés nélkül mindannyian tudjuk, hogy csak sikertelenek lehetünk. A reagálás során együtt kell működnünk más játékosokkal is ebben a játszmában, és tudjuk, hogy a globális pénzügyi rendszerekről van szó. Ha nem lennének globálisak, akkor nem érintene bennünket úgy, ahogyan érint, így nem feledhetjük el, hogy vezetésünket, kezdeményezésünket és határozatainkat nagyfokú az álláspontunk körül kialakuló konszenzusnak kell követnie más partnerek és más játékosok részéről. Legyünk őszinték, ha nem így lesz, mi fogjuk megfizetni az egyértelműségünk, ám naivitásunk árát, és nem leszünk versenyképesek a pénzügyi iparágban, pedig továbbra is annak kell lennünk – nem csak hatékonyak, nem csak szigorúnak, nem csak a múltból való tanulásra képesek, hanem versenyképesnek is.

Amint már bevezető megjegyzéseimben elmondtam – és egyetértek az elnök megjegyzéseivel – rövid távú reakcióként azt értem, hogy teljes körűen végre kell hajtani az ECOFIN úttervét, amint lehetséges – és már rajta vagyunk a pályán, Berès asszony. A Nizzában néhány hete elvégzett értékelés rámutatott arra, hogy rajta vagyunk az ECOFIN határozatai elfogadásához vezető úton. Jövő héten kell előterjesztenünk a tőkekövetelmény irányelvre, majd néhány hét múlva a hitelminősítő intézetekről szóló irányelvre vonatkozó javaslatokat.

Ebben a Parlamentben és a Tanácsban nagyon fontos a II. fizetőképességről szóló irányelv lehető leggyorsabb elfogadása is. De az EU határain túl a pénzügyi stabilitási fórumnak továbbra is nagyon intenzíven kell dolgoznia; jelenleg ez egy nagyon fontos intézmény – a Lamfalussy-keret harmadik szintű bizottságai. Bennünket – a Parlamentet, a Bizottságot és remélem a Tanácsot is – nagyon nyugtalanít ezen a szinten néhány reakció esetében a hatékonyság hiánya, és ezek kulcsfontosságú intézmények, amelyeknek sokkal hatékonyabban kellene dolgozniuk, mint amikor néhány évvel ezelőtt ezeket létrehoztuk – a Bázeli Bizottság, a Nemzetközi Számviteli Szabvány Bizottság – ez kulcskérdés, amint Jouyet úr kifejtette. Tehát nem vagyunk egyedül. Gyorsan és hatékonyan kell reagálnunk, figyelembe kell vennünk azokat a nagy problémákat, amelyekkel szembesülünk, és ugyanakkor biztosítanunk kell, hogy vezetésünket mások is kövessék – és tudjuk, ez a helyzet sok más szabályozási területen is.

Strukturális szempontból sajnálatos módon ma nem tudunk mindenről dönteni, de igaz – és teljes mértékben egyetértek – hogy a szabályozás és a piacok közötti viszony a válság miatt megváltozik. Nyilvánvaló, hogy egyebek között a szabályozás is megbukott.

Azt hiszem, mindannyian egyetértünk, hogy intenzívebb kapcsolatra kell törekednünk az Egyesült Államok hatóságaival minden szinten, nem csak a mi feladatkörünkben Bizottságként, vagy a végrehajtó ágakban, hanem a Parlamentnek is a Kongresszussal, ami az Egyesült Államok problémái megoldásában kulcsszereplővé vált. Reagálnunk kell multilaterális szinten. Az összes, a pénzügyi rendszerben bekövetkezett fiasco – a nagy likviditáshiány, a túlzott kockázatvállalás, a kockázatkerülés alacsony mértéke, amint a múltban láttuk – Jouyet szavaival a *cupidité* – valójában ezeknek a globális egyensúlytalanságoknak az eredménye, amelyet a globális intézmények ezidáig nem tudtak megoldani, és nekünk cselekednünk kell egységesen európaiként, hogy meggyőzzük a globális szintér többi szereplőjét, hogy ha nem tudjuk ezeket a globális egyensúlytalanságokat rendezett módon kiigazítani, azok új problémákat hoznak létre a jövőben, és nekünk egyértelműbb és hatékonyabb módon kell önmagunkat az EU-n belül koordinálnunk.

Mi a gazdasági és monetáris unióban élünk. Van belső piacunk, van cselekvési tervünk a pénzügyi szolgáltatások integrálására, de még mindig sok a belső akadály és a hatékonyságtalanság. Azt hiszem, mindannyiunknak tudatában kell lennie annak, hogy ez további európai integrációt igényel, nem pedig további nemzeti reakciót vagy defenzív hozzáállást a tagállamok részéről.

Ezen túlmenően, figyelemmel kell lennünk a közép- és hosszú távon jelentkező kihívásokra, és ebben a nagyon nehéz környezetben meg kell őriznünk a Stabilitási és Növekedési Paktumot, a Lisszaboni Stratégiát, az energia és klímaváltozás stratégiát, amelyek rendkívül fontosak most. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy elfeledkezzünk arról, hogy nem csak nagyon nehéz rövid távú kihívásokkal nézünk szembe a pénzpiacok

szempontjából, hanem a közép- és hosszú távon az egész világgazdaság és a saját jövőnk előtt álló óriási kihívásokkal is.

Még egy utolsó szó: ez nem szerepel az útitervben, de rajta lesz a következő ECOFIN napirendjén, és a Bizottság teljes mértékben egyetért ezzel a kérdéssel. Gondolkoznunk kell az ügyvezető igazgatók és vezérigazgatók illetve mindazok, akik trendeket tudnak létrehozni, és akik a piacokon döntéseket tudnak hozni, szóval mindazoknak a díjazási rendszeréről. Elmondom önöknek – és ezt a Tanácsnak is címezem – 2004-ben a Bizottság – konkrétan egyébként kollégám, Charlie McCreevy – előterjesztett egy ajánlást, amely arra kérte a tagállamokat, hogy hozzanak döntéseket e tekintetben a rossz ösztönzők elkerülése érdekében. Vizsgáltuk, hogy azóta mi történt az elmúlt négy évben. A 27 tagállam közül mindössze egy reagált pozitívan erre az ajánlásra a Bizottság szempontjából. Így a Bizottság teljes mértékben egyetért ezzel a konszenzussal, hogy ezekkel a fontos kérdésekkel is foglalkozzunk.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), írásban. – Az Egyesült Államok pénzügyi rendszerét megrázkódtatta az elmúlt néhány napban, hogy a Lehman Brothers csődindítványt nyújtott be és a Merrill Lynch, hasonló összeomlástól tartva, hozzájárult ahhoz, hogy felvásárolja a Bank of America. A Dow Jones ipari átlaga 4,4 %-ot esett szeptember 15-én, két nappal később pedig újabb 4,1 %-ot. Szerke a világon a részvényárak csökkenése szeptember 15-17-én a befektetők számára mintegy 3,6 trillió dollár veszteséget okozott. Az AIG árfolyama több mint 90 %-ot zuhant a tavalyi 72 dollárról 2,05 dollárra. Az Egyesült Államok kormánya szeptember 16-án egy 85 milliárd dolláros mentőkivásárlással átvette az AIG irányítását. Ezek a fejlemények arra mutatnak rá, hogy az Egyesült Államok a legnagyobb pénzügyi válsággal szembesül a Nagy Depresszió kezdete óta. Ezek az események egy héttel az után történtek meg, hogy az Egyesült Államok szövetségi kormánya megszerezte az irányítást a Fannie Mae és a Freddie Mac, az óriás jelzáloghitel-intézetek fölött. A probléma az, hogy a Lehman Brothers és az AIG sok milliárddal tartozik hitelezőinek, nem csak az Egyesült Államokban, hanem Európában is. Készen áll-e Európa arra, hogy felfogja azt a sokkot, amelyet az Egyesült Államok piacával való elszakíthatatlan kapcsolata okozott? Vajon elegendő-e az EKB és a Bank of England által a piacba injektált 36,3 milliárd euró ahhoz, hogy ez a veszély eltűnjön?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), írásban. – (PL) Szeretném a Ház figyelmét felhívni a következő kérdésekre.

1. Az Egyesült Államok kormánya és a Federal Reserve ez idáig közel 1 trillió dollárnak megfelelő összeget allokáltak a pénzügyi válság hatásainak leküzdésére. Az úgynevezett Paulson-csomag olyan további javaslatokat tartalmaz, amelyek becsült költsége további 700-800 milliárd dollár. Ez azt sugallja, hogy a jelenlegi válság az 1929-es nagy összeomláshoz hasonlítható.

2. Ezen kívül, az EKB a likviditás javítására mintegy 750 milliárd dollárnak megfelelő összeget bocsátott rendelkezésre, míg a Bank of England körülbelül 80 milliárd dollárt szabadított fel. Ezek az intézkedések csak tovább erősítik, hogy mennyire súlyosnak tartják Európa pénzpiacainak helyzetét.

3. Az említett intézkedések mindegyike azt jelzi, hogy az erőteljes és határozott kormányzati intervenció újra favorit. Még a legliberálisabb közgazdászok is elismerik a válság megállítására szabályok bevezetésének szükségességét, és készek elfogadni a kormányok és a nemzetközi pénzintézetek részvételét e folyamatokban.

4. E válság mérete és mértéke negatívan hat a reálgazdaság tranzakcióira is. Ez recessziót okoz az Egyesült Államok gazdaságában, ami negatív gazdasági növekedés jelent. Ez azt is jelenti, hogy Európában is lassul a gazdasági növekedés.

5. E helyzet fényében, kényszerítően szükséges, hogy valamennyi ország megerősítse a pénzügyi felügyeletet ellátó intézményeit. Ez különösen igaz az EU-ra. Ezeknek az intézményeknek képeseknek kell lenniük erőteljesebb felügyelet gyakorlására a nagy bankok, a befektetési alapok és a biztosító társaságok tevékenységei felett. Az erőteljesebb felügyelet az egyetlen módja a pénzügyi biztonság javításának és a jövőben a pénzügyi stabilitás biztosításának.

Esko Seppänen (GUE/NGL). - (FI) Most már tudjuk, hogy az államra szükség van a kapitalizmus garantálásához pénzügyileg is, nem csak katonailag. Az Amerikai Egyesült Államok, a ragadozó kapitalizmus hazájának kormánya privatizálta a spekulációból származó nyereséget, és most társadalmasítja a hitvány bankok spekuláció miatti legnagyobb veszteségeit.

Raubtier (ragadozó) a német elnevezés arra a fajta kapitalizmusra, ami egy másik szóra a *Raubgier*-re (kapzsiság) épül, ami viszont közel áll a *Raub* (rabló) szóhoz. Mindkettő jobb.

Azoktól a megtakarítókról, akik szerte a világon felkészültek a szűkebb esztendőkre, elrabolják megtakarításaik értékének egy részét az elkövetkezendő években, amikor a múlt hét eseményei folytán a világ gazdaság inflációba és/vagy gazdasági hanyatlásba fordul. Nehéz elképzelni, hogy az Egyesült Államok hogyan tudná másként visszafizetni most felvett hatalmas adósságait, és hogy inflációs időkben a pénz értékének csökkenésével hogyan fog tudni reagálni saját adósságvisszafizetési képességének romlására, és miként fogja túlárazott eszközeit normalizálni.

Az amerikai kormány által megengedett időzített bombák, amelyeket a ragadozó kapitalizmus piacterrorista bankjai készítettek a csereügyletekre, a pénzügyi termékek virtuális csomagolására, a hitelképtelen ügyfelek fizetése képtelenségére és a hamis hitelbiztosítási kötvényekre építve, belerobbantak az adófizetők arcába; és a világ többi része fizeti meg ennek az árát.

15. Az energiaárak megfékezése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a vita a következőkről:

– Hannes Swoboda szóbeli kérdése a Tanácshoz a PSE képviselőcsoport nevében az energiaárak megfékezéséről (O-0082/2008 - B6-0460/2008),

– Hannes Swoboda szóbeli kérdése a Bizottsághoz a PSE képviselőcsoport nevében az energiaárak megfékezéséről (O-0083/2008 - B6-0461/2008),

– Giles Chichester, Anne Laperrouze, Sophia in 't Veld és Eugenijus Maldeikis szóbeli kérdése a Tanácshoz a PPE-DE, ALDE és az UEN képviselőcsoport nevében az energiaárak megfékezéséről (O-0089/2008 - B6-0463/2008),

– Giles Chichester, Anne Laperrouze, Sophia in 't Veld és Eugenijus Maldeikis szóbeli kérdése a Bizottsághoz a PPE-DE, ALDE és az UEN képviselőcsoport nevében az energiaárak megfékezéséről (O-0090/2008 - B6-0465/2008),

– Rebecca Harms és Claude Turmes szóbeli kérdése a Bizottsághoz a Verts/ALE képviselőcsoport nevében az energiaárak megfékezéséről (O-0091/2008 - B6-0466/2008),

– Esko Seppänen és Ilda Figueiredo szóbeli kérdése a Tanácshoz a GUE/NGL képviselőcsoport nevében az energiaárak megfékezéséről (O-0093/2008 - B6-0468/2008),

– Esko Seppänen és Ilda Figueiredo szóbeli kérdése a Bizottsághoz a GUE/NGL képviselőcsoport nevében az energiaárak megfékezéséről (O-0094/2008 - B6-0469/2008).

Hannes Swoboda, szerző. – (DE) Elnök úr, szeretném nagyon melegen üdvözölni a biztos urat és Borloo minisztert. Számos kérdésünk van, mert egészen őszintén úgy érezzük, hogy az Európai Unió – és ez vonatkozik a Bizottságra és talán a Tanácsra is – túlságosan kevés figyelmet fordított az olajárak trendjeire. Bár én mélyen tisztetem a biztos urat, úgy vélem, hogy itt többet kellene tennünk.

Hadd szóljak először a növekvő olajárakról. Én mindig is rámutattam, biztos úr, hogy jelentős nyereség keletkezik. Mi történik ezzel a nyereséggel? A valóságban ezt a nyereséget nem invesztálják alternatív energiaforrásokba például, vagy más fontos beruházási projektekbe, e helyett arra használják, hogy részvényeket vásároljanak, és osztalékot fizessenek.

Másodszor, ami a csökkenő olajárakat illeti, ami bizonyos mértékig szintén van, van-e a Bizottságnak rálátása arra, hogy vajon ezeket a csökkenő olajárakat is átadják-e a fogyasztóknak. Attól félek, hogy nem, és hálás lennék, ha ezzel a kérdéssel kapcsolatban is választ kaphatnék öntől.

Harmadszor, szeretném felvetni az energiaszegénység kérdését, amelyről már korábban beszéltünk a bizottságban elfogadott jelentésekkel kapcsolatban. Semmi indok nincs arra, hogy a Bizottság – függetlenül a jövőbeni jogszabálytól – ne terjesszen elő egy nagyon gyakorlatias üzemanyag-szegénységi csomagot. Ez nem csak olyan intézkedés, amelyet a Bizottság meghozhat, ez egyben olyan intézkedés, amelyet természetesen az egyes kormányoknak meg kell hozniuk. Itt is szeretnénk látni több kezdeményezést a Bizottság részéről.

És ez hoz el engem negyedszer a külső energiapolitika és az energiaellátás, különösen a gáz kérdéséhez, természetesen ez az a téma, amit már sokszor megtárgyaltunk. Úgy hallottam, hogy ön a közelmúltban Nigériában járt. Érdekes lenne hallani, hogy ezzel összefüggésben milyen kezdeményezéseket fogadtak el.

Hogy csak egy példát idézzek, azt látjuk, hogy a Nabucco projekt sodródik. Az amerikaiaknak sikerült a PTC-csővezetékert megszerezni az olajhoz. Mindenki azt állította, hogy ez nem lesz nyereséges, de most már nyereséges, az olajárak gyors növekedése miatt. Egyszerűen azt mondták, „ezt akarjuk, és erre van szükségünk, energiaellátásunk diverzifikálásához”.

Európa mit tesz? Azt hiszem, az európai megközelítés túlságos tutyi-mutyi volt ahhoz, hogy elérhessen bizonyos dolgokat, és szeretném azt látni, hogy a Tanács és a Bizottság sokkal elszántabb és célratörőbb a diverzifikációra irányuló erőfeszítéseiben Európa érdekében, mert ez energiaellátásunk szempontjából is fontos. A mi képviselőcsoportunkat azonban főleg az energiaszegénység kérdése nyugtalanítja, illetve az, hogy mit teszünk ennek megoldása érdekében, mert ez még mindig nagyon súlyos probléma Európában.

Giles Chichester, szerző. – Elnök úr, nagyon sajnálom, hogy a szocialisták már megint a nyereségre és a társadalmi kérdésekre vonatkozó régi előítéleteiket zúdítyák egy alapvetően gazdasági és ipari kérdésre. Nyilvánvaló, hogy az olajárak növekedése, – különösen azok volatilitása vagy instabilitása – súlyos dolog a reálgazdaság számára, de emlékezzünk a 70-es években megtanult leckére. Ez a lecke arra vonatkozott, hogy a magasabb árak ösztönzik a további kutatást és az erőforrások fejlesztését. A magas árak eltérítenek a túlzott fogyasztástól, és hatékonyságra készítetnek. Beismerem, az üzemanyag-szegénység kérdése fontos, de azzal a szociális biztonság intézkedései révén kell megbirkózni, nem pedig a piac torzításával, például az ársapkákra törekvéssel.

Emlékezzünk arra, hogy az árak csökkenhetnek is, nőhetnek is, és a piac általában túlfut, mielőtt reális szinten megállapodna. A valóban versennyel jellemezhető piac létrehozása a többi politikai cél követésének lényegi előfeltétele. Ez az árkérdés hangsúlyozza az EU energiapolitikájának és energiahelyzetének alapjait – nevezetesen a három pillért: a valóban versengő piacok lényegi szükségességét – olyan piacokét, amelyek a legalacsonyabb árat és a leghatékonyabb szolgáltatásokat nyújtják; az ellátásbiztonság kérdéseit az importált üzemanyagoktól való függőségünkben; és a fenntarthatósági céloknak a politikánk másik két elemével való konvergenciáját. Óvni kell attól, hogy a gyereket a fürdővízzel együtt kiöntsük, mert nyugtalanodunk a tavaly nyári áremelkedések miatt, és elfeledkezünk arról, hogy az árak csökkenhetnek is, nem csak nőhetnek.

Rebecca Harms, szerző. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, biztos úr, Chichester úr, természetesen az árak csökkenhetnek, emelkedhetnek is, de azt hiszem, szinte mindannyian egyetértünk itt, hogy tekintettel az energiaforrások szűkös voltára, korlátozott rendelkezésre állására, valamint az ezekhez a forrásokhoz való hozzáférés és az azokban való részesedés fölötti egész világra kiterjedő egyre fokozódó verseny miatt nagy a valószínűsége annak, hogy hosszú távon az árak nagyon magasak maradnak.

A jelenlegi fejlemények és az energiaszegénység problematikája bizonyítják, hogy nem reagáltunk megfelelő módon erre a helyzetre. Nézetem szerint a magas energiaárakhoz kapcsolódó akut szociális problémákat mindig a szociálpolitikán keresztül kell kezelni, ugyanakkor azonban strukturális értelemben biztosítanunk kell, hogy társadalmaink ne pazarolják tovább az energiát. Piebalgs úr kétségtelenül mond erről valamit majd, mert hivatalba lépésének idején oly nagy elkötelezettséget mutatott e kérdés mellett.

Az energiatakarékosság és az energiahatékonyság céljait sokkal következetesebben kell követnünk, mint eddig tettük. Gyakran elmondtuk, hogy másféle házakat kellene építenünk, hogy másféle hűtő- és fűtőrendszerekre és hatékonyabb elektromos készülékekre van szükségünk, de hol van a nagyléptékű összehangolt cselekvés, amire szükség van, hogy hasznosíthassuk az energiahatékonysággal és energia megtakarítással kapcsolatban rendelkezésünkre álló hatalmas potenciált?

Ha van olyan terület, ahol valamiféle európai mestertervre vagy nemzeti tervekre van szükség, akkor ez az. Nézetem szerint, a strukturális alapokat, a kohéziós alapot és az Európai Beruházási Bank programjait, stb. kellene közösen felhasználni ahhoz, hogy ezeket a célokat, amelyeket ön, Piebalgs úr, többször is javasolt három évvel ezelőtt, komolyan tudjuk követni.

Ha megnézzük például ezt a jelenlegi olajárvitát, és megnézzük, hogy milyen javaslatot tettek ebben a Házban annak érdekében, hogy lefékezzék a Bizottságot, amely végül is energiahatékonyabbá akarta tenni a személygépkocsikat, a kérdés, amit fel kell tennünk magunknak az, hogy vajon azt a gondolatot, hogy az árak hosszú távon is magasak maradnak, elég komolyan vettük-e.

Biztos úr, én szeretném ön bátorítani, hogy korábbi, az energiahatékonyságról és energiamegtakarításról szóló javaslatait helyezze a stratégiai energia felülvizsgálat középpontjába, mert ez lesz az a terület, amely meghatározza majd, hogy jót teszünk-e társadalmaink számára vagy sem, illetve hogy vajon az állandóan magas árak idején kiszolgáltatjuk-e igényeiket.

Anne Laperrouze, szerző. – (FR) Elnök úr, Borloo úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az energiaárak emelkedése mindenféle negatív hatással jár, amelyek közül a legnyilvánvalóbb polgártársaink létfenntartási költségeinek emelkedése. Ez megint csak azt illusztrálja, hogy milyen nagymértékben támaszkodunk az energiára. Különböző intézkedésekre van szükség, ha csökkenteni akarjuk az energiaárak fluktuálását és, konkrétan, ha le akarjuk törni ezeket az árakat.

Én három javaslatot tennék e tekintetben. Az első intézkedés az energiaárak gazdasági kezelésére vonatkozik. Ez olyasmi, amit azonnal meg kell tenni, más szavakkal a tagállamoknak ki kell dolgozniuk olyan pénzügyi mechanizmusokat, amelyekkel az emelkedő árak tényezője kivonható a vállalatok és a háztartások költségvetéséből. Elő kell mozdítaniuk azokat a szociális intézkedéseket is, amelyek célja az alacsony jövedelmű háztartások energiaszegénysége elleni fellépés.

A támadás második vonala az importált energiára felszámított árak kérdése. Önök mit javasolnak, ami lehetővé tenné, hogy az Európai Unió egy hangon szólaljon meg, amikor a termelő országokkal tárgyal – és az emberek mindig erről az egy hangon való szólásról beszélnek – úgy, hogy mindezek a szomszédságpolitikák és partnerségi megállapodások legalább megfelelő módon vegyék figyelembe az energia dimenziót. Engedjék meg nekem, talán kicsit naivan, hogy előterjesszek egy megoldást, amely segíthet az Oroszországgal folytatott tárgyalásaink megkönnyítésében. Miért nem kötik össze a Nabucco gázvezeték üzemeltetését a Déli Áramlat projekttel? Ez talán segítené abban, hogy valamelyest megnyugodjanak a kedélyek.

A harmadik intézkedés az import csökkentése, sőt akár teljes megállítása, ami az ideális megoldás lenne. Ennek eléréséhez meg kell törnünk a szimbiotikus kapcsolatot a gazdaság és az energiafogyasztás növekedése között. Valóban fontos, hogy a növekedés automatikusan ne generáljon arányos növekedést az energiafogyasztásban. Természetesen fejlesztenünk kell a megújuló energiaforrásokat és az alacsony CO₂ kibocsátású energiaforrásokat, és kollégám Turmes úr által előterjesztett jelentés egy lépés ebbe az irányba. Az energiahatékonyság egyben energiatakarékosságot is jelent, és jelenleg nem vagyunk elég jók ezen a téren. Azok a szövegek, amelyeket ezzel kapcsolatban előterjesztenek, már régóta esedékesek. A fizikai és technológiai energiátárolási kapacitásokra és azokra az elemekre kell összpontosítanunk, amelyek az energiafogyasztás hordozóiként működnek.

Elmondanám nekünk Borloo úr, hogy valóban reméli-e, hogy az energia-klíma csomagot az előttünk álló hetekben elfogadják? Minek kell megtörténnie ahhoz, hogy e különféle célok elérése érdekében egy ambiciózus intézkedési csomag megszülessen?

Esko Seppänen, szerző. – (FI) Elnök úr, biztos úr, a kompromisszumos állásfoglalásban az energiaköltségek emelkedésében a spekuláció jelentőségét kizárták az energiaárakból. A származékos piacokon azonban virtuális olajat hatszor annyiért értékesítenek, mint a fizikai olajat. A villamos áram ára is az értékpapírpiachoz kapcsolódik: az energiapiacokon a virtuális elektromos áramot is többért adják-veszik, mint a fizikai villamos áramot, és az Európai Energiatőzsdén ötször annyiba kerül.

Bőségesen van bizonyíték a csalásra a tőzsdén kívüli származékos piacon, amely szabályozatlan, és amelyet maguk a tőzsdék sem kísérik figyelemmel. A villamosáram-harmonizáció a nagy társaságok számára váratlan automatikus nyereséggel jár majd, és 2013-ra a kibocsátáskereskedelem sokszorosára növeli a spekuláció mozgásterét.

A származékos energiapiacokon a fogyasztók arra kényszerülnek, hogy megfizessék a spekuláció árát ugyanúgy, ahogyan az Egyesült Államokban a másodlagos jelzálogpiacon megtették: a nyereséget magánosították, és a veszteséget társadalmasították. A kapitalizmus az a kaszinó, ahol az energiaárakat a tőzsdéken sorsolják. Köszönöm.

Jean-Louis Borloo, a Tanács hivatalban lévő elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, miután végighallgattam a különféle kérdéseket, amelyeket gyakorlatilag mindenki kérdez, hadd tegyek néhány saját megjegyzést.

Az első arra a szeszélyes módra vonatkozik, ahogyan az árak változnak: egy ponton 10 dollár, majd röviddel ezelőtt 140, és most megint visszatért a 100-ra. Úgy tűnik, hogy nincs kapcsolat a között, ahogyan egy termék maga felértékelődik, és a pénzpiac mögött, amely ugyanerre az árucikkre épül. Hosszú távon azonban nekem meglehetősen egyértelműnek tűnik, hogy a spekulánsok mindaddig aktívak lesznek, amíg fenntartjuk

azt a véleményünket, hogy a folyamatosan növekvő globális energiaszükséglet nem az új, a szénhidrogénekre kevésbé támaszkodó energia keverékre épül.

Ezen kívül, megjegyzem, hogy június végén Jeddah-ban, ahol Piebalgs biztos és én részt vettem az összes termelő és fogyasztó ország gyűlésén, a közös üzenet teljesen egyértelmű volt. A várakozások téveszthetetlenek voltak: a fő fogyasztó országoknak egyértelműen jelezniük kell az energiaforrás-összetételük módosítására irányuló szándékukat, energiahatékonysági intézkedéseket kell végrehajtaniuk, és kevésbé kell támaszkodniuk a szénhidrogénekre. A termelők is mind ezt támogatják. Azt hiszem, ez az, amiről a közelgő klíma - energia csomag szól, és úgy vélem, hogy amit Európa 500 millió fogyasztója is mond: legyen több helyben előállított energiánk, legyünk jobban energia-önellátók és legyen közvetlenebb kapcsolat a termelők és a fogyasztók között.

Rövidtávon nyilvánvaló, hogy különféle szabályozási problémákat kell itt megoldani, beleértve a kereskedelmi készletekre vonatkozó információhoz való hozzáférést és ez nem csak a stratégiai készleteket jelenti. Az Egyesült Államok is, és Japán is ezt teszi. A Bizottságot megkérték, hogy gondolkozzon el ezen. Úgy vélem, hogy október végére vagy november elejére a Bizottság előterjeszti javaslatát, melynek célja a nagyobb átláthatóság biztosítása ezen a területen már nagyon rövidtávon. Azonban az energia-önellátásra és a más energiaforrás-összetételre vonatkozó megfelelő stratégia az, ami közép- és hosszú távon a leghatékonyabb válasz.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök úr, azt hiszem, ezek nagyon időszerű kérdések, és ez egy nagyon fontos vita. A Bizottság most véglegesíti a második stratégiai energia-felülvizsgálatot, ami szintén az e Házban folytatott vitákra épül. Várakozásaim szerint ezt a második stratégiai energia-felülvizsgálatot novemberben elfogadják, és az kifejezetten azokra a témákra összpontosít, amelyekkel ma foglalkoztunk.

Kétségtelenül vannak korlátjai annak, hogy mire tehetünk javaslatot a stratégiai energia-felülvizsgálatban a Lisszaboni Szerződés ratifikációja miatt, ugyanis tartalmaz egy energiáról szóló cikket, ami sokkal nagyobb lehetőséget adna a válasz egyszerűsítésére. De így is sokat tehetünk.

A Bizottság osztja azt a véleményt, hogy az olajárak közép- és hosszú távon is várhatóan magasak maradnak. Az ilyen jellegű előrejelzést a napi piacok változékonysága indokolja. Éppen, mint most, bár az olajár jelenleg 106 vagy 110 dollár hordónként, ami sokkal alacsonyabb, mint egy kis idővel ezelőtt volt, amikor még 145 dollár körül alakult, a napi volatilitás azonban rendkívül nehézzé teszi az előrejelzést, és ennek nagy, széles körben jelentkező hatása van, és választ érdemel.

Miközben egyértelműen szükség van a tagállamok rövid távú beavatkozására, hogy enyhítsék a legsebezhetőbb háztartásokra gyakorolt hatást, a fő politikai válasz csak az lehet, hogy segítsük elő az átmenetet az energiatermelés és -fogyasztás egyértelműen fenntartható módjai felé. Más szavakkal, követnünk kell célunkat, hogy alacsony szénkibocsátású és energiahatékony gazdasággá váljunk. Ennek eléréséhez alapvető fontosságú, hogy vigyük tovább a Bizottság klíma- és energiapolitikával kapcsolatos javaslatait, amelyek követik az Európai Tanács politikai kötelezettségvállalásait.

A strukturális reformokról. Fontos hangsúlyozni, hogy az energiaárak emelkedésével szembesülünk, és nem csak az olajáréval, mert ugyanez vonatkozik a szénre, a gázra, és mindennek hatása van a villamos energia árára is. Az ezen árak közötti kapcsolatok összefüggésben vannak az árképzési struktúrákkal: például a gázszervezetek esetén gyakran az olajárat használják mércéül; a gáztüzelésű erőművek villamosenergia-termelésben, ezért az árak meghatározásában is egyre inkább marginális. Így, azt hiszem, nagyon fontos, hogy ne csak az olajárak kérdésével, hanem az egész szektorral foglalkozzunk. A helyzet egyértelműen megerősíti, hogy szükség van a verseny ösztönzésére az egész energiaágazatban. Ezért szeretném ismételten hangsúlyozni a harmadik belső energiapiaci csomagra vonatkozó megállapodás gyors elérésének fontosságát.

Európa képes arra, hogy kihasználja saját erősségeit annak érdekében, és hogy megbirkózzon a gyorsan változó globális energiagazdasággal, és meg is kell tennie ezt. A válasz az EU jól működő, teljes egészében összekapcsolt és versengő belső piaca. Ez csökkenteni fogja Európa kiszolgáltatottságát az energiaellátási zavarokkal szemben, és ez mozditja majd elő együttműködésünket az energiatermelő és tranzitországokkal. Válságok esetén az európai hálózatok lehetővé teszik a tagállamok közötti szolidaritást.

Ami az európai biztonsági olajkészleteket illeti, már előkészítettük azt a jogszabályt, amely egyértelműen foglalkozik két dologgal: az egyik, hogy ezek az olajkészletek mindig rendelkezésre álljanak és könnyen felhasználhatók legyenek válság idején; és a második foglalkozik az elsőbbség kérdésével, az átláthatósággal és a kereskedelmi készletekről történő heti jelentésekkel. E vonatkozásban, bár nem mi vagyunk a világ

legnagyobb olajfogyasztója, befolyásolni tudjuk a piac átláthatóságát, és csökkenthetjük a piaci volatilitást és a piaci spekuláció mértékét.

A spekuláció mindenképpen kérdés. Készítettünk egy elemzést. A rendelkezésre álló adatok azt mutatják, hogy az olajárakat elsősorban a kínálat és a kereslet határozza meg, és ezek az alapvető tényezők, amelyek a magas árakat a jövőben is meg fogják határozni. Ugyanakkor folytatjuk azonban az elemző munkát arról, hogy a spekulációnak egy-egy adott pillanatban milyen hatása van, és hogy képesek vagyunk-e a volatilitás csökkentésére, illetve az energiapiac fokozottabb felügyeletére.

Mindenesetre az igen egyértelmű, hogy az átláthatóság az olajpiacokon mind a szerződéseket, mind a kapcsolódó pénzügyi instrumentumokat és alapokat illetően kötelező. Azt is szeretném elmondani, hogy a Bizottság és a nemzeti versenyhatóságok egyaránt fellépnek a versenyellenes magatartással szemben. Így elérhető, hogy a fogyasztói árak kövessék az olajár-változását, mert a finomított termékeket a fogyasztók használják fel. A Bizottság további erőfeszítéseket tesz e vonatkozásban – követjük a kérdést –, és a tagállamokban sok versenyhivatal már vizsgálatokat kezdett arra nézve, hogy az olajár-változások milyen gyorsan és milyen mértékben jelennek meg a fogyasztói árakban. Ugyanakkor az is egyértelmű, hogy eltérések vannak az egyes tagországok között, mivel az érintett vállalatok beszerzési stratégiája is eltér. Néhány országban a bioüzemanyag-keverékek szintén befolyásolják azt, hogy milyen gyorsan lehet az árakat a nyersolaj árának megfelelően módosítani. Mindenesetre ez a kérdés valamennyi versenyhivatal figyelmének középpontjában áll.

Energiahatékonyság, megújuló energiák és diverzifikáció: világos, hogy ezek energia- és klímapolitikánk fő vonalai, és kiemelkedő helyet kapnak stratégiai energia-felülvizsgálatunkban.

Már most tekintélyes európai jogi keretek működnek. Továbbá, az aktuális energiahatékonysági intézkedési terv alapján számos intézkedés történik, beleértve jogalkotási kezdeményezéseket és tanulmányokat. Támogató intézkedések is vannak, például, az Intelligens Energia Európa programban.

Ami a meglévő EU-jogszabályokat illeti, a végrehajtás az, ami nagyon lényeges. Az energiamegtakarításokra vonatkozó 2020. évi ambiciózus cél nem érhető el akkor, ha a tagállamok nem kellőképpen ültetik át ezeket a jogszabályokat. A Bizottság határozottan folytatja a jogsértési eljárásokat annak biztosítására, hogy a tagállamok valóban végrehajtsák a hatályos EU-jogszabályokat.

Ebben az évben a Bizottság egy energiahatékonysági csomagot is elfogad. Ez tartalmaz majd egy közleményt a Bizottság energiahatékonysági céljainak átfogó áttekintésével, valamint jogalkotási és politikai kezdeményezéseket – különösen kiemelkedik a javaslat az épületek energetikai jellemzőiről szóló irányelv ambiciózus átdolgozásáról; az energiacímkézési irányelv módosításáról, biztosítva a hatékonyabb és változtatható címkézést. Szükségtelen mondanom, hogy a folyamatosan magas energiaárak továbbra is aláárasztják az e területen végrehajtandó cselekvés szükségességét. E területen biztosítanunk kell az Európai Beruházási Bank egyértelmű részvételét is.

Amikor az Európai Tanács a magas olajárral jellemzett helyzetre való megfelelő reakciókat elemzi, hangsúlyozza a fenntartható és megfelelő adózási keretek fontosságát.

Az EU-nak és a tagállamoknak is jelentős mozgástere van abban, hogy az adózást szisztematikusabban és hatékonyabban használja fel az energiamegtakarítás ösztönzésére. A Bizottság javaslatokat és ajánlásokat kíván tenni az adózás költséghatékony alkalmazásáról és konkrét adóösztönzőkről, ide értve a csökkentett HÉA-t is, hogy elősegítse az energiahatékony termékek és szolgáltatások keresletét és kínálatát.

Továbbá, az energiaadó-irányelv felülvizsgálata során a Bizottság megvizsgálja, hogyan tudja jobban támogatni az EU energia- és klímapolitikáját, ösztönözni az energiahatékonyságot és a kibocsátáscsökkentést. Az útdíjak szélesebb körű és szisztematikus alkalmazása – összhangban a Bizottság „Környezetbarát közlekedés” című közleményének elveivel – szintén az energiahatékonyabb és átláthatóbb szabályok felé történő elmozdulást támogatja.

Ami az alternatív energiát alkalmazó technológiák és a kutatás finanszírozását illeti, hadd hívjam fel a figyelmüket arra, hogy – az európai stratégiai energetikatechnológiai terv nyomán követéseként – most dolgozunk egy közleményen az alacsony szénkibocsátású technológiák finanszírozásáról. Ez a közlemény elemzi a hosszú távú kutatás és fejlesztés, a nagyléptékű demonstrációs projektek és a korai szakaszban történő üzleti hasznosítási fázis erőforrásigényeit. Olyan intézkedéseket fontolunk meg, amelyek a legjobban tudják hasznosítani az állami befektetéseket további magánbefektetések elősegítése érdekében, ilyen lehet például egy konkrét konstrukció létrehozása a nagyléptékű demonstrációs projektekre. Ez épülhet olyan meglévő instrumentumokra, mint a kockázatmegosztás finanszírozási konstrukciója, ami a Bizottság és az

Európai Beruházási Bank közös kezdeményezése. A Bizottság arra is ösztönzi a tagállamokat, hogy használjanak fel nemzeti erőforrásokat is, például potenciális erőforrások szabadíthatók fel a módosított ETS-rendszerekben a CO₂-engedélyek elárverezésével.

Az energiabiztonsággal és a külpolitikai vonatkozásokkal kapcsolatban, én visszatérnék arra a gondolatra, hogy Európa fokozottabban kihasználhatja saját erősségeit annak érdekében, hogy megbirkózhasson a gyorsan változó globális energiagazdasággal, és ezt meg is kell tennie. A bel- és a külpolitika az energetika terén együttesen lép fel. Minél erősebb a közös európai energiapiac, annál erőteljesebben léphet fel a külső energiaszállítókkal szemben. Olyan országokkal igyekszünk a diverzifikációt elérni, mint Azerbajdzsán, Türkmenisztán, Egyiptom, Irak, Nigéria, de világos, hogy ösztönözzük a kiszámítható kapcsolatokat jelenlegi beszállítóinkkal, így Oroszországgal is, és kétségtelenül vizsgáljuk azt a lehetőséget, hogy Norvégia esetleg növelhetné szerepét a piac ellátásában, ugyanis egyértelmű, hogy az EU piaca nagyon is vonzó a szállítók számára, és nem félhetünk attól, hogy kifogyunk a gázból, viszont dolgoznunk kell azon, hogy az európai piacot versengő szállítók lássák el, és ne legyünk olyan helyzetben, hogy zsarolhassanak minket az árakkal.

Ami az olajimportáló fejlődő országok támogatásának kérdését illeti, tekintettel az energiához való hozzáférésre, illetve az energiaáraknak a fejlődésre és a globális klímaváltozásra gyakorolt erős hatásra, az energetikai együttműködés egyre fontosabb valamennyi fejlesztési támogatási tevékenységünkben. Ez volt a Michel biztossal az Afrikai Unióban és számos afrikai országban e hónap elején tett közös látogatásunk központi témája. Jelentős erőforrásokat fordítunk az ilyen országok fejlődésének támogatására, nemcsak azért, hogy megszüntessük az energiaszegénységet, hanem azért is, hogy tiszta és új energiaforrásokkal láthassák el magukat.

A makrogazdasági és társadalmi vonatkozásokról annyit, hogy az olajárak növekedése minden bizonnyal próbára teszi a fogyasztókat és a gazdaság egyes ágazatait, amelyeknek nehéz kiigazítási folyamatokkal kell szembenéznük. Az energiaárak közelmúltban történt hirtelen emelkedésére válaszul a legtöbb tagállam már végrehajtott rövid távú intézkedéseket, vagy jelenleg fontolgatja ezek bevezetését. Az Európai Tanács következtetéseinek megfelelően a legtöbb ilyen politika a legsebezhetőbb háztartásokra összpontosít. Néhány tagállam konkrét ágazatokat célzó ideiglenes intézkedéseket hajtott végre vagy vitatott meg.

Mivel azt várjuk, hogy a magas energiaárak hosszú távon velünk maradnak, lényeges, hogy a politikai intézkedések segítsék elő a termelés, a közlekedés és a fogyasztás fenntarthatóbb módja felé történő strukturális elmozdulást. Ez is a rugalmas termék- és munkaerőpiac, illetve a lisszaboni napirend jelentőségére mutat rá, valamint az alacsony szénkibocsátású és fokozottan energiahatékony gazdaság felé történő átmenet fontosságát húzza alá.

Úgy vélem azonban, hogy ezekre a kérdésekre nyilvánvalóan nem csak egy válasz lehetséges. Mindazonáltal az általunk az energia- és klímaváltozási csomagban, valamint a belső energiapiaci csomagban javasolt keret a gerinc, és azt minél hamarabb fogadjuk el, annál erősebbek leszünk, annál nagyobb lesz a verseny, és annál alacsonyabbak lesznek a fogyasztói árak. Ugyanakkor nyitottnak és tisztességesnek kell lennünk, és meg kell mondanunk az embereknek: ne várják, hogy az olajárak visszatérnek a hordónkénti 20 dollárhoz. Ez azt jelenti, hogy mindannyiunknak meg kell változtatnunk a hozzáállásunkat, mert a kérdés részben ezen múlik, és úgy vélem, hogy ennek igazán nagy figyelmet kell szentelnünk a mindennapi életben.

Jerzy Buzek, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, két eltérő problémával szembesülünk. Az első az olaj és a gáz árához kapcsolódik. Az Unió importálja az említett energiaforrások nagy részét. A második a villamos áram árához kapcsolódik.

Az elsőt illetően szeretném elmondani, hogy az olaj- és a gázárak csökkenhetnének, ha a termelők is, és nem csak a fogyasztók lennének alávetve a piaci erőnek. Ez az Oroszországgal, az észak-afrikai országokkal és az OPEC-kel folytatott tárgyalásaink témája. Ugyanakkor jelentősen javítanunk kell energiahatékonyágunkat és energiamegtakarításainkat. A mi kötelességünk, hogy ezt megtegyük, és elsőbbséget kell adnunk ennek a feladatnak. Már hosszú ideje tárgyalunk róla. Nyilvánvaló, fejlesztenünk kell a megújuló energiák felhasználását is, mivel az őshonos erőforrásainkat hasznosítja. Ez azonban semmiképpen sem lesz elegendő a céljainkra. Marad nekünk tehát a szénünk és a nukleáris energiánk. Ha meg akarjuk előzni a drasztikus áremelkedéseket, nem engedhetjük meg magunknak, hogy e két energiaforrás bármelyikét figyelmen kívül hagyjuk.

S ez átvezet a második ponthoz, nevezetesen a villamos áramhoz. A villamos áram költsége a közös európai energiapiac létrehozására irányuló elszánt erőfeszítéssel lehetne csökkenthető. A harmadik energiacsomag gyors végrehajtására van szükség. A villamos áram árát az energia- és klímaváltozás csomag ésszerű és fokozatos végrehajtásával is ellenőrzés alatt tudjuk tartani. Ez különösen fontos a villamos energia szektor

számára. Ez utóbbival kapcsolatban fontos figyelembe venni a kibocsátáskereskedelmi rendszerről szóló irányelvben a teljesítménymérési, illetve bevezetési megoldásokat.

Szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak az ezekben az ügyekben végzett kemény munkájáért, és az állásfoglalás szerzőinek a téma felvetéséért.

Robert Goebbels, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, 2008. január 2-án Richard Arens, aki a Nymex egyik kereskedője, 100 000 dollárt kínált egy 1000 hordós olajszállítmányért. Ekkor történt először, hogy egy hordó olaj ára elérte a 100 dollárt. A kereskedő erre a tranzakcióra körülbelül 5000 dollárt fordított. Azonnal eladta, és ennek során elfogadta, hogy 800 dollárt veszít. Ez egy kis veszteség volt, amit ő az alkalomhoz illően megünnepeelt kollégáival, mivel ez volt az első alkalom, hogy áttörték a 100 dollár/hordó lélektani határt.

A rákövetkező hónapokban a New York-i kereskedők elég gyakran ünnepeltek új rekordokat. Július 14-én az olaj elérte a 148 dollárt hordónként. Még akkor is, ha az árak most ismét esnek, a kár megtörtént. Az olajárrobbanás spekulációs orgiát váltott ki a nyersanyagokban, ide értve az élelmiszert is.

A globális gazdaság nem tud megenni piacok nélkül, de elfogadhatatlan, hogy a pénzügyi világ inkább egy játékkaszinóhoz méltó vad kereskedelmi szerencsejátékokkal szórakoztassa magát. Mindössze 5000 dollár kiadással, a New York-i kereskedőnek sikerült olyan spekulációs hullámot kiváltania az olajban, amely hatalmas rombolást vitt végbe az egész világ gazdaságában. A tőzsdei hatóságok végül megfékeztek ezt a hamisítatlan spekulációt azzal, hogy megtiltották, legalább ideiglenesen, hogy a kereskedők olyan részvényeket adjanak el, amelyeknek nem voltak tulajdonosai, ez a „meztelen fedezetlen eladás” néven ismert folyamat. Ha meg akarjuk fékezni ezt az egészségtelen gyakorlatot, akkor nem ideiglenes szabályokra van szükségünk, hanem abszolút szigorú rendeletekre. Azaz következetesebbnek kell lennünk abban, ahogy a spekulánsok játszmáit ellenőrizzük. Az amerikai szenátus most tárgyal egy olyan javaslatot, amelynek célja legalább 25%-ra megnövelni a kereskedők által valamennyi tranzakciónál letétbe helyezett tényleges tétet. Ez megelőzne sokat a kockázatos szerencsejátékok közül, amelyeket jelenleg semmi másra nem alapoznak, mint aprópénzre.

Az elmúlt négy év során csak az Egyesült Államok nyersanyagpiacán befektetett pénz összege tízszeresére nőtt. A 25 fő tőzsdei cikk árándexe több, mint 200%-kal robbant. Az árszinteket már nem a nyersanyagok tényleges kínálata és az értük való tényleges kereslet határozza meg, hanem a pénzpiacok spekulációs mechanizmusai. Ennek az évnek az első hat hónapjában az amerikai olajpiacon végrehajtott tranzakciók 60%-a virtuális olajban történt, amelyet újra és újra értékesítettek, majd ismét értékesítettek. A tőzsdét már nem arra használják, hogy a rendelkezésre álló kínálat és a tényleges kereslet közötti bonyolult kölcsönhatásokhoz igazodjanak, hanem egy olyan helyé vált, ahol fogadnak a pénzügyi termékekre, amelyeknek a bonyolultsága még a pénzügyi vállalkozásokat vezetőik számára is túl sok ahhoz, hogy megértsék. Az egyetlen dolog, ami számít a kereskedőknek és főnökeiknek az a jutalom. Mindezek az „aranyfiúk” ebből a globális kaszinóból milliókat vágta zsebre, miközben ügyfeleik milliárdjait veszítették el. A nyereséget szépen beváltották, miközben a veszteségeket éppen most államosítják. Az amerikai adófizetők több mint 1000 milliárd dollárt kell leperkálniuk, hogy kifizessék a pénzügyi világ rossz hiteleit. Ez az összeg megegyezik a teljes EU költségvetés hétszeresével.

Európában is csökkent a vásárlóerő, a hitel drágább és a recesszió fenyegetően közeledik. A Bizottság és a nemzeti kormányok mindig visszautasították, hogy túl sok szabályozást vezessenek be a pénzpiacokon, amelyek ugye hatékonyságukról voltak ismertek. Azonban a pénzügyi zsenik teljes lelepleződésével az állami hatóságoknak most már gyorsan kell cselekedniük és szigorúbb szabályokat és hatékony intézkedéseket kell bevezetniük, hogy megakadályozzák a piacokon, többek között az olajpiacon végigfutó vad spekulációt.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

Liam Aylward, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, én örülök annak, hogy ez a vita felöleli valamennyi energia árát és nem csak az olajét – ami természetesen nagy probléma. Az elmúlt év során nem csak az olaj esetében tapasztaltunk ársokkot: a szén és a gáz ára éppen olyan gyorsan emelkedik, mint az olajé, ha nem még gyorsabban. És mint mindig, a fogyasztók azok, akiket ez a leginkább sújt.

Az energiaár-csúcsok nagyon megterhelik az átlagos fogyasztó költségvetését. Mint az emberek politikai képviselői, a mi feladatunk, hogy végrehajtsunk olyan politikákat, amelyek biztosítják a fenntartható üzemanyag-kínálatot ésszerű ár mellett. Hogyan érhetjük ezt el, amikor az olajkutak a kimerüléshez közelednek? Még inkább a megújuló energiára és erőforrásokra kellene koncentrálnunk. Növelnünk kellene

az alternatív üzemanyagforrások tanulmányozását és az azokba való befektetést. Ez semmiképpen sem új gondolat, de ez idáig nem tettünk eleget ebben a tekintetben. Kötelességünk az európai népek felé és a környezetünk érdekében, hogy szavainkat tettekre váltsuk.

A környezetvédelem és a fogyasztók pénzügyi jóléte nem egymást kölcsönösen kizáró célok. Azzal, hogy több pénzt és erőforrást fordítunk a megújuló energia területére, mindkettőt elérhetjük és biztosíthatjuk a fenntartható energiaellátást a jövő számára is.

Claude Turmes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Goebbels úrnak teljesen igaza van, hogy hatalmas spekuláció folyik az olajárakban, és Borloo és Piebalgs urak ugyanezt állították. A zöldek, a szocialisták és az egyesült bal valamennyien benyújtottak módosításokat azzal a céllal, hogy biztosítsák, hogy állásfoglalásunk ezt a kérdést figyelembe vegye, és azok a jobboldalon, akik ma megtapsolták azt az ötletet, hogy intézkedéseket hozunk az olajpiacokon folyó vad spekuláció ellen – és én ennek nagyon örülök – remélem, megszavazzák majd a módosításainkat holnap. Nevetséges lenne, ha ez a Ház megszavazna egy olyan állásfoglalást, amely nem foglalkozik az olajpiacokon a túlzott spekuláció témájával.

A második fontos ügy a szociális vonatkozás. Segíteniünk kell társadalmunk legszegényebb tagjainak, hogy megbirkózhassanak ezzel a helyzettel. A magam részéről, én a célzott támogatást ajánlanám. Sokkal jobb lenne a szegényebb háztartásoknak 100 eurót adni, mint úgynevezett jó ötleteket lebegtetni, például a HÉÁ-t csökkenteni. Ezt a Sarkozy úr számára oly kedves gondolatot a Parlament holnap nyilvánvalóan elutasítja, mert mi inkább állunk Borloo úr mellé, aki a bonus-malus rendszer ösztönzése mellett állt ki oly módon, hogy hozzáférést biztosít a polgároknak azokhoz a szolgáltatásokhoz és készülékekhez, amelyek kevesebb energiát fogyasztanak.

Hadd tegyek még két utolsó megjegyzést. Először: csak akkor fogunk tudni megbirkózni az allokációs alap kérdésével, ha előre haladunk az energia gazdálkodás és a megújuló energia gazdálkodás terén. Ezért azt kérdezném a biztostól, hogy vajon a Bizottság ismételten ragaszkodik ahhoz, hogy butának nézzék azzal, hogy olyan energiáról és energia biztonságról szóló stratégiai dokumentumot nyújt be, amely nem foglalkozik a szállítás kérdésével? Egyetlen általam látott tervezetben sincs szó a szállításról. Ez nevetséges, mert Európa leginkább az olajra támaszkodik, nem a gázra, és erről egy szó sincs az önök dokumentumaiban.

És egy utolsó megjegyzés Borloo úrhoz: tegnap a Coreper megvitatta a megújuló energiákat, és a magam részéről már nem értem a francia elnökséget. A „randevú záradékkal” önök aláássák a dolgokat, ide értve a 20%-os célt is. Hála istennek ezt a javaslatot tegnap a tagállamok többsége elvetette. Ezért közvetlenül fordulok a francia elnökséghez: hagyjanak fel ennek az irányelvnek a veszélyeztetésével, mert az egy nagyon fontos dokumentum.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Európának nagyszerű lehetősége van az energiaárak befolyásolására azzal, hogy az olajon és a gázon kívüli energiaforrásokból kellő mennyiséget termel. Azonban, vajon ezen az úton halad Európa?

A 80-as években Szlovákia és Magyarország megkezdte a Gabčíkovo-Nagymaros vízi erőmű közös építését. Később Magyarország kivonult a projektből, és Szlovákia egyedül fejezte be a vízi erőművet. A csúcsergia-termelés helyett ennek a következménye egy nemzetközi választott bírósági jogvita volt, amelynek eredményeit azonban Magyarország figyelmen kívül hagyta.

A 90-es években Szlovákia jelentős erőforrásokat fektetett be a Jaslovské Bohunice atomerőmű biztonságának javításába és szolgálati idejének meghosszabbításába. A Nemzetközi Atomenergia Bizottság megerősítette, hogy a biztonsági szabványoknak megfeleltek. Az Európai Unióhoz való csatlakozási folyamat részeként Szlovákiát kötelezték, hogy idő előtt zárja le az erőmű két blokkját.

Az Európai Bizottság jelenleg vizsgálja a Mochovce-i atomerőműben két további reaktorblokk építésének ügyét. Az első két reaktorblokk már biztonságosan és hatékonyan üzemel. Az Európai Bizottság azonban nem siet a válasszal. Szlovákia példája mutatja, hogy saját termelésünk növelésének és így az európai energiaárak ellenőrzés alatt tartásának célja még ugyancsak messzebb van.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, ebben az évben az olajárak emelkedése nagy botrány, ami Európában a legalacsonyabb jövedelmű háztartásokat sújtja. Politikai válaszokat, valamint a zöld gazdasághoz való alkalmazkodást, csővezeték-politikát, valamint egy energiacsomag-politikát követel; el kell szánunk magunkat, hogy késedelem nélkül megküzdjünk az olajkartellekkel.

Jelenleg két olajkartell működik az európai polgárok kárára.

Az egyik a nemzetközi olajkartell, amelyhez nem szólunk egy hangon – vagy bármilyen hangon – mert, amikor az OPEC cselekszik, nem érez semmiféle nyomást az EU részéről, hogy tartózkodjon ettől.

Van egy második kartell az európai piacon belül, biztos; az ön versenyért felelős biztos társa még mindig figyelgeti azt a nélkül, hogy beavatkozna. Azt hiszem, hogy a Goebbels úr által nagyon helyesen felvetett nyereszkesedés kérdésén túlmenően foglalkoznunk kell a kőolajtermékek belső piacán az átláthatóság hiányával is. Ez egy ragyogó lehetőség az Európai Bizottság Versenyjogi Főigazgatósága számára, amelytől valami cselekvést várunk a polgárok érdekében, mivel ha nem tévedek, a versenypolitika változatlanul a Közösség felelősségi körébe tartozik.

Ha tehát nehézségeink vannak az OPEC-kel, akkor az EU-n belül hajtsuk végre a versenypolitikát.

Eluned Morgan (PSE). - Elnök úr, radikális változások lesznek abban, ahogyan az EU energiát termel és fogyaszt. Ez a Bizottság háromágú stratégiájára épül: ellátásbiztonság, fenntarthatóság és versenyképesség. A Bizottság azonban egy alapvető részt kihagyott ebből a fontos vitából, nevezetesen a megfizethetőség kérdését.

Az energiáról szóló Zöld könyv közzététele óta a Parlament szocialistái kérik, hogy a fogyasztókat helyezték vissza a vezetőülésbe. Az energiaszegénységet e vita részének kívánjuk tekinteni. Ez idáig az EU-ban nemzeti definíciók nem születtek, nincs adatgyűjtés, így nincs elképzelésünk sem a probléma méretéről. Tudjuk, hogy az energiaárak exponenciálisan nőttek, és hogy a társadalmunk leginkább veszélyeztetettjeit sújtják a legkeményebben.

Méltányos figyelemztetést szeretnék adni a Tanácsnak, hogy a villamos áram és a gáz irányelvekről folytatandó most kezdődő tárgyalások során az energiaszegénység kérdése egyetértésünk szempontjából alapvető lesz. Nem lépünk a lábukra. Ezzel kapcsolatban belső intézkedést, nem közösségi intézkedést, kérünk, de elvárjuk, hogy cselekedjenek az EU legszegényebbjéért az energiaszegénységgel kapcsolatban.

Luca Romagnoli (NI). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, merem állítani, hogy nem lehet elmondani egy percben, hogy hogyan lehet az energiaárak emelkedését kordában tartani. Próbáljuk meg összegezni a helyzetet: először is, a leginkább veszélyeztetett csoportok és a kisvállalkozások, például a halászok, de ugyancsak az állami hatóságok számára nemzeti szociálpolitikára van szükség. Én ezért a célzott szociális intézkedések mellett vagyok, amint Turmes úr mondta. Ezután másfajta politikára van szükségünk a termelő kartellek és országok irányában, amint Buzek úr és talán néhányan mások is elmondták. Ez kétségtelenül lényeges.

Szeretnék még egy vonatkozást hangsúlyozni, amellyel kapcsolatban gyakran vallunk kudarcot. Ez pedig a jövedéki adó kérdése. Ha létezne egy üzemanyag ársapka a kormányok által kiszabható maximális áron, akkor a jövedéki adó automatikusan igazodna ehhez a plafonhoz a nélkül, hogy akár a fiskális szubszidiaritást, akár a szabad versenyre vonatkozó jogszabályokat sértené. Nem fontolnák meg ezt a gondolatot? Úgy tűnik nekem, hogy Piebalsz úr mintha arra utalt volna, hogy ő is valami hasonló mellett van.

Általánosságban szólva, nézetem szerint olyan stratégiára van szükségünk, amely azokat jutalmazza, akik keveset fogyasztanak és bünteti azokat, akik többet. Más szavakkal olyan stratégiára, amely az energiahatékonyságot jutalmazza. Ugyanakkor intézkedésekre van szükségünk a spekuláció ellenőrzésének megszigorítására, ami még nem is létezik, és szükség van a kiskereskedelmi árak és termelési költségek kétirányú kiigazítására is.

Vito Bonsignore (PPE-DE). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az energiaárak trendje megfojtja a gazdaságot, és erodálja a családok vásárlóerejét, akik most az energiaszámlák irgalmatlan növekedését látják.

Ebben az új összefüggésben az energiaárak és a külpolitika közötti kapcsolat és a termelő országok egyre növekvő politikai befolyása nyilvánvaló. Egyértelmű, hogy Európának egy rövid stratégiát kell követnie a megújuló energiaforrások felhasználásának felgyorsítása, a természetes tiszta energia kiaknázása új módszerei előmozdítása és kutatása, valamint az új csővezetékek építése alapján. Ezért az is szükséges, hogy növeljük olaj- és gáztartalékainkat.

Mindez azonban nem elég, új kezdeményezésekre van szükség. Hangsúlyoznám a Berlusconi miniszterelnök által az elmúlt hetekben tett két javaslatot: valamennyi energiavásárló ország összejövetelét, és ezáltal a maximális ár megállapítását; valamint egy nagy atomerőmű-építési terv indítását. Tud a Bizottság reagálni erre a két javaslatra, biztos úr? Ezen kívül, amikor megvilágítják az ellátásra vonatkozó más jövő feltérképezésére irányuló stratégiákat, meg tudná mondani nekünk, hogy az ön tudomása szerint van-e pénzügyi spekuláció és, hogy a Bizottság mit szándékozik tenni ezzel kapcsolatban?

Reino Paasilinna (PSE). - (FI) Elnök úr, ez az állásfoglalás fontos, és nekünk megvan a magunk alapvéleménye róla. Ez a helyzet éppen olyan viharos, mint a Bermuda-háromszög, és a függőség, a klímaprobléma és azok az árak, amelyeket a szegények nem tudnak megfizetni, felkavarják a tengert – és ne feledkezzünk meg a spekulánsokról és az élelmiszerárakról sem.

Az energiamegtakarítás a szükséges és a leghatékonyabb megoldás, ezt tudjuk. A szegények karbon lábnyoma azonban parányi a gazdagokéhoz képest, akiknek nincs szándékuk ténylegesen csökkenteni azt, de hajlandók egyszerűen többet fizetni érte.

Ebben a helyzetben, nem kellene olyan energiaadózási jogszabályt bevezetnünk, amely progresszív? Azok, akik többet tudnak fizetni, viszonylag többet fizetnének az energiáért. Vagy szabjunk magasabb árakat azokra a javakra, amelyek sok energiát fogyasztanak, vagy azokra a szolgáltatásokra, amelyek pazarolnak? Nyilvánvaló, hogy a spekulánsokat ellenőrzés alatt kell tartani. Fenntartható fejlődésről beszélünk: annak hősei az energiaszegények és az ő helyzetüket kell fenntartható módon megszervezni. Ez a mi alapvető véleményünk.

Jim Allister (NI). - Elnök úr, az EU által ösztönzött projektek között van az egységes villamosáram-piac Írország szigetén. El tudná magyarázni a Bizottság, hogy miért nem az észak-írországi fogyasztókért dolgozik, és a stabilitás és az ármegtakarítás helyett miért látunk masszív 52%-os áremelkedést ez év januárja óta, és egy egyre szélesebbre nyíló ollót az Egyesült Királyság többi részében uralkodó árakhoz képest, ahol ugyanebben az időszakban az áremelkedés 29%-os volt? Ez is nagy, de jóval kevesebb, mint az 52%.

Kivizsgálja-e a Bizottság, hogy ez a rendszer miért nem tudta teljesíteni Dodds miniszter ígéretét, amit akkor tett, amikor elindította azt, aki beszélt a hatékonysági megtakarításokról és a fokozott versenyről, amely segít a villamos áram nagykereskedelmi árának minimálisra csökkentésében, miközben a hasznok nagy része a fogyasztóké lesz. Az én választóim számára kevesebb, mint egy év elteltével ez már nagyon üresen hangzik. Különösen, kivizsgálja-e a Bizottság azt, hogy mennyiben járult hozzá az egységes villamosáram-piac sikertelenségéhez az, hogy nem foglalkoztak megfelelő módon az ESB domináns pozíciójával a déli piacon, és az ebből származó verseny hiányával, ami természetesen alapvető fontosságú bármilyen egységes villamosáram-piac sikeréhez?

Ari Vatanen (PPE-DE). - Elnök úr, mindig a megújuló energiáról beszélünk, amikor az árak kerülnek szóba. Nos, jól tudjuk, hogy ingünk, gatyánk rámegy, így aztán az energiaárakat illető pénzügyi felelősség gyakran elszáll a szellővel. Mi van ezzel a 80%-kal? Mi van azzal, hogy kielégítsük a holnap növekvő energiafogyasztásának szükségleteit?

Nézzék az Északi Áramlatot. Most beszélünk az Északi Áramlattal kapcsolatos környezeti szabványokról. Nos, ez egy kicsit olyan, mintha az olyan kötéltre vonatkozó szabványokat vizsgálnánk, amely hurokként szorul a nyakunk köré, mert az Északi Áramlat és a hasonló projektek akkor csökkentik az energiafüggetlenségünket, amikor éppen hogy növelnünk kellene azt.

Tehát mit akarunk csinálni? Az egyetlen valóban felelős válasz a nukleáris: az független, olcsó, versenyképes és az ár előre látható – valamint kibocsátásmentes és oroszországmentes.

Atanas Papanicolas (PSE). - (BG) Elnök úr, biztos úr, a növekvő energiaárak feltételei mellett különösen fontos biztosítani az árképzés nagyobb átláthatóságát. Közös szabályokat kell bevezetni az egységes európai energiapiac kialakulásához. Ez nagyobb biztonságot ad az energiaszektorba, a villamosáram- és a gázátviteli hálózatokba történő új befektetések számára. Pontosan a harmadik energiacsomag az, amit a lehető leggyorsabban el kell fogadnunk, és a Bizottság és a Tanács szerepe e tekintetben különösen fontos. A csomag megerősíti az energiaszabályozó testületek jogait és függetlenségét, és az újonnan létrehozott ügynökség révén harmonizálja tevékenységeiket. Az is fontos, hogy külön figyelmet fordítsunk az „energiaszegénységre”, valamint e fogalom nemzeti meghatározására azért, hogy a közérdeket szolgáló közszolgáltatások mechanizmusán keresztül jusson egy minimális összegű energia a szegénységi küszöb alatt élő emberek számára is télen.

Azt hiszem, hogy a magas energiaárak problémája a megfelelő energiapolitikával is megoldható lenne azzal, hogy ösztönzőket kínál az energiahatékonyság, a megújuló energiaforrások és a környezetkímélő termékek számára. Érdeklődéssel fogjuk megfontolni azt az energiahatékonysági javaslatot, amelyről Piebalgs biztos beszélt nyilatkozatában.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). - (RO) A kutatások szerint az EU-ban felhasznált energiának legalább 20%-a elpazarolt. Hangsúlyoznunk kell, hogy a háztartások energiamegtakarítási potenciálja közel 30%,

amit azt jelenti, hogy a lakóházakban jelenleg elfogyasztott energia egyharmada megtakarítható. Kézenfekvő megoldás a házak fűtési rendszereinek rehabilitációja, ám ezt a megoldást az Európai Unió méltánytalanul figyelmen kívül hagyja és alulfinanszírozza.

Romániában például a rehabilitáció évente 600 000 tonna olajegyenértéket meghaladó megtakarításhoz vezetne. Úgy vélem, hogy az Európai Parlamentnek támogatnia kellene a háztartási fűtőhatékonyság javítására kiosztható EU finanszírozás legalább 10%-os növelését. Ez egy konkrét, kényelmes és fenntartható megoldás a növekvő energiaárak által a polgároknak okozott problémákra.

Hegy Gyula (PSE). - Elnök úr, az energiaáraknak csak egy vonatkozásáról szeretnék szólni, nevezetesen a távfűtés áráról. Magyarországon háztartások százai távfűtést használnak (ezek leginkább szerény jövedelmű családok), és a távfűtés ára kulcsfontosságú szociális kérdés. Azonban az elhasznált infrastruktúra és más műszaki okok miatt, a távfűtés sokkal drágább, mint az egyéni fűtés. Ez ellentmond a józan észnek, és az alapvető környezeti érdekeknek. Ezért amikor csak tehetem, arra sürgetem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy biztosítsanak pénzügyi támogatást a távfűtési rendszerek javítására, hogy azok társadalmilag elfogadhatóvá és környezeti szempontból hatékonyává váljanak. Mindaddig, ameddig egyes tagállamokban a távfűtés drágább, mint az egyéni fűtés, értelmetlen dolog energiahatékonyságról beszélni.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, a Tanács hivatalban lévő elnöke, az Európai Bizottság bemutatta az atomerőművek biztonságát és biztonságosságát célzó intézkedések csomagját. Gondoskodik arról, hogy ez a csomag végre rákerüljön a Tanács munkacsoportjának napirendjére, hogy az a Tanács francia elnökségének sikerévé válhasson?

Szeretném megkérdezni Piebalgs biztost, hogy vajon lehetséges lenne-e beszélni Kovács biztossal és megnézni, hogy lehetne-e bizonyos ösztönzőket, illetve lehetőséget adni az energiaszektorba történt beruházások leírására oly módon, hogy a nyereséget ésszerűen lehessen befektetni. Ez az árakat is csökkentheti.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Ahhoz, hogy energiaproblémáinkat megoldhassuk, lényeges, hogy legyen egy közös energiapolitikánk, amely rendelkezik külpolitikai vonatkozásokkal. Létre kell hoznunk a belső piacot. A harmadik energiacsomag képezi ennek alapját. Azonban az irányelv önmagában nem ad választ. Pénzügyi befektetésre és a megfelelő összeköttetések létrehozására van szükség mind a gáz, mind a villamos áram tekintetében. Ez garantálná energiabiztonságunkat.

Ami a külső vonatkozásokat illeti, az Európai Uniónak a WTO-hoz hasonlóan egyhangúan kellene beszélnie. A Bizottságnak felhatalmazást kell adni, hogy tárgyaljon az energiaárakról. Ezt nem kellene az egyes államokra bízni; erről a tárgyról közösen, mint egy nagy világszervezetnek kellene tárgyalnunk.

Szélesebb képet kellene kialakítanunk arról is, hogy kik az energiaszállítók. Nem az történik, hogy éppen most gázvezetéseket építünk, amelyekben potenciálisan nem lesz gáz, amint azt az Északi Áramlattal kapcsolatban gyanítjuk? Az Északi Sarkvidéket tekintjük potenciális energiaforrásnak?

Szeretnék rámutatni a rövid távú intézkedések fontosságára is. Itt az OPEC-országokkal való tárgyalásokra és a hozzáadottérték-adó kérdésére gondolok.

Christopher Beazley (PPE-DE). - Elnök úr, ebben a vitában a szocialista és a zöld padosorokból a kollégák utaltak a spekulációra és, hogy ez mennyire elfogadhatatlan az energiaárak miatt, és én egyetértek velük. Arra is kérem őket, hogy gondolkozzanak el az energia-árképzés politikai összefüggéseiről és különösen a korábbi német kancellár, Gerhard Schröder karrierjéről, akit jelenleg a Gazprom alkalmaz, aki egészen egyértelműen olyan érdeket követ, amely atommentes, de amint Ari Vatanen emlékeztetett bennünket, nem mentes az orosz politikától.

Szeretném megkérni a Tanácsot, hogy magyarázza már el válaszában a közös EU energiapolitika eléréséhez vezető útvonalat, és adja meg ennek menetrendjét. Ugyancsak szeretném megkérdezni a biztost, hogy készített-e egy táblázatot a Tanács számára, amely az olaj és a gáz relatív költségét mutatja be, például Oroszországból, szemben a Qatarból behozott cseppfolyósított földgázzal, az atomenergiával és az összes többivel, mert úgy tűnik nekem, hogy kormányaink valójában nem termelnek energiát olyan áron, amelyet a fogyasztók akarnak. Ők csak a saját politikai érdekeiket követik.

Jean-Louis Borloo, a Tanács hivatalban lévő elnöke. - (FR) Elnök úr, íme három információ. Én tényleg azt gondolom, hogy az energia egy adott helyen történő előállításának, majd szállításának és szerte a világon történő eladásának kora egy olyan területi helyzetbe hozott bennünket, ami jó okkal a globális pénzügyi válság részévé vált, mert van a jótékony eső és van az áradás. Amikor egy helyen hirtelen túl sok eső van,

amelyet az nem tud felszívni, akkor áradásnak és katasztrófának nevezzük, és ez mellékhatások sorozatát és a felhalmozott pénzkínálat irrealisztikus kezelését eredményezi.

Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az energia az évszázad témája. Meghallgattam Goebels úr felszólalását, és meglepődtem hozzászólásának érzelmileg színezett tónusán. Én azt a nézetet képviselem, hogy nem csak a fogyasztási szintünket kell csökkentenünk, hanem lokalizálnunk is kell azt oly módon, hogy megszüntethessük az érintett energiafajtától való függőségünket. Ez is problémákat okoz, mint például a szén esetében, ami egy lokalizált erőforrás, és ezt figyelembe kell vennünk. Lokalizálnunk kell a spekulációt is, korlátoznunk kell, és fel kell lépünk ellene.

A másfél hónapja megtartott EU-OPEC találkozó arra tett javaslatot, hogy szakértőket vonnának be egy nagy felülvizsgálat végrehajtásába, hogy megpróbálják megérteni rövid távú perspektívából mi történt a különféle piaci szektorokban.

Aztán ott van a hosszú távú előrejelzés kérdése. Ami az előrejelzést illeti, egyetlen válaszunk az, hogy ragaszkodjunk ahhoz, amit Jeddah-ban eldöntöttünk, nevezetesen azt, hogy Európának, ami Európa valamennyi országát jelenti és az egész Európát, az energiahatékonyság és a csökkenő fogyasztás irányában kell elmozdulnia. Ha adunk legfeljebb 6-9 milliárdot, és ha ezt a modellt követjük, akkor az előrejelzőknek nyilvánvalóan mindig igazuk lesz.

Kérdés merülhet fel, biztos úr, bizonyos intézkedési irányokról a kutatás különféle területeinek globális finanszírozása növeléséről. Ami az energiahatékonyságot illeti, ez egy olyan téma, amire minden bizonnyal vissza fogunk térni.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagyon szeretném megnyugtatni önt, hogy az olajárak csökkenni fognak. De szeretném felhívni a figyelmet azokra a kérdésekre, amelyeket valamilyen módon lebecsültünk. Az olajértékesítők biztosították az olaj fizikai kiszállítását, a gázértékesítők fizikailag biztosítják a gázszállításokat és a szénértékesítők szállítják a szenet. Ez azt jelenti, hogy a pénzpiacok és az olajpiacok közötti kölcsönhatás működni tud. Más szavakkal, nem kell megkérdőjeleznünk a piacot, de meg kell változtatnunk azt a módot, ahogyan az Európai Unióban az energiát termeljük és fogyasztjuk. Ez a valódi válasz, mert nem várhatjuk, hogy a piac nyugodtabbá váljék.

Itt van növekedés. Ha van növekedés, akkor nagyobb az energiahordozók iránti kereslet, és a meglévő energiaforrások egyike sem áll rendelkezésre olyan mennyiségben, hogy azt mondhatnánk, garantált a könnyű hozzáférés. Így paradigmaváltásra van szükség, és valóban be kell fektetnünk az energiahatékonyságba, a megújuló energiákba, a kutatásba és a fejlesztésbe: ez egy új befektetés.

Mindehhez azonban pénzre van szükség, ami egyaránt származhat a magánbefektetőktől és az állami befektetőktől. Ám ezt csak akkor tudjuk megtenni, ha van egy valóban működő piac. A valóban működő piac azt jelenti, hogy mindenki valós árat fizet, ami nemcsak a költségeket fedezi, hanem a beruházás után járó kamatot is. Amire koncentrálnunk kell – és van erre vonatkozóan EU-jogszabály is –, az a közszolgáltatási kötelezettség, amely a háztartásokra, illetve kis- és közepes vállalkozásokra vonatkozik, mert azoknak erre valóban szükségük van. De erről a pályáról nem kellene letérnünk.

Úgy vélem – és ezt újra meg újra elmondtam –, hogy a második csomagban tett javaslatok kulcsfontosságúak ehhez a változtatáshoz. Ahhoz, hogy megteremtsük ennek a feltételeit, a második stratégiai energia-felülvizsgálatban a következő alcímek alatt további elemeket adunk hozzá: ezek az energiaellátás infrastrukturális szükségletei és diverzifikálása, a külső energetikai kapcsolatok, az olaj- és gázkészletek és a válságkezelési mechanizmusok, az energiahatékonyság és az EU saját energiaforrásainak legjobb kihasználása.

Jó úton járunk. Nem kell eltérnünk ettől, és nem kell azt hinnünk, hogy van valamiféle varázslatos megoldás, amely az árakat azonnal csökkentené. De ha ezt az utat járjuk, valóban garantálhatjuk, hogy már ez a generáció hatékony, megfizethető és tiszta energiájához jut. Ha túl lassan változtatjuk meg az energetikai szektort, akkor nemcsak mi szenvedjük ezt meg, hanem a következő generáció is.

Tehát kritikus stádiumban vagyunk, és amint a miniszter is elmondta, az energia ennek az évszázadnak a legfontosabb kérdése. Ez a fő kérdés, de a közvélemény ezt nem mindig látja. A közvélekedés szerint van egy ezüst pisztolygolyó, ami majd minden megváltoztat. Tovább kell haladnunk azon az úton, amelyen elindultunk a Parlamenttel együtt, és úgy vélem, hogy a következetesség az, ami számít, és nagyon remélem, hogy a jogalkotási javaslatainkat még ez a Parlament elfogadja. Ez kulcsfontosságú, és a legjobb válasz a növekvő olajárakra.

Elnök. – Az eljárási szabályzat 103. cikke (2) bekezdése szerint hat állásfoglalásra irányuló indítványt⁽³⁾ kaptam.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A közelmúltban az üzemanyagárak eddig nem látott emelkedésének voltunk tanúi. Ez főleg olyan vállalatok által folytatott spekulációból származott, amelyek nagyon magas nyereséget értek el az alacsony áron megvásárolt olajkészletek spekulációs értékeléséből.

Az áraknak ez a botrányos emelkedése az egész lakosság, és különösen a társadalom gazdaságilag gyengébb szegmensei életfeltételeit rontotta, és pusztító hatása volt különféle ágazatok, például a szállítás és más szolgáltatások, az ipar, a mezőgazdaság és a halgazdaságok gazdasági tevékenységére.

Azonban a nyersolaj árának jelentős csökkenése ellenére is néhány országban fenntartják a magas árakat, melynek az áldozatai a fogyasztók. Ez arra kellene, hogy készítse az egyes tagállamokat, hogy bevezessenek egy olyan adót, amelyet kizárólag a rendkívüli és spekulációs nyereségekre vetnek ki annak érdekében, hogy ez a pénz az állami kasszába kerüljön, amivel aztán segíthetik a helyzet által leginkább érintett ágazatok és emberek támogatását.

Azonban a fő változásoknak strukturális jellegűeknek kell lenniük, meg kell állítani az energiaágazat liberalizálását figyelemmel arra, hogy ez a fejlődés stratégiai ágazata. Következésképpen ezt államosítani kell, hogy garantálni lehessen a nemzeti érdekeket és az egész lakosságot szolgáló közpolitikát.

Urszula Gacek (PPE-DE), írásban. – Mennyire helyénvaló, hogy az Európai Parlament éppen a nyár végén tárgyalja az energiaárakat! Sok választó már most nagy aggodalommal figyeli a hőmérőt. A csökkenő hőmérséklet azt jelenti, hogy ki kell számítaniuk, vajon meg tudják-e indokolni az olyannyira drága fűtés bekapcsolását.

Az emberek félve várják azt a napot, amikor a háztartási gáz- vagy villamosáram-számlát kihozza a postás. Már nem csak a legszegényebb családoknak kell eldönteniük, hogy a lényeges bevásárlások közül melyek azok, amelyek nélkül kényszerülnek élni ezen az őszen és télen ahhoz, hogy melegben lehessenek.

A kisgyermekes vagy idősebb emberekkel teljes háztartásokat sújtja ez a legkeményebben. Ők azok, akiknek a költségvetése a leginkább korlátozott és ugyanakkor a legnagyobb az energiaszükségletük.

Minden intézkedés, amely enyhíti a társadalom leginkább kiszolgáltatottjaira nehezedő energiaköltség terheit, megkapja teljes támogatásomat.

Európa civilizált szívében a 21. században a meleg lakást nem lehet luxuscikként kezelni.

Gyürk András (PPE-DE), írásban. – (HU) Az elmúlt hónapokban az energiaárak soha nem látott emelkedése zajlott le a szemünk előtt. Az energiafogyasztással kapcsolatos költségek megugrása rendkívül káros következményekkel járhat Európa versenyképességét tekintve. Mindemellett a folyamat épp a leginkább kiszolgáltatott társadalmi rétegeket érinti súlyosan. Fokozza a problémát, hogy egyes országok politikai céloknak rendelik alá a rendelkezésükre álló nyersanyagkészletet. A fentiek miatt az energiaárak emelkedése a legérzékenyebb politikai kérdések egyikévé vált.

Bár az áremelkedések hatása alól egyetlen tagállam sem vonhatja ki magát, egyes országok különösen kiszolgáltatott helyzetben vannak. A sodródó és elhibázott kormányzati politikának is köszönhetően a magyar fogyasztók, csak 2008-ban, négyszer voltak kénytelenek elviselni a gázárak emelkedését. Éppen ezért az energiaárak emelkedése Magyarországon a társadalmi elégedetlenség egyik legfontosabb forrása lett.

Ahhoz, hogy az árak elviselhetőek maradjanak, összehangolt és következetes cselekvésre van szükség. Mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy az energiaellátást meghatározó hosszú távú nemzetközi szerződések rendszere átlátható legyen. Mindemellett mind közösségi, mind tagállami szinten meg kell erősíteni a verseny élénkítését, valamint az energiahatékonyság javítását célzó intézkedéseket. Az Európai

⁽³⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Uniónnak érdemi lépéseket kell tennie a több lábon állás érdekében, elsősorban alternatív energiaszállítási útvonalak kiépítése révén. Együttel célszerűnek tartjuk a leginkább kiszolgáltatott rétegek védelmét célzó intézkedések összehangolását. Úgy véljük, hogy az áramárak emelkedése nem járhat együtt a társadalmi különbségek elmélyülésével.

Katrin Saks (PSE), írásban. – (ET) Fontos, hogy ezen a télen a tagállamok kormányai minden lehetőséget megtegyenek, hogy támogassák azokat a magánszemélyeket, akik számára az energiaárak emelkedése túl sok. Észtországban is 30-40 százalékos áremelkedéseket jeleznek előre. Engem különösen aggaszt az a hatás, amit a növekvő energiaárak az alacsony jövedelmű, a szegény és a veszélyeztetett csoportokra gyakorolhatnak.

100%-ban egyetértek azzal, hogy a tagállamoknak megfelelő intézkedésekkel kell a megfizethető energiaárakat garantálniuk. Ide tartozik a célzott jövedelemtámogatás, az árengedmények, valamint a háztartások energiahatékonysága javítására irányuló ösztönzők.

Arról is meg vagyok győződve, hogy a tagállamoknak cselekvési terveket kellene összeállítaniuk az energiaszegénység leküzdésére. Mindenekelőtt meg kell határozni az „energiszegénység” fogalmát. A fogalom meghatározása segít abban, hogy a figyelem a célokra összpontosuljon. Mindenkit ki kell hoznunk az üzemanyag-szegénységből!

Például Nagy-Britanniától eltérően, hazámban, Észtországban az „energiszegénység” kifejezés nagyon furcsa. Tipikus példája az euroszargonnak, amely szándékosan vagy sem, beszivárog a nyelvhasználatba. Mögötte azonban van egy nagyon érdekes gondolat, amellyel a jogalkotóknak meg kell ismerkedniük.

Az idősek, a nagycsaládok és a fogyatékkal élők célzott támogatása hasonlóan a nagy-britanniai „téli üzemanyag támogatásokhoz” vagy „hideg időjárás támogatásokhoz” fontos szerepet játszanak. Véleményem szerint az ilyen intézkedések csodálatos példát mutatnak másoknak.

Sokat beszélünk a megtakarításról, de keveset cselekszünk, bár a cselekvés lenne bármi megváltoztatásának a leggyorsabb módja. Minél jobban szigetelt és minél energiahatékonyabb az otthonunk, annál kevesebbet kell költenünk a belső hőmérséklet fenntartására. A megtakarítások nagyok lehetnek, mert például Észtországban épületek szívják fel a primer energia 40%-át. Ezen a ponton azonban nem támaszkodhatunk arra, hogy mindent rábízunk a fázó emberek kezdeményezésére.

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

alelnök

16. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a Kérdések órája (B6-0462/2008).

A következő kérdéseket tették fel a Bizottságnak.

Első rész

35. kérdés **Mairead McGuinness**től (H-0637/08)

Tárgy: Költségvetési hiánykorlátok az eurozónában

Az Európai Unió Stabilitási és Növekedési Paktuma szabályai szerint az eurozóna országainak a GDP 3%-nak megfelelő költségvetési hiánykorláton belül kell maradniuk.

Tudna-e a Bizottság naprakész értékelést adni arról, hogy miként tartják be a szabályokat?

Kellően rugalmasnak tartja-e a Bizottság a jelenlegi fiskális szabályokat ahhoz, hogy lehetővé tegye a kormányok számára, hogy reagáljanak a gazdasági bajra, viszont kellően szigorúnak ahhoz, hogy az államháztartás fenntarthatóságát biztosítsák?

Melyek azok a körülmények, ha vannak ilyenek, amelyben az eurozóna országai számára engedélyezhetik a 3%-os költségvetési hiány túllépését?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Az első kérdés tárgyát a Bizottságnak a GMU államháztartással foglalkozó 2008. évi jelentése részletesen taglalja. Az egyetlen lényeges költségvetési fejlemény, ami ebben nem szerepel, az a túlzottdeficit-eljárás elindítása a közelmúltban az Egyesült Királyság ellen.

Tekintettel arra, hogy a Bizottság várakozása szerint az Egyesült Királyságban a költségvetési hiány mind a 2008-2009-es, mind a 2009-2010-es költségvetési évben meg fogja haladni a 3%-os referenciaértéket, a Tanács a Szerződés 104. cikkének (6) bekezdése szerint úgy döntött, hogy az Egyesült Királyságban ebben évben valóban fennáll a túlzott deficit. Ugyanezen okból – a Szerződés 104. cikke (7) bekezdésének megfelelően – a Tanács egyéves határidőt szabott a túlzott deficit megszüntetésére.

Általánosságban, a Bizottság, összhangban a Szerződés és a Stabilitási és Növekedési Paktum szerinti mandátumával, folyamatosan figyelemmel kíséri a tagállamok gazdaságának és költségvetésének alakulását, és készen áll arra, hogy ahol szükséges, aktiválja a költségvetési felügyeleti eszközöket.

A második kérdésre a válasz pozitív, különös tekintettel a korrekció kérdésére. A 2005. évi reform óta a túlzott deficitet korrigálták, és jelenleg csak az Egyesült Királyság és Magyarország ellen van folyamatban túlzottdeficit-eljárás. Összességében, 2007-ben jegyezték fel az euróövezetben a legalacsonyabb strukturális költségvetési hiányt 1973 óta. A megelőzési rész alkalmazása azonban néha egyenetlen. Így a 2007. áprilisi Berlini Nyilatkozatban az euróövezet pénzügyminiszterei elkötelezték magukat, hogy legkésőbb 2010-ig elérik középtávú költségvetési céljaikat. Ezt a kötelezettségvállalást elviekben az idén megismételték. Ugyanakkor a 2005. évi reform kellő gazdasági racionalitást vitt be a paktumba ahhoz, hogy rugalmasan lehessen reagálni a súlyos zavarokra, amikor szükséges, amit különösen a módosított rugalmassági záradék, és az implicit kötelezettségállománynak a középtávú költségvetési célok közé történő felvétele tett lehetővé.

A módosított paktum működését a Bizottság 2006., 2007. és 2008. évi, a GMU államháztartásról szóló jelentései, valamint az azokat kísérő közlemény jól dokumentálnak. Az idei jelentés bemutatja a középtávú költségvetési célokban az implicit kötelezettségállomány beépítésére javasolt módszereket is a prevenció részben.

Ami a harmadik kérdést illeti, a megreformált Stabilitási és Növekedési Paktum szerint az EU-tagállamok költségvetési hiánya csak igen szigorúan körülhatárolt feltételek esetén lépheti át a 3%-os referenciaértéket a nélkül, hogy túlzott deficit keletkezzen. Az ilyen hiánynak mindig korlátozottnak és egyben ideiglenesnek kell lennie. Továbbá, a referenciaértéket meghaladó hiánynak kivételesnek kell lennie és/vagy a súlyos gazdasági visszaesés körülményei között felmerült hiánynak kell lennie, amit egyébként negatív növekedésként, vagy a gazdasági teljesítmény halmozott veszteségeként határoznak meg.

Ha a hiány korlátozott és ideiglenes, különféle egyéb elemeket kell figyelembe venni, de ennek igen kiegyensúlyozott módon kell megtörténnie. Más releváns tényezők közé tartozik például a kutatás-fejlesztésre fordított, növekedést bővítő ráfordítás. Ki van zárva azonban, hogy bármilyen kiadási tételt a hiányból közvetlenül levonjanak. Végző soron mindenképpen teljesíteni kell a GDP 0,5%-nak megfelelő nagyságrendű évi strukturális költségvetési javulást.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Időt fordítok arra, hogy megemlésszem válaszában részleteit. Ön külön megemlítette az Egyesült Királyságot. Nyilvánvalóan engem az ír helyzet érdekel, és néhány héten belül kemény költségvetést várunk Írországból. Szeretném, ha kommentálná, ha akarja, az ír miniszterrel a hiányról folytatott megbeszéléseit, illetve azt, hogy meghaladjuk-e a hiányt, és ennek milyen hatása lesz az EU szempontjából.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Nos, mi mindig a tényeket követjük. Bármiféle megbeszélés kollegám, Joaquín Almunia és ír kollegái között csak azt szolgálja, hogy több információhoz jussunk, de mi a tényeket és az adatokat az év végén elemezzük. Ezért sajnos nem tudom megválaszolni ezt a kérdést, de ez nagyon is érthető. Amint ma említettem, az Egyesült Királyság és Magyarország ellen van folyamatban túlzottdeficit-eljárás.

Richard Corbett (PSE). - Elfogadja-e a Bizottság azt, hogy a Szerződés szerint – szemben a stabilitási paktummal – a 3% nem limit, hanem referenciaérték. A Bizottság jelentésének bármilyen olyan tagállamról, amely meghaladja ezt a referenciaértéket, figyelembe kell vennie – és én a Szerződés 104. cikke (3) bekezdését idézem – „valamennyi releváns tényezőt, ide értve a tagállamok középtávú gazdasági és költségvetési helyzetét”.

Nem gondolja, hogy az elmúlt néhány napban és héten a tagállamok gazdasági helyzete szükségszerűen megváltozott és ez talán indokolná a különleges fokú rugalmasságot?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Azt hiszem meglehetősen jó eredményt mutathatunk fel, amikor az eljárásokat megkezdjük. A három százalék az a küszöbérték, amit igazán vizsgáltunk. Ha valahol ezt meghaladják, akkor az eljárást csak nagyon különleges körülmények esetén nem fogjuk megkezdni. Így

alapvetően a 3% az a küszöb, amit vizsgálunk, és azt hiszem, azokat az eljárásokat fogjuk követni, amiket mindig is. Még a jelenlegi helyzetben sem fogjuk megváltoztatni a kereteket.

Elnök. – 36. kérdés **Olle Schmidt**től (H-0668/08)

Tárgy: Jelzálog hitel válság és pénzügyi rendeletek

A tavasz folyamán további gazdasági problémák és feszültségek voltak a globális pénzpiacokon, amelyeket főleg a jelzáloghitel-válság terjedése okozott. Azzal, hogy a Fannie Mae és a Freddy Mac egyaránt állami tőkeinjekciót kapott az Egyesült Államoktól, a jelzálogpiac alapjaiban rendült meg. Júliusban Washingtonban voltam, és találkoztam számos szenátorral, akik úgy vélték, hogy a jelzáloghitel-válság mélypontját még nem érték el, és ez nem is történik meg 2010 előtt.

Mit gondol a Bizottság, meddig fog tartani a pénzügyi válság? Mit gondol a Bizottság, az Egyesült Államok által a piacoknak küldött jelzésről, amikor megmentett szorult pénzügyi helyzetben lévő vállalatokat, bár ezeket az állam általánában nem védi – először a Bear Stearnst és most a Fannie Mayt és a Freddy Mac-et?

Végül, mit gondol a Bizottság a jelenlegi jogszabályok, például a Lamfalussy- és a tőkekövetelmény irányelv folyamatban lévő és sorra kerülő felülvizsgálatáról tekintettel arra a nagy kockázatra, hogy manapság a változások átgúnyúznak és kárt okoznak az európai pénzpiac versenyképességében?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – A nemzetközi pénzpiacokon már körülbelül egy éve tapasztalhatók a zavarok, és a pénzügyi rendszerben mutatkozó veszteségek és az egyre romló globális gazdasági kilátások közötti kölcsönhatás igen megnehezíti annak előrejelzését, hogy ezek a zavarok mikor szűnnek meg. A pénzpiacok jelenlegi helyzete azt mutatja, hogy az a probléma, ami kezdetben egy konkrét piaci szegmensre, az Egyesült Államokra és a másodlagos jelzáloghitekre korlátozódott, nagyon gyorsan az egész nemzetközi pénzügyi rendszerre hatást gyakorolhat.

Mivel az Egyesült Államok másodlagos jelzáloghiteleihez kapcsolódó veszteségek az összekapcsolt piacokon és az összetett pénzügyi termékeken keresztül szétterjedtek, számos kulcsfontosságú hitelpiacon is zavar keletkezett. E piacok működésének problémáit legsúlyosabban a bankszektorban érzékelték, ahol jelentős veszteségek halmozódnak fel, és a piaci likviditási hiány a központi bankok támogatását igényelte.

Az Egyesült Államokban és Európában azonban számos pénzintézetet megmentettek a fizetéseképtelenségtől azt követően, hogy súlyos nehézségeket tapasztaltak a likviditás elérését illetően. Ezek az állami szektorban végrehajtott intervenciók tükrözik a pénzügyi stabilitást fenyegető veszélyek miatti aggodalmakat, és ezekre a pénzpiacok általánában kedvezően reagáltak.

Az Egyesült Államokban a másodlagos jelzáloghitelek korábbi rossz értékesítésének következményeként ezeknek a jelzáloghitel-szerződéseknek a helyretétele várhatóan 2009 közepéig folytatódik. A nemzetközi pénzpiaci problémák továbbra is súlyosak maradnak – önként ezeket a kérdéseket ma már megtárgyalták –, amelynek oka részben a pénzügyi szektorban bekövetkező fejleményekben, részben a romló gazdasági környezetben keresendő, és mindabban, ami ezzel együtt jár.

A hitelezési veszteségek végleges mértékével és lokációjával kapcsolatos bizonytalanság továbbra is aláássa a befektetői bizalmat, és a bankok által ez idáig nyilvánosságra hozott veszteség teljes összege jóval alatta marad a jövőbeni jelzáloghiteli veszteségek különféle előrejelzésein alapuló, az egész pénzügyi rendszerben várható teljes veszteség becsült értéknek.

A bankok egyre inkább rákényszerülnek a feltőkésítésre, gyakran nagy költséggel és nehéz piaci feltételek mellett. Ezen kívül a bankszektor problémái egyre inkább tükröződnek a szigorúbb hitelezési szabályokban és a bankok csökkenő hitelezési tevékenységében.

Az ezzel együtt járó magasabb finanszírozási költségek és a hitelekhez való csökkenő mértékű hozzáférés várhatóan kölcsönhatásba lépnek más ellenfelekkel is, mint például a magas olajárakkal és az emelkedő inflációval, amelyekkel az egész világ gazdasága szembesül.

Ilyen alapon az EU és az eurózóna gazdaságának gazdasági kilátásai tovább romlottak a Bizottság 2008 tavaszi előrejelzése óta. A gazdasági kilátások változnak a tagállamok szerint. Ahogyan a gazdasági feltételek romlanak, a bankok mérlegeire nehezedő nyomás minden bizonnyal folytatódik.

A törekény piaci feltételek folyamatos éberséget kívánnak meg az állami hatóságoktól, nevezetesen a központi bankoktól, a felügyeleti szervektől és a pénzügyminiszterektől, hogy figyeljék a piaci fejleményeket. Rendszerválság esetén nem zárható ki a további intervenciók szükségessége.

Tágabb összefüggésben foglalkozunk konkrét intézkedésekkel a pénzüi piacok gyengeségeinek megoldása érdekében. A 2007. októberi Gazdasági és Pénzügyi Tanács tárgyalásait követően elfogadták a szabályozási intézkedések úttervét.

Bár ez az útterv csak az EU-ra vonatkozik, összhangban áll az ennek megfelelő kezdeményezésekkel globális szinten. Az útterv célja az átláthatóság fokozása, az értékelési kérdések megoldása, a bankok prudenciális felügyeletének megerősítése, valamint a piaci struktúrával kapcsolatos kérdések vizsgálata, a szabályozási keretek releváns gyengeségeinek elemzésével együtt, és az ennek megfelelő politikai válaszok megfogalmazásával. A Bizottság jelenleg azért dolgozik, hogy biztosítsa az útterv időbeni teljesítését, ideértve az átláthatóság növelését a befektetők, a piacok és a szabályozó hatóságok számára, a bankok tőkekövetelményeinek módosítását, valamint a hitelminősítő intézetek szabályozására vonatkozó konkrét kezdeményezéseket.

E tekintetben a Bizottság befejezte a tőkekövetelmény-irányelv javasolt változásairól szóló külső konzultációt, és az elkövetkezendő hónapokban terjeszti elő javaslatát.

A Bizottság megfontolás tárgyává tette a hitelminősítő intézetekre vonatkozó jogalkotást. E tekintetben 2008. július végén indította meg a nyilvános konzultációt.

Az új együttműködési megállapodás 2008. július eleji hatályba lépésével előrelépést értünk el az EU-n belül a felügyeleti szervek határokön átnyúló együttműködésében is.

Általánosságban, a Lámfalussy-felülvizsgálat egyik célja az új felügyeleti rendszer javítása, ahol a Bizottság például azt tervezi, hogy módosítja az EU felügyeleti bizottságairól szóló határozatokat.

A Bizottság valamennyi erőfeszítése során teljes egészében tudatában van a szükséges reakció globális dimenziójának, és e tekintetben válaszainkat partnereinkkel koordináljuk.

Olle Schmidt (ALDE). – Néha a kérdés elszáll, és beismerem, ez lehet eltűnőben lévő szokás, de én köszönetet mondok a Bizottságnak ezért a méltányos válaszáért. Az én kérésem és egyben aggályom az, hogy túlreagálunk, és remélem, hogy a Bizottság ezt figyelembe veszi. Egyetértek azzal, hogy kell cselekednünk és reagálnunk, de nem szabad túlzásba vinnünk, mert kiegyensúlyozott megközelítésre van szükség, különben – s azt hiszem, hogy ez olyasmi, amit hosszú távon kellene figyelembe vennünk – sérthetjük Európa növekedését. Így azt hiszem, kiegyensúlyozott megközelítés kell; és számítok a Bizottságra annak biztosításában, hogy ezeket az intézkedéseket a megfelelő módon hajtják végre.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Azt hiszem a Bizottság nagyon is kiegyensúlyozott. Egy órányi vitánk volt, amikor sok képviselő nagyon elhamarkodott cselekvésre szólított fel, de a Bizottság valóban kiegyensúlyozott megközelítést tett magáévá.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Ma tartottunk egy vitát a világ pénzügyi válságáról és annak a gazdaságunkra gyakorolt hatásáról. Az egyik képviselő megemlítette, hogy országában egy bank már csődbe ment. Ismer-e ön bármiféle olyan közelgő veszélyt, hogy a mi országainkban, az EU országokban is csődbe mehetnek bankok?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Szívesen hallanék az energiaszektorban a reális beszerzések, illetve a pénzügyi tranzakciók jelenlegi helyzetéről. Javasolja-e a Bizottság, hogy a statisztikákban egyértelműen jelölni fogja, hogy melyek a valós energiavásárlások, és melyek azok, amelyekkel egyszerűen a pénzüi piacokon kereskednek és tervezi-e a fedezetlen eladásokra irányadó szabályok elfogadását?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Hazámban, Lettországbn bőségesen vannak bankok, és fizetésképtelenség mindenképpen megtörténhet. Én úgy vélem, hogy nálunk a piac meglehetősen fejlett. De az a központi bank felügyelete alatt van, és legalább is a lett pénzüi piacokon semmiféle zavar nem volt. Ezért biztosíthatom önöket, hogy a lett pénzüi piac nagyon stabil, és ott semmiféle nyugtalanság nem volt. Nagyon fontos azonban hangsúlyozni a bankfelügyelet szerepét, és azt, hogy a felügyelet feltételeinek a kereskedelmi bankok megfeleljenek.

Ami az energiabeszerzéseket illeti, ha a tiszteletre méltó képviselő egyetért, én írásban válaszolok, mert azt hiszem ez egy nagyon konkrét kérdés, és most haboznék, ha konkrét adatokat kellene megadnom.

Elnök. – 37. kérdés **Rodi Kratsa-Tsagaropouloutól** (H-0679/08)

Tárgy: A légi közlekedés biztonsága

A közelmúlt Spanair katasztrófája Madridban, amelyben sok ember meghalt, majd a Ryanair Boeing 737-nek a franciaországi Limoges-ban történő kényszerleszállása, amelyben 26 ember sérült meg, ismételt felvetéseket arról, hogy vajon a Közösségnek a légi közlekedés biztonságára vonatkozó jogszabályainak és ellenőrzési mechanizmusainak arzenálját megfelelően és hatékonyan hajtják-e végre. Az 1899/2006/EK rendelet⁽⁴⁾ konkrétan kötelezi a légi társaságokat, hogy hajtsanak végre balesetmegelőzési és repülésbiztonsági programokat, és tartalmaz előírásokat, amelyeket minden polgári légi járműnek alkalmaznia kell (tanúsítás, felügyelet, karbantartás, eszközök és berendezések, biztonság, stb.).

Úgy véli-e a Bizottság, hogy ezek a rendelkezések kielégítőek és megfelelőek, vagy úgy véli-e, hogy szigorúbb ellenőrzési kereteket kellene létrehozni a légi társaságok számára? Hogyan ítéli meg a Bizottság a polgári repülésben előforduló események jelentéséről szóló 2003/42/EK irányelv⁽⁵⁾ ez idáig történt végrehajtását (balesetek és súlyos incidensek bejelentési rendszerének elfogadása)? Kielégítőnek tartja-e a mostanáig az ellenőrzési mechanizmusokra, a kétéves biztonsági teljesítményű légi társaságokra vonatkozó korai figyelmeztető rendszerekre, valamint az Európai Légi Közlekedés Biztonsági Ügynökség által a tagállamok légi közlekedési hatóságai tekintetében végzett megfelelőségi vizsgálatokra adott támogatást, illetve a kiadott adatokat a feketelista létrehozására?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Ami a légi járművek üzemelésére vonatkozó közösségi szabályok alkalmazását illeti, a Bizottság nem kapott jelzést a Közösségben csak a közelmúltban 2008. július 16-tól alkalmazandó légi közlekedés biztonsági jogszabály gyengeségeiről vagy biztonsággal kapcsolatos joghézagairól. A légi járművek üzemeltetésére vonatkozó technikai előírások folyamatosan változnak, tükrözve a tudományos ismeretek állapotát. Ezt az üzemeltetők teljesítményének folyamatos figyelemmel kísérésével érjük el; ezért ebben a stádiumban a Bizottság szigorúbb ellenőrzési kereteket nem tart szükségesnek.

Ami az események bejelentésére vonatkozó közösségi jogszabályok alkalmazását illeti, a Bizottság elégedett, mivel valamennyi tagállam létrehozta a kötelező jelentési rendszerét, és gyűjti az információt a nemzeti adatbázisokban. Ezek a szabályok tartalmazzák az információcsere rendszerét is, és rendelkeznek az információ terjesztéséről. Az információcsere még nem teljes mértékben működik, mert ehhez szükség van az egyes tagállamok és a Bizottság között egyedi jegyzőkönyvekről szóló megállapodásra ahhoz, hogy a biztonsági rendeletnek megfelelően a központi adatraktárt frissíteni lehessen. A tagállamok és a Bizottság aktívan dolgoznak ezen, de az információ már most rendelkezésre áll nemzeti szinten.

Az információ terjesztése helyesen valósul meg a Bizottság 2007. szeptember 24-i rendelete alapján. A védelemre vonatkozó információ végrehajtását átültették a nemzeti jogszabályokba, de csak az idő teszi majd lehetővé számunkra e rendelkezések hatékonyságának megítélését, ami a jó beszámolási kultúra alapköve azzal, hogy biztosítja a beszámolást készítőik szükséges bizalmát.

A kétéves biztonsági teljesítménnyel rendelkező légi társaságok ellenőrzését illetően a Bizottság megnyugtathatja a tiszteleltre méltó képviselőt, hogy szigorúan alkalmazza a közösségi szabályok rendelkezéseit a biztonsági előírásokat nem teljesítő légi társaságok üzemelésének betiltását illetően. Európában ma az összes forgalmi előtéri ellenőrzés 54%-a európai üzemeltetőt érint. Ez azt jelenti, hogy a Bizottság egyenlő figyelmet fordít az európai és a nem európai légi társaságok biztonság teljesítményére. A folyamatos és szoros együttműködésnek köszönhetően a tagállamok polgári légi közlekedési hatóságai fokozzák légi társaságaik felügyeletét. A forgalmi előtéri ellenőrzések eredményei különösen sikeres prevenciós eszköznek bizonyultak annak elkerülésére, hogy a Közösségben a légi társaságok üzemelési korlátozásokkal szembesüljenek.

Ami pedig az EASA által végzett, a nemzeti polgári légi közlekedési hatóságok szabványosítási ellenőrzését illeti, a Bizottság szeretné megnyugtani a tiszteleltre méltó képviselőt, hogy a tagállamok polgári hatóságai és az EASA közötti szoros együttműködésnek és a kialakult kölcsönös bizalomnak köszönhetően az ügynökség és az ellenőrzött hatóságok fenntartható megoldásokat dolgoznak ki, és egyeztetnek. A jó együttműködés bizonyítéka, hogy az ügynökség a vonatkozó jogszabályok 2006. elfogadása óta meg tudta kettőzni ellenőrzéseit, és az egyik tagállamra annak az évnek a végén meghozott védőintézkedéseket ezen a héten meg lehetett szüntetni.

(4) HL L377, 2006.12.27., 1. o.

(5) HL L167, 2003.7.4., 23. o.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Nagyon hálás vagyok a Bizottságnak válaszáért, de azért eltűnődöm, biztos úr. Repülőbalesetek viszonylag ritkán történnek meg a járatok számához képest, de ezek akkor is olyan balesetek, amelyek sok halált okoznak, kétélyeket ébresztenek a közvéleményben, és aláássák a politikánkba és ellenőrzéseinkbe vetett bizalmat.

Én nem láttam, hogy önök új intézkedésekre tettek volna javaslatot vagy új feladatokat vagy küldetést adtak volna a biztonsági szervezeteknek. Ez nem csak a légi társaságokra vonatkozik, hanem a tagállamokban az ellenőrzésekért felelős polgári hatóságokra is. És vonatkozik a feketelistára is: az milyen kritériumokra épül? Támogatják önök azt? Ön nem adott nekem olyan választ, amely megfelelne e balesetek következményeinek és a létrejött problémáknak, nem is beszélve az emberi életekre gyakorolt tragikus hatásokról.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Biztosíthatom önt, hogy az európai biztonsági rendszer a legmagasabb szintű. Nagyon egyértelmű, hogy azt végrehajtják és minden intézkedés a helyén van.

Sajnálatos módon ez sem akadályozza meg, hogy balesetek történjenek. Nagyon sajnálom, hogy emberek haltak meg, de ez nem azért van, mert az EU-ban a biztonsági szintek ne lennének kielégítőek.

Amint megkapjuk az eredményeket arról, hogy mi okozta a balesetet, elemezni fogjuk azokat, és ha szükség van bármelyik intézkedés megerősítésére, akkor megteesszük.

Ma azonban biztosíthatom ön, hogy Európa légi közlekedési biztonsága megfelel a világon bárhol létező legmagasabb szabványoknak.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) A helyzet a következő: az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség (EASA) egyre több és több kompetenciát kap, hogy garantálhassa a biztonság egységes szabványát Európában és ennek csak örülni lehet. A kompetenciát most bővítik a második alkalommal. Ami azonban nem történik meg, az az EASA költségvetésének bármiféle növelése, és más finanszírozási forrásokat sem határoztak meg. Itt két lehetőség van. Az első az, hogy ne kezeljük valamennyi ügynökséget egyenlően. Én nem mennék el addig, mint néhány kolléga, akik azt állítják, hogy ha néhány ügynökség működése megszűnne, senki sem venné észre. Az EASA azonban más: ha az EASA-nak nincs pénze, azzal emberi életeket veszélyeztetünk.

A második lehetőség a harmadik feleken keresztül történő finanszírozás, ami az EASA finanszírozásának valamiféle jegyalapú illetékkal történő növelését jelenti. A kérdésem az: e közül a két lehetőség közül ön melyik mellett áll?

Elnök asszony, szeretnék egy rövid megjegyzést tenni napirenden kívül, ha szabad: teljes mértékben egyetértek azzal, amit lengyel képviselőtársunk mondott az ülés vezetésével kapcsolatban.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Nézetem szerint bármelyik ügynökség számára a legjobb módszer az adófizetők pénzéből történő közvetlen finanszírozás, mert ha saját jövedelme van, soha sem lehet garantálni, hogy valóban közszolgáltatást nyújt-e. Így úgy vélem, hogy a legjobb módszer, ha a költségvetésből finanszírozzunk minden ügynökséget, de ha van lehetőség kiegészítő pénzeszközök szerzésére, azt értékelni kell. Minden esetben, minden egyes költségvetést az európai jogszabályok által meghatározott eljárásnak és szigorú rendeleteknek megfelelően tárgyalunk meg.

Második rész

Elnök. – 38. kérdés **Emmanouil Angelakastól** (H-0612/08)

Tárgy: Atomerőművek biztonsága

Az Európai Unió most a folyamatosan növekvő energia iránti kereslet kielégítésének azonnali problémájával szembesül. Mivel az olaj- és földgázszállítások, valamint a megújuló energiaforrások e keresletnek csak egy részét tudják kielégíteni, a probléma megoldásában a nukleáris energia fontos szerepe nem tagadható. Ugyanakkor az európai polgárok különösen aggódnak az atomerőművek biztonsága és a megfelelő nukleáris hulladék-kezelés miatt, különösen az után, hogy a közelmúltban Franciaországban és Szlovéniában atomerőművekből radioaktív anyag szivárgott ki.

Csak természetes, hogy nagy számú kérdés merül fel az összes EU országban lévő atomerőművek biztonsága, a Törökországban és más balkáni országokban felépítendő atomerőművek biztonsága, és az ezek biztonságos üzemelésével kapcsolatos garanciák tekintetében. Felmérte-e a Bizottság az atomerőművek építésének szükségesét? Milyen következtetésekre jutott? És végül, kiszámította-e az EU közeljövőben várható atomenergia függőségének mértékét?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Az EU jelenleg villamos áram termelése 30%-áért támaszkodik az atomenergiára, és ez jelenti az EU szénmentes villamos áram termelésének kétharmadát. 2030-ra az EU energiakereslete várhatóan 20%-kal, a villamos áram kereslete pedig 38%-kal nő.

Ennek következtében a villamos áram részaránya a végleges energia iránti keresletben 20%-ról 23%-ra nőne. Az előrejelzések szerint a villamos áram termelési kapacitás 31%-kal nő, de a Bizottság által vizsgált PRIMES alapfeltételezések szerint a nukleáris energia részaránya a villamos áram termelésben 30%-ról 20%-ra csökken.

A Nemzetközi Energiaügynökség közelmúltban publikált EU-energiapolitika felülvizsgálatában arra a következtetésre jutott, hogy „az EU nukleárisenergia-termelő kapacitása mostantól csökkenni fog, kivéve, ha a közeljövőben jelentős beruházások történnek az üzemidő meghosszabbítások, valamint üzemidejük végéhez érő létesítmények cseréje érdekében”.

Az egyes tagállamoknak kell eldönteniük, hogy kívánnak-e atomenergiára támaszkodni a villamos áram termeléshez, és kívánnak-e új projekteket elindítani, vagy folytatják az atomerőművek fokozatos leállításának politikáját. Amennyiben a tagállamok új atomerőművekbe kívánnak beruházni, a Bizottság gyakorolni fogja rendelkezésére álló jogköreit annak biztosítására, hogy az ezen a területen megvalósuló új projektek megfeleljenek a legmagasabb biztonsági, biztonságossági normáknak, valamint az atomsorompó egyezménynek, amint azt az Euratom-szerződés előírja.

A magas szintű biztonság, biztonságosság és a nukleáris létesítmények teljes életciklusában meglévő óvintézkedések biztosítása prioritás az EU-bővítés összefüggésében és harmadik országokkal való kapcsolatainkban is, a nukleáris biztonsági együttműködésről szóló instrumentum révén.

A Bizottság követi az EU-ban a nukleárisenergia-szektorban a folyamatban lévő beruházások általános képét. 2007-ben a Bizottság elfogadta a nukleáris illusztratív programot, amely áttekintést ad az EU nukleáris szektorának állapotáról. Jelenleg a Bizottság aktualizálja ezt a közleményt az általános stratégiai energia felülvizsgálat részeként. Ennek 2008. vége előtt rendelkezésre kell állnia.

Ezen kívül, a Bizottság két kezdeményezést indított el a nukleáris energia jövőjéről folyó vita előmozdítására, valamint a fejlesztések követelményeinek azonosítására. Az első a „Nukleáris biztonsággal és hulladékkezeléssel foglalkozó magas szintű csoport”, amely az elsőbbségi kezelést igénylő biztonsági kérdések azonosítására, és az EU szinten meghozandó intézkedésekre vonatkozó ajánlások megtételére összpontosít.

A második, az „Európai nukleáris energia fórum”, fórumot kíván adni az érintettek számára, hogy tágan és átlátható módon megvitathassák az atomenergia adta lehetőségeket és a vele kapcsolatos kockázatokat.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, biztos úr, ha jól értem még az év végéig várnunk kell, hogy láthassuk ezeknek a vizsgálatoknak az eredményeit, hogy valamivel jobb következtetéseket vonhassunk le.

Én szerettem volna a biztos úr megjegyzését hallani arról az információról, amely tavaly óta ismert: Oroszország egy úszó atomerőművet épít, amelyet 2010-ben fejez be és Oroszország valami távoli részébe küldi. Vannak tervek arról, hogy további hatot felépítenek olyan országok számára, amelyek ezeket esetleg kéri, és már kifejezték érdeklődésüket.

A biztonságra tekintettel, ön ezt hogyan kommentálná?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Oroszország is részese a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségnek, és az orosz nukleáris technológia megfelel a nemzetközi szabványoknak. Így ha bármelyik ország szeretne orosz nukleáris technológiát, akkor léteznek olyan nemzetközi szabályok, amelyeket Oroszország követ.

Ami az EU-t illeti, az oroszok által szállított technológiát lehet használni feltéve, hogy a Bizottság véleménye ezzel kapcsolatban pozitív és a szabványszint tekintetében az orosz technológia a többi technológia-szállítóval versenyez.

Tehát pusztán azért, mert orosz, az nem jelenti azt, hogy az kevésbé biztonságos.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – Biztos úr, szeretném önt még egyszer megkérdezni a híres Ignalina atomerőműről.

A közelmúltban a mi miniszterelnökünk találkozott az Európai Bizottság elnökével, Barroso úrral, és a dokumentumainkban volt olyan értelmezés is, hogy van egy hézag; fennáll a lehetősége ezen atomerőmű üzemideje meghosszabbításának.

Mi az ön véleménye, mit ajánlana a litván kormánynak ebben a helyzetben?

Zita Pleštinšká (PPE-DE). - (SK) Az atomerőművek és a nukleáris létesítmények a biztonság szempontjából legszigorúbban figyelemmel kísért létesítményeknek.

Szlovákiában a nukleárisenergia felhasználásának kilátásai, amely tevékenységek a 3. és a 4. reaktorblokk megépítését igénylik Mochovcében, és a Szlovák Köztársaság vállalása, hogy bezárja a Jaslovské Bohunicei reaktorokat 2006-ban illetve 2008-ban nehéz feladatok Szlovákia számára.

Biztos úr, miért van ez a politikai óvatosság a Bizottság részéről a Mochovcei Atomerőmű építésével kapcsolatban? A Bizottságnak valós fenntartásai vannak az erőmű biztonságával kapcsolatban?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Az Ignalinával kezdem, mert erről a kérdésről már sokszor beszéltem.

A csatlakozási tárgyalások során Litvánia és a tárgyaló felek – a többi tagállam – megállapodott, hogy biztonsági aggályok miatt ezt az atomerőművet 2009 végéig be kell zárni. Ez a Szerződés elsődleges jog, és azt valamennyi tagállam ratifikálta. A Bizottság ennek a folyamatnak nem részese. A Bizottság a Szerződés őre, és szerepe, hogy ellenőrizze a törvény betartását.

Ezért nem tudok önnek pozitív híreket mondani bármiféle álláspont megváltozásáról, mert a Bizottság álláspontját a Szerződés határozza meg. Mit lehet tenni? Úgy hiszem, hogy a Szerződésben vannak olyan általános rendelkezések, amelyek támogatják Litvánia energiaágazatának átalakítását – összességében ez a csomag, ha nem tévedek, 1,3 milliárd euró, és ez foglalkozik azokkal a területekkel, amelyek megerősíthetik az energiaforrások kínálatát Litvánia számára az összeköttetések megerősítésével, az energiahatékonysági intézkedések finanszírozásával, alternatív beszerzési források finanszírozásával. Tehát ez az az út, amin haladni kell, de legalább is az én véleményem szerint, nincs mód a Szerződés megváltoztatására, mert az Európai Unió elsődleges joganyagát csak a kormányközi konferencia és ratifikáció tudja módosítani.

Ami Mochovcét illeti, a Bizottság véleménye szerint a kérdés ugyanaz, mint Ignalina esetében – a megközelítés ugyanaz. Ám Mochovce esetében elemeztük a helyzetet és a mai világban konkrét előírások vannak azokra az új kihívásokra, amelyekkel szembesülünk. Nem csak biztonsági, hanem biztonságossági problémákat is találtunk, amikor is légi járművek használhatók fel a nukleáris létesítmények célbavételére. Az új reaktorokra javasolt technológia nem foglalkozott kellőképpen ezzel a kérdéssel. Ezért kértük az üzemeltetőt és a szlovák atomenergia ellenőrző hatóságokat, hogy hozzanak kiegészítő intézkedéseket, amelyek garantálnák, hogy még akkor is, ha az atomerőművet ily módon célba vennék, állandó károsodás nem érné.

Elnök. – 39. kérdés **Liam Aylward**tól (H-0624/08)

Tárgy: Beruházás az első generációba, elsőbbség a második generációnak

A Turmes-jelentés tervezete (2008/0016/COD) a megújuló energiaforrások felhasználásával előállított energia felhasználásának előmozdításáról szóló irányelvre irányuló javaslatról most megy végig a parlamenti bizottságokon; ez a jelentéstervezet ismét fontolóra veszi a Tanács és a Bizottság kötelező, a közlekedésre vonatkozó bioüzemanyag és megújuló energia célkitűzését, mert a második generációs kutatás és fejlesztés még nem ért el áttörést.

Nem arról van szó azonban, hogy egyértelmű szabályozási politikát kell meghatároznunk az első generációs bioüzemanyagokba befektetők számára? Hogy miért? Ezek ugyanazok a befektetők, akik a második és harmadik generációs kutatásba és fejlesztésbe investálnak, akik olyan erőműveket építenek, amelyek könnyedén átállíthatók a második és harmadik generációs technológia igényeire. Azt nem tehetik meg, hogy ne fektessenek be a K+F-be a következő generációjú üzemek érdekében, mert üzemeik elavulnak.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – A Bizottság egyetért a tiszteletre méltó képviselő véleményével, hogy egyértelmű szabályozás politikára van szükség az első generációjú bioüzemanyagba befektetők számára, ahhoz, hogy eljussunk a második generációs bioüzemanyagokhoz.

A Bizottság az első generációs bio-üzemanyagokat hídnak tekinti a lignocellulóz anyagokat felhasználó második generációs bioüzemanyagok felé.

Az első generációs bioüzemanyagok megfelelő belső termelési bázisa nélkül az innovatív és hatékony termékek csak nehézségekkel találhatják meg útjukat a piacra. Az egyértelmű szabályozás politika nem csak a bioüzemanyag-ipar növekedésének lendületbe hozása miatt nagyon fontos, hanem azért is, hogy elkerülhessük annak a környezetre gyakorolt negatív hatásait. A bioüzemanyag fejlesztés nem mehet az élelmiszerbiztonság rovására sem, és nem szabad, hogy befolyást gyakoroljon az élelmiszerárakra.

Ugyanakkor ne legyen kétség a felől, hogy a Bizottság gyorsítani kívánja a második generációs bioüzemanyagok fejlődését.

A megújuló energiaforrások felhasználásával előállított energia használatának előmozdításáról szóló javasolt irányelv egyértelműen leszögezi, hogy a hulladékból, maradványanyagokból és nem élelmiszer jellegű cellulóz anyagokból előállított bioüzemanyagok hozzájárulását kétszeresen fogják számba venni a többi bioüzemanyag hozzájárulásához képest, amikor a nemzeti bioüzemanyag-kötelezettségek teljesítését veszik számba.

Ehhez még hozzá kell tenni, hogy a tagállamok kötelesek jelentést tenni arról, hogy miként strukturálják támogató rendszereiket a második generációs bioüzemanyagok javára.

Az EU jelentős támogatást nyújt a második generációs termelési technológiák fejlesztéséhez szükséges folyamatban lévő kutatáshoz. Az EU hetedik kutatási keretprogramjának tevékenységei egyre inkább a második generációs bioüzemanyagokra, és különösen a biomasszától a folyadékokig tartó folyamatokra összpontosítanak.

A kutatásnak magában kell foglalnia a technikai és gazdasági alapú kísérleti vizsgálatokat, amelyek biztosítják, hogy ne csak vonzó gazdasági költséghaszonarány jöjjön létre, hanem olyan megoldás, amely a Bizottság céljai, nevezetesen a klímaváltozás korlátozása és a világ valamennyi polgára számára megfizethető élelmiszerárak tekintetében nettó hasznot hozzon.

Így a Bizottság politikáját és a Bizottság javaslatát egyaránt a második generációs bioüzemanyagok fejlesztésének szükségleteihez igazította azzal, hogy szükség esetén az első generáció bioüzemanyagokat is használni kell, ám fenntartható módon.

Liam Aylward (UEN). - Biztos úr, megkérdezhetem öntől, hogy véleménye szerint az Európai Unió miért veszíti el az erős és következetes bioüzemanyag célkitűzések előnyös voltáról folyó információs csatát, különösen a korlátozottabb kínálat világában. Én ezt a biodízzel kapcsolatban szeretném megkérdezni, amely rendelkezik azzal a potenciállal, hogy lényeges hozzájáruljon az Európai Unió energiaellátása biztonságának növeléséhez. A biodízel a fenntarthatósági elveknek megfelelően az élelmiszer-ellátás veszélyeztetése nélkül állítható elő – erre ön is utalt – és a biodízel az egyetlen olyan megújuló energia, ahol Európa erőteljesen vezet.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – A Bizottság javaslata nem ellenősztonzi a biodízelipar fejlődését és különösen a biodízel használatát a közlekedési ágazatban, mivel a finomító ágazat kifejezetten szerven az Európai Unióban a dízeltermelés hiányától. Tehát nem arról van szó, hogy ellenősztonznánk azt, de azt hiszem, hogy ha nincs egyértelmű fenntarthatósági előírás, egy sikertelen projekt által okozott kár az egész ipar hátrányává válik, mert most olyan nagymértékben oda figyelnek a bioüzemanyagokra, hogy nem engedhetjük meg magunknak, hogy legyenek sikertelen projektek, mert az az egész iparág végét jelentené.

Hogy elmagyarázzam, miért is tulajdonítok ilyen nagy fontosságot a bioüzemanyag-politikának, amivel most rendelkezünk a közlekedésben a következő: először is, hatékonyabbak a személygépkocsik – és ebben a Házban néhány nagyon kemény vitát folytattunk a személygépkocsikról; másodszor, van egy modális eltolódás, bár az emberek sok esetben még mindig szívesebben használják az autót; és a harmadik, az alternatív üzemanyagokra való áttérés – az egyik alternatív üzemanyag a bioüzemanyag, és figyelembe kell vennünk azt is, hogy azt olyan termőföldön állítják elő, ahol élelmiszer termékeket is előállíthatnának, tehát ezért gondolom én, hogy bár ez az intézkedés pozitív – és nagyon világosan pozitív – az összes szükséges elővigyázatossági intézkedést meg kell tenni.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Biztos, a bioüzemanyagok témájában a tény és a fikció nagyon gyakran összekavarodik úgy, hogy az könnyedén zavarba ejti a lakosságot, kárt okoz a kutatásnak, az innovációnak és a területen történő ipari befektetésnek.

Megfontolta-e a Bizottság egy egész Európára kiterjedő szigorú és tárgyilagos tájékoztatási kampány indítását, a helyzet tisztázása érdekében?

Avril Doyle (PPE-DE). - Valóban a két kérdést szinte együtt lehetne kezelni, de azt hiszem, ír kollégám kérdésének a tudatküszöb alatti üzenete – ha méltányos vagyok vele szemben – az az, hogy ő első generációs befektetést szeretne látni – vagy legalábbis olyan jogszabályt, ami ezt kedvezményezi – de legalább azt, hogy ne kelljen bocsánatot kérnünk az első generációs befektetéseket kedvezményező jogszabályért, mert az vezet a második és harmadik generációhoz.

Én erre a kérdésre valamelyest másképpen térnék rá, és az elnökségen keresztül azt kérdezem öntől, biztos: az erre a területre vonatkozó valamennyi jogszabálynak –már elvben is – nem kellene technológia-semlegesnek lennie?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Talán a második pontnál kezdem. Azt hiszem, tudnunk kell az olajról folytatott vitából, hogy hasonló helyzettel szembesülhetünk, azaz előre nem jelezhető keresletnövekedéssel más ágazatokban, és az élelmiszer az, ami az embereknek valóban alapszükséglete. Tehát olyan technológiára van szükségünk, amely bővíti lehetőségeinket. A bővebb lehetőség mindenképpen abból jön, amikor olyan dolgokat használunk fel, amelyek rendszerint a hulladékba mennek. Tehát e miatt azt gondolom, hogy egyértelműen a második generációt kell elősegítenünk. Azt mondanám, hogy talán még ez sem elegendő, mert itt nincsenek kockázatok. Új technológiákra van szükségünk. Nem csak arról van szó, hogy szeretnénk az olajat bioüzemanyagokra lecserélni, hanem arról is, hogy legyen olyan technológiánk, ami valóban garantálja, hogy ne legyen ez a verseny, vagy korlátozott verseny. Ezért van az, hogy bár elméletben valamennyi technológiának egyenlőnek kellene lennie, én mégis úgy vélem, hogy a második generációs technológia érdemel külön figyelmet.

Ami az oktatást illeti, úgy vélem, hogy ez az oktatásnak egy szélesebb része. Vannak oktatási programok, mert általánosságban ez nem a bioüzemanyagokról szóló oktatás, hanem a fenntarthatóságról, az energiahatékonyságról és a környezethez való teljesen más hozzáállásról, meg arról, hogy tudjuk, hogy bármi, amit felhasználunk az valahonnan jön, és mindig okoz valamilyen kárt. Néha a bioüzemanyagokról folytatott vitában elfelejtjük, hogy az olajat is kitermelik és azt néha kátrányhomokból termelik ki. A közelmúltban közzétettek néhány képet arról, hogy hol állítják elő. Az bizony nem valami gazdaság, nem farm, és valóban ez is egy kihívás. Így én azt hiszem, hogy mindannyiunknak, amikor energiát használunk, meg kell próbálnunk azt a lehető leghatékonyabban felhasználni, és azt a trendet követni, hogy egyre zöldőbb energiát használunk, és azt támogatjuk még akkor is, ha egy kicsit többbe kerül.

Elnök. – 40. kérdés **Avril Doyle**-tól (H-0632/08)

Tárgy: Bioüzemanyagok

A bioüzemanyagokra vonatkozó célok meghatározása során nem a biodízelnak kellene inkább prioritást adni mint a bioethanolnak?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – A Bizottság elismeri, hogy az Európai Unióban nagyobb a kereslet a dízel üzemanyag helyébe lépő biodízel iránt, mint a bioethanol iránt, ami csökkenthetné a benzinfogyasztást.

Erre tekintettel várható, hogy az elkövetkezendő években az EU-ban a biodízel-fogyasztás magasabb marad mint a bioethanolé. Ezzel együtt is, a Bizottság úgy véli, hogy nincs szükség technológia-specifikus célokat kitűzni, mivel a biodízel és a bioethanol egyaránt fontos szerepet játszik az európai közlekedési ágazat olajfüggőségének csökkentésében.

A második generációs technológia azonban az, ami segíti a biodízelt és a bioethanolt egyaránt, de a kereslet az EU piacán egészen biztosan nagyobb a dízel iránt. Nem hiszem, hogy meg kellene különböztetnünk az ethanolt és a dízelt, azonban ösztönöznünk kellene a második generációs technológiát az első generációs helyett.

Avril Doyle (PPE-DE). - Kérem, kommentálja a bioüzemanyagok életciklus fenntarthatóságának egész kérdését vagy általában a közlekedésben felhasznált üzemanyagokét, és tájékoztasson a véleményéről a Turmes-jelentés kapcsán. Más szavakkal, kérem a véleményét az általános CO₂ csökkentésről a kezdetektől a végéig, ide értve a terményelőállítást, a termelési módszert, a szállítást, a finomítást és a felhasználást. Hol áll ön a CO₂ csökkentés százalékára vonatkozó vitában? Ön a 40-45%-os vagy a 35%-os táborba tartozik?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Én a 35%-os táborban lennék, mert fontos, hogy ha előírjuk, hogy teljes mértékben tiltsuk ki a bioüzemanyagokat a piacról, és az emelőhatás kockázata túl nagy, akkor az olaj felé fogunk elmozdulni – és mélyebbre – és talán a szén és a folyékony technológia felé.

Az én véleményem szerint ez rosszabb, mintha valóban megtartanánk a 35%-ot küszöbértékként, és a 35%-os küszöb már egyértelműen takarít meg CO₂-t.

Így, én a 35%-nál maradok. Most a Parlamenttel és a Tanáccsal folytatott tárgyalásokról függ: ha más adat jön ki a végére, hát akkor megleszek vele, de én azt hiszem, hogy a 35% meglehetősen kemény, mert a kollégiumban, amikor ezt a számot vitattuk meg, akkor is eltérő táborokhoz tartoztunk, és ez már a két

tábor kompromisszuma: az egyik az, amelyik hisz a bioüzemanyagokban, és a másik az, amelyik fél tőlük. Így a 35% is valószínűleg kompromisszum.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). - (SK) Elnök asszony, most keressük az előre vezető utakat az alternatív energiaforrások területén. Képviselőtársammal, Rack úrral júliusban Új-Zélandra látogattam: a geotermikus energia használata vonzott. Saját régiómban, a szlovákiai Stará Ľubovňa-ban, hasonló geotermikus források vannak, de ezek kifejlesztése jelentős pénzügyi erőforrásokat igényel.

Mi a Bizottság álláspontja a geotermikus források felhasználásáról az energiatermelés érdekében?

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Szeretnék felvetni egy kérdést, ami még nem igazán jelent meg a vitában. A bioüzemanyagoknak, a biodízelnak és a bioethanolnak mindnek más hatékonysági értéke van, más a besorolásuk a CO₂-kibocsátás tekintetében is. Az egyik kérdés, amivel nem foglalkoztunk, az a különféle ilyen üzemanyagok előállításának tényleges energia inputja. Kommentálná ezt a biztos?

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Mi nagyon pozitívan állunk hozzá a geotermikus energia fejlesztéséhez, és úgy vélem, hogy a most tárgyalás alatt lévő irányelvtervezet, valamint a klíma / energia csomag elő fogja segíteni a megújuló energiák felhasználását, ide értve a geotermikus energiát is.

Hogy most miért nem használjuk fel? Nos, részben azért, mert nem elegendő a megújuló energiákra összpontosítani. Sokkal könnyebb a fosszilis üzemanyagok költségeit áthárítani a fogyasztókra, ugyanis a megújuló energiák használatához, mint a geotermikus energiához tökébefektetésre van szükség, és ehhez kell egy specifikus környezet, és a megújuló energiákra kell összpontosítani. Így azt hiszem, hogy a megújuló energiaforrásoknak, mint például a geotermikus energiának sokkal jobb fejlődési esélyei vannak az EU-ban, nem csak a villamos áram termeléshez, de például Koppenhágában azt távfűtésre használják. Így ennek a technológiának különféle alkalmazási lehetőségei vannak, és ez csak növekedni fog az Európai Unióban.

Ami ez energiataralmat illeti: igaz, hogy a bioüzemanyagok energiataralma alacsony és nagyobb mennyiségekre van szükség, és azt hiszem nem szabad abba a tévedésbe esnünk, hogy a bioüzemanyagok az olaj helyébe lépnek. De én legalább olyan autót vezetek, amely bioüzemanyag hajtású, és az egyetlen hátránya az, hogy sokkal gyakrabban kell az üzemanyag-töltőállomásra elmennem, de ezt nem bánom. Ezért mondom én azt, hogy ez más, de nem annyira más, hogy megváltoztassa a magatartásomat.

Ez az elektromos autó problémája lesz. Jelenleg az elektromos autó sokkal lassabb, legalább is ebben a fázisban – ezek városi autók. Talán valamiféle hibridre lenne szükség, mert hosszabb távú utazáshoz az elektromos gépjárművek lehet, hogy nem lesznek kielégítőek – de a bioüzemanyag meghajtású gépjárműveknél ilyen probléma nincs.

Elnök. – A 41. kérdés elfogadhatatlannak minősült és a 42.-45. kérdésre írásban fognak válaszolni. Mivel a 46., 47., 48. és 49. kérdés ugyanazzal a témával foglalkozik, ezekre a biztos egyszerre válaszol:

46. kérdés **Georgios Papastamkostól** (H-0613/08)

Tárgy: Árrögzítés a távközlési ágazatban

A Bizottság által hozott szabályozási intézkedést követően, amellyel a barangolási díjakat kívánta racionalizálni, az információs társadalomért felelős biztos bejelentette, hogy tervezik a mobil adatbarangolási szolgáltatások díjainak csökkentését 2009 nyaratól, elsősorban az SMS üzenetküldő szolgáltatás díjai közötti egyenlőtlenségeket megelőzve.

Mi a biztos válasza a távközlési ágazatnak, amely populizmussal és megkísérelt piaci manipulációval vádolja önöket az „árrögzítés” miatt olyan intézkedések helyett, amelyek egészséges, versengő környezetet hoznának létre a távközlési ágazatban? Miként reagál a távközlési ágazat nyílt ellenségességére a fenti tervekkel szemben? Nem gondolja-e, hogy árrögzítési politikát kellett volna elfogadni az EU belső piacának más ágazataiban is?

47. kérdés **Giovanna Corda** (H-0618/08)

Tárgy: A más tagállamban küldött vagy fogadott SMS-ek árának csökkentése (barangolás)

Az Európai Szabályozók Csoportja (ERG), amely 27 európai szabályozó testületet ölel fel, már egy éve felhívást intézett a Bizottsághoz, hogy alkalmazza az ársapkát a felhasználó származási államától eltérő tagállamban küldött vagy fogadott SMS-ekre. A Bizottság júliusáig adott időt a szolgáltatóknak a SMS- és az internetárak csökkentésére az olyan üzenetek esetében, amelyeket az Európai Unióban történő barangolás során küldenek vagy fogadnak. A szolgáltatók nem reagáltak, és keményen büntetik a fogyasztókat.

Kifejtené-e a Bizottság, hogy milyen intézkedéseket kíván meghozni, hogy rákényszerítse a szolgáltatókat a szerfölött magas árak csökkentésére, amelyeket az EU-ban barangoló fogyasztóknak számítanak fel SMS-eik és az internet használat után, illetve, hogy tervezik-e a 2007-ben bevezetett mobil hírközlési ársapkát 2010 utánra is kiterjeszteni?

48. kérdés **Brian Crowley**től (H-0626/08)

Tárgy: EU barangolási rendelet

Ez idáig pontosan milyen haladás történt az EU barangolási rendeletével kapcsolatban, és sikeres volt-e a szöveges üzenetek és mobil adatszolgáltatások barangolási árainak önkéntes csökkentése a mobilszolgáltatóknál?

49. kérdés **Marian Harkin**től (H-0645/08)

Tárgy: Barangolási díjak

Tekintettel arra, hogy a Bizottság kötelezettséget vállalt a határokon átnyúló szöveg- és adatbarangolási díjak esetében a szabályozói ársapka alkalmazására, milyen lépéseket tett a Bizottság annak biztosítására, hogy egy-egy adott ország határterületén élő, vagy ott utazó embereknek ne számítsanak fel gondatlanságból barangolási díjakat?

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Önök tudják, hogy a Bizottság tegnap határozott a második barangolási csomagra vonatkozó javaslatról – ezúttal az SMS- és adatbarangolásról van szó. A Parlament jól emlékszik arra, hogy a piacnak ezt az elemzését a Parlament kérésére hajtottuk végre: a Parlament tavaly júniusban a hangbarangolási csomag tárgyalása során a rendeletbe beillesztette a 11. cikket, amely szerint a Bizottságnak 2008 folyamán vissza kell térnie az SMS- és adatbarangolás kérdésére. A Bizottság ezt meg is tette, és önök is tudják, hogy javasoltuk az ársapka alkalmazását.

Ez visz el az árrögzítés kérdéséhez. Nem, mi nem rögzítjük az árakat. Mi rögzítjük azokat a plafonokat, amelyek alatt a szolgáltatók rugalmasan versenyezhetnek, és innovációkat alkalmazhatnak, vagy úgy, hogy barangolási kínálatuk a maximális hangtarifa plafon alatt van, vagy pedig más csomagokkal, amelyeket az ügyfelek választhatnak. Tehát a rugalmasság adva van.

Ami az SMS-eket illeti, a bizonyítékok azt mutatják, hogy az árak az elmúlt évben többé-kevésbé statikusak voltak és olyan szinten maradtak, ami nem indokolható a mögöttes költségre hivatkozással, és az SMS-piac jelenleg nagyjából ugyanazokat a problémákat veti fel mint a hangbarangolás piaca.

Ez év februárjában én elmentem a GSM Association világkongresszusára Barcelonába, és figyelmeztettem az ipart. Én személyesen is beszéltem az iparág vezetőivel, és elmondtam nekik, hogy volt idejük maguktól csökkenteni az árakat, és, hogy a határidő július 1. Amit ez után láttunk, az az volt, hogy az elmúlt év és az idei év között az SMS barangolási díjak meg sem mozdultak. Javaslatunk tehát az, hogy a kiskereskedelmi ársapkát maximum 11 centben, a nagykereskedelmi pedig maximum 4 centben határozzuk meg.

Rátérve az adatbarangolásra, mi olyan intézkedéseket is felvettünk, amelyek azokkal a nagyok híres számlasokk esetekkel foglalkoznak, amikor az ügyfeleknek több ezer eurót kellett fizetniük azután, hogy egy-két hét külföldi út után hazatértek, mert mobiltelefonjukat ugyanúgy használták adatok letöltésére, mint otthon, ahol az adatletöltés költsége megabyte-onként 5-15 cent között lehet. Külföldön ez akár a megabyte-onkénti 16 eurót is elérheti, így el tudják képzelni, hogy micsoda számlákat kaphatnak, ha nincsenek tudatában annak, hogy mi történik.

Ezért mi több intézkedésre is javaslatot teszünk. Az első egy átláthatósági intézkedés, tájékoztatni kell a határokon átlépő polgárokat arról, hogy mibe kerül az adatbarangolás. A második egy olyan intézkedés, amelynek révén a fogyasztó a szolgáltatójával együtt rögzíthet egy olyan plafont, amely fölött nem kíván többet fizetni, így akkor a hírközlés megszakad; és a harmadik – mert láttuk, hogy az egész probléma abból adódik, hogy messze túlárazottak a nagykereskedelmi költségek, amelyeket az egyik szolgáltató a másira kiró. Ezért javasoljuk az egy euró/megabyte nagykereskedelmi ársapkát abban a reményben, hogy ezután normális árstruktúra alakítható ki, amit majd a fogyasztóknak lehet kínálni.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, mielőtt benyújtanám kiegészítő kérdésemet, hadd gratuláljak Reding biztos asszonynak az Európai Parlamentben ma megtartott, az elektronikus hírközlési csomag melletti szavazásáról. Biztos asszony, ez még egy olyan kezdeményezés, ami az ön bélyegét viseli hasonlóan ahhoz a politikához, amelyet ön határozottan vitt előbbre a barangolási díjakról.

Azonban nem fordulhat elő, hogy a barangolási kockázatokkal kapcsolatos politika arra készíteti az európai mobiltelefon-szolgáltatókat, hogy egyes nem európai harmadik országokban követett gyakorlatot valósítsanak meg, azaz a fogyasztók nem csak akkor fizetnek, amikor hívást kezdeményeznek, hanem akkor is, amikor hívást fogadnak?

Marian Harkin (ALDE). - Először is szeretnék gratulálni a biztos asszonynak a barangolási csomaghoz. Azt hiszem, az nagyon jó hír lesz sok EU telefonhasználónak. Az én konkrét kérdésem a véletlen barangolási díjakra vonatkozott, amikor az emberek közel a határhoz utaznak – ilyen tapasztalatom nekem is van bőségesen. Hallottam, amit mondott az átláthatósági kezdeményezésről, nevezetesen, amikor átlépik a határt, a felhasználókat tájékoztatni kell, hogy milyen költségekre számíthatnak. Ez nem a telefonhívásokra utalt, tehát csak szeretném megkérdezni, hogy van-e valamilyen kezdeményezésük ezen a területen, és ha nincsen, megfontolná-e az átláthatósági kezdeményezést, amit néhány perccel ezelőtt említett a válaszában?

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani a tiszteletre méltó parlamenti képviselőnek a gratulációjáért, de ezt én szeretném továbbadni a Parlamentnek, mert a Parlament egy nagyon nehéz helyzetben, amikor bonyolult ügyekről szóló öt irányelv fekszik az asztalán, csodálatos munkát végzett. Lehet, hogy 100%-ban nem értek egyet mindennel, amit a Parlament megszavazott, de amit a Parlament ma véghez vitt, az az, hogy napirendre vette az egységes távközlési piacot. Most a Tanácsnak meg kell vizsgálnia, amit a Parlament javasol, és meg kell próbálnia megtalálni a közös utat ahhoz, hogy ez a távközlési csomag valósággá válhasson az ipar és a fogyasztók számára.

Ami a barangolási kérdést illeti, vajon nem áll-e fenn az a kockázat, hogy azért, mert levisszük a barangolási díjakat, a szolgáltatók más módon próbálnak meg árat emelni? Már tavaly is hallottuk, amikor bevezettük a hangbarangolási csomagot, hogy a szolgáltatók rákényszerülnek majd, hogy növeljék a hangszolgáltatások nemzeti költségét, ám amit láttunk, az ennek éppen az ellentéte volt. Tehát mi is történt? Először is a polgárok a helyett, hogy kikapcsolták volna telefonjukat, amikor külföldön jártak, most használják. Így a hangszolgáltatások volumene hatalmas mértékben megnőtt, egyetlen évben 34%-kal.

Másodszor, azért, mert nemzeti szinten van verseny, a nemzeti árak nem emelkedtek, e helyett 10-12%-kal csökkentek. A tiszteletre méltó képviselő emlékszik egy bizonyos időben folytatott polémiaira a „számlázz és tartsd meg” kérdéséről. A szolgáltatótól függ, hogy milyen jellegű számlázási rendszert kívánnak elfogadni. A mi európai módszerünk az, hogy nem használjuk a „számlázz és tartsd meg” módszert. Ez az amerikai módszer. Most láttam, hogy az árak az Egyesült Államokban alacsonyabbak, mint itt, és én nagyon egyértelműen közöltem a szolgáltatókkal, hogy meg kellene választaniuk üzleti modelljüket. Nem a Bizottság dolga ezt megtenni, de meg kell felelniük az ügyfelekkel kötött szerződések feltételeinek. Az egyetlen dolog, ami engem érdekel, az az átláthatóság, az, hogy az árak ne emelkedjenek az elfogadhatatlan árlimit fölé, és hogy valamennyi európai fogyasztó otthon érezhesse magát, amikor Európában utazik és amikor Európában kommunikál.

Ami a véletlen barangolásra vonatkozó kérdést illeti: igen, ismerjük a problémát. Luxemburgból jövök, el tudják képzelni, hogy hány panaszt kapok a fogyasztóktól ezzel kapcsolatban, mert a határ környékén élő luxemburgiaknál előfordul, hogy a nappaliban van egy szolgáltató, egy másik a konyhában, és egy harmadik a hálósobában, úgy hogy nagyon jól ismerem ezt a kérdést. Ezért vetettük fel ezt a kérdést a nemzeti szabályozó testületeknél, és figyelemmel kísérjük a problémát az Európai Szabályozók Csoportjával is. Ezt folytatni fogjuk a nemzeti szabályozó testületekkel is. Most az Európai Parlament előtt lévő csomagban fokoztuk az adatokra és az SMS-ekre vonatkozó átláthatósági kezdeményezéseket. De volt már néhány pozitív fejlemény ezzel a véletlen barangolással kapcsolatban, például Írországból, ahol a határ mindkét oldalán jó munkát végeztek. Azt hiszem, ez egy pozitív módja a probléma megközelítésének és azt hiszem, hogy a szolgáltatóknak nagyon is tudában kell lenniük a véletlen barangolás tényének. Még akkor is, ha a lakosságnak csak egy nagyon kis százaléka szenved emiatt, a szolgáltatók felelőssége, hogy megpróbálják megoldani ezt a problémát.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Én is szeretnék gratulálni a mai szavazás eredményéhez. Érdekelne, hogy tervezik-e a munkaprogram megfogalmazását a BERT számára egyeztetett célokkal és egyeztetett ütemtervvel, hogy az államközi együttműködés tekintetében is egyértelműen előre léphessünk. Végül is a közelmúltban olvastuk a *New Europe*-ban, Európa hírforrásában, hogy a barangolás állítólag az európai fogyasztóknak 30 euróba kerül.

Szeretnék köszönetet mondani azért, mert proaktív módon foglalkozott a barangolás kérdésével. Az ön nézete szerint szükséges-e, hogy a tagállamok cselekvési programokat készítsenek, hogy megoldják az Európai Parlament által meghatározott feladatokat? Szükség van-e itt új intézményre?

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Biztos asszony, amint hallotta is, nagyon helyesen dicsérték önt, és a polgárok megtapsolják önt, mert a távközlés Európában olcsóbbá vált, és az árak várhatóan még tovább esnek a jövőben.

Ebben az összefüggésben, ha megengedi, továbbítanék egy kérdést, amit gyakran feltesznek nekem. Nem vagyok biztos abban, hogy ön felel-e ezért a területért, tehát arra kérem önt, hogy adja tovább, ha szükséges. A távközlési szférában a Bizottság és a biztos asszony biztosítani tudja, hogy a verseny hatékonyan működjön, hogy a szolgáltatások az ársapkák és más intézkedések révén olcsóbbá váljanak. Ha ez a helyzet, miért nem lehetséges ugyanez, amikor olajról és a kapcsolódó termékekről van szó? Miért van ott olyan helyzet, hogy az árak általában csak egy irányban mozdulnak el, nevezetesen felfelé?

Viviane Reding, *a Bizottság tagja.* - (DE) Elnök asszony, ezt a kérdést igazán Piebalgs biztosnak kellene megválaszolnia, de én majd továbbítom neki. Barangolási rendszer az olajtermékekre: nos, ez már lenne valami!

Ami pedig az ütemtervet illeti, amiről Rübig úr kérdezett, most már előterjesztettük a második barangolási csomagot. Úgy gondolom, a Parlament nagyon gyorsan fog cselekedni, hogy megalkossa véleményét erről a barangolási csomagról, hogy azt gyorsan lezárhassuk, még a francia elnökség vége előtt.

Ma délután beszéltem a Tanács francia elnökségével is; a Tanács elnöksége foglalkozik a kérdéssel és biztosítja, hogy a Tanács a lehető leggyorsabban elemezze a Bizottság javaslatait, hogy az új rendelkezések az ütemezésnek megfelelően, 2009. július 1-én hatályba léphessenek. Ez az, amit a polgárok – a fogyasztók – elvárnak a Parlamenttől és a Tanácstól egyaránt.

Brian Crowley (UEN). - Elnök asszony, én csak bocsánatot szeretnék kérni, amiért nem voltam itt, amikor a biztos asszony az én kérdésemet válaszolta meg. Ott ragadtam egy másik találkozón. Nagyon sajnálom.

Elnök. - Köszönöm Crowley úr, és köszönöm azt is, hogy nem ragaszkodott kiegészítő kérdéshez.

50. kérdés **Paul Rübig**től (H-0665/08)

Tárgy: A kínai TV csatorna, az NTDTV adásának megszakítása

Június 16-án a New Tang Dynasty Television (NTDTV) szárazföldi Kínának szánt adását hirtelen az üzemeltető cég, az Eutelsat megszakította. A megadott indok a műhold „áramellátásának szabálytalansága” volt. Azóta az Eutelsat nem adott kielégítő magyarázatot az okokra. Az NTDTV-t nem tájékoztatták arról, hogy erőfeszítéseket tesznek-e a műszaki hibák orvoslására. Az NTDTV a legnagyobb független műsorsugárzó kínai nyelven és június 16. előtt ez volt az egyetlen, amelyet Kínában cenzúrázatlanul lehetett fogni. Az NTDTV műsorait kínai és angol nyelven sugározza. Az Eutelsat nem kívánta az NTDTV-vel az Ázsiában történő átvitelre a szerződését 2005-ben megújítani, de a nemzetközi beavatkozás megakadályozta a szerződés felmondását.

Milyen intézkedéseket hoz a Bizottság a független TV csatornák folyamatos átvitelének biztosítására Kínában?

Viviane Reding, *a Bizottság tagja.* - A tiszteletre méltó Crowley úr rendelkezésére állok, ha szeretne velem később beszélni, és van kiegészítő kérdése.

Ami pedig a kínai TV csatorna, az NTDTV adásának megszakítását illeti, a Bizottság nagyon jól ismeri ezt a problémát, és ezért felkérte az Eutelsatot, hogy tisztázza a helyzetet.

Kaptunk egy levelet az Eutelsattól, amelyben azt válaszolta, hogy a V5 két napenergia-panelja egyikének visszafordíthatatlan elvesztését mind az Eutelsat, mind pedig a műholdgyártó, a Thales Space is megerősítette.

A műhold működésének megóvása érdekében az Eutelsat kikapcsolta a közvetlenül az otthonba eljutó televíziós szolgáltatásait biztosító négy transzponderet, miközben megtartotta a 20 fennmaradó távközlési szolgáltatásokra használt transzponderét.

Mivel az Eutelsat semmilyen más műholdat nem üzemeltet, amely lefedné Ázsiát, ügyfeleinek, többek között az NTDTV szolgáltatójának, átadtak egy listát a versenytárs műholdakról, amelyek megfelelő lefedettséggel és kapacitással rendelkeznek.

Az Eutelsat arra is rámutatott, hogy az ő műholdjaik mindenféle csatornát, kultúrát és politikai nézőpontot képviselő csatornát sugároznak. Ők tartózkodnak attól, hogy a legkisebb mértékben is ítélkezzenek a csatornák ideológiai és politikai pozicionálása fölött. Az Eutelsat megerősítette a Bizottságnak, hogy semmiféle

intézkedést nem hoztak az NTDTV ellen a kínai kormány vagy bárki más kérésére. Az NTDTV-t egyébként még mindig az egyik európai műholdjuk viszi.

Az Eutelsat technikai információt is biztosított, amely rámutatott, hogy az NTDTV vételéhez meglehetősen nagy műhold antennákra van szükség, ami valószínűtlenné teszi, hogy a Kínai Népköztársaság lakosságának lényeges része foghassa azt.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Tudna becslést adni arról, hogy a szolgáltatásnyújtás és a műsorszórési kapacitás mikor áll helyre? A második kérdésem ehhez kapcsolódik – mit gondol, képesek leszünk-e létrehozni egy „Európát határok nélkül” a televíziózás számára is úgy, hogy valamennyi nemzeti műsorszóró szolgáltatást egész Európában fogni lehessen?

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Ami az első kérdést illeti, az Eutelsat azt mondta nekünk, hogy a hiba visszafordíthatatlan és a TV-szolgáltatások átvitelét nem tudják újra kezdeni. Így tehát tisztán technikai kérdéssről van szó. Sajnálatos módon a kapacitás csak 50%-os, így az energia, ami felvehető is csak 50%-os. Ez egy technikai kérdés, ami sajnálatos módon nem oldható meg.

Most pedig térjünk rá a tiszteletre méltó képviselő alapvető kérdésére, arra, hogy valamikor legyen-e nekünk „Európánk határok nélkül” a televíziózás számára. Még nem tartunk ott. Van egy televíziózás határok nélkül irányelvünk, amelyet most az audiovizuális szolgáltatások határok nélkül irányelv hajt végre, ahol én nagyon remélem, hogy a „videó igény szerint” szolgáltatások egész Európára kiterjedő szolgáltatásokká válhatnak. Az álom természetesen az, hogy egyszer majd nem lesznek többé határok, és a polgárok bárhol vannak is, bármilyen TV csatornát foghatnak, amelyet csak akarnak. Még nem tartunk ott, mert a jogok értékesítése még mindig nemzeti rendszerben történik. Egy nap azonban Európa eljut odáig, hogy a jogok értékesítését európai szinten végezhetjük. Én e mellett vagyok. Én nem tudom ezt kierőszakolni, de mellette vagyok, és azt hiszem, hogy lassan, de biztosan el fogunk mozdulni a jogok nemzeti értékesítésétől a jogok európai értékesítéséig.

Elnök. – Elnézést kérek a fennmaradó két kérdezőtől Reding biztos nevében, de az 51. és 52. kérdésre írásban ad választ.

53. kérdés **Seán Ó Neachtaint**ől (H-0622/08)

Tárgy: Az ír nyelv mint az Európai Unió hivatalos munkanyelve

Miként kívánja a Bizottság végrehajtani a soknyelvűsége irányuló új stratégiáját, különös tekintettel az ír nyelvnek, mint az Európai Unió hivatalos munkanyelvének megerősítésére?

Leonard Orban, a Bizottság tagja. – (RO) Az Európai Bizottság új, a többnyelvűségről szóló stratégiája, melynek címe „Többnyelvűség – előny Európa számára – közös kötelezettségvállalás” 2008. szeptember 18-án került elfogadásra. A stratégia fő témája a nyelvi sokszínűség és e nyelvi sokszínűség használatának és fejlesztésének legjobb módja a kultúrák közötti párbeszéd elősegítésére, az európai vállalatok versenyképességének ösztönzésére, valamint az európai polgárok készségeinek és munkaszerzési képességének javítása.

A stratégia az idegen nyelvek tanulásának és használatának ösztönzésére összpontosít a tagállamokban, nem pedig az európai intézmények házon belüli nyelvi állapotára. Ismételten megerősítjük elkötelezettségünket a mellett, hogy fejlesszük a polgárok arra irányuló képességét, hogy anyanyelvükön kívül két nyelven tudjanak kommunikálni; ugyanakkor hangsúlyozzuk, hogy nyelvek széles skáláját kell a polgárok rendelkezésére bocsátani, hogy érdeklődésük szerint választhassanak közülük. A Bizottság a meglévő közösségi programokra támaszkodik, különösen az élethosszig tartó tanulás programjára annak érdekében, hogy támogassa a tagállamokat az idegen nyelvek tanulásának előmozdításában e stratégia végrehajtásával.

A Tanács 2005. június 13-i 920/2005/EK rendelete 1. cikkével módosított 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet révén az ír nyelv 2007. január 1-jétől az Európai Unió intézményeinek hivatalos munkanyelvévé vált. Azonban a rendelet 2. és 3. cikke, amely ötévente megújítható, részleges derogációról rendelkezik az ír nyelvnek az Európai Unió intézményei által történő használatát illetően. Alapvetően ez a derogáció azt jelenti, hogy egyelőre csak az együttdöntési eljárásban szereplő rendeletre irányuló ajánlásokat és egyes kapcsolódó dokumentumokat, valamint a nyilvánossággal való közvetlen kommunikációt fordítják írásból.

Ezért a fent említett rendelkezéseknek megfelelően a Bizottság elvégezte a jogalkotási folyamathoz szükséges valamennyi ír fordítást, és sikeresen, időben továbbította azokat. Ezen kívül, a polgárok vagy jogi személyek

által a Bizottsághoz intézett kérdésekre adott válaszokat ír nyelven adták meg. A Bizottság megkezdte legfontosabb honlapjainak ír változatait is rendelkezésre bocsátani, elsősorban az ír nyelvűek különleges érdeklődésére számot tartó tartalomnak adva prioritást.

Ami a tolmácsolást illeti, a Tolmácsolási Főigazgatóság képes minden tolmácsolási igénynek megfelelni írban és írre, származzon az a Tanácstól, a Bizottságtól vagy a bizottságoktól, és ezt a jövőben is meg fogja tenni, gondoskodva arról, hogy rendelkezzen a szükséges erőforrásokkal.

Seán Ó Neachtain (UEN) - (GA) Elnök asszony, nagyon hálás vagyok a Bizottságnak támogatásáért és azért az előrehaladásért, amit a Bizottság elért az ír nyelvvel kapcsolatban. Van egy mondás ír nyelven: „használatának hiánya kárára van”. Már csak harminc másodpercem van, így nem pazarolhatom az időt. Egy perc rendszerint a maximális időtartam, amikor a Parlamentben saját nyelvemen fejezhetem ki magam.

Szeretném megkérdezni a biztostól, hogy a Bizottság örülne-e annak, ha az ír nyelv fejlődne, és lehetséges lenne-e azt nagyobb mértékben használni itt a Parlamentben és más intézményekben, különösen bizottsági szinten, ahol ezen a nyelven hosszabb ideig lehet beszélni. Egyetlen nyelv sem maradhat fenn, ha csak néhány másodpercig használják.

Leonard Orban, a Bizottság tagja. - (RO) Tekintettel az Európai Bizottsággal szembeni igényekre, örömmel mondhatjuk azt, hogy nem csak teljesítettük azokat, hanem meg is haladtuk. Az Európai Bizottság túlment és még azon is túlment. Más részről azonban további közös erőfeszítésre van szükség az ír nyelv nagyobb mértékben történő előmozdításához. Ezeknek az erőfeszítéseknek a közösségi intézményektől, az ír hatóságoktól, és általánosságban az ír társadalomtól kell jönniük. Például, több ír tolmácsra, fordítóra van szükség, és ezt a célt elég nehéz elérni, ha nem szánunk erre jelentős erőforrásokat az ország szintjén, azaz Írországból.

Ezért én szorosan együttműködöm az ír hatóságokkal, hogy bátorítsam és ösztönözzem azokat, akik képezni kívánják magukat és meg akarják szerezni a szükséges készségeket, ami lehetővé tenné számukra, hogy nyelvi munkát végezzenek a közösségi intézmények számára.

Szeretném hangsúlyozni, hogy szorosan együttműködünk az ír hatóságokkal az ír nyelv fejlesztésén is, nem csak intézményi vonatkozásain. Mindent meg akarunk tenni annak érdekében, hogy segítsük az ír terminológiát, és amint mondtam, szorosan együttműködünk az összes érintettel.

Elnök. - Az 54. kérdést Higgins úrtól visszavonták.

55. kérdés **Marco Cappatoto** (H-0630/08)

Tárgy: Többnyelvűség az EU intézményeiben

A Bizottság gyakornoki programokat szervez, amelyeket csak angol, francia és német nyelven tesz közzé⁽⁶⁾. Hasonlóképpen az EIDHR hirdetményeit is csak angol, francia és spanyol nyelven teszik közzé, és közli, hogy az európai szervezetektől projekteket csak ezeken a nyelveken fogad be függetlenül azok nemzeti eredetétől. Sőt, a Bizottság saját anti-diszkriminációs kampányának⁽⁷⁾ honlapja is, hasonlóan sok máshoz, csak angol nyelven van regisztrálva, és honlapja a logókat csak ezen a nyelven mutatja.

A Bizottság milyen politikát kíván bevezetni annak érdekében, hogy biztosítsa, hogy a többnyelvűséget, amelyen nyilvánosan mindig véd, és hivatalosan előmozdít valamennyi dokumentumában, a valóságban is megvalósítsa napi tevékenységeiben?

Leonard Orban, a Bizottság tagja. - (RO) Az Európai Bizottság szakmai gyakorlatra vonatkozó programja azokat az egyetemet végzetteket célozza meg, akik korábban még nem vettek részt ilyen európai szakmai gyakorlaton, és akik az Európai Bizottság munkanyelveinek legalább egyikét, a németet, az angolt vagy a franciát, kellőképpen bírják. Ez egy gyakorlati szükségesség, ami lehetővé teszi a gyakornok számára, hogy részt vegyen a szolgáltataink által végzett tevékenységekben, teljes mértékben kihasználva szakmai gyakorlata előnyeit. Az összes gyakorlati információ és magyarázat a kérelmezők számára csak ezen a három nyelven áll rendelkezésre. Ugyanakkor azonban a szakmai gyakorlati programra irányadó, a Bizottság határozata elfogadásának napján hatályos szabályok az Unió valamennyi hivatalos nyelvén rendelkezésre állnak.

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/stages/index_en.htm

⁽⁷⁾ <http://www.stop-discrimination.info/>

A Szerződés 177. cikkében leírt misszió teljesítésének érdekében, a demokráciáért és az emberi jogokért létrehozott európai finanszírozási eszköz javaslataihoz a befogadható nyelvek számát azokra kell korlátozni, amelyeket a vonatkozó harmadik országokban jelenleg használnak és megértenek. Ezzel együtt, a nem kormányzati szervezetek által a külső segílyre irányuló kérelmeik alátámasztására beküldött dokumentumokat az Európai Unió valamennyi hivatalos nyelvén elfogadjuk, a PADOR-on, a nem kormányzati szervezetek online rendszerén keresztül.

A kizárólag az EU-n belül megvalósuló tudatosító vagy koordinációs intézkedések tekintetében, amelyek kizárólag az európai polgárokat célozzák, értékeljük az egyes tagállamok nyelvén (nyelvein) benyújtott kérelmeket. Sőt, a diszkrimináció elleni online kampány első oldala valóban angol nyelvű logót használ, ám ez biztosítja a hozzáférést az EU szinte valamennyi hivatalos nyelvén megjelentetett honlaphoz.

A polgárokkal való jobb kommunikációt célzó cselekvési terv szerint 2006-ban a Bizottság létrehozott egy webes fordítási szolgálatot a Fordítási Főigazgatóságon belül, így is növelve a többnyelvű kommunikációs kapacitását. Azonban tekintettel az internet gyors fejlődésére, valamint arra, hogy az 1. rendelet szerint legelőször a jogi fordításokat kell elkészíteni, a Bizottságnak folyamatosan keresnie kell a helyes egyensúlyt az EU-n belüli érintettek számára releváns és aktuális információ, és a Bizottság valamennyi honlapjának teljes mértékben többnyelvű jellegének biztosítása között.

A honlapokon a nyelvhasználatra irányadó általános elv az, hogy az egyes honlapok nyelvét a megcélzott közönséghez kell igazítani. Ezért a Bizottság azoknak a honlapoknak vagy honlap részeknek a fordítását biztosítja a lehető legtöbb nyelvre, amelyek valamennyi polgár számára érdekesek, miközben az inkább technikai jellegű témák, amelyek a szakértők érdeklődésére tarthatnak számot, vagy korlátozott számú nyelven, vagy csak az eredeti nyelven állnak rendelkezésre. Hasonlóképpen a hosszabb ideig érvényes információ is több nyelven áll rendelkezésre, mint az ideig-óráig tartó tartalom.

Az 1. rendelet szerint a Bizottság kötelezettségei magukban foglalják valamennyi rendelet, irányelv, jogalkotásra irányuló javaslat és a Bizottság által az intézményeknek megküldött hivatalosan jóváhagyott közlemény fordítását valamennyi hivatalos nyelvre; a polgárok leveleire adott válaszokat a címzett(ek) nyelvén adjuk meg. A mellett, hogy teljesíti ezen kötelezettségeit, a többnyelvűség és a multikulturalizmus elvének megfelelően a Bizottság mindent megtesz a polgárok, kultúrák és nyelvek számára az egyenlő bánásmód biztosítása érdekében.

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, először is azt mondanám, hogy az a különbségtétel, amit ön javasolt a technikai jellegű dokumentumok és – ha jól értettem a tolmácsolást – a közérdekű dokumentumok között, kifejezetten veszélyes és megbízhatatlan különbségtételnek tűnik, mivel a technikai jellegű dokumentumok valójában nagyon is lehetnek közérdekűek.

A probléma nagyon egyszerű: azokra a szövegekre vonatkoznak a nyelvi korlátok, amelyek pusztán munkadokumentumok. Azonban minden olyan dokumentumot, amely potenciálisan a köznek szólhat, még akkor is, ha technikai jellegű, teljes mértékben a többnyelvűség alapján kell kezelni: minden nyelvre le kell ezeket fordítani. Én teljességgel érthetetlennek találom azt, hogy a demokráciát és az emberi jogokat elősegítő projektekhez kapcsolódó pályázatok csak angolul, franciául és spanyolul hozzáférhetőek. A honlapoknak nem csak többnyelvűeknek kell lenniük, hanem minden nyelven regisztrálni is kell őket. Végül, képtelen vagyok megérteni, hogy még a belső hírlevél, a *Commission en direct* is szinte kizárólag angolul jelenik meg.

Leonard Orban, a Bizottság tagja. – (RO) Amint mondtam is, az Európai Bizottságot kötelezik egy részről az 1958. évi 1. rendelet szerinti jogi kötelezettségek, és e kötelezettség teljesítésében semmiféle tétovázás nincs; másrészt vannak bizonyos ügyek, mint amit ön is említett, az Európai Bizottság honlapjain rendelkezésre álló fordításokkal kapcsolatban, amely esetekben a Bizottság és a többi közösségi intézmény súlyos dilemmával szembesül.

Egyrészt, nem lehet biztosítani ezeknek a honlapoknak a teljesen többnyelvű tartalmát; egyszerűen lehetetlenség a Bizottság honlapjain található valamennyi dokumentum esetében a teljes többnyelvűséget biztosítani, mert a Bizottság pénzügyi és emberi erőforrásai korlátozottak.

Másrészt, amit most teszünk az az, hogy növeljük a lehető legtöbb hivatalos EU nyelvre lefordítható dokumentumok számát jogi kötelezettségünk megsértése nélkül és az említett erőforrás korlátokon belül. Bizonyítottan rugalmasak voltunk, amikor a Bizottsághoz különféle kéréseket intéztünk, és amennyiben ezek a kérések fizikailag teljesíthetők, mi készen állunk arra, hogy ugyanilyen rugalmasan járjunk el.

Elnök. – Nagyon sajnálom, hogy csalódást kell keltenem a többi kérdezőben, de az időre nézve attól félek, hogy itt abba kell hagynunk.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

Robert Evans (PSE). – Kicsit megkerülve, de ez egy ügyrendi kérdés. Orban úr és én már régóta itt vagyunk, így remélem, hogy ezt ő abban a szellemben fogadja, ahogy én szánom, mert az egyik válasza valójában hat percig tartott, és mivel szeretnénk minél több kérdéssel foglalkozni, a jövőben talán megpróbálhatná válaszait egy kicsit összpontosítottabban, tömörebben megfogalmazni valamennyi képviselő javára.

Elnök. – Evans úr, ezt az ügyet megtárgyaltuk Wallström alelnökkel. Egyrészt tudjuk, hogy a Bizottság megpróbál nekünk a lehető legkimerítőbb válaszokat adni, ahogyan mi is kívánjuk, de ez nyilvánvalóan korlátozza a részt venni képes képviselők számát. Köszönöm mindannyiuknak, és biztos vagyok benne, hogy kimerítő válaszokat fognak kapni írásban.

(Az ülést 19.15-kor felfüggesztik és 21.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

17. Fehér Könyv: Európai stratégia a táplálkozással, túlsúllyal és elhízással kapcsolatos egészségügyi problémákról (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont A. Foglietta jelentése (A6-0256/2008) a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében a Fehér Könyvről: „Európai stratégia a táplálkozással, túlsúllyal és elhízással kapcsolatos egészségügyi problémákról” (2007/2285(INI)).

Alessandro Foglietta, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mielőtt megnyitnánk a vitát arról a jelentésről, amelyről holnap szavazunk, szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy köszönetet mondjak. Azzal kezdem, hogy köszönetet mondok kollegámnak, Adriana Poli Bortone-nak, aki most az Olasz Köztársaság szenátora, akitől örököltém a jelentéstervezetet és a témának egy már részletes, aprólékos tanulmányát; ezután a munkatársaimnak szeretnék köszönetet mondani, akik lelkesen és lelkiismeretesen támogattak engem a jelenség felderítésében és elemzésében, és végül köszönet jár az árnyékolóelőadónak, akiknek az elkötelezettsége kétségtelenül hozzájárult a szöveg elfogadásához a környezetvédelmi bizottságban szinte egyhangú, minden pártra kiterjedő konszenzussal.

Hölgyeim és uraim, amikor ezt a szövegtervezetet rám bízta, feltettem magamnak a kérdést, hogy előadóként mi legyen a céloim egy ilyen jellegű vizsgálódás továbbvitelével. A választ a dokumentum stratégiai jellegében találtam meg, amely két pillért mutatott nekem, amelyre építhetem a munkámat: először a teljesség, hogy ne maradjanak hézagok, és ne becsüljük alá az előttünk lévő téma számos vonatkozása egyikének a fontosságát sem; és a gyakorlatiasság, hogy lehetővé váljon egy valóban jövőorientált dokumentum összeállítása, amely hatékony instrumentumokat és megoldásokat azonosít.

E megközelítés elfogadásakor a témáról már széles körben rendelkezésre álló adatokra, statisztikákra és százalékokra támaszkodtam. A százalékok elképesztőek, ha megnézzük őket, mivel az Egészségügyi Világszervezet szerint több mint egy milliárd ember túlsúlyos és több mint 300 millió elhízott. Az obezitás a gyermekek körében gyorsan nő, és figyelemmel kell lennünk arra, hogy az obezitáshoz és a túlsúlyhoz kötődő betegségek egyes tagállamokban a nemzeti egészségügyi ráfordítások 6%-át emésztik fel.

A lehetséges megoldások keresése során vigyáztunk, hogy bizonyos élelmiszertípusokat ne demonizáljunk, mintha pusztán azok lennének felelősek az obezitás problémájáért. A probléma nem oldódik meg azzal, ha az ilyen élelmiszereket kivonjuk táplálkozásunkból, a megoldás inkább abban kereshető, ha oktatjuk a fogyasztókat, különösen a fiatalokat és a gyermekeket, hogy étkezzenek ésszerűen. A zsírok a helyes táplálékbevitel lényeges részei, de csak a megfelelő mennyiségben és a nap megfelelő időpontjában. Az étkezéssel kapcsolatos tanulság, amire én nagy hangsúlyt fektetek, nem arról szól, hogy képesek legyünk a jó élelmiszert a rossztól megkülönböztetni; abszolút értelemben véve semmi sem káros és semmit sem kell az egészséges étkezési zavaroktól nem szenvedő emberek táplálkozásából kizárni.

Egy másik kérdés, amire szeretném a figyelmüket felhívni az, hogy az obezitás minden bizonnyal betegség. Olyan betegség, amelynek az okai nem csak fizikaiak, hanem gyakran társadalmiak vagy pszichológiaiak, de ezzel együtt is, betegség, ami a nemzeti egészségügyi rendszereinknek évente hatalmas összegekbe kerül.

Ez olyan betegség, amelyet praktikus, több szintű megoldásokkal kell kezelni. Vizsgálódásom hónapjai során azonban rájöttem, hogy a közvélemény ezt a vonatkozást túlságosan gyakran alábecsüli. Ugyanis a közvélemény szabad folyást enged a teljesen indokolatlan pánikkeltésnek és a tudatosító kampányoknak az anorexiával kapcsolatban, és hasonlóképpen indokolatlan vigasztaló megközelítést tesz magáévá a túlsúllyal kapcsolatban olyan szlogenekkel, mint „a nagy szép”, és így tovább. Ez téves, ez a rossz üzenetet küldi. Nem esztétikumról vagy megjelenésről beszélünk; egészségről beszélünk. Ezért éppen úgy, ahogyan az anorexia csapásával energikusan küzdenünk kell, megpróbálunk az obezitás ellen is ugyanígy fellépni a párhuzamos és következetes erőfeszítésekre felhívó jelentésben meghatározott különféle frontokon dolgozva.

Erőfeszítésekre van szükség az oktatóktól, az egészségügyi szakemberektől, az élelmiszeripartól és a médiumoktól, különösen a televíziótól. Mindenkinek a közvélemény befolyásolására való lehetőségeiből származó erőteljes felelősségérzettel kell eljárnia. Az állami hatóságoknak, különösen a helyhatóságoknak is be kell tölteniük szerepüket.

Hölgyeim és uraim, egy olyan hírrel szeretném zárni, ami hullámokat keltett az elmúlt néhány napban: nevezetesen a Fehér Házért való versenyfutásban a két jelölt közül az egyik kijelentette, hogy hasznos, jó és helyénvaló dolog lenne az elhízott polgárokat, az alkoholistákat és a dohányzókat megadóztatni. Véleményem szerint ez elvként abszurd, de úgy vélem, ez egy súlyos probléma, amivel a megfelelő módon kell foglalkozni, mert pozitív eredményeket csak akkor érhetünk el, ha szembenézünk vele.

Elnök. – Kérem valamennyi felszólalót, hogy nagyon figyeljenek az időre, mivel ez egy esti vita és nagyon korlátozott az időnk, nem léphetjük azt túl különösen a logisztikai problémák, például a tolmácsszolgálat miatt.

Kérem, gondoskodjanak róla, hogy ne kelljen önöket félbeszakítanom, mert én ezt az elnökség részéről nagyon kényelmetlennek tartom, és sokkal szívesebben venném, ha mindannyian egyénileg felelősséget vállalnának érte.

Kovács László, a Bizottság tagja. – Elnök úr, melegen üdvözlöm a Parlament jelentését a Bizottságnak a táplálkozással, a túlsúllyal és az elhízással kapcsolatos egészségügyi problémákról szóló Fehér Könyvére reagálva. Engedjék meg nekem, hogy külön gratuláljak Alessandro Fogliettának kiváló munkájához.

Nagy örömmel veszem tudomásul, hogy a Parlament osztja a Bizottság nézetét, miszerint az elhízásjárvány csak integrált megközelítéssel állítható meg, és hogy a Parlament üdvözi a Bizottság Fehér Könyvét, mint fontos lépést az elhízás és a túlsúly egész Európában megfigyelt növekedésének megállítására. Ugyancsak tudomásul veszem, hogy a Parlament számos további intézkedést kér – ide értve több szabályozási intézkedést – azokon túlmenően, amelyeket a Bizottság jelenleg előirányoz.

A Bizottság 2010-ben fogja először felülvizsgálni a 2007. évi Fehér Könyvben meghatározott célokhoz viszonyítva az eredményeket.

Ha a monitorozás azt mutatja, hogy az előrelépés nem elegendő, természetesen a további intézkedéseket is megfontolás tárgyává tesszük, beleértve az esetleges szabályozási megközelítést.

Ami a monitorozási folyamatot illeti, szeretném felhívni a figyelmüket az Egészségügyi Világszervezet fontos szerepére. Együtt dolgozunk velük, összhangban a WHO Isztambulban megtartott miniszteri konferenciájának következtetéseivel, amely a monitorozási intézkedésekre összpontosít a tagállamokban annak érdekében, hogy a Bizottság Fehér Könyvét és a WHO stratégiáját egyaránt végrehajtsák.

Végül, szeretném ma megosztani önökkel a táplálkozással, túlsúllyal és elhízással kapcsolatos egészségügyi problémákra vonatkozó európai stratégia végrehajtásával kapcsolatos közelmúltbéli fejleményeket, amelyek választ adnak az önök jelentésében kért egyes intézkedésekre.

Amint tudják, ahhoz, hogy a Bizottság az európai szintű cselekvést megerősítse, egy magas szintű csoportot kellett létrehoznia, amely a táplálkozással és a testgyakorlással kapcsolatos egészségügyi problémákra összpontosít. A csoport biztosítja a tagállamok között az eszmék és a gyakorlatok gyors cseréjét, és áttekinti az összes kormányzati politikát.

Ha ezidáig az érintettek részvételét vizsgáljuk, ilyenek a páneurópai szervezetek, a diétával, testgyakorlással és egészséggel foglalkozó európai platform tagjai, ők most több mint 200 kötelezettségvállalásuknak tesznek eleget olyan kulcsterületeken, mint a termékreceptúra átalakítás, címkézés és felelős reklámozás.

A monitorozás folyamatos és az éves jelentések a nyilvánosság rendelkezésére állnak a Bizottság honlapján.

Az EU platformját kiegészítve mostanáig 17 EU tagállamból számoltak be az állami és a magánszektor közötti partnerségekről a kormányzatok és a magánszektor között, és én úgy tartom, ez a helyes irány.

Júliusban a magas szintű csoport találkozott a diétával, testgyakorlással és egészséggel foglalkozó európai platformmal, hogy megvitassák a szinergiák, illetve a partnerségek lehetőségét, különösen a só csökkentésére összpontosítva – ez volt a tagállamokkal egyeztetett közös intézkedés kezdeti prioritása.

Ez a közös találkozó pozitív volt, és bizonyos vagyok benne, hogy az ilyen gyűlések, amelyben a tagállamok magas szintű tisztviselői és a platform tagjai vesznek részt, növelni fogják az állami hatóságok, illetve a platformtagok jövőbeni intézkedéseinek hatását.

Hadd hívjam fel a figyelmüket a Bizottság tavaly júliusi javaslatára is, hogy 90 millió eurót évente félretesz gyümölcs és zöldség beszerzésére, és iskoláknak történő ingyenes elosztására.

Az elhízás árjának megfordítása egyike a legfontosabb közegészségügyi kihívásoknak, amelyekkel szembesülünk.

Hálás vagyok az önök folyamatos támogatásáért, és már előre örülök a párbeszéd folytatásának Parlamenttel arról, hogy miként haladjunk előre, hogy az Európai Unió betölthesse szerepét e kérdésben is.

Małgorzata Handzlik, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének szerzője. – (PL) Elnök úr, az elhízás és a túlsúly kihívást jelentenek a ma társadalmának. Az elhízás és a túlsúly sok krónikus állapothoz, például szív és érrendszeri betegségekhez, magas vérnyomáshoz, 2. típusú cukorbetegséghez, sztrókhhoz, és bizonyos típusú rákhoz vezet. Az elhízás és a túlsúly elleni küzdelem egyike kell legyen az Unió egészségpolitikája prioritásainak. Ebbe a lehető legnagyobb számban kellene partnereket bevonni. Itt a helyi hatóságokra, a tagállamokra, az Európai Bizottságra, valamint az ipar képviselőire gondolok. Nem szabad azonban figyelmen kívül hagynunk a fogyasztókat, akik maguk választják meg ételmüket. Az oktatási kampányok és a testgyakorlás előmozdítása továbbra is a legjobb megközelítésnek tűnik. A fogyasztóknak világos és érthető tájékoztatást kell kapniuk, amelynek alapján bölcsen választhatnak ételmiszertermet. Nem hiszem azonban, hogy az ételmiszertermelők korlátozása önmagában csökkentené a túlsúlyos személyek számát. Például a reklámra gondolok.

Szeretném felhívni a figyelmüket e vita egy valamelyest elhanyagolt vonatkozására: az egészségügyi szakemberek megfelelő képzésére, nevezetesen a cukorbetegség ápolása és a cukorbetegség kezelése terén. Ezt a képzést valamelyest elhanyagolták, különösen az új tagállamokban.

Czesław Adam Siekierski, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság véleményének szerzője. – (PL) Elnök úr, akár én is megírhattam volna ezt a dokumentumot. Támogatom a Fehér Könyvben leírt intézkedéseket. A Fehér Könyv hivatkozik arra, hogy az egészségesebb életmód és a testgyakorlás minden fajtája a kezelés leghatékonyabb módja. A Fehér Könyv prevenciós intézkedéseket is tartalmaz, ételmiszertermelők, fogyasztók, étteremtulajdonosok, ételmiszerláncok és a reklámpiar számára messze ható ajánlások formájában. A tájékoztatási kampányokat is említi.

Ezeknek az intézkedéseknek a végrehajtásához a különféle politikai területek és irányítási szintek közötti koordináció, valamint a magánszektor részvétele létfontosságú. Ezzel a problémával együtt kell szembenéznünk. Külön hangsúlyt kell helyezni azoknak az intézkedéseknek a végrehajtására, amelyek célja az elhízás megelőzése gyermekekben. A felnőttek felelnek azért, hogy ésszerű étkezési szokásokat neveljenek bele a gyermekekbe. Gyakran azonban mi felnőttek sem tudjuk teljes egészében, hogy mi a hasznos és mi nem az. Ezért olyan fontos szülőket megcélzó tájékoztatási kampányokat szervezni, hogy ők biztosíthassák, hogy utódaik kiegyensúlyozott étrendet élvezhessenek.

Az egészséges étkezés és a testgyakorlás elveit elősegítő programokkal azonban a gyermekeket és a fiatalokat is meg kell célozni. Tény, hogy széles körben létezik az elhízás. Az is igaz azonban, hogy a soványság erős rögeszmévé, sőt mondhatjuk követelménnyé vált. A 18 év alatti tizenéves lányos 80%-a már legalább egyszer próbált meg fogyókúrázni. A helytelen fogyókúra veszélyes lehet. Ebből következik, hogy amilyen fontos a fiataloknak bölcsen tudást átadni a világról, ugyanúgy meg kell tanítani a fiatalokat az ésszerű táplálkozásra úgy, hogy az tudáséhséget eredményezzen. Ez a fajta éhség nagy kíváncsi.

Minden erőfeszítést meg kell tenni az iskolai gyümölcsprogramként ismert páneurópai program végrehajtására. Az Európai Bizottság erre a programra mindössze 90 millió euró összegre tett javaslatot. Úgy vélem, hogy ezt az összeget többszörösére kellene növelni, hogy a mindenütt jelenlévő chipset, csokit és szénsavas italokat árusító iskolai automatákat olyanokra cserélhessük, amelyek friss gyümölcsöt, zöldséget és tejtermékeket

árulnak. Mindig emlékeznünk kell arra, hogy gyermekeink étrendje határozza meg egészségüket később az életükben.

Anna Záborská, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményének szerzője. – (SK) Köszönöm elnök úr, nincs sok időm, így csak néhány pontot szeretnék megemlíteni.

Mint mindig, én a prevenció mellett állok, még hozzá a gyermekkortól kezdődő prevenció mellett. A prevenció szorosan kötődik a szülői felelősség elősegítéséhez. A gyermekkori elhízás megelőzésének legjobb módja, ha nem használjuk a televíziót, a videojátékokat és az internetet gyermekmegőrzési szolgáltatásként. Kreatív tevékenységek nélkül sem a gyermekek, sem a felnőttek nem jutnak elég testgyakorláshoz.

A gyermekeknek meg kell tanulniuk a megfelelő étkezési szokásokat mind az élelem minősége és mennyisége, mind pedig az asztal megterítése tekintetében. Nagyon fontos, hogy előmozdítsuk a családi étkezéseket, ahol a szülők és a gyermekek együtt étkeznek. Nincs jobb, mint amikor a család legalább egy étkezést együtt fogyaszthat el. Ahhoz, hogy ez lehetségessé váljon, lényeges a munka és a magánélet közötti egyensúly elősegítése. A gyermekek főzni tanítása egy másik jó módszer az elhízás megelőzésére. A gyerekek szeretnek segíteni a főzésben, és jó gondolat lenne ezt ösztönözni.

Philip Bushill-Matthews, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az elhízás egyike Európa legnagyobb egészségügyi kihívásainak, de lehetnek olyanok, akik megkérdezik, hogy mi közünk nekünk hozzá itt az Európai Parlamentben? Sőt akár az EU-ban?

Ennek legalább két oka van. Az egyik az, amint az előadó már elmondta, hogy az elhízáshoz kapcsolódó betegségek az EU adófizetők által finanszírozott nemzeti egészségügyi költségvetése több mint 6%-át teszi ki. Fizetnünk kell érte. Másodszor, a különféle EU országok a kérdést eltérő módon kezelik, és sokat tanulhatunk egymástól.

Így hadd gratuláljak a Bizottságnak a Fehér Könyvhöz, amely ezt a vitát kiváltotta, és szeretnék csak néhány fontos pontra rámutatni. Általában üdvözljük a Bizottság élelmiszercímkezésre vonatkozó javaslatait, de úgy véljük, nem helyénvaló, hogy ez a jelentés megelőzze azt a részletes vitát, amire szükség lesz erről a konkrét kérdésről.

Az elhízást illetően a bizonyítékok arra mutatnak rá, hogy a probléma sokkal inkább kötődik ahhoz, hogy az emberek mennyi testgyakorláshoz jutnak, mint ahhoz, hogy mennyit esznek. A kérdés a kalóriafelhasználásról szól, nem csak a kalóriabevitelről. Így teljesen téves dolog az élelmiszer- és italgyártókat hibáztatni a probléma okozásáért, vagy azért, hogy nem adnak megfelelő megoldást.

A valóság ennél sokkal bonyolultabb. Több aktivitásbarát közösségre van szükségünk, akik több kerékpárutat, jobb várostervezést, a közösségi közlekedés nagyobb elősegítését, több parkot és sportlétesítményt, több iskolai játszóteret, és igen, jobb oktatást kínálnak. Arra van szükség, hogy életünk sok vonatkozása megváltozzék.

Hadd gratuláljak tehát az előadónak ehhez a széleskörű jelentéshez és az ő nagyon nehéz feladatához átvéve a stafétát elődjétől, és oly sok árnyékelőadóval megbirkózva, akiknek mind megvannak a saját elképzeléseik. Én különösen is köszönetet mondok neki azért, hogy néhány módosítasomat elfogadta, beleértve az alultápláltság problémájára vonatkozókat, különösen kórházakban és az idősgondozó otthonokban. Nagyon fontos, hogy gondoskodjunk társadalmunk veszélyeztetettjeiről.

Vannak olyanok, akik önmagukat veszélyeztetik, és ha egy nagy általánosítással befejezhetem, mai társadalmunk egyik problémája a személyes felelősség hiánya, az a hit, hogy minden mulasztás valaki más problémája és majd valaki más megoldja. A több szabályozás csak ezt a hitvilágot táplálja; pedig a nagyobb önszabályozás és az önfegyelem a válasz. Ösztönöznünk kell a nagyobb személyes felelősségvállalást, és így mindannyian a társadalomként jobban tudunk majd előrelépni.

Linda McAvan, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ez egy hosszú jelentés. 400 módosítás volt, és én szeretnék köszönetet mondani az előadónak, mert megpróbálta valamennyire értelmezni őket. Remélem, a legfontosabb üzenetek nem vesznek el csak azért, mert a jelentés olyan hosszú.

Számunkra a szocialista képviselőcsoportban a legfontosabb üzenetek – és itt néhány nagyon pozitív pontot találunk – azok, hogy szükségünk van a jó élelmiszercímkezési szabályozásra, és a csomagolás elején akarjuk látni a címkét a lehetséges színekódolás alkalmazásával, ez az, amit szeretnénk a következő vitákba felvenni. Tudjuk, hogy a Bizottság vizsgálja ezt, és ezt mi is akarjuk.

Örülünk annak, hogy most már az egész Parlament támogatja a mesterséges transz-zsírsavak betiltását. Amikor én ezt két évvel ezelőtt felvettem, a Parlament nem támogatta azt – sőt, a Bizottság bíróság elé citálta Dániát és semmi sem történt. Most már van egy írásbeli nyilatkozatunk és konszenzusunk, így remélem, hogy a Bizottság valami ilyesmit megtesz.

Biztos úr, ön beszélt a termékreceptúra átalakításáról. Úgy vélem ez kulcsfontosságú. Igaz az, amit Philip Bushill-Matthews mond, hogy nyilvánvalóan az embereknek maguknak is felelősséget kell vállalniuk, de a gyártók is felelősek azért, hogy miként készítik termékeiket. Közülük sokan nagy erőfeszítéseket tesznek a só, a zsír és a cukor csökkentésére. Gyakran ezeket a dolgokat elrejtik az élelmiszerekben. Nem nyilvánvaló a fogyasztók számára, hogy amikor ketchupot vagy joghurtot vesznek, az rengeteg cukrot tartalmaz. Sőt a címkézési rendszer gyakran álcázza azt, ami a termékben van, ilyenek például a joghurtok, amelyek címkéje azt hirdeti, hogy „alacsony zsírtartalmú”, miközben nagyon magas a cukorszintjük.

Mi nem hisszük, hogy az önszabályozás mindenre választ adna. Úgy véljük, kell, hogy legyen valamennyi szabályozás, különösen a gyermekekkel kapcsolatban. Igen, a felnőttek választhatnak, de a gyermekeket a törvénynek védenie kell, és ezért kérjük minden az iparban megkötött önkéntes megállapodás független monitorozását. Tudjuk, hogy önök most teszik meg az első lépéseket ebbe az irányba.

Végül, ez egy hatalmas kérdés Európa számára. Nagyon sokba fog kerülni az állami pénztárcáknak, ha nem birkózunk meg vele, és most már néhány konkrét javaslatra van szükségünk a Bizottságtól – nem olyan kérdésekben, amelyek a nemzeti felelősség körébe tartoznak, hanem azon a területen, ahol az EU-nak van felelőssége, ott van szükségünk egyértelmű politikákra, amelyek viszont segítenek a nemzeti kormányoknak az elhízás csökkentésében.

Frédérique Ries, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, az elhízás az ülő életmód betegsége és most már egyre jobban a fiataloké is, és már elmondták, hogy az elhízás problémája központi helyet tölt be a Ház munkájában, és ez így volt a jelenlegi jogalkotási ciklus kezdete óta. Évente több mint 400 000 fiatalemberrel egészül ki azoknak a hosszú listája, akik arra vannak kárhoztatva, hogy mindent megtudjanak a fogyókúrás jó hatásáról.

Európa ezért jól teszi, hogy a problémát frontálisan kezeli. Ezen a területen 2005. márciusában egyértelmű stratégiát fogadott el, amikor elindította azt az európai platformot, amelynek a feladata az összes érintett egyesítése, ide értve az agro-élelmiszeripart, a kiskereskedelmi és elosztási ágazatot, az orvosi szakmát és a fogyasztói szövetségeket.

El kell ismerni – és ezt már mondták itt ma – hogy nem könnyű meggyőzni az embereket arról, hogy Európának több, mint beleszólást kell adni ebbe az elhízás elleni küzdelembe. Ezt a hatósági szintek egyértelműsítésével kell kezdenünk, ami azonban nem akadályoz meg bennünket abban – és hát éppen ezt tesszük most – hogy emlékeztessük a tagállamokat jogkörükre és felelősségükre.

Itt én két agresszíven kritikus javaslatra gondolok, amelyeket a jelentésben tettünk meg: az első, hogy az obesitas krónikus betegségként történő hivatalos elismerésével akadályozzuk meg az elhízott emberek diszkriminációját és stigmatizálását, amint például a WHO és Portugália már megtette; a második az, hogy biztosítsuk, hogy valamennyi iskolás gyermek jusson hozzá a testgyakorláshoz és a sporthoz – véleményem szerint heti két óra lenne a minimális követelmény – együtt az iskolai büfék jobb finanszírozásával annak érdekében, hogy a gyermekek menüje tartalmazzon friss termékeket is, és itt viszont üdvözlöm a Bizottság kezdeményezését, hogy ingyenes gyümölcsöt osszanak ki az iskolákban, amint ezt a biztos említette. Hozzátenném azt is, hogy az ilyen egyszerű, megfogható és ésszerű intézkedésekkel tanulják majd meg az emberek Európát ismét szeretni.

Most visszatérnék Foglietta úr jelentésére és szeretnék köszönetet mondani neki a befektetett sok erőfeszítésért. Szeretném hangsúlyozni két javaslatát. Az első a politikai ösztönző választására vonatkozik – például alacsony árak és adóengedmények – egy olyan rendszer helyett, ami a magas kalóriatartalmú termékekre kivetett adó növelésére, nevezetesen a híres „zsíradóra” épül, ami végső soron leginkább az alacsony jövedelmű háztartásokat büntetné.

A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoportja, amelyet én itt ma képviselek, ezért ellenzi a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoportja 6. módosítását, és a 28. bekezdésben meghatározott, a gyümölcsre és a zöldségekre kivetett HÉA jelentős csökkentésére irányuló javaslat mellett áll ki.

Képviselőcsoportom ugyancsak támogatja a mesterséges transz-zsírsavak betiltását, amelyekről ismert, hogy kapcsolódnak a szív és érrendszeri problémák jelentős növekedéséhez. Ezért ellenezzük a Blokland úr által

javasolt módosításokat, melyek célja a 32., 34. és 35. bekezdés hatásának felpuhítása, az út megnyitása az ilyen hidrogénezett zsírok előtt, hogy azt ne mondjam a tények elmeszélése. Üzenetünk a gyártókhöz egészen egyértelmű: bizonyítsák jóakarukat és vezessenek be újításokat a fogyasztók egészsége és saját jól felfogott érdekeik érdekében.

Az idő rövidsége folytán azzal szeretném befejezni, hogy megemlítem a táplálkozás és az egészség kérdésével kapcsolatos első parlamenti találkozókat, amelyeket én kezdeményeztem a Házban egy évvel ezelőtt. Ez volt a kezdete a nagy vitának valamennyi résztvevő fél számára, és ez négy kulcsfontosságú prioritásra összpontosított: eljutni az emberekhez már nagyon korai életkorban, változatos és kiegyensúlyozott ételek fogyasztása, az obezitás krónikus betegségként való kezelése, és ha szükséges, jogalkotás. Ez több mint csak egy szlogen, ez a mi Európai Uniónk erkölcsi kötelessége, és el kell köteleznünk magunkat teljes mértékben az elhízás és az ülő életmód elleni küzdelem mellett.

Ewa Tomaszewska, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, Európa polgárainak több mint 50%-a vagy elhízott, vagy túlsúlyos. Három millió gyermek elhízott és 22 millió túlsúlyos. Az obezitás nagyon megterheli a csontvázat mindazokkal a negatív következményekkel, ami ezzel jár. Anyagszerezzavarokat is okoz, következésképpen hajlamosít a cukorbetegsége, a szív- és érrendszeri betegségekre, a magas vérnyomásra és a magas koleszterinszintre.

A probléma részben a nem megfelelő táplálkozásnak és részben a fizikai erőfeszítést nem igénylő ülő életmódnak tulajdonítható. Civilizációnk bizonyos tulajdonságai, nevezetesen a stressz is szerepet játszik benne. A probléma társadalmi dimenziója eltökélt cselekvést kíván, különösen a gyermekek védelme tekintetében. A gyermekek túl sok édességet fogyasztanak a megfelelően egyensúlyozott ételek helyett, és egész napokat töltenek el a televízió vagy a számítógép előtt. Ez azért van, mert a felnőttek nem irányítják a gyermekek életmódját megfelelő módon, és nem adnak nekik jó magatartásmintákat. A táplálkozásról szóló Fehér Könyv hasznos dokumentum az elhízás ellenőrzés alatt tartására irányuló intézkedések tekintetében, különös tekintettel a gyermekekre. Az egészséges termékek választását elő kell segíteni a gyermekekre, de mindenekelőtt a szülőkire irányuló promóciós és tájékoztatás politikával. Mi különösen az iskolai gyümölcsprogramot támogatjuk.

Kathalijne Maria Buitenweg, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, ma a túlsúlyt és az elhízást tárgyaljuk, és én azt hiszem, fontos – amint már többször említették – hogy ne beszéljünk túl sokat a diétáról és a fogyról, hanem elsősorban az egészséges étkezés szükségességéről.

Néhány hónappal ezelőtt szabályosan sokkolt, amikor a lányom – a nagyon karcsú lányom –, hazajött és nem akarta megenni a második szelet kenyerét, mert akkor meghízna. Az iskolában sokat hallott elsősorban arról, hogy az embernek nem szabad kövérnek lennie, de nem rendelkezett megfelelő ismeretekkel arról, hogy hogyan kell egészségesen étkezni és mi egy normális adag. Egy nyolcéves gyerek nem igazán érti, amikor valaki túl kövér. Ezért fontos elsősorban az egészséges étkezéssel beszélni, és nem arról, hogy valaki túl kövér-e.

Tény, hogy elsősorban a szülőket terheli az a felelősség, hogy megmutassák a gyermekeknek mi az egészséges, mit jelent kiegyensúlyozott adagokat enni, és az iskolák felelőssége ennek továbbadása és a példamutatás. A szülőknek is többet kell tudniuk az élelmiszerek tartalmáról, a termékek zsírtartalmáról, így egyetértek azzal, amit korábban mondtak a címkézésről. Ezért felül kellene vizsgálnunk ezt a pontot a címkézésről szóló jogszabályban.

Én is azt hiszem, hogy jó dolog sokat beszélni a sportról, és arról, hogy a gyermekeknek lehetőséget kell adni, hogy boldogan játszassanak kint. Ezért mindenképpen ajánlást kell tennünk, hogy a várostervezésben és az országtervezésben komolyabb figyelmet szenteljenek a gyermekek kívánságaira, arra, hogy legyen bőségesen szabadságuk.

Ami az étkezést illeti, az Európai Bizottságnak van egy nagyon jó EU MiniChefs honlapja. Ezt a honlapot már tovább is fejlesztették. Azon már szerepelnek vegetáriánus ételek is, amiből nem volt sok rajta korábban, de szinte valamennyi recept tartalmaz húst. Legyünk őszinték ezzel kapcsolatban, az állati fehérje az, ami nagymértékben hozzájárul a túlsúlyhoz. Az állatok jólététől eltekintve, az Európai Bizottságnak nem kellene kifejezetten támogatnia a húsfogyasztást.

Még egy utolsó szó a HÉÁ-ról. Ries asszony éppen most mondta el, hogy ellene van a 6. módosításunknak, mert az embereket jutalmazni szeretné, nem pedig büntetni. Ezért ő nem zsíradót akar, vagy magasabb adót az egészségtelen termékekre és importra, hanem alacsonyabb adót az egészséges termékekre. Ezzel mindenképpen egyetértek, ám úgy tűnik most, hogy például Hollandiában is valamennyi élelmiszer az

alacsony kulcsú adókategóriába tartozik. A chipsek, a nyalókák és hasonlóak jelenleg mind az alacsony kulcsú HÉA-kategóriába tartoznak, de nyilván nem az a szándék, hogy ezt a külön kivételt szabjuk meg az egészségtelen termékekre. Így nem büntetésről van szó, hanem arról, hogy ne jutalmazunk olyan termékeket, amelyek nem egészségesek azzal, hogy alacsonyabb kulcsú HÉA-kategóriába soroljuk őket.

Jens Holm, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Az európaiak egyharmada szenved a túlsúlytól és az elhízástól. A tagállamok egészségügyi költségvetésének jelentős részét kell a túlsúly által okozott problémák kezelésére allokálni. Ezen kívül, a túlsúly problémája a társadalmi, gazdasági egyenlőtlenséget is tükrözi. Az alacsony jövedelmű embereket érinti ez leginkább, mivel ők fogyasztanak több cukrot és telített zsírokat. Egész egyszerűen, szegényesebb az étrendjük.

Nyilvánvalóan a politika feladata az, hogy létrehozza a lehető legjobb feltételeket ahhoz, hogy az emberek egészségesebben étkezzenek. Pontosan ez az, amit Foglietta úr megtesz a jelentésében. Ezért bíra az Egységes Európai Baloldal képviselőcsoportjának a támogatását. A jelentés arra hívja fel az EU-t, hogy legyen rugalmasabb és tegye lehetővé a tagállamok számára, hogy alacsonyabb HÉA-kulcsokat alkalmazzanak az egészséges élelmiszerekre és magasabb kulcsokat azokra a dolgokra, amelyekből kevesebbet kellene fogyasztanunk. Ez egy fontos követelés, és remélem, az EU vezetői odafigyelnek rá. Mit szól ehhez a Bizottság? Visszatér-e a Bizottság az EU HÉA-irányelvének felülvizsgálatával úgy, hogy nagyobb rugalmasságot adjon a tagállamoknak, hogy például kevesebb HÉA-t fizethessünk az egészséges élelmiszerek után?

Egy másik kérdés, ami a Bizottság illetékességébe tartozik, a transz-zsírok kérdése. Tudjuk, hogy a transz-zsírok rosszat tesznek nekünk. Ezt a tagállami hatóságok és az EFSA, az EU saját élelmiszer-biztonsági hatósága is megállapította. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság ez év április 1-jén tartott meghallgatásán Androulla Vassiliou biztos asszony azt mondta, hogy a transz-zsírok semmiképpen sem tesznek jót az egészségnek, és e felől nincs kétség. Ebben a jelentésben a transz-zsírok betiltására hívunk fel, de a Bizottság nem hajlandó erre javaslatot tenni. Vassiliou asszony még azt sem engedné meg, hogy az egyes tagállamok tovább menjenek, és nemzeti tiltást vezessenek be. A Bizottságnak most van lehetősége a visszakoázásra ebből az egészségtelen helyzetből. Mikor kapjuk meg a transz-zsírok betiltását? Tudja-e a Bizottság legalább azt garantálni, hogy a tagállamok szabadon tilthassák be a transz-zsírokat, ha úgy kívánják?

A hús a közegészségügyi probléma egy másik dimenziója, amint arra az előző felszólaló, Buitenweg asszony rámutatott. A húsfogyasztás szárnyal az egész világon. Ha semmit nem teszünk, az ENSZ Élelmiszer és Mezőgazdasági Szervezete (FAO) arra figyelmeztet, hogy a már most magas húsfogyasztás 2050-re megkettőződik. A hús telített zsírokat tartalmaz, és így hozzájárul az elhízáshoz. Ezen kívül, a húsipar nagyon komoly segítséget nyújt a klímaváltozás felgyorsításához. Az EU-nak fokozatosan meg kellene szüntetnie a húsiparnak nyújtott támogatásokat; mégis egyedül a 2007. évi költségvetésben több mint 45 millió eurót szántak csak a húsipar marketing költségeire. Ez terméketlen és az adófizetők pénzének bizzar pazarlása. Ezeknek a hústámogatásoknak a fokozatos megszüntetése, és a csökkenő húsfogyasztásra irányuló stratégia kell, hogy a nyilvánvaló intézkedések legyenek az EU-ban a jobb egészségi állapot eléréséhez.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, a transz-zsír-savak nem a legegészségesebb zsír-savak. Ezek a zsír-savak léteznek természetes és iparilag előállított formájukban, és megtalálhatók nagyon sok élelmiszertermékben.

Bár a tudományos kutatási eredmények változóak, a legtöbb kutatás arra mutat rá, hogy az élelmiszerekben természetesen megtalálható transz-zsír-savak és az ipar által mesterségesen hozzáadott transz-zsír-savak ugyanolyan kockázatot jelentenek. Sőt, mindkét típusú transz-zsír-sav egyaránt káros, ha abból túl sokat fogyasztunk. Ezért nem tűnik helyénvalónak a jelenlegi javaslatban ezt a megkülönböztetést fenntartani, ezért a módosításom.

Továbbá, nagyon nehéz valamennyi transz-zsír-savat betiltani a nélkül, hogy más kockázatok ne hoznánk létre a közegészség veszélyeztetésére. Az Egyesült Királyság Élelmiszerszabvány Ügynöksége szerint például a transz-zsír-savak betiltása a telített zsír-savak koncentrációjához vezet. A telített zsír-savak legalább olyan károsak, mint a transz-zsír-savak. Átlagosan a telített zsír-savak összbevitel lényegesen magasabb, mint amit az Egészségügyi Világszervezet ajánl. Ezért nyújtottam be módosításokat, amelyek korlátoznák a telített zsír-savak mennyiségét is, és ugyanakkor javasoltam, hogy ne kérjük a transz-zsír-savak betiltását, amint azt a jelentés 32. bekezdése teszi.

Ami lehetséges volna számunkra, például, hogy korlátozzuk mondjuk 2%-ban a transz-zsír-savak részarányát a teljes energiabevitelben. Ez technikailag megvalósíthatónak tűnik és bizonyos mértékig már meg is teszik. Biztosítanunk kell, hogy a telített zsír-savak ne vegyék át a transz-zsír-savak helyét, mert ezzel a fogyasztó egészsége a legkevésbé sem javulna.

Irena Belohorská (NI). - (SK) Riasztó az egészségtelen étkezés és a nem elegendő testgyakorlás felé mutató, egyre romló trend Európában. Ezért nagyon örülök annak, hogy mi itt az Európai Parlamentben vizsgáljuk ezt a problémát.

Tudjuk, hogy az elhízás az egyik tényező, amely felel az olyan „civilizációs betegségekért”, mint például a magas vérnyomás, a szívbetegség, a cukorbetegség és a váz- és izomrendszer következményes betegségei. Szeptember 17-én munkaebédet szerveztem itt az Európai Parlamentben, amelynek témája az elhízás és a terhességi cukorbetegség közötti kapcsolat problematikája volt. A jelenlévő képviselők és asszisztensek Európa legjobb szakértőit hallgathatták meg, például Dr Rosa Corcoy Pla-t, a terhességi cukorbetegség munkacsoportjának elnökét, F. Andre Van Assche professzort, a Szülészek és Nőgyógyászok Európai Szövetségének korábbi elnökét és Dr Pera Ovesena professzort.

Az elhízás és az anyai cukorbetegség az anyai és egyben újszülöttkori morbiditás és mortalitás egyre növekvő veszélyét jelenti. Tudnunk kell, hogy ez nem csak az anya betegségét jelenti, aki esetleg nem megfelelően étkezik, hanem felelősséget is a jövőbeni népesség egészséges fejlődése szempontjából.

Az elhízott, diabetikus anyának elhízott gyermekei lesznek, és ez így megy generációról generációra. Ezért szeretném felhívni a figyelmüket az írásbeli nyilatkozatra, amelyet erről a problémáról a terhességben, a cukorbetegség és az elhízás közötti kapcsolatról kollégáimmal együtt készítettünk. Az EU tagállamoknak nagyobb figyelmet kell szentelniük a terhességi cukorbetegség megelőzésére és szűrésére és a lakosságot jobban kell tájékoztatni az elhízás veszélyeiről és következményeiről.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Fehér Könyvvel a Bizottság egy integrált stratégiát kíván bemutatni az EU számára azzal a céllal, hogy csökkentse a rossz táplálkozáshoz kapcsolódó betegségeket és a túlsúlyhoz és elhízáshoz kapcsolódó egészségi problémákat, amelyekkel társul. Ez jó és helyénvaló, mert a rossz táplálkozáshoz, és a testgyakorlás hiányához kapcsolódó betegségek növekedése cselekvésre kényszerít bennünket.

A Bizottság célja, hogy a kormányzati politikai területeket átfogó integrált megközelítést fogadjon el, helyes. Csak így lehet megbirkózni az elhízáshoz kapcsolódó betegségek okaival. A kiegyensúlyozott étrend fontos, hasonlóképpen a táplálkozásra vonatkozó oktatáshoz, és az iskolai sportolás elősegítéséhez, és fontos az is, hogy útmutatást és támogatást adjunk, hogy az Európai Unió népei ebbe az irányba mozdulhassanak el. Már elindult többféle pozitív kezdeményezés. Az étrenddel, testgyakorlással és az egészséggel kapcsolatos intézkedés EU platformja az egyik ezek közül, és támogatja ezt a célt. Ez egy egész Európára kiterjedő kezdeményezés, amely megkísérli a polgárokat arra ösztönözni, hogy meghozzák a szükséges változásokat. A Bizottság iskolai gyümölcsprogramja egy másik ilyen példa.

Ha azonban ismét populista követelésekkel állunk elő, mint ami mellett a javaslat kiáll, egyszerűen elvonjuk a figyelmet a valódi problémáról. Mi értelme megint a reklám korlátozását követelni? Éppen most fogadtuk el a televízió határok nélkül irányelvet. Az nagyon egyértelmű szabályokat tartalmaz, és akkor itt megint új ötletekkel és követelésekkel lépünk fel.

Én 40 éven keresztül Európa egy olyan részén éltem, ahol tilos volt a reklám. Az eredmény nem az volt, hogy mindannyian lefogytunk volna Európa kommunista részén. Mit csinálnak a zöldek, amikor konkrét típusú táplálkozási tartalommal rendelkező élelmiszerekre adókat követelnek, talán azt akarják, hogy az európai szegények ne ehessenek bizonyos fajta élelmiszereket, mert már nem tudják megfizetni azokat? Ugyan melyik stratégiát akarjuk elfogadni?

Az a stratégia, amit el kellene fogadnunk, oktatással és képzéssel kezdődik. Ez az, amibe be kell fektetnünk. Nem szabad korlátoznunk a polgárok választási szabadságát büntetőintézkedésekkel vagy az élelmiszerhez való hozzáférésük korlátozásával.

Edite Estrela (PSE). - (PT) Elnök úr, ez egy nagyon fontos vita. Ezért azzal akarom kezdeni, hogy üdvözlöm a Bizottság kezdeményezését és Foglietta úr jelentését. Többet beszélnek az anorexiáról, mint az obezitásról, annak ellenére, hogy az obezitás valóban globális járvánnyá vált. Az európaiak több mint 50%-a túlsúlyos és az egészségügyi ráfordítások körülbelül 6%-át költik el az elhízásra, amint ezt itt ma már megemlítették. A gyermekelhízás is folyamatosan növekszik, ma már 22 millió európai gyermek túlsúlyos.

Az obezitás elleni küzdelmet az Európai Unió politikai prioritásává kell tenni. Ezért egyetértek a legtöbb javasolt intézkedéssel: a fogyasztók tájékoztatása, televíziós reklámok korlátozása, tápérték és egészségi információ az élelmiszerek címkéjén. Az embereknek tudniuk kell, hogy az elhízás az egyik fő halálok, és számos krónikus betegséggel, például cukorbetegséggel, magas vérnyomással, szív- és érrendszeri zavarokkal,

csont- és ízületi problémákkal, légzőszervi betegségekkel és rákkal hozható összefüggésbe. Cselekednünk kell, még hozzá gyorsan. A megoldás nem titok: több testgyakorlás, és nagyobb gondosság az élelmiszerekkel kapcsolatban, ami éppen az ellentéte annak, amit a legtöbb ember tesz. A szendvicsek és üdítőitalok, az édességek és a rágcslálnivalók nem mindennapi fogyasztásra valók, és az ülő életmód semmit sem tesz az egészség érdekében.

A testgyakorlás lehet csak annyi, hogy naponta legalább fél órát sétálunk. Ez nem kíván túl nagy erőfeszítést, és nem kerül sokba, de működik. Ez fontos a felnőtteknek és létfontosságú a gyermekeknek. Sok szülőben nem tudatosul, hogy milyen kárt okoznak a gyermekeiknek, amikor megengedik nekik, hogy szabadidejüket a televízió vagy a számítógép előtt töltsék, eszegetve azt, amit nem kellene, bármiféle figyelem vagy ellenőrzés nélkül.

Össze kell fognunk az elhízás ellen, és ezért intézkedéseinket össze kell hangolni, és be kell vonni az iskolákat, a családokat és az üzemeltetőket a termelő, az egészségügyi és a szociális ágazatokban. Mindenkinek megvan a maga felelőssége. A család szerepe a szokások megváltoztatásában döntő. Az iskoláknak kellene az iskolai étkezések minőségi és táplálkozási ellenőrzéséért felelősnek lenniük, és meg kellene tiltaniuk a nagy zsír-, só- és cukortartalmú termékek értékesítését a büfékben és az automatákban. Ugyanakkor elő kell segíteniük a diákok testgyakorlását.

Holger Krahmer (ALDE). - (DE) Elnök úr, én üdvözlöm a Fehér Könyvben lefektetett stratégiát, amely lehetővé teszi számunkra, hogy megbirkózzunk a rossz táplálkozás és az elhízás, valamint a velük összefüggésbe hozható betegségek okaival. Sajnálatos módon Európa élelmiszerpolitikájában – függetlenül attól, hogy tápanyagprofilokról vagy az élelmiszerek címkézéséről beszélünk –, de még a Fehér Könyv bizonyos vonatkozásaiban is rendszerint nagyon egyoldalú megközelítésre támaszkodunk. Általában Európa problémáit termékpolitikán keresztül próbáljuk megoldani.

Véleményem szerint az a feltételezés, hogy létezik jó és rossz élelmiszer, alapvetően helytelen megközelítés. Amint sok módosítás rá is mutat, nem ez a helyzet. Csak jó és rossz, vagy kiegyensúlyozott és kiegyensúlyozatlan típusú étrend van. Ennek kell a megközelítésünknek lennie. Sok oka van annak, hogy az emberek miért fogyasztják a rossz típusú étrendet. Az a kísérlet, hogy az ügyfeleket adott irányba tereljük a termékcímkézéssel vagy akár a reklámok tiltásával vagy szabályozással, vagy eltérő HÉA-kulcsok alkalmazásával, nem visz bennünket közelebb a kívánt célhoz.

Nem akarok az élelmiszer-címkézési irányelvről szóló vita elébe menni, de hiszem azt, hogy amikor bármiféle intézkedést fontolgatunk, az az elv kell, hogy irányt mutasson számunkra, hogy arra kellene motiválnunk a fogyasztókat, hogy gondolkozzanak el az étkezési szokásaikról. A közlekedési lámpás címkézés – amely állítólag megállítja a fogyasztót, hogy gondolkozzon, hogy jó vagy rossz terméket választ – olyan megközelítés, ami atyáskodik a fogyasztók fölött a helyett, hogy oktatná őket, és fokozná tudatosságukat. Én egy kiegyensúlyozottabb megközelítést szeretnék látni annak elismerésével együtt, hogy a kizárólag termékpolitika-orientált megközelítés követése nem visz bennünket messzire.

Roberta Angelilli (UEN). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azzal szeretném kezdeni, hogy dicsérem az előadót kiváló munkája miatt. Nyilvánvalóan meg fogok ismételni sok kollegám által már megtett megjegyzést, de nem hiszem, hogy kertetünk kellene: az elhízás az európai gyermekek mintegy 25%-át érinti, és ezért ez súlyosan fenyegeti jövőben egészségüket. Az okok közé tartozik a nem megfelelő tájékoztatás, a rossz étkezési szokások, a testgyakorlás hiánya, és a sportlétesítmények hiánya is. Nem szabad alábecsülnünk az ezzel járó társadalmi és pszichológiai problémákat sem, különösen, mert az elhízott gyermekek gyakran sanyargatás áldozatai.

E miatt úgy gondolom, hogy az iskolai gyümölcsprogram finanszírozásának javasolt növelése, amelynek révén az iskolák ingyen kapnának gyümölcsöt és zöldséget, nagyon jó ötlet. Sőt, 2009-ben újjá kéne születnie a mediterrán étrendnek, és a gyümölcs- és zöldségtermelésnek, különös tekintettel arra, hogy a legutóbbi WHO adatok azt jelzik, hogy az ilyen élelmiszerek fogyasztása még a mediterrán országokban is csökken. E kezdeményezés szerint a zöldséget és gyümölcsöt a helyett, hogy megsemmisítenék, hogy az árakat magasan tarthassák, arra fogják felhasználni, hogy egészségesebb étrendet biztosítsanak, főleg a gyermekeink számára és ezért egészségesebb jövőt is Európa polgárainak.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Elnök úr, létfontosságú, hogy átfogó és integrált módon közelítsük meg a táplálkozást, a túlsúlyt és az elhízást, tekintettel arra, hogy ebben sok tényező játszik szerepet, melyek közül különösen fontos kérdés az élelmiszerszegénység, az alultápláltság és az egészséges étrendre vonatkozó információ hiánya.

Ezért az egészséges ételmisszer biztosításának kérdése kulcsfontosságú. A közpolitikán keresztül garantálnunk kell, hogy mindenki hozzáférhessen egészséges ételmisszerhez. Ez azt jelenti, hogy intézkedések egész skáláját kell végrehajtani biztosítva a kiváló minőségű ételmisszer helyi mezőgazdasági termelését, ide értve a tejet, a gyümölcsöt és a zöldséget, és ezek elosztását az alacsony jövedelműek körében.

Ezen kívül egy másfajta közös agrárpolitika, egy olyan, amely védi a családi alapú mezőgazdaságot, és helyi piacokat hoz létre gyümölcsökkel, zöldségekkel és más alapvető ételmisszerekkel, ahol a termelést valóban támogatják, az tudja garantálni az egészséges ételmisszert elérhető áron a teljes lakosságnak.

Mivel vannak javaslatok az iskolákban gyümölcs és zöldségek elosztásának támogatására, létfontosságú, hogy növeljük azt az összeget, amit az Európai Bizottság erre a programra javasol, hogy garantálhassuk az ingyenes és napi elosztásukat valamennyi iskoláskorú gyermeknek, és nem csak hetente egyszer, mint ami most történik. Hasonlóan fontos azonban a közegészség-politikai programok egész sorozatának végrehajtása, amelyek egyik prioritása a táplálkozás, ide értve az egészségügyi oktatásra és tájékoztatásra, az egészséges életmód és étrend előmozdítására irányuló kampányokat. Ezek közé kell tartoznia a testgyakorlásnak és a sportnak, amelyhez garantálni kell a teljes lakosság hozzáférését, különösen a gyermekek és a fiatalok esetében, és konkrétan az iskolákban.

Urszula Krupa (IND/DEM). - (PL) Elnök úr, a táplálkozáshoz, túlsúlyhoz és elhízáshoz kapcsolódó egészségügyi problémákról szóló szöveg számos fontos megfigyelést tartalmaz. Riasztó mutatók hangsúlyozzák, hogy az elhízás mennyire általánossá vált. Ennek megfelelően lényeges fellépni ez ellen azzal, hogy külön figyelmet fordítunk az organikus ételmisszerek, a sport és a testgyakorlás előmozdítására már korai életkorban. Fontos tudatosítani azoknak a reklámoknak a veszélyes voltát is, amelyek kifejezetten ösztönzik a túlevést. A dokumentum más pozitív tulajdonságai közé tartozik a szoptatás előmozdítása, az iskolai étkezések minőségének javítása, a gyümölcs biztosítása, a nagy zsír-, cukor- és sótartalmú ételmisszerek és italok értékesítésének betiltása az iskolák területén.

Az elhízásnak és a túlsúlynak azonban más okai is vannak. Ide tartozik a trauma és a pszichológiai állapotok, amelyek fontos szerepet játszanak. Számos pszichológiai zavar vezet irracionális étkezési zavarokhoz. Ennek nyilvánvaló példái az anorexia és a bulimia. A gyors ételmisszerek általános rendelkezésre állása által kiváltott biológiai reakciók sokkal erőteljesebbek lehetnek, mint szokásos akkor, amikor nincs megfelelő személyi fejlődés, hiányzik az értékek tisztellete, széles körben elterjedt a depresszió, és az idegesség. Az etikai és erkölcsi elvek megvetése, valamint a bűntudás jelentésének figyelmen kívül hagyása eltorzíthatja a személyiség fejlődését azzal, hogy az embert függővé teszi vércukor szintjétől és vizuális, illetve ízlelő érzetektől.

Meglepő, hogy a telített zsírsavak jelentőségét sem az e-mail vita, sem pedig a benyújtott módosítások nem említik. Ezeknek az anyagoknak a fogyasztása növekvőben van. Úgy tűnik, hogy a mesterséges transz-zsírsavak eltérő hatásának a problémája a többihez képest megoldódott. Természetes formájukban a transz-zsírsavak csak néhány termékben, különösen a tejben fordulhatnak elő, ez utóbbi kis százalékban tartalmaz ilyen savakat.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr, az európai lakosság több mint fele túlsúlyos és az Egészségügyi Világszervezet azt állítja, hogy az egész világon egy milliárd ember túlsúlyos és 300 millió elhízott. Az európaiak 50%-a semmilyen testgyakorlást nem folytat.

A szív- és anyagcsere betegségek, mint például a cukorbetegség, a magas vérnyomás és a szívbetegség riasztó mértékben nőnek, és az erősen elhízottak rendkívül hajlamosak a 2. típusú cukorbetegség kialakulására az ehhez kapcsolódó megbetegedésekkel együtt, és erre utal az ilyen típusú cukorbetegség riasztó mértékű növekedése a nagyon fiatal kamaszok körében. Az orvosok azt is állítják, hogy komoly kapcsolat van az elhízás és a demencia/Alzheimer kór között.

Ez valóban nagy kihívás a politikácsinálók számára, különösen, amikor a gyermekeinkről van szó, akik közül 22 millió túlsúlyos Európában. Ebben a furcsa, mai világban elérkeztünk abba a fázisba, amikor már többen vannak túlsúlyosak, mint ahányan éheznek. Mindezekben túlmenően, különösen a gazdagabb országokban egyre problémásabb a kapcsolatunk az ételmisszerrel – növekszik az anorexia és bulimia előfordulása – amelyek azoknak az országoknak a betegségei, ahol bőven van mit enni.

Bár az egészségügyi kérdések nagyrészt a tagállamok kompetenciájába tartoznak, sokféleképpen lehet EU-szinten foglalkozni az elhízással kapcsolatos kérdésekkel: a legjobb gyakorlat cseréje, az egészségesebb életmód előmozdítása a vonatkozó EU-politikákban és a határokon átnyúló epidemiológiai együttműködés.

A múlt héten itt a Parlamentben én egy reggeli hét háziasszonya voltam, ahol hangsúlyoztuk azt a tényt, hogy az európaiak 61%-a rendszeresen nem reggelizik hét közben. Az orvosaink szerint ez közvetlenül összefüggésben van a súlygyarapodással. A Harvard Medical School a közelmúltban végzett egy vizsgálatot, ami kiderítette, hogy a naponta reggeliző emberek esetében az elhízás valószínűsége 35%-kal kevesebb. A kutatás azt is kiderítette, hogy a reggelit kihagyók nagyobb valószínűséggel lesznek fáradtak, ingerlékenyek és nyugtalanok reggelente.

A nap megkezdése a megfelelő vércukor szinttel a legjobb ellenszere a nassolásnak és a cukor utáni vágyakozásnak. Bár a polgárok végső soron maguk felelnek a saját étrendjükért, az egészséges életmód folyamatos promóciója kötelező.

Én határozottan támogatom ezt a jelentést, kivéve a 28. bekezdést, amivel nem tudok egyetérteni: nem hiszem, hogy egy egészségüggyel kapcsolatos jelentésben adózási kérdéseket kellene felvetni.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Elnök úr, amint sokan elmondták már, az itt ma megvitatott téma fontos. Ez egy rendkívül fontos téma, amelyről sokat tanulhatunk egymástól, a tagállamok együtt, ugyanakkor rendkívül fontos, hogy tiszteletben tartsuk a szubszidiaritás elvét, amikor ezt a kérdést vitatjuk meg.

Az EU sokat tehet az elhízás problémájának enyhítésére és ez az, amire figyelmünket összpontosítanunk kell itt a Parlamentben. A reklám és a fogyasztók tájékoztatása azok a területek, amelyekkel kapcsolatban itt a Parlamentben döntéseket hozunk, és amire összpontosítanunk kell. Azt hiszem, valamelyest mulasztásba estünk e tekintetben. Elmulasztottuk például betiltani a gyermekekre irányuló reklámot, mivel itt olyan csoportról van szó, amely nem tudja megkülönböztetni a reklámot a tényről, és a nekik ily módon bemutatott információ definíciószerűen félrevezető. A gyermekekre irányuló reklámok közül nagyon sok kapcsolódik a magas zsír-, só- vagy cukortartalmú élelmiszerhez. A gyermekekre irányuló reklám tilalma hatékonyan tudná csökkenteni az elhízás problémáját Európában.

A második pont, amiről szólni kívántam az a transz-zsírok kérdése. Én nagyon örülök annak, hogy holnap felhívhatjuk a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot a transz-zsírok tilalmára. A szokásos érv az ilyen tilalom ellen az, hogy Európában a közegészség szempontjából valójában a telített zsírok jelentik a legnagyobb problémát. Szigorúan szólva ez igaz, de miért nem érvelünk úgy, mint ahogy a dánok teszik? Miközben itt van az óriási probléma a telített zsírokkal, miért kell eltűnnünk a transz-zsírok további problémáját is? Nem tudom megérteni. Nem tudjuk eltávolítani az összes telített zsírt, de hatékonyan eltávolíthatjuk a transz-zsírok ipari termelését, ami egyszerűen csak az élelmiszertermelés egy olcsó és rossz módja.

Annak is nagyon örülök, hogy a jelentés foglalkozik a glutamátok kérdésével is. Végül, meg akarom ismételni a szubszidiaritás fontosságát. Sokkal kevesebbet mondhattunk volna arról, hogy mit tegyenek az iskolák és milyen élelmiszert szolgáljanak fel. Én azt hiszem, sokkal megfelelőbb politikai szintek vannak az ilyen döntések meghozatalára.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). - (RO) Mindannyian hallottuk az elhízott gyermekekre és felnőttekre vonatkozó statisztikai adatokat, így semmi értelme ezeket megismételni. Ami riasztó az, hogy a 2010 utáni kilátások még sötétebbek. Ezért kell foglalkoznunk a túlsúllyal és az elhízással; ezért üdvözlöm a Bizottság Fehér Könyvét és Foglietta úr jelentését.

Sajnálatos módon az elhízás főleg a hátrányos kategóriákban lévő embereket érinti, annál is inkább, mivel az alapvető élelmiszerek ára jelentősen nő; azonban az egészséges életmód és az egészséges étkezés előmozdítása megelőzhetné az elhízást és elvezethet az elhízott emberek számának csökkenéséhez, és ezzel egyidejűleg csökkenthetné az egészségügyi rendszer költségeit azzal, hogy az obezitáshoz kapcsolódó komplikációk kezelésének szükségességét megszünteti.

Én is úgy vélem, hogy a kényszerítő intézkedések nem adnak megoldást. Az európai polgároknak választási szabadságuk van. A megoldás a jobb táplálkozási információ, megfelelő címkékkel, amelyek megadják a tartalmi adatokat, valamint a tájékoztató kampányok, amelyeket az Európai Bizottság és a tagállamok kormányai finanszíroznak. Nem szabad megfeledkeznünk a nagyon fontos szerepet játszó szülőkre irányuló, valamint a gyermekekre irányuló kampányokról. Ezen kívül a tagállamoknak felügyelniük kellene az iskolákban elhelyezett automaták tartalmát, figyelemmel kell kísérniük az iskolák és óvodák által biztosított ételmet és ösztönözniük kellene a gyümölcs- és zöldségfogyasztást. A testnevelési órák is nagyon fontosak. Nem utolsósorban, a Bizottságnak külön figyelmet kell szentelnie az iparnak a felelős reklámozása, valamint a só-, cukor- és zsírtartalom csökkentésére irányuló kezdeményezéseire.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) Elnök úr, a WHO statisztikája szerint több mint 1 milliárd ember túlsúlyos és több mint 300 millió elhízott. Az európai helyzet még drámaibb. Az elhízás már nem csak probléma, hanem járvánnyá is vált, amely magával vonja a cukorbetegséget, a magas vérnyomást, az infarktusokat és a rák bizonyos fajtáit.

A túlsúly és az elhízás elleni küzdelem komplex intézkedéseket követel meg. Ezek közé tartozik az egészséges ételkészítés előállítása, az ésszerű táplálkozás, a legszegényebbek pénzügyi helyzetének javítása, a társadalom tudatosítása, a kutatás fejlesztése, a gyermekek étrendjének figyelemmel kísérése, az egészséges életmód és az aktív szabadidő eltöltés előmozdítása. Sajnálatos módon az elhízás és a túlsúly általánosan elismert okain kívül vannak még ehhez hozzájáruló tényezők is, amelyek a felelőtlenséghez és a nyereséghajhászhoz kapcsolódnak. Ennek jó példája a genetikailag módosított organizmusok terjedése. Ez utóbbiak ültetése és termelése károsítja a biodiverzitást és elveszi a helyet az egészséges ételkészítés elől.

Az emberi jólét, fejlődés és egészség érdekében koordinált intézkedésre van szükség ahhoz, hogy Európa GMO-mentes legyen. Ezzel a természetes környezetet is védjük. De emlékeznünk kell arra, hogy az egészséges, természetes ételkészítés a legjobb módja a betegségek leküzdésének, ide értve az elhízást és a túlsúlyt is.

Christa Klauß (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, a túlsúly és az elhízás társadalmunk nagy problémái. Tudjuk, hogy jogalkotással nem tudjuk megváltoztatni a fogyasztói magatartást. E helyett, amikor a magatartás megváltozik az egész társadalomban, annak van hatása az egyénre: végül is ki akar outsider maradni? Társadalmi környezetünk hat az egészséggel kapcsolatos magatartásunkra és az étrendünkre. Elhangzottak panaszok, hogy a húsfogyasztás növekszik. Igen, ez azonban azért van, mert a társadalomban többen tudják megfizetni a húsfogyasztást, nem azért, mert az egy főre jutó húsfogyasztás emelkedne.

Az ételkészítéssel és az italokkal való egészséges kapcsolat nagyon fontos. A soványsággal kapcsolatos monómánia legalább olyan rossz az egészségre, mint a kényszeres evés. Az étkezési szokásokat törvénnyel nem lehet szabályozni. Az emberek étkezési szükségletei változnak, és nincs „egy méret mindenkinek” előírás az emberek kalória- vagy zsírbevitele vonatkozásában. Az emberek eltérőek és eltérőek az energiaszükségleteik is, függően kortól, nemtől, foglalkozástól és tevékenységi szinttől. A tilalom rosszul helyettesíti a józan eszt. Nincs szükség új jogszabályra: amire szükség van, az információs kampányok a tudás átadására. Szabadságra van szükségünk, nem atyáskodásra. A szabadság magában foglalja a felelősséget is.

Polgáraink intelligens felnőttek, akik képesek a gondolkodásra. A közlekedési lámpás címkézés nem reprezentatív, mivel az csak egyes vonatkozásokra mutat rá, elszigetelten, így csak zavarba ejti a fogyasztót. Ugyan mit kellene választanom, ha a termék címkéje azt mutatja, hogy az adott ételkészítésnek vannak piros, sárga és zöld táplálkozási elemei. Az ételkészítési ipar majd a fogyasztókra hárítja az új címkézés költségeit, még feljebb hajtva az árakat.

Én az atyáskodó megközelítés és a kötelező színkódolásos csomagolás elején elhelyezett táplálkozási címkézés ellen vagyok, és ezért arra kérem képviselőtársaimat, hogy a jelentés 37. bekezdése ellen szavazzanak. Ha szükséges, foglalkozhatunk ezzel más összefüggésben, amikor a címkézés kérdését vizsgáljuk. A táplálkozással, túlsúllyal és elhízással összefüggő egészségügyi problémákról szóló Fehér Könyvet tekintsük közvélemény formáló eszköznek, amely elgondolkodtatja a társadalmat, nem pedig lehetőségnek még több feltétel és új jogszabály létrehozására!

Justas Vincas Paleckis (PSE). - Elnök úr, szeretnék gratulálni az előadónak azért, mert sikeresen megbirkózott egy ilyen túlméretes témával.

Először is hangsúlyozni szeretném az iskolás gyermekek számára ingyenes ebéd biztosításának fontosságát; ez a gyakorlat hazámban, Litvániában, de messze nem az összes tagállamban. Természetesen vannak ellenvetések: nem elegendő finanszírozás és általában a tányérra kerülő ételkészítés minősége, ám ez segít a gyermekeknek, különösen a legszegényebb családokban ahhoz, hogy naponta megfelelő és tisztességes minőségű étkezéshez jussanak.

Üdvözlöm az iskolákban ingyenes gyümölcs és zöldség elosztására vonatkozó kezdeményezést. Ezt a legjobb gyakorlat egyik példájának kellene tekinteni. Úgy vélem, az EU-finanszírozás segíthetné a tagállamokat a pénzügyi teherrel. Ennek fontossága abban rejlik, hogy az ilyen projektek közvetlenül a polgárokhöz viszik az EU-t.

Utoljára, de semmiképpen sem utolsósorban, a jelentés nem említi meg a fogyasztást a túlfogyasztás értelmében. Manapság a fogyasztási minták megváltoztatása egyenértékű az életmódunk megváltoztatásával. Talán nehéz elképzelni az elhízás és a klímaváltozás közötti párhuzamot, pedig van ilyen összefüggés. Ha

egyszerre kezdünk el gondolkozni mindkét témáról, talán kevesebb almát és epret repítenénk be külföldről, és többet termelnénk otthon, értékesítve a gyümölcsöt a helyi élelmiszerpiacokon és nem a szupermarketekben – és ez éppen az, amire ez a jelentés javaslatot tesz.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Biztos úr, hölgyeim és uraim, a túlsúlyos és elhízott emberek számát itt ma már többen is tárgyalták, ám a szakértők szerint jövőre hozzájuk további 1,3 millió ember csatlakozik. Ez az egész hazám, Észtország teljes lakosságának felel meg, ami elborzasztó gondolat. Sok tényező áll a rossz étrend, és az elhízás mögött, de kétségtelen, hogy az élelmiszerek költségét, rendelkezésre állását és az élelmiszerekkel kapcsolatos tájékoztatást mindenképpen figyelembe kell vennünk értékelésünkben.

Tizenhat európai uniós tagállam az élelmiszerre kirótt HÉÁ-t a szabványos kulcs alatt tartja, ami dicséretre méltó döntés. Üdvözlöm a jelentés javaslatát a gyümölcs és zöldség HÉÁ-jának 5% alá csökkentésére. A WHO egészségügyi jelentése a hét egészségügyi kockázat egyikeként említi az alacsony gyümölcs- és zöldségfogyasztást. Ebben az összefüggésben dicséretes lenne a gyümölcs biztosítása az iskolában, ám az Európai Unió támogatására lenne szükség akkor, ha ezt az intézkedést mind a 27 tagállamban be akarnánk vezetni.

Egy perc alatt nem lehet sokat mondani, de szeretnék még néhány szót szólni a reklámról és a médiumokról. Segítségükre és ötleteikre szükség van ahhoz, hogy sárgarépat és ne Pepsi-Colát reklámozzanak, valamint azzal kapcsolatban, hogy milyen jellegű sztereotípiákat és testképeket reklámozzanak, mivel ezek nagyon fontos szerepet játszanak az emberek tájékozottságának növelésében. Végül, hadd köszönjem meg a bizottságnak és az előadónak a munkájukat.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN). - (PL) Elnök úr, ma az elhízott emberek növekvő számáról tárgyalunk. Ugyanakkor a Mezőgazdasági Bizottság a jövő mezőgazdasági politikájáról tárgyal. Bizonyos értelemben mindkét vita ugyanarra a kérdésre vonatkozik, nevezetesen társadalmunk, és különösen a fiatalok egészségére.

Úgy tűnik nekem, hogy bizonyos dokumentumokban lamentálunk az egészségi problémák miatt, miközben másokban elősegítjük a GMO-kat, a klónozást és az élelmiszerimportot olyan régiókból, ahol a természetestől messzire eltávolodott módszerek alkalmazásával állítják elő őket. A WTO keretében a mi tárgyalóink további piacnyitást akarnak Európán kívül. Meg kellene kérdeznünk magunkat, hogy valóban törődünk-e a társadalommal vagy egyszerűen csak álszentek vagyunk. A mezőgazdasági közvetlen kifizetések legnagyobb része azokhoz a nagy agrovállalkozásokhoz jut, amelyek nagy vegyszertartalmú élelmiszert állítanak elő a helyett, hogy a családi gazdaságokba jutna, amelyek egészséges élelmiszert termelnek.

Nyilvánvaló, hogy erre a jelentésre nagy szükség van, de a fő megállapításait végre is kell hajtani. A Bizottság jelenlegi prioritásainak fényében nekem súlyos kétségeim vannak ezzel kapcsolatban.

Françoise Grossetête (PPE-DE). - (FR) Elnök úr, a férfiak 27%-a, a nők 38%-a és minden négy gyermek közül egy tekinthető vagy túlsúlyosnak vagy elhízottnak Európában és évente mintegy 400 000 új eset van. Ez egy olyan metely, ami egyre inkább rákapaszkodik az európai társadalomra. A tájékoztató kampányok és a prevenciós intézkedések minden bizonnyal hatékony reakciók erre, mert sajnálatos módon most már közegészségügyi kérdéssel szembesülünk, olyannal, ami társadalmi problémává alakul át. Sajnálatos módon az elhízás gyakran a szegénységgel és a kirekesztéssel párosul.

Sokat beszéltek a tájékoztató kampányokról és a megelőzésről. Nem kívánok visszatérni arra, amit már elmondtak az élelmiszercímkezésről, az állami hatóságok szerepéről, az iskolai büfékről, a sportlétesítményekről, a megfelelő tájékoztatásról, az egészséges étrendről, és a napi testgyakorlás szükségességéről.

Felhívnam azonban a figyelmet az egészségügyi szakemberek fontos szerepére, akik azért vannak ott, hogy felismerjék az elhízáshoz kapcsolódó krónikus egészségi kockázatokat, ide értve a cukorbetegséget és a szív- és érrendszeri betegségeket, és természetesen azokat a következményeket, amelyekkel ezek a túlsúlyos emberek számára járhatnak. A megelőzést a legjobb gyakorlat cseréjével érhetjük el, miközben ugyanakkor tiszteletben tartjuk a szubszidiaritás elvét.

Vizsgálatok mutattak rá például arra, hogy a nők esetében – a terhesség idejét kivéve – a 88 cm-t és férfiak esetében a 102 cm-t meghaladó derékbőség a hasi obezitás meghatározása, ami már egészségi kockázat, és ez a személy magasságától függetlenül áll. Ezt a nagyon egyszerű mércét még mindig nem eléggé ismerik fel a családi orvosok. A derékbőségmérésnek kellene lennie az egyszerű hivatkozási pontnak valamennyi beteg esetében, aminek ki kellene váltania a kapcsolódó kockázati tényezőket, például a glukóz intolerancia, ami a

cukorbetegséget megelőző jel, a túl magas koleszterin- és trigliceridszint, valamint az artériás magas vérnyomás vizsgálatát, és azt is tudjuk, hogy sajnos mindezek a tünetek az Alzheimer kór kialakulására is mutatnak.

Ezért kell hangsúlyoznunk az egészségügyi szakemberek szerepét ezen a területen.

Marian Harkin (ALDE). - Elnök úr, szeretnék gratulálni az előadónak: ez a jelentés nagyon időszerű és megérdemli a politikácsinálók teljes figyelmét. A felhívással kapcsolatos tények megdöbbentőek, és már idézték őket. Tegnap egy Dublinban tartott nagy konferencián egy táplálkozási szakértő azt állította, hogy Írország az elhízásválság csúcán van, és hasonló a helyzet egész Európában.

Én csak egy kérdést szeretnék röviden megemlíteni: az önszabályozás kérdését szemben a jogalkotással. Létezik egy önkéntes magatartási kódex az alacsony tápértékű élelmiszer gyermekeknek történő reklámozására, de van egy hatalmas kérdőjel is, hogy ez vajon működik-e vagy sem. Az Ír Szív szövetség szerint ez a magatartási kódex nem hatékony. Én úgy vélem, nagyon gondosan figyelemmel kell ezt kísérnünk, és ha szükséges, azonnal cselekednünk kell.

Bushill-Matthews úr említette a személyes felelősséget. Ez rendben is van egy szinten, de egyértelmű és közérthető élelmiszercímkézésre van szükségünk – a színkódolás egy pozitív lépés. Olyan világban élünk, ahol egyre nagyobb mennyiségben fogyasztunk feldolgozott élelmiszert. Bizonyos EU politikák még elő is segítik ezt – a Lisszaboni Napirend: ha többen dolgoznak, kevesebb az idő az élelmiszer elkészítésére. Én teljes mértékben támogatom a Lisszaboni Napirendet, de e mellett nekünk az EU politikácsinálóinak kötelességünk biztosítani, hogy az élelmiszergyártók nagyon világosan közöljék, mit tartalmaz az általuk előállított, feldolgozott élelmiszer.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Elnök úr, a táplálkozáshoz, túlsúlyhoz és elhízáshoz kapcsolódó egészségügyi problémák kérdése nagyon is aktuális és nagyon helyes, hogy mi ezzel most foglalkozunk. Jelenleg az egész világ, nem csak Európa szembesül az elhízás és a közvetve és közvetlenül hozzá kapcsolódó betegségek hatalmas kihívásával. Kezelésük költsége riasztó mértékben emelkedik. Az Egyesült Államok lakosságának 60%-a túlsúlyos és egyharmaduk már elhízástól szenved. Az ebből az országból származó legutóbbi adatok azt jelzik, hogy az előbb említett állapotokra fordított kiadás meghaladja a 100 milliárd dollárt. Ez az egészségügyi ellátás költségvetésének több mint 10%-a. Európa lassan utoléri szomszédait ezeket a hírhedt statisztikákat illetően. Egyre több gyermek és fiatal szenved magas vérnyomástól és cukorbetegségtől. Ezek az állapotok gyakran a rossz táplálkozásra és a testgyakorlás hiányára vezethetők vissza. Európa és lakosai jövőjének érdekében több figyelmet kell szentelnünk a Foglietta úr jelentésében felvetett problémáknak. Az Európát és az egész globalizált világot fenyegető egészségi katasztrófa csak gyors, határozott és közös cselekvéssel hárítható el.

Az Európai Parlament most nagyon sok gazdasági és szociális üggyel kapcsolatos kérdéssel foglalkozik. Ha sikeresen akarjuk őket végigvinni, nem felejtethjük el, hogy csak egészséges társadalmak képesek teljes mértékben kihasználni a rendelkezésükre álló előnyöket. Intézkedni kell az egészséges életmód előmozdítása érdekében. Ugyanakkor olyan jogszabályokat is be kell vezetni, amelyek elszántabb erőfeszítésre köteleznék a tagállamokat, hogy az egészséges étkezés és sport révén javítsák a polgáraik fizikai állapotát. Természetesen figyelemmel kell lenni arra is, hogy e jelenség leküzdésére a konkrét intézkedések és politikák tagállami kompetenciába tartoznak.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) A Fehér Könyv azt javasolja, hogy amikor Európa számára a táplálkozással, túlsúllyal és elhízással kapcsolatos egészségi problémákra határozunk meg stratégiát, három tényezőt vegyünk figyelembe. Először is, mindenki maga felel az életmódjáért. Másodszor, csak a jól tájékozott személy képes helyes döntést hozni. Harmadszor, a Fehér Könyv több terület – élelmiszer, fogyasztók, sporttevékenységek, oktatás, közlekedés, stb. – közötti koordinálásra tesz javaslatot.

Azonban mindezeket a tényezőket a reklám befolyásolja. Mit eszünk? Hol látjuk ezeket a termékeket? Hogyan hallunk róluk? Az egészségtelen termékek a televízióban reklámozott élelmiszertermékek 89%-át teszik ki. A gyermekek több mint 70%-a kéri szüleit, hogy olyan élelmiszert vásároljanak nekik, amelyet a televíziós reklámban láttak.

Az egészségi problémák tárgyalásakor azt hiszem, azonban egy résztvevő hiányzik – az élelmiszeripar képviselői. Szeretném, ha tudatosodna bennük, hogy milyen kárt okoznak az egészségtelen élelmiszertermékekkel, és ebből milyen költségek származnak, amelyeket a társadalomnak kell viselnie. Szeretnénk, ha felhagynának az egészségtelen élelmiszerek reklámjával, de azt is, hogy egészségesebb élelmiszertermékeket állítsanak elő.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Európa lakosságának több mint fele túlsúlyos. A statisztika szerint a férfiak majd 27%-a és a nők 38%-a túlsúlyos és több mint 5 millió gyermek elhízott. Az egészségügyi ellátás ráfordításainak összesen 5-7%-a közvetlenül kapcsolódik az elhízáshoz, és ez milliárdokat jelent. Ez az aggasztó tény az, ami alapvető fontosságuvá teszi az elszánt kezdeményezések elfogadását valamennyi szinten e jelenség leküzdésére.

Én üdvözlöm a Bizottságnak a Fehér Könyv elfogadására irányuló lépéseit, amely egyértelműen áttolja az étrend, a túlsúly és az elhízás kérdését az Európai Unió politikai prioritásának szintjére, és én úgy vélem, hogy az elhízás elleni küzdelemben akkor tudunk előre lépni, ha a különféle ágazati politikákat európai szinten koordináljuk.

Szeretném felhívni a figyelmet a túlsúlyos gyermekek és fiatalok problémájára: ennek a korcsoportnak prioritást kell adni. A megfelelő étrend és a testgyakorlás a normális növekedés és egészséges fejlődés előfeltételei a gyermekeknek. Az egészséges étkezésre való oktatás főleg a szülők felelőssége, de e tekintetben az iskoláknak is lehet szerepük. Az iskolák lehetnének az elhízás elleni küzdelem egyik tevékenységi központja.

Egyetértek az előadó véleményével, hogy az iskolákban legyen orvos és táplálkozási szakértő. Ugyancsak támogatom a túlzottan zsíros, sós és cukrozott termékek értékesítésének betiltását az iskolában, ahol különösen automatákból állnak rendelkezésre. A statisztika szerint ma a fiatalok naponta több mint öt órát ülőtevékenységekkel töltenek, elsősorban televíziót néznek, és számítógépen játszanak. A testgyakorlás ugyanakkor növeli a kalciumlerakódást a csontokban, fejleszti a gyermekek társadalmi készségeit, és fontos tényező a stressz elleni küzdelemben. Fontos az olyan iskolai feltételek megteremtése, ahol elegendő idő van naponta a testnevelésre, és ahol bátorítják a gyermekeket a sportolásra, például játszóterek és sportcsarnokok építésével. Ezek a lépések lényegesek, ha egészséges jövőt kívánunk előkészíteni az ifjabb generációk számára.

Azzal zárom, hogy az elhízás megelőzéséhez legalább egy békés egészséges étkezésre van szükség családi körben, amely mindenek előtt az egészséges szokásokat kultiválja.

Antonio De Blasio (PPE-DE). - (HU) Köszönöm, elnök úr. Biztos úr, tisztelt képviselőtársaim! Az elhízás és a túlsúly nem kizárólag egészségügyi, hanem szélesebb értelemben vett társadalmi gyökerekből táplálkozik. Örömmel láttam, hogy a fehér könyv és a kapcsolódó jelentés rámutat arra, hogy az elhízás és a túlsúly kérdését nem abban a fázisban kell vizsgálni, amikor az már valós egészségügyi problémává nőtte ki magát, hanem vissza kell nyúlni a kiinduló okokhoz.

Fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy a fehér könyvnek, illetve a parlamenti állásfoglalásnak nem az egészségügyi szférát kell megszólítania, hanem a polgárokat, a közösségeket, vagyis a társadalmat. Ezt a rendkívüli fontosságú kérdést az Európai Unió egyéb dokumentumaival összhangban kell kezelni, hiszen – minthogy a probléma okai többértékűek – a siker érdekében a megoldásnak is több irányból érkezőnek, ugyanakkor összehangoltnak kell lennie.

Mind európai unió, mind tagállami, mind pedig regionális és helyi szinten minden lehetséges formában támogatni kell az egészséges életmód népszerűsítését. Különösen nagy hangsúlyt kell helyezni azokra a programokra és akciókra, amelyek az iskoláskorú gyerekek és a fiatalok egészséges életmódra nevelését célozzák. Itt kell hangsúlyoznom a helyi önkormányzatok szerepét, hiszen az iskolákat nagy részben ők működtetik. A jól működő programokat pedig széles körben ismertté kell tenni.

Mindannyian tudjuk, hogy a tudatformálásban a média szerepe egyre szélesebb teret nyer: a reklám erejével divatossá és követendő modellté lehet varázsolni az egészséges táplálkozást, a sportot, a rendszeres mozgást, egyszóval az egészséges életmódot is. Az elhízás megelőzésében a mozgás, a sport fontosságát szorosan össze kell kapcsolni az egészséges táplálkozás követelményeivel, azonban távolról sem elegendő csak erre a két aspektusra fókuszálni, az egészséges életmódra való ösztönzésnek minden kapcsolódó szakpolitika területén elsődleges jelentőségű prioritássá kell válnia.

A cél az, hogy az emberek megértsék, az egészséges, kiegyensúlyozott étkezés nem azt jelenti, hogy bizonyos táplálékokat soha nem fogyaszthatunk. A rendszeres mozgás nem azt jelenti, hogy minden szabad percben mozognunk kell. A hangsúly a mértéktartáson van, ettől válik az étrendünk és az életünk is kiegyensúlyozottá. Szeretném megköszönni a jelentéstevő munkáját és azt, hogy meghallgattak. Köszönöm szépen.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Elnök úr, ma két, az étellemmel kapcsolatos zavarral foglalkozunk. Ezek egyike az anorexia, amelynek általában pszichológiai alapja van, ami ahhoz kapcsolódik, hogy a sovány testeket általában vonzóbbként mutatják be. Mindannyian ismerjük azokat a szélsőséges eseteket, amikor ez a zavar halált okozott. Szerencsére a divat változóban van, és ez a zavar ma már kevésbé elterjedt. A másik

zavar az elhízás, amelynek szintén lehet pszichológiai alapja. Az élelmiszerre lehet úgy tekinteni, mint a stresszel való megbirkózás és az élet problémáitól való menekvés egy módjára. Mindezekre tekintettel úgy vélem a kulcskérdés a táplálkozás. Az élelmiszertermelők és -forgalmazók tekintetben a felelősség sokkal nagyobb részét viselik. Az előttünk álló jelentés üdvözlendő és legyen figyelmeztetés. Veszélyesek a gyorséttermi ételek, amelyeket az iskolai tanulók kirándulásukon kapnak. Végül is ez nem más, mint lecke az étkezésben. A megfelelő oktatásra és az élelmiszer ellenőrzésére van szükség. Nézetem szerint erőfeszítéseink egy lépés a jó irányba és ezért támogatom ezt a jelentést.

Marian Zlotea (PPE-DE). - (RO) Azt hiszem a figyelmünket a túlsúlyos gyermekekre kellene összpontosítanunk és meg kell próbálnunk új programokat létrehozni az elhízás leküzdésére az élet korai szakaszában, akkor, amikor étkezési szokásaink kialakulnak. Az általános iskolában és az után egyaránt támogatnunk kell a táplálkozásoktatást. Valamennyi tagállamnak fel kellene vennie az iskolai tanmenetbe a kiegyensúlyozott étrend és a testgyakorlás alapjait.

Bizonyos statisztikák szerint tíz év múlva több mint 30 millió túlsúlyos gyermek lesz Európában. Engem nagyon aggaszt ez a súlyos probléma. Következésképpen egy sorozat írásbeli nyilatkozatot indítottam el és javaslatot tettem a speciális programok létrehozására az iskolákban, ide értve az ingyenes rendszeres orvosi ellenőrzést és tanácsadást. Én egyetértek a Fehér Könyv javaslatával, például az élelmiszerek megfelelő címkézésével, a gyermekek számára káros termékek esetén a reklám korlátozásával, a gyümölcs és zöldség, valamint a kizárólag gyermekeknek szánt élelmiszerek HÉA-jának csökkentésével. Gratulálni szeretnék az előadónak teljesítményéhez.

Kovács László, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagyon örülök, hogy a ma felszólaló képviselők alapvetően egyetértettek a Bizottság Fehér Könyvével. Nem csak osztották a Bizottság nézeteit, hanem a Bizottság kezdeményezéseit is támogatták.

Én nagyra értékelem a felszólalók komplex megközelítését. Ez teljes mértékben összhangban áll az elhízás problémája komplex jellegével. Sok felszólaló sürgette a közvélemény tudatosítását, és az élelmiszeriparral való együttműködést, ami ugyancsak teljes mértékben összhangban áll a Fehér Könyv szövegének szellemével és betűjével egyaránt. A Bizottság elkötelezettsége tükröződik a fogyasztók élelmiszerekről való tájékoztatására irányuló javaslatban, amelyet hamarosan megvitát a Parlamenttel és a Tanáccsal.

Hangsúlyozni kívánom, hogy az Európai Unióban különféle programok és projektek vannak, amelyek kölcsönösen megerősítik a táplálkozásról, túlsúlyról és elhízásról szóló Fehér Könyvet – ilyen például a városi mobilitásról szóló Zöld Könyv, vagy a sportról szóló Fehér Könyv; mindkettő az egészségesebb életmódot és az egészségesebb környezetet célozza meg. De ide tartozik még a közös agrárpolitika felülvizsgálata – ami például csökkentené a fogyasztási támogatást vajra – és az iskolai tej- és gyümölcsprogramok, a közösségi jogalkotás a reklámról és marketingről, a felelős reklámozás elősegítése érdekében, vagy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatról szóló irányelv.

Ezek a nagyon fontos kezdeményezések teljes mértékben összhangban vannak a Bizottság álláspontjával. A Bizottság folytatja a munkát az étrenddel, testgyakorlással és egészségre vonatkozó intézkedések EU platformjával, valamint a tagállami szakértők magas szintű csoportjával.

Azt is hangsúlyozni kívánom, hogy a Bizottság bátorítja azokat a kezdeményezéseket, amelyek segítenek megelőzni a szív- és érrendszeri betegségek kialakulását Európában, amelynek egyik kockázati tényezője a transz-zsír sav fogyasztás az általános zsírbevitel és a telített zsír savbevitel mellett. A receptúrák önkéntes megváltoztatása hozhat eredményeket. Az étrendre testgyakorlásra és egészségre vonatkozó intézkedések európai platformjában kötelezettséget vállaltak a termékek receptúrájának megváltoztatására és a bennük lévő transz-zsírok és telített zsírok mennyiségének csökkentésére.

Még egy kérdés van, amit szeretnék megemlíteni, mivel ez érinti a saját tárcámat – az adózást. Volt egy javaslat csökkentett HÉA kulcsok alkalmazásának lehetőségére a gyümölcsök és zöldségek esetén. Én őszintén szimpatizálok ezzel a javaslattal, mert nagyon pontosan rámutat arra, hogy az adópolitika miként járulhat hozzá más fontos politikai célok eléréséhez.

Zárásképpen hangsúlyozni kívánom, hogy a Parlament egyike a platform alapító tagjainak, és az Európai Bizottság kész rendszeresen tájékoztatni a Parlamentet a platform tevékenységeiről. A Parlament a monitoring jelentést várhatóan 2010-ben fogja tárgyalni.

Elnök. – Ezt a vitát az előadó Foglietta úr beszédével zárjuk, akit arra kérek, hogy tartsa be a neki adott két percet.

Alessandro Foglietta, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a biztos nyilatkozatának egy vonatkozását szeretném hangsúlyozni, amit nagyon fontosnak tartok. Nagy figyelmet kell szentelni egy olyan kérdésnek, amely megérdemli a komoly megfontolást, miközben megkísérelünk új lehetőségeket létrehozni.

Ez a téma, úgy vélem, mindannyiunkat érint, mivel több a kérdésre irányuló felszólalás tárta azt fel, és kísérelte meg a Bizottságot cselekvésre késztetni. Mindenekelőtt a jelentés maga teszi egyértelművé, hogy egy rendkívül kritikus állapottal foglalkozunk, az obezitással.

Ami az egészségi problémákat illeti, az elhízás egy rendkívül komplex problémává válik, amit meg kell oldani. Segítséget kell biztosítani és egy olyan jelentést kell előállítanunk, amely segít céljaink elérésben. Biztos, a Bizottság valóban alábecsülte az Egészségügyi Világszervezet szerepét, de ne felejtjük el, hogy a WHO maga is arra hív fel, hogy 2015-ig fordítsuk meg a gyermekelhízás növekvő trendjét. Egy másik fontos dátum 2010, amikor olyan helyzetben leszünk, hogy meg tudjuk ítélni e stratégia eredményeit.

Szeretnék ezért köszönetet mondani a vitában felszólalóknak és az árnyékelőadónak. Nagyon hálás vagyok a javaslatokért és úgy vélem, hogy nagyon éber és gondosan kell ezt a fontos jelentést elkészítenünk, ami lehetővé teszi számunkra, hogy valóban a megelőzésben és a kiegyensúlyozott egészséges étkezésben gondolkozzunk, nem csak a test, hanem a szellem és a lélek érdekében is. Úgy vélem, hogy minden bizonnyal elérjük ezt a célt, hála mindenki együttműködésének. Még egyszer köszönetem mindazoknak, akik a jelentés mellett felszólaltak. Köszönöm, biztos úr.

Elnök. – Köszönjük a munkáját Foglietta úr, amit mindenki elismer.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Genowefa Grabowska (PSE), írásban. – (PL) A túlsúly és az elhízás korunk járványa, amelynek veszélyes következményei vannak az emberek egészségére, sőt az életére is. A cukorbetegség, a keringési zavarok, a magas vérnyomás, a szívroham és a rák bizonyos fajtái az elhízás és a túlsúly veszélyes eredményei közül mindössze néhány. Ezért nagyon helyes, hogy az Európai Parlament részt vállal a túlsúly és az elhízás elleni küzdelemben. Az is helyes, hogy a Parlament ösztönzi az EU polgárok egészségéért felelős testületeket, hogy vegyenek részt ebben a küzdelemben. Én most a nemzeti és az európai közigazgatás valamennyi szintjének testületeire utalok.

Különösen aggályos a gyermekkori obezitás. Már most több mint 22 millió túlsúlyos gyermek van Európában, és számuk folyamatosan nő. Ha nem fordítjuk vissza ezt a trendet, társadalmunk hamarosan még elhízottabb, még kevésbé egészséges, és markánsan kevésbé termelékeny lesz. Ezért én teljes mértékben támogatom ezt a jelentést. Úgy vélem, eljött az idő, hogy egyesítsük erőfeszítéseinket és elszánt és kitartó támadást indítsunk a túlsúly és az elhízás ellen. A társadalom legérzékenyebb szegmenseire kell összpontosítanunk, például a gyermekekre és az idősekre, különösen a nőkre és az egyedül élőkre.

Ha meg tudjuk győzni a társadalmat, hogy érdemes testsúlyunkat kontrol alatt tartani, érdemes hadat üzenni a túlsúlynak, és ha sikerül létrehozni az egészséges életmódot támogató mechanizmusokat, sok problémát el fogunk tudni kerülni. Az elhízás megelőzése ezért nemcsak egészség és szépség kérdése, hanem társadalmi és kulturális vonatkozásai is vannak.

Louis Grech (PSE), írásban. – Az obezitás és a táplálkozási betegségek problémája világszerte drámai méreteket öltött. Nézetem szerint a szofisztikált és agresszív marketing módszerek megakadályozzák a fogyasztókat abban, hogy tájékozottan hozzanak döntéseket étrendjükkel kapcsolatban. E tekintetben a gyermekek különösen is veszélyeztetettek. Az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv előírja, hogy a médiaszolgáltatók önkéntes magatartási kódexet fogadjanak el az élelmiszerekről és az italokról szóló kereskedelmi kommunikációt illetően. Bár én értékelem az ipar és a médiumok önszabályozásra irányuló vágyait, szívesebben vettem volna, ha konkrét korlátozások születnek a gyermekekre irányuló reklámozás volumenére és típusára. A rossz minőségű élelmiszer társadalomra gyakorolt pusztító hatása leginkább az alkoholéval és a dohányéval hasonlítható össze, amelyeknek a reklámozását szigorúan szabályozzák. Hasonló megközelítést lehetne alkalmazni az olyan élelmiszereknél is, amelyekről megállapították, hogy károsítják az emberi egészséget. A fogyasztóknak egyértelmű és tárgyilagos tájékoztatásra van szükségük, amely az élelmiszer-címkézés szigorúbb normáinak előírásával, és a reklám további korlátozásával biztosítható.

A jelenlegi pénzügyi válság ismételten leleplezte a kapzsiság és a szabályozatlanság elegyének eredményeit. Mindegy, hogy a házunk vagy az egészségünk forog kockán, azt hiszem, a tétek túlságosan magasak a marketing közömbös megközelítéséhez. Szabályozóként közbe kell lépniünk, és el kell látnunk a feladatunkat.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) Üdvözlöm a táplálkozással, a túlsúllyal és az elhízással kapcsolatos egészségügyi problémákról szóló, Foglietta úr által bemutatott jelentést. Nagyon helyes, hogy a Parlament ismételten napirendre tűzi az egészséges táplálkozás támogatásának fontos kérdését. Jól tennénk, ha nem feledkeznénk meg arról, hogy az egészséges táplálkozás egyike annak a 12 tényezőnek, amelyek az Egészségügyi Világszervezet szerint hozzájárulnak a jó egészséghez. Az egészséges személy az egészséges társadalom *sine qua non*-ja. Az élelmiszerbiztonság kulcsfontosságú ebben az összefüggésben. A legutóbbi esetek, amelyekben a szennyezett kínai csecsemőtápszerrek szerepeltek, azt bizonyítják, hogy ez mennyire fontos.

A rossz táplálkozás sok baj okozója, beleértve a túlsúlyt és az elhízást is. Az elhízás a testben a zsír túlzott lerakódása. Az elhízás növeli a szívbetegség, a magas vérnyomás, az atherosclerosis, a cukorbetegség, az epekő, a vesekő és a húgyvezeték kövek, a csont- és ízületi degeneráció, valamint a rák egyes fajtáinak kockázatát. Lengyelországban a 35–65 éves népesség 65%-a túlsúlyos vagy elhízott. Az elhízás előfordulása a legfiatalabb polgáraink körében járványszerű méreteket öltött. Huszonkét millió európai gyermek érintett. A magas zsír-, cukor- vagy sótartalmú élelmiszerek reklámjának negatív hatása nagyon súlyos. Fontos, hogy az iskolák és a családok ismerjék a megfelelően elkészített, jó minőségű élelmiszerek támogatására irányuló erőfeszítéseket. Az iskoláknak és a családoknak ösztönözniük kell a fiatalokat az egészséges életmódra, amely magában foglalja a sportot és más szabadidős tevékenységeket.

Bogusław Rogalski (UEN), írásban. – (PL) A túlsúly és az elhízás olyan probléma, amely az emberi egészségre gyakorolt negatív hatása miatt a közelmúltban járványszerű méreteket öltött. Az Egészségügyi Világszervezet adatai szerint Európa lakosságának 50%-a túlsúlyos vagy elhízott. Az a tény, hogy 5 millió gyermek elhízott és 22 millió túlsúlyos, különösen nagy aggodalomra ad okot. A számok riasztó ütemben nőnek. Az elhízás fontos halálok és olyan krónikus betegségek okozója, mint a 2. típusú cukorbetegség, a szív- és érrendszeri zavarok, a magas vérnyomás, a szívroham és a rák bizonyos fajtái.

Az elhízás kezelése valóban nagyon költséges. Az Unióban a nemzeti egészségügyi költségvetések mintegy 7%-át és a kormányzati egészségügyi ráfordítások mintegy 6%-át jelenti.

A probléma leküzdésére az európai fogyasztóknak jobb hozzáférést kell biztosítani a legjobb élelmiszerforrásokra vonatkozó információhoz, hogy megfelelő étrendet választhassanak. Az élelmiszert egyértelműen kell címkézni. Bizonyos hozzávalókat, például a mesterséges transz-zsír-savakat és transz-izomereket ki kell vonni a használatból. Fontos arra is figyelemmel lenni, hogy a televíziós reklámok befolyásolják a 2–11 éves gyermekek úgynevezett rövid távú fogyasztási szokásait. Ennek viszont negatív hatása van az étkezési szokások kialakulására.

A túlsúly elleni küzdelemnek, különösen a gyermekek körében, prioritást kell kapnia nemzetközi, európai, nemzeti és helyi szinten egyaránt.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A nem megfelelő étkezési szokások és a testedzés hiánya miatti elhízás és súlygyarapodás mindenütt növekszik az EU-ban és súlyos gazdasági és társadalmi következményekkel jár. Az egészségesebb társadalom előmozdítása érdekében a Bizottságnak aktívan kellene részt vennie ebben a küzdelemben, támogatást nyújtva a tagállamoknak a táplálkozási egyensúlytalanság és az ülő életmód káros hatásai csökkentésében. Nem elegendő azonban az egészséges életmód hirdetése az EU polgárai körében; motiválnunk is kell őket, és létre kell hoznunk a nekik szükséges infrastruktúrát. Helyi intézkedéseket kell hozni a személygépkocsi-használat csökkentése és a gyaloglás elősegítése érdekében; legyenek parkok és kerékpárutak. Az elhízás elleni küzdelemre vonatkozó politikákat összhangba kell hozni a városfejlesztési és közlekedéspolitikákkal, például a városi mobilitásra vonatkozó zöld kártyával, és ezeknek a politikáknak ki kell egészíteniük a testedzést ösztönző politikákat. Több figyelmet kell szentelnünk a társadalmi és gazdasági szempontból hátrányos csoportokra, amelyeket súlyosabban érint a nyersanyagok és az élelmiszerek árának emelkedése, valamint a veszélyeztetett csoportoknak, például a gyermekeknek és a terhes nőknek. Az egészségügyi oktatás elősegítése az iskolákban, valamint a magas zsír-, cukor- és sótartalmú élelmiszerek értékesítésének tilalma az iskolákban és az óvodákban fogja biztosítani a jövő generációinak egészségét.

Richard Seeber (PPE-DE), írásban. – (DE) Tekintettel Európa gyermekeinek riasztó egészségi trendjére – több mint 5 millió gyermek elhízott és 22 millió túlsúlyos – az európai táplálkozási stratégia kidolgozása nagyon is üdvözlendő lépés. Az élelmiszerek lelkiismeretes felcímkézése a táplálkozásra vonatkozó

információkkal kiváló eszköz, ami lehetővé teszi a fogyasztók számára, hogy tájékozottan hozzanak döntéseket étrendjük javítása érdekében. Az átfogó tudatosítás már kora gyermekkortól szintén kétségtelenül segít majd a trend visszafordításában az elkövetkezendő évek során. Középtávon közbenső kampányok, mint például a friss gyümölcs biztosítása az iskolák számára, alapvető fontosságúak. Európa iskoláinak nagyobb mértékben kell felelősséget vállalniuk az iskolai sportért és napi testedzésért tekintettel arra, hogy a gyermekek és a fiatalok napjaik nagy részét az iskolában töltik.

Az európai szintű szabályozás azonban csak a környezetet teremtheti meg az egészséges táplálkozáshoz, és nem követheti el azt a hibát, hogy megtagadja a polgároktól alapvető felelősségüket. Ha hosszú távon egészségesebb Európát akarunk, az Európai Uniónak minden szinten partnereket kell keresnie: a politikai szintén, az üzleti szektorban és a civil társadalomban egyaránt.

18. A biztosítás és pénzügyi szolgáltatások hozzáadottérték-adója (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont J. Muscat jelentése (A6-0344/2008) a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság nevében a közös hozzáadottértékadó- rendszerről szóló 2006/112/EK irányelv biztosítási és pénzügyi szolgáltatások tekintetében történő módosításáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2007)0747 - C6-0473/2007 - 2007/0267(CNS)).

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy üdvözljem barátomat, Muscat urat, és gratuláljak neki politikai karrierjében a közelmúltban bekövetkezett nagyon fontos sikerhez. Ez feltehetőleg azt eredményezi majd, hogy elhagyja ezt a Házat, de egyelőre ez ünneplésre ad okot számára és minden bizonnyal sokunk számára is.

Joseph Muscat, előadó. – (MT) Olyan időpontban tárgyalunk a pénzügyi szolgáltatások szektorának új és átlátható szabályairól, amikor a szektor egyik legnagyobb válságát éli át. A jelenlegi helyzet mutatja, hogy nem hagyhatjuk, hogy a dolgok a maguk útján menjenek, és szükség van a szabályozásra. A „szabályozás” nem jelent bürokráciát – és semmiképpen sem túlzott bürokráciát – hanem biztosítékot arra nézve, hogy a dolgokat a lehető legjobban végzik, és nem olyan receptek és dokumentumok alapján, amelyek sehová sem vezetnek. Amikor képviselőtársaim és én elkészítettük ezt a jelentést, két prioritásunk volt. Először biztosítani akartuk, hogy az esetleges változásoknak ne legyen negatív hatása a fogyasztóra.

Más szavakkal, ne helyezzünk további terheket a fogyasztóra, s ezért mondjuk azt, hogy a pénzügyi szolgáltatások esetében a HÉA bevezetésének lehetősége csak a vállalatok egymásközi tranzakcióra legyen alkalmazható, és ezért legyen visszaigényelhető. Szövegünknek semmilyen fázisban nem szabad arra javaslatot tennie, hogy egy nem adóköteles pénzügyi szolgáltatás utáni HÉÁ-t az egyénre, azaz a fogyasztóra hárítsák át. Ezt a javasolt szöveg világosan és egyértelműen kifejti más intézmények esetleges fenntartásai ellenére is. Néhányan azt kritizálták, hogy az iparág majd költségeket takarít meg, és ezzel csökkenhet a tagállamok bevétele – érdekes érvelés, ami azonban azt hiszem, legtöbbször olyanoktól jön, akik a gazdasági és költségvetési politikáról korlátozott véleményrel rendelkeznek. Először is, egy olyan versenyszektorban mint a pénzügyi szolgáltatásoké, és egy olyan rendszerben, amelyben védőmechanizmusok gátolják a vállalatok közötti megállapodásokat, a vállalatoknál fel nem merülő költségeket vagy hasznonként a fogyasztónak kell adni, vagy fel kell használni más létező ráfordítások kompenzálására. Másodszor, európaiként egyszer és mindenkorra meg kell értenünk, hogy nem egyedül versenyzünk a piacon; biztosítanunk kell, hogy a más tagállamok – és az egész Európai Unió – által használt rendszerek a piacra belépni kívánó és ott igazi európai szereplőként letelepedni kívánó komoly vállalatok számára is vonzóak legyenek. A rendszerek elősegítése egyik módja ebben az ágazatban az ösztönzésnek, a piaci lehetőség létrehozásának és produktív munkahelyek teremtésének.

Ezzel a jelentéssel, az akadályok eltávolításával segítünk az európai piac létrehozásában. Azt tesszük, amiről sok éve beszélünk; a szektorra vonatkozó intézkedési terv egyik célját érjük el. Bizonyítjuk, hogy tudunk proaktívnak lenni, meg tudjuk oldani a problémákat, és új gondolatok alapján is tudunk cselekedni. Lehet, hogy nem értünk egyet a szakmai részletekben, lehet, hogy egyesek azt mondják, hogy használjunk egy rendszert és ne egy másikat, én azonban úgy vélem, hogy ennek a Parlamentnek jelzést kell adnia arra, hogy ez a végső célunk. Nyilvánvalóan vannak bizonyos pontok, amelyekkel kapcsolatban nem mindannyian értünk egyet, beleértve saját magamat is: ilyen példa a meghatározások kiterjesztése. Szerintem jobb lett volna, ha a bizottság követi az ezzel kapcsolatos ajánlásaimat, azaz vagy megtartja a Bizottság szövegét, vagy még tovább szűkíti a meghatározásokat. Ennek ellenére fel kell figyelni arra, hogy a bizottság a stratégiai előrehaladás mellett döntött, így ezt a jelentést egyetlen ellenszavazattal fogadták el. Várom barátaim, valamint a Bizottság reakcióit.

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY*alelnök*

Kovács László, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, azzal szeretném kezdeni, hogy megköszönöm Muscat úrnak munkáját és a támogatást, amit a Bizottság javaslatához nyújtott, és sok sikert kívánok neki jövőbeni szerepében Máltán.

A Bizottság javaslata három fő kérdéssel foglalkozott.

Először, a meglévő rendelkezéseket egyre többször jogi támadások érik az Európai Bíróság előtt. Ezzel kapcsolatban kellett valamit tenni.

Másodszor, következetesebben kell alkalmazni a pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó HÉA-szabályokat, és egységes versenyfeltételek kell biztosítanunk a belső piacon.

Harmadszor, lépéseket kell tennünk az ágazat versenyképességének javítására.

Vannak olyan aggályok, miszerint az Európai Unió pénzügyi szolgáltatásai és biztosító társaságai kevésbé hatékonyak, mint kellene, és következésképpen az EU ipara magasabb költségekkel szembesül a pénzügyi szolgáltatásokért és a biztosításokért, mint harmadik országbeli versenytársai. Ez nem kizárólag az EU HÉA-szabályainak következménye, de ezeknek is van szerepük ebben a helyzetben. Hozzá kell tennem, hogy a HÉA-mentességet nem egységesen alkalmazzák a különféle tagállamokban, és ez az Európai Unión belül is versenytorzulásokhoz vezet. Például, a szakosodott harmadik fél szolgáltatóknak (kiszervezőknek) fizetett adó visszaigénylésének lehetősége a HÉA-szabályok nemzeti értelmezésétől függően változik.

A Bizottság számára az európai pénzügyi szolgáltatók és biztosító társaságok versenyképességének javítása ezért volt tényező a javaslat megtételében, de a valóság az, hogy ezt a tagállamok szükségleteivel kell egyensúlyba hozni, amelyeknek biztosítaniuk kell a stabil adóbevételeket.

A javaslatnak három eleme van.

Először, növelni kell a jogbiztonságot minden érintett számára, ezért javaslatot teszünk a mentes szolgáltatások meghatározásának korszerűsítésére.

Másodszor, annak érdekében, hogy üzleti ügyfeleiknél ne merüljön fel le nem vonható „rejtett” HÉA, a javaslat célja, hogy lehetővé tegye valamennyi bank és biztosító társaság számára, hogy válasszák szolgáltatásaik adókötelességét.

Harmadszor, a javaslat HÉA-mentességet tartalmaz a költségmegosztási megállapodásokra, ide értve azokat is, amelyek a határokon átnyúlva működnek.

Ezek a javaslatok bizonyos mértékű korlátozott kezdeti HÉA-bevétel csökkenést eredményezhetnek a tagállamok számára, ezek azonban indokolhatók, ha várakozásaink szerint a javasolt változások a versenyképesség javulásához vezetnek.

Ezért üdvözlöm a jelentésben a vissza nem igényelhető HÉA-val kapcsolatos problémák és azoknak az üzleti hatékonysághoz és a Lisszaboni Stratégiához köthető relevanciájának észrevételezését. Üdvözlöm azt is, hogy az előadó elismeri, hogy a változtatás a HÉA-bevételek csökkenését eredményezheti.

A fogyasztókat illetően egyetértek azzal, hogy az áttételes hatások nem mindig egyértelműek, de úgy vélem, hogy végső soron az iparon belül elért költségmegtakarításból ők jutnak előnyhöz.

Üdvözlöm a javaslat hatóköréről és a jogbiztonság megteremtéséről szóló pozitív megjegyzéseket is. A Bizottság által javasolt új meghatározások szükségesek ahhoz, hogy a jogszabály összhangban álljon a gazdasági realitásokkal.

Szimpatizálok az óvatosság szükségességére és az olyan megbízható adatok hiányára vonatkozó megjegyzésekkel, amelyek lehetővé tennék a változtatás hatásának teljes körű felmérést. Ez utóbbi hiányért azonban nem lehet a Bizottságot hibáztatni, mivel sem az érintett iparágak, sem a nemzeti közigazgatások nem tudták a szükséges adatokat rendelkezésre bocsátani.

Muscat úrhoz hasonlóan én is tudatában vagyok annak, hogy a pénzügyi ágazat határokon átnyúló konszolidációja egyre inkább azt eredményezi, hogy a HÉA-bevétel ahhoz a tagállamhoz folyik be, ahol a szolgáltatást létrehozzák, és nem oda, ahol a szolgáltatás fogyasztója letelepedett. A mentességtől az adózás

felé történő elmozdulás, amely nagyobb mértékben teszi lehetővé az adózás választását – és mi emellett állunk ki ebben a javaslatban – ezt a trendet korrigálná. Úgy vélem, ez a legjobb módja annak, hogy megoldjuk a felvetett problémákat.

Végül szeretném tájékoztatni önöket, hogy e javaslat részletes vitája a Tanácsban már a múltkori szlovén elnökség alatt megkezdődött. A jelenlegi francia elnökség is elkötelezett amellett, hogy haladást érjen el ezzel a dossziéval kapcsolatban, ezért üdvözlöm a Parlament pozitív részvételét, ami további bátorítást adhat a Tanácsnak az előrelépésre.

David Casa, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (MT) Az előttünk fekvő jelentés különösen akkor jelentős, ha figyelembe vesszük, hogy az elmúlt néhány évben a gazdaság némiképp más irányba fejlődött, mint az előző években. Kétségtelen, hogy e jelentés célja a jelenlegi helyzet jobb tükrözése. Ezért fontos garantálni a jogalapot, hogy az érintett vállalatok kevesebb bürokráciával működhessenek, amint arra az előadó is nagyon helyesen rámutatott. Ezt azzal tudjuk elérni, ha a pénzügyi szolgáltatások HÉÁ-ját jelenleg szabályozó jogszabályból kivesszük az anomáliákat: ez a jogszabály már 30 éve létezik, és még mindig nem elég világos. Ez a jelentés a lehető legnagyobb mértékben segít a nagyobb stabilitás biztosításában, nekünk pedig garantálnunk kell, hogy minden ország a lehető legnagyobb mértékben harmonizálja az alkalmazandó adókulcsokat, hogy amennyire csak lehetséges, csökkentsük az eltéréseket. Régóta érezzük, hogy meg kell változtatni ezt a helyzetet; úgy gondolom, hogy az előadónak igaza volt, amikor figyelemmel a pénzügyi társaságok munkájának egyszerűsítésére arról is gondoskodott – és azt hiszem ez a legfontosabb –, hogy biztosítsa, hogy a javasolt változtatások a fogyasztók javát szolgálják.

A mai az utolsó nap, amikor máltai képviselőtársam részt vesz a plenáris ülésen, és azt hiszem én is szeretnék neki minden jót kívánni munkájához az elkövetkezendő években. Négyévnyi tapasztalatot szerzett ebben a Parlamentben, és úgy vélem ez a tapasztalat átalakította jellemét: egy olyan politikusból, aki nem igazán hitt az Európai Unióban, és annak hasznában Málta számára, olyanná vált, aki e jelentésen keresztül megmutatta nekünk, hogy valóban hisz abban, hogy innen nemcsak a saját hazánkban változtathatunk a politikán, hanem az Európai Unióban is. Szeretném, ha ez az átváltozás elkísérné a hazámba, mert úgy vélem, hogy az ebben a Parlamentben megszerzett tapasztalatát hazaviheti, hogy az ottani politizálásunk hasonlítson ahhoz a módhoz, ahogyan mi itt ebben a Parlamentben dolgozunk: azaz a nemzeti érdek változatlanul fontos, de az Európai Unió érdeke is, mert ma már mi is a részei vagyunk. Minden jót kívánok munkájához, sok sikert az ellenzék vezetőjeként betöltendő szerepéhez; nem fogom azt mondani, hogy hosszú karriernek nézhet elébe, mint az ellenzék vezére, mert nem hiszem, hogy így kellene beszélnem képviselőtársamról, de remélem, hogy átadja az ebben a Parlamentben szerzett pozitív tapasztalatait először saját pártjának, majd hazánknak.

Antolín Sánchez Presedo, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) 1977 óta a legtöbb pénzügyi szolgáltatás, ide értve a biztosítást és a biztosítási alapok kezelését, HÉA mentes volt. Ez alatt az időszak alatt alapvetően két probléma merült fel: a mentesség hatókörének meghatározása és a mentes szolgáltatások nyújtása érdekében felmerült HÉA visszaigénylésének lehetetlensége, ami a rejtett HÉA jelenségéhez vezetett. A globalizáció, az európai pénzügyi integráció és a piackonszolidáció, amelyek érintették a szervezetet és az ilyen szolgáltatások nyújtására vonatkozó tevékenységek kiszervezését, még bonyolultabbá tették a helyzetet.

Ez a jelentés az első kísérlet egy olyan irányelv aktualizálására, amely amellett, hogy zavaros – ez vezetett az Európai Bíróság intervenciójához – elavult is.

Gratulálok az előadónak, Muscat úrnak kiváló munkájához, ahhoz, hogy egy olyan kérdésről készített jelentést, amely gazdaságilag nagyon érzékeny és technikai szempontból is bonyolult.

A biztosítási és pénzügyi szolgáltatások meghatározásának korszerűsítésére tett javaslatai, amelyek összhangban állnak a pénzügyi szolgáltatások cselekvési tervével, és szigorúak a mentességek tekintetében, általános elfogadást érdemeltek ki. Ugyancsak általános jóváhagyást érdemel az az elkötelezettsége, hogy megakadályozza a fogyasztói árak emelkedését a miatt, hogy adóköteles személyek az adózást választják.

A végeredmény, amely egy konkrét HÉA-mentességet tartalmaz a költségmegosztási megállapodásokban résztvevő vállalkozások számára, növelni fogja az ipar biztonságát és a tagállamok költségvetési biztonságát, megelőzi a versenytorzításokat és javítja a bankok és biztosítók versenyképességét a nélkül, hogy növelné a fogyasztóknál felmerülő költségeket.

Szeretnék elégedettségemnek hangot adni a módosításokban lévő két vonatkozás beépítése miatt: ezek a társbiztosításra való hivatkozás és a közvetítés fogalmának továbbfejlesztett meghatározása, ami az

elhatárolható közvetlen vagy közvetett közvetítés szaktevékenységére korlátozódik, és megállapítja, hogy a közvetítők a későbbi tranzakciókban nem vesznek részt.

Azzal szeretném befejezni, hogy sok sikert kívánok Muscat úrnak. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan már a Tanácsból fogja élvezni az európai integrációban való részvételének sikerét.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, amikor az UEN képviselőcsoport nevében felszólalok ebben a vitában, három kérdésre szeretném felhívni a figyelmet.

Először is, az Európai Bizottságnak a pénzügyi és biztosítási szolgáltatások utáni HÉA módosítására vonatkozó javaslatai a jogbiztonságot nemcsak az ilyen szolgáltatásokat nyújtó gazdasági társaságok számára javítják, hanem az egyes tagállamok fiskális szervezetei számára is.

Másodszor, jó az a megoldás miszerint a tagállamokat kötelezik arra, hogy lehetővé tegyék az adófizetők számára a választást a pénzügyi és biztosítási szolgáltatások utáni HÉA-t illetően, miközben a tagállamok tevékenységének hatókörében hagynak sok részletes, ezen a területen alkalmazandó megoldást. Ez gyakorlatilag az adózási jogkörök decentralizációjával ér fel, és ezért a szubszidiaritás elvének végrehajtását jelenti.

Harmadszor, a javasolt változtatások pénzügyi vonzatainak folyamatos elemzése alapvető fontosságú. Ennek különösen vonatkoznia kell az egyes tagállamok csökkenő HÉA-bevételére a vállalkozók általi levonások megnövekedett szintjei miatt. Ugyancsak tanulmányozni kell a változásoknak a pénzügyi és biztosítási szolgáltatások fogyasztóknál felmerülő költségeire gyakorolt hatását.

Louis Grech (PSE). – (MT) Az előadó fenntartotta a Bizottság javaslatának keretét, így azzal a problémával szembesülünk, amit több mint 30 éve halasztgatunk. Ez az ágazat rendkívül fontos, egyre növekvő számú ország számára, melyek egyike Málta. A jelentésben olyan rendelkezéseket találunk, amelyek elősegítik a fontos vállalatok munkáját és a valóban szabad, határok nélküli piacot, ami gazdagságot, munkahelyeket és nagyobb választékot teremt. Az egyik prioritás az, hogy a rendelkezések biztosítsák a fogyasztók védelmét, hogy semmiképpen se kelljen további adókat fizetniük. Sőt, a fogyasztók hasznot húzzanak minden költségcsökkentésből, és a rendszer hatékonyságának minden javításától. Ha szükséges, további elemzéseket kell végezni a jövőben más óvintézkedések felvétele érdekében.

Muscat úr jelentése egyértelműséget és jogbiztonságot teremt a pénzügyi szolgáltatások adóztatása területén, különösen egy olyan időpontban, amikor nagy változások mennek végbe a pénzpiacokon.

Zárásképpen szeretnék köszönetet mondani Muscat úrnak, aki jelentős hozzájárulást tett az elmúlt négy és fél évben.

Kovács László, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani önnek megjegyzéseiért és a vitában kifejtett értékes nézeteiért. Amint nyitó megjegyzéseimben már elmondtam, nagyon fontos számunkra a Parlament pozitív véleményének megszerzése a Bizottságnak a biztosítási és pénzügyi szolgáltatások utáni HÉA-ra vonatkozó javaslatához. Tudomásul vettük a jelentésben felvetett problémákat, különösen a visszaigénylési kulcsok terén a semlegesség hiányát, a statisztikával kapcsolatos nehézségeket, és az inputokra kirótt vissza nem igényelhető HÉA-ból származó adóbevétel eltérítésének veszélyét.

Miközben a Bizottság elvben kedvezően vizsgálhatja néhány módosítást, például a származékos ügyletekre vonatkozóakat, hivatalosan nem fogjuk módosítani javaslatunkat. Megkíséreljük azonban a Parlament által javasolt módosítások lehető legnagyobb mértékig történő figyelembe vételét a Tanáccsal folytatott tanácskozásaink során.

Szeretném hálámat kifejezni, amiért javaslatunkat pozitív módon jóváhagyták. A Parlament pozitív véleménye jó jel, amivel tudatosíthatjuk a tagállamokban, hogy cselekvésre van szükség.

Joseph Muscat, előadó. – (MT) Először is szeretnék köszönetet mondani a Parlament szolgálatainak és a Bizottságnak a segítségükért ezzel az érzékeny dossziéval kapcsolatban, bár a munka még nem fejeződött be. Ami azonban a Parlamentet illeti, a biztoshoz hasonlóan én is azt remélem, hogy üzenetünk nagyon egyértelmű. Azt hiszem, hogy amiről meg kell állapodnunk – és ebben egyhangú az egyetértés a Parlamentben – az az, hogy igen, hozzuk meg a rendeletet, vezessünk be változtatásokat ott, ahol változtatásokra van szükség, biztosítsuk, hogy a rendszer legyen egyszerűbb, de ugyanakkor gondoskodjunk arról, hogy ne a fogyasztónak kelljen az egész számlát kifizetni. Úgy vélem, hogy ez a tőlünk, vagyis a Parlamenttől jövő fő üzenet a Bizottság, sőt a Tanács számára is. Mindenkinnek minden jót kívánok ehhez a munkához, amíg a

dossziét le nem zárhatjuk. Köszönöm barátainknak a jókívánságokat, különösen Casa úrnak, aki finoman elismerte itt előttünk, hogy új politikai szezon következik a Munkáspárt és a hazánk számára.

Elnök. – Köszönöm szépen Muscat úr. Én is remélem, hogy az ön munkája sikeres lesz, és Európát egyre erősebbé teszi.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. szeptember 25-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Harangozó Gábor (PSE). – *írásban.* – Először is gratulálni szeretnék az előadónak, Joseph Muscatnak, ezért az átfogó jelentésért, amely lehetővé teszi a biztosítási és pénzügyi szolgáltatások esetében a közös hozzáadottértékadó-rendszer megtárgyalását a vállalkozások, az adóigazgatások és a fogyasztók szempontjából. Úgy vélem, hogy e javaslat alapján meglehetősen nehéz egyértelműen felmérni, hogy hatékonyság és költségcsökkentés tekintetében ez milyen mértékű előnyökkel jár a fogyasztók számára, biztosítanunk kell a biztosítási és pénzügyi szolgáltatások HÉÁ-jához kapcsolódó kérdésekben a jogbiztonságot és a következetességet. Nagyon lényeges annak biztosítása, hogy a HÉÁ-val kapcsolatos, vállalkozások számára bevezetett intézkedéseket ne a fogyasztó költségére hajtsák végre. Érdemes megemlíteni azonban az előadóval együtt, hogy a tagállamok számára olyan mértékű rugalmasság van biztosítva, ami egyenlőtlen végrehajtási eredményekhez vezethet az egyes tagállamokban. Végül, szeretném hangsúlyozni, hogy az intézkedések végrehajtásának hatásával kapcsolatos bizonytalanságra tekintettel ébereknek kell maradnunk, és ezért támogatom azt a kötelezettséget, hogy a Bizottság a kérdéstről tegyen jelentést a Tanácsnak és a Parlamentnek egyaránt.

19. Az online szerzői jogok közös kezelése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Giuseppe Gargani szóbeli kérdése az online szerzői jogok közös kezeléséről (O-0081/2008 - B6-0459/2008).

Jacques Toubon, a szerzőt helyettesítve. – (FR) Elnök asszony, ez a kérdés központi jelentőségű Európa jövőbeni kulturális gazdasága számára. Az információs társadalom szerzői jogairól szóló irányelv léte ellenére is rendkívül bonyolult a helyzet a szerzői jogok és az online szolgáltatásokhoz kapcsolódó hasonló jogok kollektív kezelése tekintetében, különösen a szerzői jogok területi jellege és a pán-európai engedélyezési rendszer hiánya miatt. Ezt a helyzetet az Európai Bizottság részéről a koherens politika hiánya még bonyolultabbá tette, mivel az egységes piacért és a szerzői jogokért felelős főigazgatóság egyrészről, és a versenypolitikáért felelős főigazgatóság másrészről gyakran csak a saját számlájukra dolgoznak a nélkül, hogy bármiféle áttekintéssel rendelkeznének az érintett ágazatról, különös tekintettel Európa kreatív tevékenységeinek érdekeire.

Sőt azzal, hogy elutasította a jogalkotást, és figyelmen kívül hagyja a Parlament által elfogadott különféle állásfoglalásokat, és e helyett azt választotta, hogy az ágazatot ajánlásokkal és a Belső Piaci és Szolgáltatási Főigazgatóság ajánlásaival és közigazgatási határozataival szabályozza, a jogbizonytalanság légköre alakult ki. Ezzel a háttérrel szemben most azt látjuk, hogy a Versenyjogi Főigazgatóság bírósági eljárást indított ennek az ágazatnak az egyik szereplője ellen, aki csak a Bizottság 2005. évi ajánlásának megfelelően próbált meg eljárni.

Így a Bizottság ezt a határozatot hozta a CISAC ellen júliusban. Nem rótt ki pénzbüntetést, e helyett megkísérelt módosítani azon a módon, ahogyan a CISAC és tagszövetségei működnek. Ez a helyzet tükrözi azt a tényt, hogy az Európai Bizottság úgy döntött, figyelmen kívül hagyja a Parlament által kifejtett figyelmeztetéseket, különösen a 2007. március 13-i állásfoglalásában, amely egyébként konkrét javaslatokat tartalmazott az ellenőrzött versenyre, valamint az Európai Unión belül a kisebbségi kultúrák védelmére és ösztönzésére.

Ezen kívül, azóta egy sorozat kezdeményezést láttunk, melyek közül csak egy volt jogalkotási jellegű: volt egy eltúlzott értékelés a beszédő társaságokról szóló ajánlatról, egy értékelő jelentés és egy Zöld Könyv a 2001. évi irányelvről, kérdések az otthoni másolásról, a Kutatási Főigazgatóság határozatával a Hetedik Keretprogram alapján kiadott pályázati felhívások 20%-hoz szabad hozzáférés, az előadóművészek jogainak időbeli kiterjesztése, amelyre vonatkozóan egy irányelvet kellett megfontolni és így tovább.

Ezért a Jogi Bizottság a következő kérdést tette fel: nem gondolja a Bizottság, hogy kíváncsabb lenne azt biztosítani, hogy minden bevezetendő változásról, például, ami a CISAC tagjait érinti, széles körben konzultálni

kellene valamennyi érdekelt féllel, hogy a Bizottság által magáévá tett eltérő álláspontokból származó jelenlegi jogi helyzet abszurdításának véget vessünk? Nem kívánja-e az Európai Bizottság újra megfontolás tárgyává tenni az erre az ágazatra vonatkozó politikáját a Parlament 2007. március 13-i állásfoglalásának fényében, hogy globális megközelítést találhassunk, amely figyelembe veszi nem csak a felhasználók, hanem az engedélyesek és a kreatív közösség érdekeit is? Meg vagyunk győződve róla, hogy a CISAC ügy bizonyítja, hogy a Bizottság megközelítése, azaz, hogy nem kötelező rendelkezéseket, vagyis „puha jogot” fogadott el, illetve pusztán igazgatási határozatokat hozott, következetlen és ellentétes a jogbiztonság elvével, mivel az érintett felek sem fellebbezni, sem vitatkozni nem tudnak.

Holnap a Bizottság tovább akarja folytatni ezt a „puha jogi” megközelítést azzal, hogy ismételtlen elfogad egy ajánlást, ezúttal az online kreatív tartalomról, ami foglalkozik a több területre kiterjedő engedélyezés kérdésével is. Ez nem az együttdöntési eljárás szerinti ajánlás lesz. Tervezi-e a Bizottság a Parlament bevonását ennek az ajánlásnak a hatékony módon történő megfogalmazásába? Vagy a Bizottság ismételtlen figyelmen kívül kívánja hagyni a tagállamokat és polgáraikat képviselőket ebben az ágazatban, ami oly kulcsfontosságú Európa jövőbeni gazdasága és kultúrája szempontjából?

A miatt két javaslatom van. Először is, amint az otthoni másolás esetén történt, a Bizottság hozzon létre egy fórumot valamennyi érintett számára, hogy ezt a dossziét meg lehessen nyitni, és mindazok megvizsgálhassák, akiknek azt ismerniük kell. A Parlament a maga részéről így is, úgy is megadja a véleményét. A Jogi Bizottság már most létrehozott egy *ad hoc* munkacsoportot a szerzői jogi kérdésekre, azzal a feladattal, hogy valamennyi érintettnek mutassa be a szellemi és művészi tulajdonjogokra vonatkozó egyértelmű és hosszú távú globális jövőképet, valamint annak szerepét a tudás és kultúra gazdaságban. Ez a csoport holnap reggel tartja első ülését.

Charlie McCreavy, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, úgy vélem, hogy ezeket a kérdéseket tágabb összefüggésben kell elhelyezni, mivel egyre inkább lendületbe jön a vita arról, hogy hogyan kellene engedélyezni a zenét az interneten. Több zene áll a fogyasztók rendelkezésére az interneten mint valaha, bár ennek ebből alig rendelkezik bármelyik is megfelelő engedéllyel. Ezért aztán ebből szinte semmi nem hoz bevételt a művészet vagy a zenei producerek számára. 2006-ban az illegális és legális dalletöltések aránya 40:1-hez volt, és évente több mint 20 milliárd felvételt töltenek le illegálisan. Így tehát itt valami nem stimmel.

Az online szolgáltatók azt állítják, hogy a zeneengedélyezés Európában túlságosan bonyolult, és ezért van az, hogy még mindig nincs törvényes online szolgáltatás egyik új tagállamban sem.

Ez a Gargani úrtól kapott kérdéssorozat háttere. Mindenki egyetért azzal, hogy egyszerűsíteni kell a zene engedélyezését az internetes letöltésekkel és a mobil telefonokhoz. De senki sem akar a folyamat vesztese lenni.

Létezik-e olyan egyszerű mód, amellyel elérhetjük, hogy az egész Európában minden jogra kiterjedő licencek legyenek. A kérdés megválaszolásában figyelemmel kell lennünk arra, hogy a legtöbb szerző, zeneszerző és előadóművész a szerzői jogok révén keletkező bevételből él. Így jönnek ki a pénzükből minden hónapban.

Hogyan tudjuk tehát a hatékonyságot és a méltányosságot egyensúlyba hozni? A Bizottság megtette ajánlásait 2005-ben. Amint a 2008. évi ezekről az ajánlásokról szóló értékelő jelentés rámutat, néhány szerzői jog tulajdonos, például a zenekiadók követték tanácsunkat, és létrehozták az egész Európára vonatkozó licenceket. Miközben a kis beszedő társaságok attól tartanak, hogy ezek a platformok nem hagynak mozgásteret a réspepertoárok számára, most azt kell biztosítanunk, hogy ilyen legyen. A jelek biztatóak. Már vannak EU licencek a kis zenekiadók számára. Miközben ezek az erőfeszítések folyamatosak, nem szabad idő előtt jogalkotásba fognunk. Esélyt kell adni a folyamatban lévő szerkezetátalakításnak. Ugyanakkor ébereknek kell maradnunk, hogy a kis repertoár ne legyen vesztes.

Hadd szóljak egy szót a CISAC ügyben a Bizottság által a közelmúltban elfogadott anti-tröszt határozatról. A határozat megtiltja az európai beszedő társaságok versenyellenes gyakorlatát, amely korlátozza képességüket, hogy felkínálják szolgáltatásaikat a szerzőknek és az online szolgáltatóknak. E korlátozások megszüntetése lehetővé teszi majd a szerzők számára, hogy megválasszák melyik beszedő társaság kezelje szerzői jogaikat. Megkönnyíti majd az online szolgáltatók számára is, hogy licenceket szerezzenek több országban történő hasznosításra a választásuk szerinti egyetlen beszedő társaságtól.

A 2005. évi ajánlásra és a CISAC határozatra ugyanazok az elvek az irányadók: mindkettő ösztönzi azoknak a korlátozásoknak a megszüntetését, amelyek megakadályozzák a szerzőket és zeneszerzőket abban, hogy szabadon válasszák meg beszedő társaságukat, és jogkezelőket abban, hogy több területre kiterjedő licenceket szerezzenek.

Ami az online kreatív tartalomról szóló ajánlás előkészítését illeti, a Bizottság ezt az ajánlást 2009. első negyedévében kívánja elfogadni. A 2008. évi az online kreatív tartalomról folytatott nyilvános konzultáció rámutatott, hogy a több területre kiterjedő engedélyezés témája az audiovizuális munkák esetében még nem érett meg arra, hogy azzal a tervezett ajánlás foglalkozzon.

A Bizottság pályázatot írt ki egy független tanulmányra az audiovizuális munkák több területre kiterjedő engedélyezése témájában azzal a céllal, hogy az ilyen gyakorlat gazdasági és kulturális vonatkozásait elemezzék. A Bizottság jelenleg elemzi a pályázatokat, és a vizsgálat eredménye 2009 végére áll majd rendelkezésre. Szorosan együttműködünk az Európai Parlamenttel és a tagállamokkal az online kreatív tartalommal kapcsolatos fejlemények ügyében, különösen azzal, hogy részt veszünk az Európai Parlament által szervezett különféle meghallgatásokon, és a Miniszterek Tanácsa audiovizuális munkacsoportjának vitáiban.

Mivel az online kreatív tartalomra vonatkozó fejlődés nagyon gyors ütemben zajlik, nincs konszolidált gyakorlat, amelyre ebben a fázisban kötelező érvényű jogszabályt lehetne alkotni. Jelenleg ilyen európai szintű jogszabály feltehetően veszélyeztetné az új üzleti modellek kialakulását és az érintettek körében az együttműködési folyamatokat. Emiatt az ajánlás tűnik a legmegfelelőbb eszköznek annak elősegítésében, hogy a kreatív tartalomszolgáltatók átkerüljenek az online környezetbe.

Toubon úr azt az érdekes javaslatot tette, hogy esetleg legyen egy a kis beszedő társaságokkal foglalkozó munkacsoport, és úgy vélem, hogy ez egy nagyon kiváló ötlet. A Bizottság kész arra, hogy ezt elősegítse, és megpróbáljon szerepet találni a kis társaságok számára az online világban, így elfogadjuk ezt a javaslatot.

Manuel Medina Ortega, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Toubon úr ragyogó expozét tartott a probléma jogi vetületeiről. Így nekem ezzel a vonatkozással nem kell foglalkoznom.

Én ezt a kérdést egy sokkal gyakorlatiasabb szinten vizsgálom. A szerzői jogok ügyében a Versenyjogi Főigazgatóság azon az alapon indul el, hogy a szerzők ugyanolyan súlyúak, mint a médiavilágot irányító hatalmas multinacionális vállalatok. Ez pedig nem igaz.

A szerzők és az előadók valójában munkavállalók. Lehet, hogy van néhány sztár – mint azok, akik a magazinokban megjelennek – akiknek van valamennyi választási lehetőségük. Azonban a szerzők, előadóművészek és alkotók óriási többsége nem rendelkezik ezzel a választási szabadsággal. Az ő helyzetük gyakorlatilag ugyanaz mint a munkavállalóké, akik a saját szerzői jogi társaságaikon keresztül szervezik meg magukat.

Azt állítani, hogy a szerzőknek ezen ezrei, tízezei, akár százezei, akik Európában naponta dolgoznak és jövedelmüket szerzői társaságaikon keresztül szerzik meg, úgy működnek, mintha multinacionális vállalatok lennének, olyan fikció, aminek semmi köze nincs a valósághoz.

Ha nem arról az alapról indulunk ki, hogy a jelenlegi európai szerzői társaságok mind ezernyi tagjuk konkrét érdekeit képviselik, és ennek megfelelően járnak el, sohasem fogjuk megérteni, hogy mi a valóság.

Szerintem a Bizottság valószínűleg csak a munkáját végzi, de amikor vizsgálatokról, tanulmányokról beszél, elkezd aggodni, mert ki végzi el ezeket a vizsgálatokat, ki fizet ezekért a tanulmányokért és miféle nyomást gyakorló csoportok befolyásolják őket?

Ezért az Európai Unióban a tagállamok között is és a tagállamokon belül is demokratikus rendszerünk van. Az Európai Parlament képviselőinek felelőssége, hogy alázatosan vállalják magukra ebben a Házban a társadalmi valóság kifejezésének szerepét, ami talán nem található meg az irodákban vagy a nagy gazdasági tanulmányokban.

Olyan helyzetben találjuk magunkat, ha nem vigyázunk, hogy ha ebben az ágazatban is megpróbáljuk a deregulációt alkalmazni, mint másutt, végül meg fogjuk ölni az alkotást, pedig az egyike az egyedi értékeinknek. Minden problémája ellenére is Európát a nagy alkotás jellemzi. Végül olyan audiovizuális iparunk lesz, amelynek a tartalma teljesen kiürül; ez már látható más országokban. Ezért úgy vélem, hogy itt és most erőfeszítéseink egy részét arra kell szánunk, hogy olyan intézményi rendszert hozzunk létre ezen alkotók számára, amely lehetővé teszi nekik a cselekvést.

Azt hiszem, hogy ez az absztrakt eljárás azt gondolni, hogy a kis muzsikás, a kis zeneszerző meg tudja magát védeni, egyszerűen abszurd.

Ha Beethoven ma élne, és alkotná szimfóniáit, és ha rákényszerülne, hogy belépjen a nemzetközi piacra, hogy versenyezzen a nagy zenei multikkal, éhen halna. Pénzügyi helyzete sokkal rosszabb lenne, mint ami volt a XVIII. és a XIX. században. Úgy vélem, ez az a kulcsfontosságú pont, amit meg kell értetnünk.

Toubon úr említette Bizottságunk döntését, hogy létrehozunk egy munkacsoportot a szellemi tulajdon védelme érdekében. Reméljük, hogy a Bizottság és különösen McCreevy úr, aki mindig is nagy barátja volt ennek a Jogi Bizottságnak, kész lesz a velünk való együttműködésre, aggályaik továbbítására, de az odafigyelésre is. Ez a munkacsoport meg fogja hallgatni azoknak az ezreknek a véleményét is, akik jelenleg alázatosan nagy szellemi munkát végeznek és, akik lehetővé teszik, hogy az általunk létrehozott audiovizuális médiumok tartalommal teljenek meg.

Ha nem, fennáll az a valós veszély, amint már mondtam, hogy egy hatalmas nagy audiovizuális rendszert hozunk létre, amit teljesen üres, ami csak a reklámok foglalnak el és aminek semmi konkrét tartalma nincs.

Ennek eredményeként, elnök asszony, úgy vélem, hogy a javaslat, a szóbeli kérdés és az állásfoglalásra irányuló indítvány, amit mi beterjeszteni tervezünk ennek a függetlenségnek és az európai kultúra ezen egyedi azonosságának a megerősítését célozza, amit nem helyettesíthet semmiféle a szabad versenyre épülő absztrakció.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos, 2004-ben a Jogi Bizottság tartott egy meghallgatást, ami egyebek között a beszédő társaságok szerepére összpontosított. Néhány művész igen mély benyomást keltő módon demonstrálta azokat a problémákat, amelyekkel a jelenlegi, a beszédő társaságokon keresztül működő rendszerben szembesülnek. Önök akkor a „puha jogi” jogalkotási – vagyis inkább nem jogalkotási – megközelítést választották, ami egyszerűen csak még több jogi bizonytalanságot hozott létre közben azzal az eredménnyel, hogy egyre több panasszal és irritációval szembesülünk az egyértelműség hiánya miatt ebben a helyzetben. Ez egy valódi probléma, biztos.

Az a rendszer, amelyet ön javasol, piaci koncentrációt eredményez majd, az erősek javára válik, és figyelmen kívül hagyja például a kulturális sokszínűségről szóló egyezményt, amikor Európa művészetéről és kultúrájáról van szó. Ebben a rendszerben a kisebbségi kultúrák azok, amelyek nem tartoznak a főáramhoz, vagy amelyek kisebbségi nyelveket használnak, elkerülhetetlenül károsodnak, mert a rendszer egyszerűen nem vesz róluk tudomást.

Amikor a Jogi Bizottságban megkérdeztük öntől, hogy miért nem terjesztett be olyan javaslatokat, mint amelyeket a Lévai jelentés vázolt a Parlamentben, ön azt mondta, hogy a piac úgy is ebbe az irányba mozdul el, és ezért nem látta szükségét semmiféle változtatásnak ezen a ponton. Biztos, az egymásnak ellenmondó ítéletek, amelyeknek a közelmúltban tanúi voltunk, bizonyítja, hogy ez nem volt helyes megközelítés. Amire most szükségünk van, ha meg akarjuk védeni a kreatív potenciálunkat, az egy jövőorientált megoldás. Azt hiszem, többet kell gondolkoznunk általában is a jogok kötelező voltáról. Fenntartható-e ez még hosszú távon régi formájában ebben a hardver orientált formában? El fogjuk-e így is érni a szükséges célokat vagy pedig nem működik?

Biztos, én nem hiszem, hogy a további vizsgálatok és meghallgatások jelentik az előre vezető utat. Sajnos már láttuk, hogy mindig ugyanazokat az embereket hívják meg, akik a piac óriásait képviselik, nem pedig azokat a kis játékosokat, akiknek a véleményét következetesen figyelmen kívül hagyják. Más megközelítésre van szükségünk, és egyértelmű jogalkotásra irányuló javaslatra arra vonatkozóan, hogy a beszédő társaságok miként védhetik és védjék meg ezeket a jogokat és eszközöket.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Elnök asszony, tavaly az Európai Parlament állásfoglalással válaszolt a Bizottság 2005. évi a szerzői jogok határon átnyúló közös kezelésére vonatkozó ajánlására. Állásfoglalásában a Parlament kérte, tegyék egyértelművé, hogy ez az állásfoglalás kizárólag a zenei felvételek interneten keresztül történő értékesítésére vonatkozik. Kértük az azonnali és megfelelő konzultációt az érdekelt felekkel. Ezen kívül kértük, hogy nyújtsanak be egy rugalmas keretszöveg tervezetet a Parlamentnek és a Tanácsnak a szerzői jogok és társult jogok közös kezeléséről a határokon átnyúló online zenei szolgáltatásokkal kapcsolatban.

A szerzői jogok és a társult jogok kezelése az online zenei szolgáltatásokkal kapcsolatban változatlanul bonyolult és problémás kérdés, az információs társadalomban a szerzői jogok egyes vonatkozásai harmonizálásáról szóló kötelező érvényű irányelv ellenére. Ezek a nehézségek főleg az európai licencek hiányának tudhatók be. Az ajánlás nem egyértelmű megfogalmazása különösen aggályos. Ez azt jelenti, hogy az ajánlást lehetne esetleg más online felvételeket is tartalmazó szolgáltatásokra alkalmazni, mint például műsorszóró szolgáltatásokra. A különféle engedélyezési rendszerek alkalmazását illető egyértelműség

következményes hiánya a jogbizonytalanság hiányához és nem kívánatos következményekhez, nevezetesen online műsorszóró szolgáltatásokhoz vezet.

Sajnálatoslag jegyzem meg azt is, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a Parlament ajánlásait. A Bizottság kizárólag a 2005. évi ajánlások figyelemmel kísérésére és végrehajtására korlátozta magát. Semmiképpen sem tud ez megbirkózni az ágazat folyamatos problémáival. Egyebek között a Bizottság politikája tükrözi a Szerzők és Zeneszerzők Társaságai Nemzetközi Konföderációja tekintetében meghozott döntés. A Bizottság kizárta bármiféle közös eljárás lehetőségét e társaságok részéről, például egy európai átlátható szerzői jogi rendszer létrehozására irányuló javaslat tekintetében. Ez annyit jelent, hogy a hatalmat ott hagyjuk a nagyvállalatokból álló oligarchia kezében, amelyek bilaterális megállapodásokat kötöttek a vezető előadókkal. Várható, hogy ennek a döntésnek az eredménye a választék további korlátozása és a kis cégeknek a piacról való eltűnése lesz a kulturális sokszínűség kárára.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) A digitális tartalom piac jelenlegi állapota fenntarthatatlan, fragmentált és merev a monopóliumok miatt. Ezért örülök, hogy júliusban a Bizottság legalább valahogyan megvilágította a közös kezelést. Engem aggasztanak a tisztességtelen szerződéses feltételek, nem csak a szerzők, hanem a felhasználók számára is. Szeretném azt hinni, hogy a csehek és a kisebb országok más polgárai is meg fogják tudni vásárolni kedvenc dalaikat, digitális könyveiket vagy televíziós sorozataikat az interneten, például az iTunesból és más virtuális kereskedőháztól határokon átmenően, ami gyakorlatilag lehetetlen ma. Szeretném azt hinni, hogy a szerzők szabadon választhatják meg a kollektív kezelést bármelyik tagállamból, és arra kényszeríthetik a vezetést, hogy javítsák a szolgáltatások minőségét és csökkentsék működési költségeiket. Remélem, hogy a kollektív kezelés vissza fog tudni térni a hazai állam határai által nem korlátozott licencek felkínálási, beleértve az európai licenceket is, ám ez nem olyan könnyű. Nem hiszem, hogy a Bizottság júliusi behatolása a darázsfészekbe valóban rendszerváltoztatásokat fog létrehozni a digitális tartalom piacon. Szeretném arra kérni a Bizottság, hogy kérje a közös kezelésnek mint egésznek a független vizsgálatát, és nyújtson be jogalkotásra irányuló szöveget a Parlamentnek, amely tartalmazza az egész rendszer nagyjavítását e probléma valamennyi konkrét vonatkozásának megfelelő elemzése alapján.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). - (FR) Elnök asszony, biztos, ön bizonyította, hogy hajlandó odafigyelni és meghallgatni ezeket a kérdéseket. Én azonban csak egy kérdést szeretnék önnek feltenni, és van egy kérésem is.

A kérdés arra vonatkozik, hogy miként vegyen részt a Parlament abban a munkában, amelynek az elvégzését ön javasolja. A kérés az, hogy ha valamilyen fórumot hoznak létre, nekem lényegesnek tűnik, hogy annak kutatási eredményeit ne döntsék el előre, hanem az legyen valódi vita eredménye, és azt is gondolom, hogy ennek a fórumnak a tagjai legyenek gazdasági és kulturális sokszínűségünk képviselői.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. - Szeretnék köszönetet mondani a tiszteletre méltó képviselőknek e kiterjedt vitáért.

Nem a szabályozóknak kell minden döntést meghozniuk. A Bizottság aktívan ösztönzi a zenei online engedélyezési piac kialakulását, de az idő előtti jogalkotási beavatkozás, a piac szükségleteinek és trendjeinek teljes körű elemzése nélkül nem tűnik az egészséges online kiskereskedelmi piac kifejlődése legjobb módjának Európában. Ha azonban nyilvánvalóvá válik, hogy a Bizottság jelenlegi intervenciói nem tudják létrehozni a XXI. századnak megfelelő online engedélyezési modellt, akkor egy más megközelítést teszünk megfontolásaink tárgyává.

Most az a lényeges, hogy valamennyi érintett, szerzők, előadók, kiadók, beszedő társaságok és lemeztársaságok összeüljenek és találják meg azt az engedélyezési struktúrát, amely lehetővé fogja tenni több törvényes online szolgáltatás megjelenését, miközben tisztességes eredményt őriz meg a szerzők számára.

Medina Ortega úr utalt arra, hogy mindenkinek az érdekét az szolgálja, ha egészséges kulturális ipar van egész Európában. Azt hiszem, a Bizottság minden tagja nevében szólok, amikor azt mondom, hogy ez a mi célunk. Azt hiszem az is helyénvaló, ha olyan rendszert vezetünk be, amelyben mindenki hasznot húz a kreativitásból és a kultúrából – ide értve a művészeket – és mindenki élvezheti azt ésszerű költségek mellett.

Tehát ez az, amit mi mindannyian megpróbálunk elérni. Eltérhet a véleményünk a tekintetben, hogy ezt miként érjük el. Az elmúlt néhány évben eltérő nézetek kifejezését hallgattam meg mind ebben a Házban és a Parlamenten kívüli csoportoktól is. Nem mindig értünk egyet abban, hogy miként tudjuk céljainkat elérni, de azt hiszem, mindannyian tudjuk, hogy mit akarunk megpróbálni és tenni.

Amikor én fórumot javasoltam – ezt említette Gauzès úr és mások is – arról volt szó, hogy szükséges összehozni a kis és nagy játékosokat egy adott fórumon, és különösen a kisebb beszédő társaságokat, amelyeket, amennyire én tudom, kihagyva érzik magukat ebből a vitából. Tehát ez az, amit én itt javaslok. Azt hiszem céljaink ugyanazok. Mindenképpen valamennyi érdeket figyelembe akarjuk venni, és egy megfelelő engedélyezési rendszert kívánunk létrehozni, egy olyan modellt, amely megfelel a mai világnak, nem pedig a 40-50 évvel ezelőtti világnak.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. szeptember 25-én, csütörtökön kerül sor.

20. „IASCF: Az alapokmány felülvizsgálata – nyilvános elszámoltathatóság és az IASB összetétele – változtatási javaslatok” (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Pervenche Berès szóbeli kérdése az IASCF: „Az alapokmány felülvizsgálata – nyilvános elszámoltathatóság és az IASB összetétele” c. anyagról (B6-0463/2008).

Pervenche Berès, szerző. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, amikor a pénzügyi jelentések standardjairól van szó, ez a Parlament már tudja, hogy önökben van bizonyos kreativitás a „semmittevő” bizottságok létrehozására. Amikor a jogalkotási ciklus kezdetén kérdést tettünk fel önnek az EFRAG statútumáról és szerepéről, ön kitalálta a kerekasztalt, és ma már mindenki tudja, hogy az nem teljesítette feladatát.

Szembesülve az IASCF igazgatótanácsának az ellenőrző csoport létrehozására irányuló javaslataival, és amint néhány képviselő nem értett egyet az ön terveivel, ön előterjesztette azt az ötletet, hogy hozzunk létre egy nemzetközi számviteli tanácsadó csoportot.

A Parlament mostanra már hozzászólt az ön praktikához. Amikor erről tájékoztattuk önt, kezdeményezve az IASCF irányítására vonatkozó kérdéssről szóló jelentést, ön elstett, hogy japán és amerikai kollégáival, meg az IOSCO-val ténykedjen, és 2007. november 7-én sajtóközleményt adott ki, amelyben azt állította, hogy ön oszt igazságot az irányítás valamennyi problémájáról a helyett, hogy megvárna azt a lehetőséget, hogy az Európai Unió demokratikus képviselője által elfogadott álláspont legitimitásán és felhatalmazásán keresztül cselekedhessen, vagy ezt kifejtse az Európai Parlamentben.

Amikor a Parlament előadónk, Radwan úr kezdeményezésére megalkotta ezt az álláspontot, akkor ön márciusban inkább áprilisa halasztotta a vitát olyan indokok miatt, amelyek önt érintik, és amelyekért ön viseli a kizárólagos felelősséget.

Amikor az április javaslatok erejénél fogva önnek megvolt a lendülete és a lehetősége ahhoz, hogy a szerint járjon el, ami az Európai Unió álláspontja lehetett volna a nemzetközi szintén, és ezt ennek az állásfoglalásnak a 9. bekezdése alapján tegye, amelyet most felolvasok: „megjegyz, hogy a fent említett 2007. november 7-i összevont nyilatkozatában a Bizottság – hasonlóan ahhoz, amikor 2006. áprilisában lezárta az útitervet az amerikai hatóságokkal – előre megpróbált megakadályozni megoldásokat, amikor kívánatosabb lett volna a hatékonyság és a legitimitás érdekében a nyitott konzultációs eljárás és vita, amihez ez az állásfoglalás hozzájárulhat”, ön inkább a magán dolgozószobák és hivatali irodák titkos magányában talált ki egy megoldást a nélkül, hogy akár a Tanáccsal, akár a Parlamenttel konzultált volna.

Biztos úr, mit csinált ön április 24. óta, amikor ezt az állásfoglalást megszavaztuk? Akkor kérdést tettünk fel önnek az IMF és a Világbank szerepére vonatkozóan. Más képviselők azóta kérdéseket tettek fel önnek a Bázeli Bizottság, az európai felügyelők tevékenységéről az IASCF ellenőrző csoport struktúrájában. És amikor egy ilyen problémával szembesül, ismételten csak egy „semmittevő” bizottsággal áll elő, nevezetesen a nemzetközi számviteli tanácsadó csoporttal.

Ön azt mondja nekünk, hogy ennek az ellenőrző csoportnak a méretét nem kellene növelni, mert az felhígítaná a csoport tekintélyét és a továbbiakban nem lenne hatalmunk az igazgatótanács irányításához. Az igazgatótanács javaslata hét tagra épül. Az ön javaslata egy öt főből álló csapatot jelent, plusz egy megfigyelőt és két olyan tagot, akiket ön nevezne ki ebbe a tanácsadó testületbe, ebbe a nemzetközi könyvvizsgálói bizottságba.

A mi javaslatunk az, hogy konszolidáljuk ezt a hét fős csoportot, amire az igazgatótanács tesz javaslatot, vegyük fel bele azt, amire szükség van. Az érv az, hogy a szám irreleváns, mivel ugyanakkor van egy további javaslat is arra, hogy magának a Nemzetközi Számviteli Standard Testületnek a taglétszámát növeljük 14-ről 16-ra.

Ezért ma két dolgot szeretnénk önnek mondani, biztos úr. Először is, ha ön valóban meg akarja reformálni az IASB irányítását, akkor egyetértünk, mert mi voltunk azok, akik kértük, hogy ön ezt tegye meg, de kérjük, konzultáljon velünk, vonjon be bennünket, méghozzá a kezdet kezdetétől fogva, nem pedig az utolsó pillanatban. Ne mondja azt nekünk, hogy sürgős munkája volt augusztusban, mert ezt már tavaly ősz óta kérjük öntől, és április óta tisztában kell lennie a Parlament álláspontjával.

Sőt mi több, azt is mondjuk önnek, hogy az IASB és az IASCF munkaprogramjai tartalmaznak egy második fázist is, amelyben az egész instrumentumot felül kell vizsgálni, beleértve azokat a feltételeket is, amelyek alapján az IASCF-et létre kell hozni; azt javasoljuk, hogy a lehető legjobban használja ki ezt a pillanatot ahhoz, hogy egyértelmű feltételeket fektessen le ennek az egész mechanizmusnak a stabilitásához és irányításához, hogy végül legyen egy olyan irányítási rendszerünk, amely képes megfelelni azoknak a kérdéseknek, amelyekkel ma szembesülünk. Vagy hogy még egyértelműbben fejezzem ki magam, milyen számviteli standardokra van szükségünk ahhoz, hogy olyan pénzügyi piacot hozzunk létre, ahol a pénzügyi beszámolási standardok értelmezése ugyanazon a hullámhosszon van, mint annak a helyzetnek a gazdasági realitása, amivel itt és másutt szembesülünk?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, a Bizottság, a Parlament és a Miniszterek Tanácsa már régóta felismerte, hogy valamit tenni kell a Nemzetközi Számviteli Standard Testület (IASB) irányításának javítása érdekében. Én rámutattam ennek fontosságára már számos alkalommal. Én kritizáltam az IASB-nél a megfelelő konzultációs és visszacsatolási eljárások hiányát, valamint az új standardok esetében a hatásvizsgálatok hiányát.

Tekintettel az IASB de facto globális standard meghatározó szerepére, rendkívül fontos, hogy irányítási eljárásai a legmagasabb normáknak feleljenek meg. Én olyan helyzetet akarok létrehozni, amelyben az IFRS standardokat az EU-ban teljes bizalommal fogadhatjuk el, hogy ezeknek a standardoknak a folyamata és tartalma példás. Ezért amikor megtudtam, hogy előirányozták az IASCF alapokmányának módosítását, én az irányítás továbbfejlesztésének adtam elsőbbséget.

Emlékeznek rá, hogy tavaly novemberben az Egyesült Államok Értékpapír és Tőzsde Bizottságában (SEC), Japán Pénzügyi Szolgáltatások Ügynökségében és az Értékpapír Bizottságok Nemzetközi Szervezetében lévő kollégáimmal együtt javaslatot tettem egy ellenőrző csoport létrehozására az IASCF nyilvánosság előtti elszámoltathatóságának biztosítására.

Ezzel kapcsolatban történt előrehaladás. Az IASCF a közelmúltban javaslatot tett alapokmányának módosítására annak érdekében, hogy hivatalos kapcsolatba kerüljön a javasolt ellenőrző csoporttal. Az IASCF elfogadja, hogy ennek az ellenőrző csoportnak felhatalmazással kell rendelkeznie az IASCF igazgatótanácsa tagjai kinevezési folyamatában való részvételre, és rendelkeznie kell azzal a végső jogkörrel, hogy kinevezésüket jóváhagyja. Azt is elfogadja, hogy az ellenőrző csoport foglalkozhat mind az igazgatótanács, mind az IASB munkájának bármely területével, és azokat az IASCF igazgatótanácsa vagy az IASB elé utalhatja megfontolásra.

Az IASCF ezeket az ügyeket október elején le akarja zárni azzal, hogy az IASCF alapokmányának módosításai 2008. január 1-én lépjenek hatályba. Ez lehetővé teszi, hogy az ellenőrző csoport 2009 elején már működőképes legyen. Ezért tartottam én az időt elérkezettnek ahhoz, hogy megerősítem ezeket a javaslatokat. Ha túl későre hagyjuk, nem fogjuk tudni újra megnyitni az irányítási kérdéseket.

A folyamatban lévő pénzügyi zavarok hangsúlyozzák annak szükségességét, hogy biztosítanunk kell, hogy a számviteli standardok a prudenciális felügyelet és a pénzügyi stabilitás céljait tükrözzék. Nem sikerül megszerezni az egyetértést ahhoz, hogy olyan testületek, mint az EKB, helyet kapjanak az ellenőrző csoportban. Kompromisszumként azt tudnánk elképzelni ezekben az új megoldásokban, hogy jöjjön létre egy nemzetközi számviteli tanácsadó csoport, hogy a prudenciális és pénzügyi stabilitással kapcsolatos kérdésekben tanácsokat adjon az ellenőrző csoportnak. Ebben a csoportban szerepet kaphatna mind az Európai Központi Bank, mind az Európai Értékpapír-piaci Szabályozók Bizottsága és kétségtelenül más releváns nemzetközi testületek is. Ismételten nagyon hálás vagyok a Háznak, hogy hangsúlyozta a prudenciális felügyelet és a pénzügyi stabilitás fontosságát április 24-i állásfoglalásában.

Az ellenőrző csoportban a jövőben betöltendő szerepe gyakorlása során a Bizottságnak a többi európai intézményt is képviselnie kell, különösen ezt a Házat. Ahhoz, hogy ezt hatékonyan megtehesse, azt javaslom, hozzunk létre az Európai Parlamenttel egy konzultációs eljárást. Ez az eljárás, ha szükséges, formalizálható a megfelelő formában.

Én megpróbáltam biztosítani, hogy a kulcsszerepet játszó európai parlamenti képviselőket tájékoztassák e vita alakulásáról. Ma azonban tudomásomra jutott, hogy ebben a kommunikációban mulasztás történt. Úgy tűnik, hogy miközben álláspontunkat kidolgoztuk, a július vége felé történt eseményeket szolgálataim nem közltek a szokásos módon a nyári szabadságolási időszak miatt. Tudom, hogy ebben a Házban széleskörű az elégedetlenség amiatt, hogy önökkel nem konzultáltak megfelelően javaslataink kidolgozása során. Ezzel én is elégedetlen vagyok, és egyértelmű és szigorú utasításokat adtam a szolgálataimnak, hogy ilyen hibát többet ne kövessenek el. Úgy vélem, főigazgatóm kapcsolatba lépett Berès asszonnyal, hogy megpróbáljon magyarázatot adni mulasztására. Remélem, hogy ez a tévedés nem fogja veszélyeztetni azt a közös célt, amelyért mindannyian küzdünk, nevezetesen, hogy az IASB-nek jobb irányítási rendszere legyen.

Biztos vagyok benne, hogy néhány további javítással az IASCF irányításának továbbfejlesztése javítani fogja a számviteli standardok minőségét, és azt is biztosítja, hogy megfeleljenek valamennyi érintett igényeinek, ide értve az Európai Uniót is, amely ez idáig az IFRS legnagyobb felhasználója.

Az IASCF irányításának most tervezett reformja egy lépést jelent e testület elszámoltathatósága felé a közhatóságok előtt, amit ez a Ház már többször kért. Arra kérem az Európai Parlamentet, hogy támogassa javaslatainkat, mivel ez a legjobb módja annak, hogy ez a reform valódi befolyásra tegyen szert.

Jean-Paul Gauzès, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, most hallottuk a Gazdasági és Monetáris Bizottság elnökét, aki kifejtette azoknak a képviselőknek a valódi véleményét, akiket ez a kérdés érdekel. Amint hangsúlyozta, mindenki tudatában van a pénzügyi számviteli standardok és a bejelentett reformok fontosságának. Eljött azonban az idő, biztos úr, hogy tegye egyértelművé és váltsa tettekre az iménti megjegyzéseit.

Van egy javaslatom: ez az állásfoglalás igen szigorú, és annak is kell lennie, de nincs szükség a bűnös megölésére. Megtehetnénk, hogy néhány napos szünetet tartunk, hogy készítsünk egy jegyzőkönyvet a Bizottság és a Parlament között, amely egyértelműen meghatározná a Parlament részvételének szintjét ebben az ügyben, valamint az elfoglalt álláspontokat, és evégett a szavazást néhány napra el kellene halasztanunk. Ez az a javaslat, amelyet az Európai Néppárt és az Európai Demokraták képviselőcsoportja holnap beterjeszt, nevezetesen, hogy az állásfoglalásról a szavazást halasszuk el, hogy a Parlament és a Bizottság megfelelően együttműködhessen ebben a fontos kérdésben. Nyilvánvaló, ha ez alatt az idő alatt semmi sem történik, az elvesztegetett idő behozása érdekében és az esetleges információ hiány miatt rákényszerülünk, hogy a ma előterjesztett állásfoglalásról szavazzunk mindazokkal a kemény döntésekkel, amiket ez magában foglal.

A jelenlegi pénzügyi válság által ránk kényszerített nehéz körülmények kellős közepén, ami azért nem teljesen ismeretlen, amennyiben számviteli standardokról van szó, remélem mindannyian megértjük, hogy gyors és gyakorlatias megoldást kell találnunk, ami a fejleményeket a szükséges irányba tereli.

John Purvis (PPE-DE). - Elnök asszony, be kell ismernem a biztos úrnak, hogy ami ebben az ügyben zajlott, az engem teljesen összezavart. Szó szerint eddig a hétig semmit nem hallottam erről, és most hirtelen elárasztanak a megközelítések mind az IASCF, mind a Bizottság részéről, akik így vagy úgy megpróbálnak meggyőzni engem, hogy az IMF részt vegyen-e az ellenőrző csoportban. Azt hiszem, ez meglehetősen kevésbé kielégítő módja az eljárásnak egy olyan ügyvel kapcsolatban, ami szinte jogszabálynak tekintendő, tehát én megkérném a biztos urat, hogy ha lehet, késleltessük ezt egy kicsit, rendezzük sorainkat, és térjünk rá vissza talán az októberi mini-plenárison.

Azt is mondanám, hogy nem látom, hogy az IMF és a Világbank szerepeltetése ebben az ellenőrző csoportban olyan nagyon lomhává tenné ezt a testületet. Nekem úgy tűnik, hogy ők meglehetősen kielégítő módon fednék le a világ többi részét. És akkor nem igazán látom be, hogy miért kellene nekünk még egy számviteli tanácsadó csoport, hogy tanácsokat adjon az ellenőröknek, akik ellenőriznek. Ez olyan, mint a ház, amit Jack épített. Azon is csodálkozom, hogy nem lehetne-e velük egészen egyszerűen nem hivatalosan konzultálni, ha valaha is szükség lenne erre. Nem tudom, nem lehetne-e a következő néhány hétben tárgyalni ezekről a kérdésekről és a végén szavazni, valószínűleg kielégítőbb módon, az októberi mini-plenárison.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Biztos úr, a világ mai pénzügyi válsága mutatja meg igazán, hogy mennyire fontos a piaci érték, egy-egy vállalat valós értéke a pénzpiacok egészséges működéséhez. Ez létfontosságú információ a részvényesek és a hitelezők számára egyaránt. Az ellenőrző bizottság hozzájárulhatna a pénzügyi beszámolók átláthatóságához és összehasonlíthatóságához, és ezáltal a részvényesek megfelelő gazdasági döntésekért viselt személyes felelősségéhez. A nemzetközi szabványosítás egyértelműen határokon átnyúló tőkepiacok kialakulásához vezet, és ezért a stabilitás érdekében az ellenőrző csoportnak prevenció intézkedéseket is végre kellene hajtania a ciklikus trendek ellen, és segítenie kell a rendszerkockázatok megelőzésében. Természetesen a csoport létrehozására vonatkozó javaslatot senki sem

kérdőjelezte meg. Jogköreit elmagyarázták, például, hogy lesz egy felügyeleti funkciója is. Én azt is fontosnak tartom, hogy minden országnak legyen egy delegátusa a javasolt ellenőrző csoportban, amelyben fontos intézményeknek is képviseltetniük kell magukat, hogy tükrözze a világ legfontosabb monetáris területeinek nagyságát, a kulturális sokszínűséget, a fejlett és a fejlődő országok érdekeit, valamint a közttestületeknek felelős nemzetközi intézményeket. Sajnálatos, hogy a Parlamenttel szokás szerint nem konzultáltak előre ebben az ügyben.

Pervenche Berès, szerző. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, mit tett ön április 24. óta a Parlament álláspontjának figyelembevételével kapcsolatban? Mit tett ön április 24. óta azzal kapcsolatban, hogy a Parlamenttel megvitassa a hatékony megoldások keresését az igazgatótanács irányításának kezelésére? Mindannyian tudjuk nagyon jól, hogy az IASB dülöngélő csónak olyan könyvvizsgálók kezében, akik ezeket az úgynevezett „piaci értékeket” produkálták, és senki sem tudja, hogy miként választották ki őket, amikor már nincs is piac, amit felügyelhetnének.

Ennek eredményeként ma azt kérjük tőlünk, hogy vitassuk meg az IASCF irányításának kérdését. Ön nagy sietve arra tesz nekünk javaslatot – ráadásul egy olyan időpontban, amikor igazán ésszerű megoldásokat terjesztünk elő önnek, miszerint ezeknek a struktúráknak az irányítása beépíthető lenne az irányítás egy globális és elszámoltatható rendszerébe – hogy hozzunk létre tanácsadó bizottságokat. Ésszerű dolog ez?

Nem hiszem, hogy ez a kérdés megoldható lenne egyszerűen azzal, hogy a Parlamentet bevonják a folyamat egyik vagy másik fázisába. Az ön által elének terjesztett javaslat az IASCF irányítására nem megfelelő. Már nagyon várjuk, hogy kapjunk öntől egy másik javaslatot, és valószínűleg várnunk kell a konzultációs folyamat második fázisáig, és ha szükséges, át kell tekintenünk ezt az irányítási folyamatot.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, az én koromban az ember már nem lepődik meg túlságosan gyakran, így aztán a legkevésbé sem lepődök meg azon, ami itt folyik az Európai Parlamentben, illetve az egyes emberek véleményén.

Hadd mondjak csak ennyit ebben a konkrét vitában, hogy egy aprócska dologra emlékezzünk. Az IASCF és mögöttes testülete, az IASB, független szervezet.

(Nem hallható közbeszólás)

Én csak a tényeket akarom leszögezni. Ők teljesen függetlenek, de *de facto* ők lettek az egész világ számviteli standardalkotó testülete, mert az IFRS, ami az IASB-től jött, *de facto* világszerte számviteli szabvánnyá vált. Erre rá kell mutatnom, hogy ez egy független testület; mivel mi Európában elfogadtuk az IFRS-t – ez egy olyan döntés volt, amit előttem hozott meg a Bizottság, még hozzá az Európai Parlament melegezésére – és mi vagyunk a legnagyobb kör, amely ma az IFRS-t használja. Ez a helyzet megváltozhat, ahogyan a világ egyre inkább az IFRS irányába mozdul el. Akkor lehet, hogy már nem mi leszünk a legnagyobbak, de jelenleg minden bizonnyal mi vagyunk az IFRS legnagyobb felhasználói.

Egy ideig az Európai Parlament támogatásával megkíséreltük az IASCF igazgatótanácsának irányítását továbbfejleszteni, megjegyezve azonban, hogy ez egy független szervezet.

Sikerült némi előrelépést elérnünk a múltban, és az IASB a közelmúltban bejelentette, hogy felül fogják vizsgálni saját alapokmányukat. Így kihasználjuk a lehetőséget arra, hogy saját előterjesztésünket benyújtjuk. Nincs jogunk arra, hogy nézetünket ráerőszakoljuk az IASCF-re – ez a független igazgatótanács tagok dolga – de benyújtjuk előterjesztésünket az irányítási megoldások javítására. Én csak szeretnék erre rámutatni, mielőtt mindenki, ahogy mi mondanánk Írországból, elveszíti a fejét ezen a területen. Ez a *de facto* és a *de jure* helyzet.

Az IAS igazgatótanácsa az összes előterjesztés figyelembevétele után október elején kívánja új irányítási megoldásait bevenni. A mi előterjesztésünk határideje néhány napja valójában már letelt. Szeptember 20-án kellett volna benyújtani, és ma már szeptember 24-e van. Vártunka végleges eredmény benyújtásával. Egy ideje már informális konzultációkat folytatunk velük, tehát ők valóban tudják, hogy mire teszünk majd javaslatot, de megvártuk a Parlament állásfoglalását az udvariasság okán. Tehát a következő néhány napon belül be kell nyújtatunk saját hivatalos javaslatainkat.

Teljes mértékben a Parlamenttől függ, hogy mit akarnak tenni ezzel a konkrét ajánlással. Gauzès úr ésszerű javaslattal állt elő arról, hogy néhány nap alatt dolgozzunk ki egy jegyzőkönyvet a Parlament részvételéről abban a folyamatban, amelyet én most próbálok meg létrehozni.

Ami az ellenőrző csoport gondolatát illeti, amelyet tavaly novemberben jelentettünk be, nem lehetséges, hogy mindenki képviselőt kapjon az ellenőrző csoportban. Ez nem lenne elfogadható az IASCF igazgatóinak, és ha ők azt mondják, hogy biztosan nem, akkor nem. Ezért tettünk javaslatot ennek a megkerülésére azzal, hogy az illetékes emberek, az illetékes testületek legyenek ott ebben a tanácsadó csoportban. Én nem ragaszkodom semmiféle erős véleményhez arról, hogy ezt hogyan kellene megszervezni, vagy ki legyen benne. Ezzel kapcsolatban nincs véleményem.

Csak ma tudtam meg, hogy a szolgálataim nem álltak állandó kapcsolatban az illetékes képviselőkkel itt az Európai Parlamentben nagyjából az elmúlt egy hónapban. Ez új hír volt számomra, mert azt gondoltam, munkatársaim egész idő alatt tartják a kapcsolatot azokkal, akik érdeklődnek eziránt a téma iránt, de én csak ma tudtam meg, hogy ez nem történt meg. Előző megjegyzésemben már elmondtam, hogy sajnálom, és utasítást adtam, hogy ez többet ne történjen meg; együttműködni akarunk. Többet nem tehetek.

Purvis úr, nem arról van szó, hogy a Parlament addig késleltetheti ezt az ügyet ameddig akarja – október közepéig vagy még tovább – de ha azt akarom, hogy az Európai Bizottságnak beleszólása legyen, akkor sürgősen be kell nyújtanom hivatalos javaslatainkat az IASCF igazgatótanácsa irányítására vonatkozó gondolatainkat illetően. Ők nem fognak ezek mindegyikével egyetérteni. Ahogyan John Purvis mondja, az elmúlt két napban e téma különféle szereplői körbelobbították őt azzal kapcsolatban, amit el akarnak érni.

A megszövegezett állásfoglalást olvasva egy furcsaság van benne, amit azt hiszem nem szabad nem észrevenni, különösen nem Berès asszonynak, aki hosszú ideje áll ki az IASB testületének nagyobb irányítása és elszámoltathatósága mellett. Az állásfoglalásnak az a furcsasága, hogy pontosan azt tenné meg, amit az igazgatók valójában akarnak, és visszájára fordítaná azt, amit mi próbálunk elérni, a nagyobb kormányzást. Ez az a furcsaság, de az állásfoglalás dolga teljes egészében az Európai Parlament dolga, nem az én ügyem. Én ezt a megjegyzést csak úgy mellékesen teszem, mert vannak olyanok az IASB igazgatói között, akik annyira nem türelmetlenkednek azért, hogy az általunk javasolt messze ható irányítási megoldások némelyikét befogadják. Lesz némi ellenállás. Mi a jelenlegi igazgatókra támaszkodunk, hogy vegyék figyelembe aggályainkat, és javítsanak ezeken az irányítási megoldásokon úgy, ahogy azt mi helyesnek tartjuk. Nem vagyunk olyan helyzetben, hogy követelőzhessünk, és azt mondhassuk, hogy annak ilyennek kell lennie, hiszem mi csak előterjesztjük ezeket a dolgokat, de felvettük velük a kapcsolatot és tudják, hogy mire akarunk javaslatot tenni. Nem örülnek néhány dolognak, amit javasolni fogunk. Én ezt tudom, de megpróbáljuk megszerezni ezt a javított irányítást.

Nem mintha engem bármi is meglepne a politikai aréna történései közül, mivel több mint 30 éve vagyok itt, de ironikus lenne, ha azután, hogy az évek során ilyen messzire eljutottunk abban, hogy két dologban a mi megoldásunkat sikerült keresztül vinni – nevezetesen abban, hogy az IFRS nemzetközi standarddá vált, és most, amint az itt ülők, tudják, az Egyesült Államok is javasolja, hogy az IFRS álljon az amerikai vállalatok rendelkezésére (én körülbelül két évvel ezelőtt jószoltam meg ezt az illetékes parlamenti bizottság tagjainak és akkor többé-kevésbé kinevettek, hogy ez sosem történhet meg, és lám) – ez a testület, amelyik velünk együtt követelte és gyakorolt ránk is nyomást, hogy érjük el a jobb irányítást és az elszámoltathatóságot ennél a konkrét testületnél, ebben a konkrét fázisban, és néhány ember szerint valójában éppen az ellenkezőjét fogja tenni. Én azt hiszem, hogy ez kissé ironikus, de remélem, hogy tőlem telhető legjobb módon magyaráztam el.

Elnök. – Az eljárási szabályzat 108. cikke (5) bekezdése szerint egy állásfoglalásra irányuló indítványt kaptam⁽⁸⁾.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. szeptember 25-én, csütörtökön kerül sor.

21. A következő ülés napirendje: lásd a Jegyzőkönyvet

22. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.45-kor berekesztik.)

⁽⁸⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.